

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2022/433

z dnia 15 marca 2022 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji i zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/2012 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15 i art. 24 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 17 lutego 2021 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antysubsydjne dotyczące przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno („produkt objęty dochodzeniem”) pochodzących z Indii i Indonezji (zwanymi łącznie „państwami, których dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 4 stycznia 2021 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Hutnictwa Stali („Eurofer” lub „skarżący”) w imieniu przemysłu Unii, w rozumieniu art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, zajmującego się płaskimi wyrobami ze stali nierdzewnej walcowanymi na zimno. W skardze przedstawiono dowody na subsydiowanie i wynikającą z niego szkodę, co uznano za wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.
- (3) Przed wszczęciem dochodzenia antysubsydjnego Komisja powiadomiła rząd Indii („rząd Indii”) ⁽³⁾ i rząd Indonezji („rząd Indonezji”) ⁽⁴⁾ o wpłynięciu należycie udokumentowanej skargi oraz zaprosiła rząd Indii i rząd Indonezji do udziału w konsultacjach zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. W dniu 10 lutego 2021 r. odbyły się konsultacje z rządem Indii, a w dniu 15 lutego 2021 r. z rządem Indonezji. Z żadnym z rządów nie osiągnięto jednak wspólnie uzgodnionego rozwiązania.
- (4) W dniu 18 listopada 2021 r. Komisja nałożyła ostateczne cło antydumpingowe i ustanowiła ostateczne pobranie cła tymczasowego nałożonego na przywóz tego samego produktu pochodzącego z Indii i z Indonezji ⁽⁵⁾ („rozporządzenie antydumpingowe”) w toku dochodzenia, które wszczęto zawiadomieniem o wszczęciu postępowania opublikowanym w dniu 30 września 2020 r. („odrębne dochodzenie antydumpingowe”) ⁽⁶⁾.
- (5) Analizy szkody, związku przyczynowego i interesu Unii przeprowadzone w ramach niniejszego dochodzenia antysubsydjnego i w ramach odrębnego dochodzenia antydumpingowego stosuje się odpowiednio, ponieważ definicje przemysłu Unii, objętych próbą producentów unijnych, okresu badanego i okresu objętego dochodzeniem są takie same dla obu dochodzeń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydjnego dotyczącego przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji, Dz.U. C 57 z 17.2.2021, s. 16.

⁽³⁾ W niniejszym rozporządzeniu termin „rząd Indii” jest używany w szerokim znaczeniu i obejmuje wszystkie ministerstwa, departamenty, agencje i administracje na szczeblu centralnym, regionalnym lub lokalnym.

⁽⁴⁾ W niniejszym rozporządzeniu termin „rząd Indonezji” jest używany w szerokim znaczeniu i obejmuje wszystkie ministerstwa, departamenty, agencje i administracje na szczeblu centralnym, regionalnym lub lokalnym.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/2012 z dnia 17 listopada 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji (Dz.U. L 410 z 18.11.2021, s. 153).

⁽⁶⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji (Dz.U. C 322 z 30.9.2020, s. 17).

1.2. Rejestracja

- (6) W dniu 7 kwietnia 2021 r. skarżący złożył wniosek o rejestrację przywozu. Komisja przeanalizowała wniosek, ale stwierdziła, że na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu nie miał miejsca masowy przywóz produktu objętego subsydiami stanowiącymi podstawę środków wyrównawczych w państwach, których dotyczy postępowanie. Na przestrzeni siedmiu miesięcy po wszczęciu postępowania przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z Indii i Indonezji spadł o 46 % w porównaniu z przywozem w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym nie zostały spełnione warunki poddania przywozu rejestracji, zgodnie z art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, i Komisja nie poddała przywozu produktu objętego postępowaniem wymogowi rejestracji.

1.3. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (7) Dochodzenie dotyczące subsydiów i szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. („okres objęty dochodzeniem”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”). Oba okresy są takie same jak w przypadku odrębnego dochodzenia antydumpingowego.

1.4. Zainteresowane strony

- (8) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała skarżącego, rząd Indii, rząd Indonezji, znanych producentów eksportujących w państwach, których dotyczy postępowanie, znanych importerów i użytkowników w Unii o wszczęciu dochodzenia i zwróciła się do tych podmiotów o wzięcie w nim udziału.
- (9) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz złożenia wniosku o posiedzenie wyjaśniające przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. Przeprowadzono przesłuchania, w których uczestniczyły Eurofer i inne przedsiębiorstwo.
- (10) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała również władze Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL”) do udziału w dochodzeniu w charakterze zainteresowanej strony. Komisja poinformowała ponadto rząd ChRL o wszczęciu postępowania i nawiązała w szczególności do zawartego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania zaproszenia do udziału w nim w charakterze zainteresowanej strony. Rząd ChRL poinformował następnie Komisję o zarejestrowaniu się w charakterze zainteresowanej strony w tym dochodzeniu.
- (11) W dniu 11 października 2021 r. Komisja skierowała do rządu ChRL wezwanie do udzielenia informacji.
- (12) Rząd ChRL nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Komisji do udzielenia informacji i zamiast tego w dniu 21 października 2021 r. przedstawił swoje uwagi dotyczące samego wezwania do udzielenia informacji.
- (13) Z jednej strony w uwagach tych rząd ChRL stwierdził, że procedury Komisji mogą naruszać zasady WTO i prawo Unii.
- (14) Po pierwsze, rząd ChRL stwierdził, że Komisja nie poinformowała go o złożeniu skargi, nie odbyła z nim konsultacji poprzedzających wszczęcie postępowania, nie poinformowała go o wszczęciu postępowania ani nie zaprosiła bezpośrednio do udziału w dochodzeniu w charakterze zainteresowanej strony. W związku z tym, że rząd ChRL nie jest państwem wywozu, rząd ChRL nie jest zainteresowanym członkiem ani stroną w rozumieniu zasad WTO i zaproszenie nie ma podstawy prawnej ani nie spełnia podstawowych wymogów proceduralnych.
- (15) Komisja zauważyła, że te zarzuty są niezgodne ze stanem faktycznym. W rzeczywistości po włączeniu do zawiadomienia o wszczęciu postępowania, opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 17 lutego 2021 r., zaproszenia do uczestnictwa w charakterze zainteresowanej strony Komisja wysłała w tym samym dniu zawiadomienie o wszczęciu postępowania do rządu ChRL, wyraźnie zwracając uwagę rządu ChRL na zaproszenie. Początkowo rząd ChRL zwrócił się w dniu 19 lutego 2021 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej o dostęp do dokumentacji udostępnionej do wglądu. W odpowiedzi udzielonej w tym samym dniu na tę wiadomość e-mail Komisja wyraźnie zapytała rząd ChRL, czy w związku ze zwróceniem się o dostęp do dokumentacji udostępnionej do wglądu, zamierza on zarejestrować się jako zainteresowana strona. W tym samym dniu rząd ChRL potwierdził, że zarejestrował się jako zainteresowana strona. Cała wymiana wiadomości e-mail jest dostępna w dokumentacji udostępnionej do wglądu. W związku z tym Komisja poinformowała rząd ChRL bezpośrednio w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i zaprosiła go nawet dwa razy, aby został zainteresowaną stroną. Ponadto Komisja nie

zaprosiła rządu ChRL do odbycia konsultacji poprzedzających wszczęcie postępowania, ponieważ oczekiwała, że rząd Indonezji wyjaśni udział rządu ChRL w zapewnianiu pośredniego wsparcia finansowego producentom eksportującym w Indonezji. Biorąc więc pod uwagę, że Komisja nie zamierzała badać potencjalnych subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych przyznanych przez ChRL, lecz tylko subsydia zapewnione przez rząd Indonezji dzięki wsparciu finansowemu rządu ChRL, nie było wymogu prawnego przeprowadzenia z rządem ChRL konsultacji poprzedzających wszczęcie postępowania.

- (16) Po drugie, rząd ChRL stwierdził, że wnioskuje o śledzenie postępu sprawy z obawy to, że Komisja może naruszyć zasady WTO i prawo Unii, lecz rząd ChRL nie podlega niniejszemu dochodzeniu i nie jest zobowiązany do przedstawiania jakichkolwiek informacji w dochodzeniu. W rzeczywistości, według rządu ChRL, Komisja już naruszyła Porozumienie WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych („porozumienie SCM”) oraz rozporządzenie podstawowe w toku dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego przywozu niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” albo „Chiny”) i Egiptu wszczętego w dniu 16 maja 2019 r. ⁽⁷⁾, którego wynikiem było nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego opublikowane w dniu 15 czerwca 2020 r. ⁽⁸⁾ („dochodzenie antysubsydyjne dotyczące materiałów z włókna szklanego”), włączając normalną dwustronną współpracę gospodarczą i handlową między Chinami a Egiptem w zakres tzw. subsydiowania skrośnego między krajami.
- (17) Komisja przypomniała, że to nie rząd ChRL zwrócił się o śledzenie przebiegu sprawy, lecz sama Komisja, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, zaprosiła rząd ChRL do zarejestrowania się jako zainteresowana strona. Jeżeli chodzi o zarzuty związane z dochodzeniem antysubsydyjnym dotyczącym materiałów z włókna szklanego, Komisja uznała je za ogólne i nieoparte dowodami, a poza tym nie są one przedmiotem niniejszego dochodzenia. W każdym razie Komisja odnotowała, że wsparcie finansowe udzielone przez rząd ChRL w zakresie, w jakim wsparcie to przyznano rządowi Indonezji, wchodzi w zakres niniejszego dochodzenia. Informacja dotycząca wsparcia finansowego udzielonego przez rząd ChRL jest zatem potrzebna w tym kontekście.
- (18) Po trzecie, rząd ChRL zwrócił uwagę, że wbrew wymogowi WTO stanowiącemu, że organy prowadzące dochodzenie powinny niezwłocznie przedstawić informacje wymagane od zainteresowanych stron, Komisja nie skierowała do niego wezwania do udzielenia informacji w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy po wszczęciu postępowania, a także zwrócił uwagę że termin udzielenia odpowiedzi ustalono na 10 dni zamiast 37 dni przewidzianych w art. 12 ust. 1 pkt 1 porozumienia SCM i art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (19) Komisja zauważyła, że czas wysłania wezwania do udzielenia informacji do rządu ChRL związany był z przebiegiem dochodzenia. Elementy, o które zapytano rząd ChRL, nie były w pełni oczywiste na początku dochodzenia, a informacje, o które się zwrócono, opierały się na aspektach wymagających dalszego dochodzenia po pierwszym spotkaniu ze stronami indonezyjskimi w ramach zdalnej kontroli krzyżowej. Komisja odpowiedziała ponadto, że skierowała do rządu ChRL „wezwanie do udzielenia informacji”, a nie „kwestionariusz”. Wymogi dotyczące ram czasowych, przywołane przez rząd ChRL, dotyczą tylko kwestionariuszy. Ramy czasowe przewidziane w wezwaniu do udzielenia informacji były wystarczające na przekazanie wymaganych informacji. W każdym razie, gdyby rząd ChRL uznał ramy czasowe za zbyt rygorystyczne, mógłby wystąpić o przedłużenie terminu, czego nie uczynił.

1.5. Uwagi dotyczące wszczęcia postępowania

1.5.1. Uwagi rządu Indii dotyczące wszczęcia postępowania

- (20) Rząd Indii nie przedłożył uwag na piśmie przed konsultacjami poprzedzającymi wszczęcie postępowania, ani po nich. Podczas konsultacji rząd Indii argumentował jednak, że skarga generalnie nie zawiera wystarczających dowodów na istnienie domniemanych programów subsydiowania.

⁽⁷⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. C 167 z 16.5.2019, s. 11).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/776 z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. L 189 z 15.6.2020, s. 1).

- (21) Komisja uwzględniła uwagi rządu Indii. Jak przedstawiono jednak szczegółowo w memorandum w sprawie wystarczających dowodów („memorandum”) ⁽⁹⁾, po zbadaniu zarzutów dotyczących subsydiowania Komisja stwierdziła, że skarga wraz z dowodami dostępnymi dla Komisji i wyszczególnionymi w memorandum zawierała wystarczające dowody wskazujące na istnienie subsydiowania pochodzącego z Indii produktu objętego postępowaniem.

1.5.2. Uwagi rządu rząd Indonezji dotyczące wszczęcia postępowania

- (22) W dniu 15 lutego 2021 r. rząd Indonezji przekazał pisemną wersję oświadczeń złożonych w trakcie konsultacji poprzedzających wszczęcie postępowania, które odbyły się w tym samym dniu. W złożonych oświadczeniach argumentowano, że skarga ogólnie nie zawiera wystarczających dowodów na istnienie domniemych programów subsydiowania.
- (23) Komisja wzięła pod uwagę złożone oświadczenia na etapie przygotowywania memorandum w sprawie wystarczającego charakteru dowodów i, szanując uwagi rządu Indonezji, nie zgodziła się z nimi. W istocie Komisja stwierdziła, że skarga, wraz z dowodami dostępnymi dla Komisji i wyszczególnionymi w memorandum w sprawie wystarczającego charakteru dowodów, zawierała wystarczające dowody wskazujące na istnienie subsydiowania. W każdym razie w toku dochodzenia zwrócono szczególną uwagę na elementy, które podkreślił rząd Indonezji.

1.6. Kontrola wyrywkowa

- (24) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać kontroli wyrywkowej zainteresowanych stron zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

1.6.1. Kontrola wyrywkowa producentów unijnych

- (25) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła, że podjęła decyzję o ograniczeniu dochodzenia do rozsądnej liczby producentów unijnych, dokonując kontroli wyrywkowej, oraz że dokonała wstępnego doboru próby producentów unijnych. Komisja dokonała doboru wstępnej próby na podstawie wielkości produkcji i sprzedaży w Unii zgłoszonych przez producentów unijnych w kontekście analizy stałej oceny poprzedzającej wszczęcie dochodzenia, mając również na uwadze ich położenie geograficzne. Dobrana w ten sposób wstępna próba obejmowała trzech producentów unijnych, których produkcja i sprzedaż stanowią ponad 60 % produkcji i 70 % sprzedaży produktu podobnego w Unii i którzy mają swoje siedziby w czterech różnych państwach członkowskich. Szczegółowe informacje dotyczące wstępnej próby dołączono do akt do wglądu dla zainteresowanych stron, zapewniając zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia uwag. Nie otrzymano żadnych uwag.
- (26) W związku z tym, że w wyznaczonym terminie nie przedstawiono żadnych uwag, dobór wstępnej próby producentów unijnych został potwierdzony. Próba obejmowała przedsiębiorstwa Acciai Speciali Terni S.p.A., Aperam Stainless Europe i Outokumpu Stainless OY. Ostateczna próba jest reprezentatywna dla przemysłu Unii. Próba ta pokrywała się z próbą producentów unijnych w odrębnym dochodzeniu antydumpingowym.

1.6.2. Kontrola wyrywkowa importerów

- (27) Aby podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do wszystkich znanych importerów niepowiązanych o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (28) Jeden importer niepowiązany zgłosił się jako zainteresowana strona i przedstawił wymagane informacje. Z uwagi na niewielką liczbę uzyskanych odpowiedzi kontrola wyrywkowa nie była konieczna. Nie przedstawiono żadnych uwag w sprawie tej decyzji. Importera poproszono o wypełnienie kwestionariusza.

⁽⁹⁾ Dokument Sherlock nr t21.001429 z dnia 17 lutego 2021 r.

1.6.3. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w państwach, których dotyczy postępowanie

(29) Z uwagi na potencjalnie dużą liczbę producentów eksportujących w państwach, których dotyczy postępowanie, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano kontrolę wyrywkową w Indiach i Indonezji. Aby zatem podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała wszystkich znanych producentów eksportujących w Indiach i Indonezji do udzielenia informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

(30) Ponadto Komisja zwróciła się do misji Indii przy Unii Europejskiej oraz do Ambasady Republiki Indonezji w Brukseli o wskazanie innych producentów eksportujących, którzy ewentualnie byliby zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub o skontaktowanie się z nimi.

1.6.3.1. Indie

(31) Dwie grupy przedsiębiorstw indyjskich przedłożyły odpowiedź w ramach kontroli wyrywkowej w wyznaczonym terminie. Przedmiotowi producenci eksportujący: Chromeni Steels Private Limited („Chromeni”) i Grupa Jindal odpowiadali w okresie objętym dochodzeniem za 100 % wielkości indyjskiego wywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z Indii do Unii. Komisja zrezygnowała zatem z przeprowadzania kontroli wyrywkowej w odniesieniu do Indii.

(32) Część Grupy Jindal (Indie) zajmująca się produkcją i sprzedażą płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno składa się z dwóch producentów eksportujących, dwóch przedsiębiorstw handlowych, jednego usługodawcy i jednego dostawcy surowców.

(33) Grupa Jindal jest zintegrowana pionowo, począwszy od produkcji koksu, gazu i żelazochromu przez produkcję ciekłej stali nierdzewnej, płyt, zwojów walcowanych na gorąco, aż po produkcję płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno.

(34) Przedsiębiorstwo Chromeni nie jest zintegrowane pionowo. Rozpoczyna wytwarzanie płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno ze zwojów stali nierdzewnej walcowanych na gorąco.

1.6.3.2. Indonezja

(35) Trzech producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących w Indonezji przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie do próby. Zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dobrała próbę złożoną z dwóch grup producentów eksportujących, opierając się na największej reprezentatywnej wielkości wywozu z Indonezji do Unii w okresie objętym dochodzeniem, którą to wielkość można było właściwie zbadać w dostępnym czasie: PT Indonesia Ruiipu Nickel and Chrome Alloy („IRNC”) i PT. Jindal Stainless Indonesia („Jindal Indonesia”). Objęte próbą grupy producentów eksportujących odpowiadały za 71 % szacunkowej łącznej wielkości wywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z Indonezji do Unii w okresie objętym dochodzeniem.

(36) IRNC jest przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo. Przedsiębiorstwo rozpoczyna wytwarzanie płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z rudy niklu, a zatem posiada własne huty. Ponadto IRNC jest częścią grupy przedsiębiorstw wytwarzających różne rodzaje wyrobów ze stali, które są również zintegrowane pionowo (rozpoczynają produkcję od rudy niklu, a zatem posiadają własne huty) i dostarczają IRNC wyjściowe wyroby ze stali do produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Przedsiębiorstwami tymi (zwanymi dalej łącznie z IRNC „Grupą IRNC”) są PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry („GCNS”), PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel („ITSS”), PT. Sulawesi Mining Investment („SMI”) i PT. Tsingshan Steel Indonesia („TSI”). Wszystkie są zlokalizowane w kompleksie przemysłowym Morowali w Indonezji.

(37) Przedsiębiorstwo Jindal Indonesia nie jest zintegrowane pionowo. Rozpoczyna wytwarzanie płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno ze zwojów stali nierdzewnej.

(38) Zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w kwestii doboru próby Komisja zasięgnęła opinii wszystkich znanych producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, oraz rządu Indonezji. Nie otrzymano żadnych uwag, tak więc próba została potwierdzona.

1.7. Indywidualne badanie

- (39) Trzeci indonezyjski producent eksportujący, który zwrócił formularz dotyczący kontroli wyrywkowej, poinformował Komisję, że nie zamierza wnioskować o indywidualne badanie na mocy art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Komisja poinformowała jednak nieobjętego próbą producenta eksportującego o konieczności udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, jeżeli chce zostać objęty indywidualnym badaniem. Producent ten nie przekazał jednak odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. W związku z tym przeprowadzenie jakichkolwiek indywidualnych badań było niemożliwe.

1.8. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (40) Komisja rozesłała kwestionariusze do trzech objętych próbą producentów unijnych, skarżącego, jednego importera niepowiązanego, który się zgłosił, oraz czterech producentów eksportujących w państwach, których dotyczy postępowanie. Kwestionariusze te udostępniono również w internecie ⁽¹⁰⁾ w dniu wszczęcia postępowania.
- (41) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od trzech objętych próbą producentów unijnych objętych próbą, skarżącego, jednego importera niepowiązanego oraz dwóch objętych próbą producentów eksportujących z Indii.
- (42) Komisja wysłała również kwestionariusz do rządu Indii i rządu Indonezji.
- (43) Kwestionariusz przeznaczony rządu Indii obejmował specjalne kwestionariusze dla (i) wszelkich instytucji finansowych udzielających kredytów albo kredytów eksportowych przedsiębiorstwom objętym dochodzeniem albo ich nabywcom (w kontekście kredytów eksportowych dla nabywców), (ii) 10 największych producentów i dystrybutorów materiałów wsadowych (rudy chromu i rudy żelaza), które rzekomo dostarczano dwóm indyjskim producentom eksportującym do celów produkcji produktu objętego dochodzeniem za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (44) Kwestionariusz przeznaczony dla rządu Indonezji zawierał specjalny kwestionariusz dla Lembaga Pembiayaan Eksport Indonesia („Indonesia Eximbank”). Na tę instytucję finansową zwrócono szczególną uwagę w skardze jako na podmiot publiczny lub podmiot, któremu rząd Indonezji powierzył lub wyznaczył zadanie udzielania subsydiów. Ze względów organizacyjnych zwrócono się ponadto do rządu Indonezji o przekazanie specjalnych kwestionariuszy (i) wszelkim instytucjom finansowym udzielających kredytów albo kredytów eksportowych przedsiębiorstwom objętym próbą albo ich nabywcom (w kontekście kredytów eksportowych dla nabywców) ⁽¹¹⁾, (ii) 10 największym producentom i dystrybutorom podstawowych materiałów wsadowych do produktu objętego dochodzeniem, a także wszelkim innym producentom materiałów wsadowych i dystrybutorom tych materiałów, którzy dostarczali materiały wsadowe dwóm przedsiębiorstwom objętym próbą oraz (iii) PT. Asuransi Asei Indonesia („ASEI”), które to przedsiębiorstwo bezpośrednio wymieniono w skardze, jako podmiot oferujący ubezpieczenia kredytów eksportowych na warunkach preferencyjnych, potencjalnie również producentom produktu objętego dochodzeniem.
- (45) Kwestionariusz skierowany do rządu Indonezji obejmował również specjalny kwestionariusz dla PT. Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”), przedsiębiorstwa eksploatującego kompleks przemysłowy, w którym znajduje się IRNC, jeden z producentów eksportujących objętych próbą. W związku z tym, że IMIP jest przedsiębiorstwem powiązanym z IRNC, zwrócono się również do IRNC o przekazanie IMIP tego samego kwestionariusza.
- (46) Do rządu Indonezji zwrócono się o zebranie wszelkich odpowiedzi przekazanych przez te podmioty i o przesłanie ich bezpośrednio Komisji.
- (47) Komisja otrzymała od rządu Indii odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, które nie zawierały jednak odpowiedzi na pytania zawarte w specjalnych kwestionariuszach, o których mowa w motywie 43, a także otrzymała odpowiedzi od rządu Indonezji, które zawierały odpowiedzi udzielone przez Indonesia Eximbank, trzy inne instytucje finansowe, 11 dostawców środków produkcji: cztery kopalnie węgla (PT. Sungai Danau Jaya, PT. Tanah Bumbu Resources, PT. Wahana Baratama Mining i PT. Bukit Asam Tbk), trzy kopalnie rudy niklu (PT. GAG Nikel, PT. Ceria Nugraha Indotama i PT. Tiran Indonesia), cztery przedsiębiorstwa handlowe prowadzące obrót rudą niklu i węglem (PT. Ekasa Yad Resources, PT. Batu Bara Global Energy, PT. Rwood Resources Indonesia i PT. Bumi Nusantara Jaya), ASEI i IMIP. Komisja otrzymała również od IRNC takie same odpowiedzi udzielone przez IMIP na pytania zawarte w kwestionariuszu.

⁽¹⁰⁾ https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

⁽¹¹⁾ Do kwestionariusza dołączono wykaz instytucji finansowych udzielających kredytów lub kredytów eksportowych przedsiębiorstwom objętym próbą.

1.9. Wizyty weryfikacyjne

- (48) Z uwagi na wybuch pandemii COVID-19 i środki izolacji wprowadzone przez poszczególne państwa członkowskie, jak również przez poszczególne państwa trzecie, Komisja nie mogła przeprowadzić wizyt weryfikacyjnych zgodnie z art. 16 rozporządzenia podstawowego na etapie tymczasowym. Zamiast wizyt weryfikacyjnych Komisja przeprowadziła zdalne kontrole krzyżowe wszystkich informacji uznanych za niezbędne, aby dokonać tymczasowych ustaleń zgodnie z zawiadomieniem w sprawie skutków, jakie pojawienie się COVID-19 ma na dochodzenia antydumpingowe i antysubsydyjne ⁽¹²⁾.
- (49) Bez uszczerbku dla stosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego Komisja przeprowadziła za pośrednictwem wideokonferencji zdalne kontrole krzyżowe odpowiedzi udzielonych przez rząd Indii i rząd Indonezji na pytania zawarte w kwestionariuszach. Urzędnicy z odpowiednich ministerstw uczestniczyli w zdalnych kontrolach krzyżowych. Zdalna kontrola krzyżowa rządu Indonezji obejmowała również zdalną kontrolę krzyżową informacji przekazanych przez Indonesia Eximbank oraz przez dwóch dostawców materiałów wsadowych, mianowicie PT. Gag Nikel i PT. Sungai Danau Jaya.
- (50) Komisja przeprowadziła ponadto zdalne kontrole krzyżowe następujących przedsiębiorstw/stron:
- Stowarzyszenia unijnego reprezentującego trzech objętych próbą producentów unijnych:
    - Europejskie Stowarzyszenie Hutnictwa Stali („Eurofer”), Bruksela, Belgia.
  - Producentów eksportujących w Indiach:
    - Chromeni Steels Private Limited, („Chromeni”), Ahmedabad,
    - Jindal Stainless Limited („JSL”), New Delhi and Jindal Stainless Hisar Limited („JSHL”), Nowe Delhi, oraz ich przedsiębiorstwa powiązane, w szczególności powiązane przedsiębiorstwa handlowe: Jindal Stainless Steelway Limited („JSS”), Gurugram and Jindal Steellitalia Limited („JSI”), Gurgaon, usługodawca: Jindal United Steel Limited („JUSL”), Nowe Delhi i dostawca surowców: Jindal Coke Limited („JCL”), Nowe Delhi, zwane dalej łącznie „Grupą Jindal”).
  - Producentów eksportujących w Indonezji:
    - PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy („IRNC”), Dżakarta, i jego przedsiębiorstwa powiązane, w szczególności jego czterej główni powiązani dostawcy materiałów wsadowych PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry („GCNS”), Dżakarta, PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel („ITSS”), Dżakarta, PT. Sulawesi Mining Investment („SMI”), Dżakarta i PT. Tsingshan Steel Indonesia („TSI”), Dżakarta (zwane dalej łącznie z IRNC „Grupą IRNC”), oraz powiązany kompleks przemysłowy, w którym mieści się Grupa IRNC, PT. Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”), Dżakarta,
    - PT. Jindal Stainless Indonesia („Jindal Indonesia”), Gresik.

1.10. Niewprowadzanie środków tymczasowych i dalsze postępowanie

- (51) W dniu 20 października 2021 r., na podstawie art. 29a ust. 2 rozporządzenia podstawowego, Komisja poinformowała zainteresowane strony o swoim zamiarze nienakładania środków tymczasowych oraz kontynuacji dochodzenia.
- (52) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do celów sformułowania ostatecznych ustaleń.

1.11. Ostateczne ujawnienie

- (53) W dniu 17 grudnia 2021 r. Komisja poinformowała wszystkie strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antysubsydyjne na przywóz produktu objętego postępowaniem („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi w tej sprawie. Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz złożenia wniosku o posiedzenie wyjaśniające przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.
- (54) Następnie w dniu 21 stycznia 2022 r. zainteresowane strony otrzymały dodatkowe ostateczne ujawnienie („dodatkowe ostateczne ujawnienie”) i wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi w tej sprawie. Zainteresowanym stronom dano możliwość zgłoszenia wniosku o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach handlowych.

⁽¹²⁾ Zawiadomienie w sprawie skutków, jakie pojawienie się COVID-19 ma na dochodzenia antydumpingowe i antysubsydyjne (2020/C 86/06) (Dz.U. C 86 z 16.3.2020, s. 6).

- (55) Uwagi otrzymano od skarżącego, rządu Indii, rządu Indonezji, rządu ChRL, producentów eksportujących objętych próbą, importera niepowiązanego LSI oraz konsorcjum składającego się z importerów i dystrybutorów Euranimi.
- (56) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W posiedzeniach wyjaśniających wzięli udział Grupa IRNC i Euranimi.
- (57) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu.
- (58) Grupa IRNC twierdziła, że naruszono jej prawo do obrony, ponieważ nie dano jej wystarczająco dużo czasu na przygotowanie uwag dotyczących ostatecznego ujawnienia. W odpowiedzi Komisja podkreśliła, że Grupie IRNC na przedstawienie uwag wyznaczono początkowo termin 18 dni, co znacznie przekracza ustawowy termin 10 dni, który Komisja jest zobowiązana zapewnić zainteresowanym stronom po ostatecznym ujawnieniu. Ponadto Komisja, na wniosek przedsiębiorstwa, przedłużyła mu termin o trzy dni. W związku z tym Komisja uznała, że Grupa IRNC miała wystarczająco dużo czasu na przedstawienie swoich uwag dotyczących ostatecznego ujawnienia, a argument został odrzucony.
- (59) Grupa Jindal i Jindal Indonesia zwróciły się do Komisji o zapewnienie, aby nie łączono proponowanych cel wyrównawczych i środków ochronnych dotyczących stali, jak to miało miejsce w rozporządzeniu antydumpingowym.
- (60) Kwestię tę omówiono w motywach 1083 i 1084.
- (61) Ze względu na pewność prawa Grupa Jindal i Jindal Indonesia zwróciły się również do Komisji o włączenie proponowanego rozporządzenia nakładającego cła antysubsydjne do rozporządzenia (UE) 2019/1382 ⁽¹³⁾.
- (62) Komisja zauważyła, że w art. 3 uwzględniono już kwestię relacji między cłami pobieranymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem a cłami pobieranymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/159 ⁽¹⁴⁾. W ostatniej zmianie rozporządzenia (UE) 2019/1382 Komisja ogłosiła już, że w przyszłości każde rozporządzenie nakładające środki antydumpingowe lub antysubsydjne dotyczące wyrobów ze stali również objętych środkiem ochronnym będzie zawierać przepisy szczegółowe zapobiegające ich równoczesnemu stosowaniu z cłem ochronnym za ilości powyżej kontyngentu ⁽¹⁵⁾.
- (63) Po ostatecznym ujawnieniu Euranimi i LSI stwierdziły, że Komisja powinna zawiesić środki zgodnie z art. 24 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (64) Komisja potwierdziła otrzymanie informacji dostarczonych przez te strony i przypomniała im, że jeżeli Komisja uznałaby to za stosowne, może podjąć decyzję o zawieszeniu środków w przypadku, gdyby warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia szkoda nie powinna wystąpić ponownie, oraz gdyby leżało to w interesie Unii.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (65) Produktem objętym niniejszym dochodzeniem są płaskie wyroby walcowane ze stali nierdzewnej, nieobrobione więcej niż walcowane na zimno, obecnie objęte kodami CN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 i 7220 90 80 i pochodzące z Indii i Indonezji. Powyższe kody CN podano jedynie w celach informacyjnych.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/1382 z dnia 2 września 2019 r. zmieniające niektóre rozporządzenia nakładające środki antydumpingowe lub antysubsydjne na niektóre wyroby ze stali objęte środkami ochronnymi (Dz.U. L 227 z 3.9.2019, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/159 z dnia 31 stycznia 2019 r. nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 31 z 1.2.2019, s. 27).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1754 z dnia 4 października 2021 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1382 zmieniające niektóre rozporządzenia nakładające środki antydumpingowe lub antysubsydjne na niektóre wyroby ze stali objęte środkiem ochronnym (Dz.U. L 352 z 5.10.2021, s. 1, motyw 6).

2.2. Produkt podobny

- (66) W toku dochodzenia wykazano, że następujące produkty mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, a także te same podstawowe zastosowania:
- produkt objęty postępowaniem,
  - produkt wytwarzany i sprzedawany na rynkach krajowych państw, których dotyczy postępowanie, oraz
  - produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł Unii.
- (67) Komisja stwierdziła, że są to produkty podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

2.3. Argumenty dotyczące zakresu produktu

- (68) Jeden producent unijny, działający również jako importer i użytkownik końcowy, zwrócił się o wyłączenie z zakresu produktu wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno wykonanych ze gatunków stali 200 i 201. W toku dochodzenia ustalono, że produkty te są wymienne pod względem właściwości. Komisja stwierdziła również, że uwzględnienie tego wniosku o wyłączenie nakładałoby rzeczywiście nieuzasadnione obciążenie na organy celne, które musiałyby przeprowadzać badanie laboratoryjne i sprawdzać końcowe przeznaczenie każdej przesyłki. Ponadto z danych, które przedsiębiorstwo przedstawiło w odniesieniu do swoich zakupów produktów wykonanych ze gatunków stali 200 i 201 oraz innych produktów z państw, których dotyczy postępowanie, wynika, że kupowało ono od tych państw inne produkty wchodzące w zakres produktu objętego obecnym dochodzeniem, co z natury rzeczy wiąże się z ryzykiem wzajemnej kompensacji. Ponadto, chociaż przedsiębiorstwo twierdzi, że te serie stali mają tylko jedno zastosowanie końcowe, nie można wykluczyć, że mogą one mieć również inne zastosowania.
- (69) Komisja stwierdziła zatem, że uwzględnienie tego wniosku o wyłączenie produktu nie byłoby właściwe, i w związku z tym został on odrzucony.

3. SUBSYDIOWANIE: INDIE

3.1. Subsydia i programy subsydiowania wchodzące w zakres prowadzonych dochodzeń

- (70) Na podstawie informacji zawartych w skardze, zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i odpowiedziach udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszach Komisji zbadano domniemane subsydiowanie w postaci następujących subsydiów udzielanych przez rząd Indii:
- i. bezpośrednie i potencjalne bezpośrednie przekazywanie środków finansowych:
    - finansowanie kredytowe przed wysyłką i po wysyłce,
    - program odsetek wyrównawczych na rzecz finansowania eksportu,
    - zachęty zapewniane przez agencje kredytów eksportowych,
    - preferencyjne pożyczki udzielane przez State Bank of India („SBI”) i fundusz na rzecz rozwoju przemysłu stalowego („SDF”),
    - dotacje na badania i rozwój („R&D”) przyznawane przez SDF i Ministerstwo ds. Stali.
  - ii. Utracone lub nieopbrane należne dochody sektora instytucji rządowych i samorządowych:
    - programy zwolnień z cel i umorzeń należności celnych
      - a) program „Advance Authorisation” („AAS”),
      - b) program „Duty Free Import Authorisation” („DFIA”),
      - c) system zwrotu cel przywozowych („DDS”),
      - d) program „Export Promotion Capital Goods” („EPCGS”),
      - e) program „Merchandise Export from India” („MEIS”),
      - f) promocja wywozu za pomocą zwolnień z cel i podatków – kategorie „uznane za wywóz”,
    - zachęty dla jednostek ukierunkowanych na wywóz („EOU”) i specjalnych stref ekonomicznych („SSE”),
    - zwolnienia z podatku dochodowego.

- iii. Dostarczanie towarów lub świadczenie usług za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia („LTAR”):
  - dostarczanie rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
  - dostarczanie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
- iv. Zakup towarów w ramach rządowych polityk zamówień publicznych
- v. Zachęty zapewniane przez Exim Bank w formie kredytów kupieckich
- vi. Zachęty zapewniane w ramach lokalnych programów subsydiowania stanu Gudżarat.

3.2. Programy, w odniesieniu do których nie udowodniono subsydiowania

– finansowanie kredytowe przed wysyłką i po wysyłce

- (71) Skarżący twierdził, że indyjskie banki zapewniają finansowanie eksportu przed wysyłką eksporterom, którzy wymagają płatności za sprzedany towar przed jego wysyłką. Podobnie finansowanie eksportu po wysyłce stanowi kredyt udzielany eksporterom przez instytucje finansowe. Programem zarządza Reserve Bank of India (RBI) – bank centralny Indii. Stwierdzono ponadto, że rząd Indii powierza lub wyznacza prywatnym bankom indyjskim zapewnianie wkładu finansowego w formie bezpośredniego przekazania środków finansowych (art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego). Aby skorzystać z tych programów, eksporter musi jedynie okazać dowód wywozu, przy czym nie jest wymagana żadna ocena ryzyka. Korzyścią na rzecz eksportera jest zatem różnica między uzyskanym w ten sposób preferencyjnym oprocentowaniem, a oprocentowaniem rynkowym podobnych pożyczek w Indiach.
- (72) Jeden z indyjskich producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem korzystał w ograniczonym zakresie z kredytów przed wysyłką.
- (73) Przedsiębiorstwo korzystało z kredytów przed wysyłką w ramach finansowania kapitału obrotowego (linii kredytowych) udzielanego przez banki publiczne i prywatne. Stosowana stopa procentowa była ustalona zgodnie z warunkami rynkowymi i na poziomie żądanym przez inne banki publiczne i prywatne (w tym banki międzynarodowe), w których przedsiębiorstwo miało otwarte linie kredytowe. Stopa procentowa była oparta na stopie Benchmark Prime Lending Rate („BPLR”) – w przypadku kredytów eksportowych w INR albo na stopie LIBOR – w przypadku kredytów eksportowych w USD. W obu przypadkach dodawano spread oparty na ocenie ratingu kredytowego przedsiębiorstwa. Z tych samych linii kredytowych korzystano również na potrzeby krótkoterminowego finansowania krajowego.
- (74) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało w okresie objętym dochodzeniem z kredytów eksportowych po wysyłce.
- (75) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tych programów.

– program odsetek wyrównawczych na rzecz finansowania eksportu

- (76) Skarżący twierdził, że program odsetek wyrównawczych („IES”) zapewnia eksporterom wkład finansowy w formie bezpośredniego przekazania środków finansowych, przez co kredytodawcy tych eksporterów uzyskują rekompensatę odpowiadającą 3–5 % wartości odsetek, które w przeciwnym razie byłyby należne z tytułu określonych pożyczek.
- (77) Dwóch indyjskich producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem nie korzystało z programu odsetek wyrównawczych.
- (78) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.

– zachęty zapewniane przez agencje kredytów eksportowych

- (79) Rząd Indii jest w pełni właścicielem dwóch agencji kredytów eksportowych: Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) i Exim Bank of India. Głównym celem obu agencji jest promowanie wywozu z Indii. Skarżący twierdził, że zachęty, jakich dostarczają te agencje, przynoszą korzyść eksporterom, ponieważ zapewniają ubezpieczenie, gwarancje kredytowe, linie kredytowe i kredyty eksportowe na warunkach mniej rygorystycznych niż warunki rynkowe.
- (80) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie korzystało z gwarancji kredytowych, kredytów eksportowych ani linii kredytowych zapewnianych przez ECGC lub Exim Bank.

- (81) Dwóch producentów należących do Grupy Jindal było jednak objętych polisami ubezpieczeniowymi ECGC. Komisja nie stwierdziła jednak, aby te umowy ubezpieczeniowe odbiegały od normalnych warunków rynkowych. Opłaty z tytułu składek były zależne od pokrycia maksymalnej wysokości straty, krajów i nabywców objętych polisą oraz wcześniejszej „historii roszczeń”, tj. profilu ryzyka przedsiębiorstw. Komisja sprawdziła, że uiszczono wszystkie opłaty z tytułu składek i opłaty z tytułu należności.
- (82) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.
- preferencyjne pożyczki udzielane przez State Bank of India („SBI”) i fundusz na rzecz rozwoju przemysłu stalowego („SDF”)
- (83) Skarżący twierdził, że rząd Indii udziela producentom stali nierdzewnej preferencyjnych pożyczek specyficznych dla sektora za pośrednictwem State Bank of India („SBI”) i funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego („SDF”).
- (84) SBI był jednym z banków udzielających Grupie Jindal pożyczek długoterminowych, lecz Komisja nie uznała tych pożyczek za specyficzne dla sektora czy preferencyjne. Stopę procentową ustalono na podstawie stopy BLPR powiększonej o spread. W rzeczywistości stopa procentowa stosowana przez SBI była nieznacznie wyższa od stóp procentowych stosowanych przez banki prywatne udzielające Grupie Jindal pożyczek długoterminowych na podobny okres.
- (85) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie otrzymało pożyczek od funduszu na rzecz rozwoju przemysłu stalowego w okresie objętym dochodzeniem.
- (86) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.
- dotacje na badania i rozwój przyznawane przez SDF i Ministerstwo ds. Stali
- (87) Skarżący twierdził, że rząd Indii przekazuje producentom stali dotacje na badania i rozwój za pośrednictwem SDF. Dotacje na badania i rozwój można również otrzymywać bezpośrednio od Ministerstwa ds. Stali.
- (88) Dwóch indyjskich producentów eksportujących nie otrzymało w okresie objętym dochodzeniem dotacji na badania i rozwój ani dotacji, które mogłyby zostać przypisane do okresu objętego dochodzeniem.
- (89) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.
- programy zwolnień z ceł i umorzeń należności celnych
- (90) Skarżący twierdził, że producenci produktu objętego dochodzeniem korzystają z kilku systemów zwrotu ceł przywozowych, przed wywozem i po wywozie, w ramach których przywożone surowce lub dobra kapitałowe mogą być zwolnione z należności celnych i należności celnych przywozowych. W ramach tych programów producentom eksportującym zostaje przyznana korzyść w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego o wartości równej kwocie należnego dochodu utraconego przez władze publiczne, a zatem równej kwocie nieopobranych ceł lub podatków.
- (91) Jak wyjaśniono w motywach 117–205 poniżej jeden z indyjskich producentów eksportujących lub obaj korzystali z niektórych zwolnień z należności celnych i programów umorzeń, mianowicie: AAS, DDS, EPCGS i MEIS.
- (92) Żaden z dwóch producentów eksportujących nie odniósł jednak korzyści w okresie objętym dochodzeniem z programu DFIA, ani nie przeprowadzał transakcji sprzedaży krajowej klasyfikowanych jako kategorie „uznane za wywóz”. W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego dwóch ostatnich programów.
- zachęty dla jednostek ukierunkowanych na wywóz („EOU”) i specjalnych stref ekonomicznych („SSE”)
- (93) Skarżący twierdził, że producenci produktu objętego dochodzeniem korzystają z kilku bodźców podatkowych w związku z zarejestrowaniem jako jednostki zorientowane na wywóz lub lokalizacją w SSE.
- (94) Żaden z dwóch indyjskich producentów eksportujących nie był jednak w okresie objętym dochodzeniem zarejestrowany jako EOU, ani nie korzystał jako EOU z żadnych wcześniejszych subsydiów na dobra kapitałowe, które mogłyby być przypisane do okresu objętego dochodzeniem. Żaden z dwóch eksportujących producentów indyjskich nie ma też siedziby w SSE.
- (95) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tych programów.

– zwolnienia z podatku dochodowego

- (96) Skarżący twierdził, że producenci produktu objętego dochodzeniem korzystają z ulg lub zwolnień w zakresie podatku dochodowego wynikających z kilku programów, w tym:
- obniżonej stawki podatku dochodowego dla nowoutworzonych przedsiębiorstw,
  - odliczeń od podatku dochodowego kosztów badań i rozwoju,
  - odliczeń od podatku dochodowego zysków z dużych projektów przemysłowych (ITES),
  - odliczeń od podatku dochodowego zysków przedsiębiorstw należących do szczególnych kategorii,
  - odliczeń od podatku dochodowego inwestycji w nowe maszyny i urządzenia.
- (97) Dwaj indyjscy producenci eksportujący w okresie objętym dochodzeniem nie korzystali z żadnych zwolnień, odliczeń ani obniżonych stawek podatkowych.
- (98) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.

– dostarczanie rudy żelaza za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (99) Skarżący twierdził, że rząd Indii wdrożył politykę nakładania wysokich podatków wywozowych na rudę żelaza. W ten sposób rząd zapewnił wzrost podaży krajowej tych produktów i zagwarantował utrzymanie się cen żelaza na poziomie znacznie niższym od poziomów międzynarodowych. Te należności celne wywozowe, wraz z innymi elementami, oznaczały powierzenie lub wyznaczenie przez rząd Indii producentom surowców dostarczanie materiałów do produkcji producentom indyjskim za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (100) Żaden z dwóch indyjskich producentów eksportujących nie używa jednak rudy żelaza w procesie produkcji. Komisja nie musiała zatem dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tego programu.

– zakup towarów w ramach rządowych polityk zamówień publicznych

- (101) Skarżący twierdził, że rząd Indii wspierał indyjski przemysł stali nierdzewnej walcowanej na zimno w ramach rządowych zamówień publicznych. Twierdzono, że agencje rządowe zobowiązane są do wykorzystywania w swoich zamówieniach publicznych pewnego minimalnego udziału procentowego indyjskiej stali i żelaza (15–50 %). Ponadto gdy najniższą cenę oferuje zagraniczny oferent, może on otrzymać maksymalnie połowę ilości zamówienia. Druga część musi zostać przyznana lokalnemu dostawcy, który może zaproponować cenę w przedziale o 20 % wyższym od ceny zagranicznego oferenta. Bardziej efektywny zagraniczny oferent może otrzymać pozostałą część zamówienia tylko wówczas, gdy żaden lokalny dostawca nie jest w stanie zaproponować ceny w przedziale o 20 % wyższym od najniższej ceny (co jest mało prawdopodobne, biorąc pod uwagę szeroki margines).
- (102) Jeden z indyjskich producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem wygrał przetargi w rządowych postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych.
- (103) Komisja zweryfikowała wszystkie postępowania o udzielanie zamówień publicznych i przetargi w okresie objętym dochodzeniem dotyczące odnośnego indyjskiego przedsiębiorstwa. Nie znaleziono jednak żadnych elementów konkretnego subsydiowania.
- (104) Ogłoszenia o przetargach publikowane są internecie na stronach odpowiednich indyjskich jednostek administracji, instytucji lub przedsiębiorstw publicznych (np. Indian Railways) i przedsiębiorstwa mogą swobodnie wysyłać oferty. Podział wielkości zamówienia pomiędzy dwa przedsiębiorstwa stanowi standardową praktykę. Przedsiębiorstwu, które zaoferowało najniższą cenę, udziela się 60 % zamówienia, a przedsiębiorstwu, które zaoferowało drugą najniższą cenę, udziela się pozostałe 40 % zamówienia pod warunkiem, że dostosuje swoją cenę do poziomu oferowanego przez zwycięzcę przetargu. Przepis ten ma również zastosowanie w przypadku, gdy jedno lub oba przedsiębiorstwa są oferentami zagranicznymi.
- (105) Niektóre postępowania o udzielenie zamówienia publicznego są co prawda dostępne tylko dla przedsiębiorstw krajowych. Jeżeli jednak postępowanie dostępne jest dla oferentów zagranicznych, nie ma dyskryminacji cenowej, jak utrzymywał skarżący. Preferencja cenowa (20 %) dla dostawców krajowych istnieje tylko w przypadku udzielania zamówień publicznych dotyczących dóbr kapitałowych ⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁶⁾ POLICY FOR PROVIDING PREFERENCE TO DOMESTICALLY MANUFACTURED IRON & STEEL PRODUCTS IN GOVERNMENT PROCUREMENT- REVISED, 2019 [Polityka zapewniania preferencji produkowanym lokalnie wyrobom z żelaza i stali przy udzielaniu zamówień publicznych – wersja zmieniona], 2019, art. 2.11 i załącznik B (Gazette of India nr 324 z 29 maja 2019 r.).

- (106) Komisja zweryfikowała, że we wszystkich zamówieniach publicznych udzielonych w okresie objętym dochodzeniem indyjskiemu producentowi płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno, niezależnie to tego, czy były one dostępne dla oferentów zagranicznych, czy nie, wybrane przedsiębiorstwo zaoferowało najniższą cenę eksportową albo, jako przedsiębiorstwo z drugą najlepszą ofertą, musiało dostosować swoją cenę do najniższej oferowanej ceny.
- (107) Po ostatecznym ujawnieniu skarżący stwierdził, że wykluczenie zagranicznych oferentów z niektórych postępowań o udzielenie zamówień publicznych doprowadziło do ograniczenia konkurencji, a zatem spowodowało ogólny wzrost cen, co równało się wkładowi finansowemu poprzez zakup towarów za kwotę wyższą niż odpowiednie wynagrodzenie.
- (108) Ponadto skarżący zauważył, że wykluczając z niektórych przetargów przywóz, indyjskie przepisy dotyczące zamówień publicznych gwarantują producentom indyjskim określone wielkości zakupów, co samo w sobie stanowi dla nich korzyść.
- (109) Komisja zgadza się, że wykluczenie zagranicznych oferentów potencjalnie zmniejsza konkurencję i może prowadzić do powstania rynku tylko dla oferentów krajowych. Wielkości sprzedaży Grupy Jindal w drodze udzielenia zamówienia w ramach przetargu publicznego były jednak nieznaczące w porównaniu z całkowitą sprzedażą krajową przedsiębiorstwa w OD. Ponadto w analizie zamówień publicznych przyznanych indyjskiemu producentowi płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno w OD Komisja nie zauważyła znaczących różnic w poziomach cen między zwycięskimi ofertami w przetargach otwartych dla przedsiębiorstw zagranicznych a tymi, w których przedsiębiorstwa te nie uczestniczyły. W rezultacie w tym konkretnym przypadku Komisja nie stwierdziła żadnej korzyści materialnej w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- zachęty w postaci kredytów kupieckich dostarczane przez Exim Bank
- (110) Skarżący twierdził, że Exim Bank oferuje linie kredytowe i kredyt kupiecki. Zachęty te nie są kierowane do eksporterów, tylko do zagranicznych rządów, zagranicznych banków rozwoju i zagranicznych instytucji finansowych, banków komercyjnych za granicą lub innych podmiotów. Finansowanie to umożliwia im kupowanie od indyjskich eksporterów na warunkach kredytu z odroczoną spłatą.
- (111) Żadna sprzedaż eksportowa przeprowadzona przez producentów eksportujących objętych dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem nie była objęta liniami kredytowymi ani kredytem kupieckim udzielonymi przez Exim Bank.
- (112) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tych programów.
- zachęty zapewniane w ramach lokalnych programów subsydiowania stanu Gudżarat
- (113) Skarżący twierdził, że niektórzy producenci płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno mogą – oprócz subsydiów przyznawanych przez rząd Indii – korzystać z programów subsydiowania na szczeblu państwowym zapewnianym przez rząd stanu Gudżarat. W skardze wymieniono cztery programy lokalne:
- program „Zachęta dla przemysłu 2016–2021” (ang. Incentive to Industries 2016–2021), który zapewnia zachętę podatkową dla nowych przedsiębiorstw zakładanych w stanie Gudżarat,
  - program umorzenia VAT wdrożony w stanie Gudżarat: przedsiębiorstwo z siedzibą w stanie Gudżarat może odzyskać zapłacony VAT od zakupionych środków produkcji w formie ulgi podatkowej od naliczonego podatku,
  - ustawę o specjalna strefie ekonomicznej: zwolnienia od podatku dotyczące opłaty skarbowej i opłaty rejestracyjnej,
  - zwolnienie od podatku obrotowego i innych podatków państwowych z tytułu zakupu środków produkcji na rzecz SSE lub jednostki w obrębie SSE.
- (114) Tylko jeden indyjski producent eksportujący objęty dochodzeniem ma siedzibę w stanie Gudżarat i mógłby potencjalnie korzystać z wymienionych powyżej lokalnych programów subsydiowania. Stwierdzono jednak, że przedsiębiorstwo nie odniosło korzyści w okresie objętym dochodzeniem z żadnego z tych programów.
- (115) W konsekwencji Komisja nie musiała dalej prowadzić dochodzenia dotyczącego tych programów.
- ulga podatkowa od opłat skarbowych od energii elektrycznej (rząd stanu Gudżarat)
- (116) Komisja ustaliła, że jeden producent eksportujący skorzystał z tego środka w okresie objętym dochodzeniem. Jak się jednak okazało, korzyść przyznana temu przedsiębiorstwu było nieznaczna (0,02 %), Komisja postanowiła nie prowadzić dalszego dochodzenia dotyczącego tego środka.

3.3. Programy, w odniesieniu do których udowodniono subsydiowanie

3.3.1. Programy zwolnień z ceł i umorzeń należności celnych

- (117) Programy AA, EPCGS i MEIS oparte są na ustawie o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („ustawa o handlu zagranicznym”). W ustawie o handlu zagranicznym upoważnia się rząd Indii do publikowania zawiadomień dotyczących polityki eksportowej i importowej. Ich streszczenia publikowane są w dokumentach „Foreign Trade Policy”, które ministerstwo handlu z reguły wydaje co pięć lat i regularnie aktualizuje.
- (118) Dokument „Foreign Trade Policy” właściwy dla okresu objętego dochodzeniem to „Foreign Trade Policy 2015–20” [Polityka handlu zagranicznego] („FTP 2015–20”). Rząd Indii przedstawił ponadto procedury regulujące FTP 2015–20 w „Handbook of Procedures, 2015–20” [Podręcznik procedur, 2015–2020] („HOP 2015–20”).
- (119) Podstawę programu DDS stanowią: dział 75 ustawy o cłach z 1962 r., dział 37 ustawy o podatku akcyzowym z 1944 r., działy 93A i 94 ustawy o finansach z 1994 oraz przepisy dotyczące ceł, podatków akcyzowych oraz zwrotu podatku od usług z 1995 r. Stawki zwrotu ceł są regularnie publikowane.
- (120) Odnotowuje się jako uwagę ogólną, że Komisja nie była w stanie zakończyć w rozsądnym terminie zdalnej kontroli krzyżowej określonych dokumentów związanych z transakcjami wywozu lub przywozu w ramach opisanego w niniejszej podsekcji systemu zwrotu ceł przywozowych, jak wnioskowano i uzgodniono podczas zdalnej kontroli krzyżowej. W tym względzie w przypadku stwierdzenia rozbieżności między danymi liczbowymi zgłoszonymi przez przedsiębiorstwa, a zgłoszonymi przez rząd Indii, Komisja wykorzystwała najlepszy dostępny stan faktyczny, działając w oparciu o art. 28 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (121) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z indyjskich producentów eksportujących stwierdził, że celem programów AA, DDS i MEIS jest zrównoważenie ceł, które przedsiębiorstwo płaci z tytułu przywozu surowców wykorzystywanych w wywożonych produktach, a zatem te trzy programy nie przynoszą korzyści przedsiębiorstwu.
- (122) Wbrew temu stwierdzeniu korzyści otrzymane przez przedsiębiorstwa w ramach programów DDS i MEIS nie mają żadnego bezpośredniego związku z należnymi cłami z tytułu przywozu surowców wykorzystywanych przez przedsiębiorstwo w wywożonych produktach.
- (123) W przypadku programu DDS przedsiębiorstwo eksportujące otrzymuje płatności gotówkowe, które są powiązane wyłącznie z wartością FOB jego wywozu. Przedmiotowe przedsiębiorstwo nie jest zobowiązane do przywozu jakichkolwiek surowców.
- (124) W przypadku programu MEIS producent eksportujący otrzymuje świadectwa, które może sprzedać na rynku lub wykorzystać do skompensowania przyszłych należności celnych przywozowych, ale kompensowanie to nie jest ograniczone do surowców wykorzystanych do produkcji wywożonych produktów, w odniesieniu do których otrzymano świadectwa w ramach programu MEIS. Świadectwa w ramach programu MEIS można zatem wykorzystać do skompensowania wszelkich należności celnych przywozowych, w tym należności celnych przywozowych dotyczących dóbr kapitałowych. Można je zrealizować, nawet jeżeli przedsiębiorstwo nie dokonuje żadnego przywozu.
- (125) Jedynie w przypadku programu AA istnieje bezpośredni związek między zwolnieniem z należności celnych przywozowych w odniesieniu do surowców przywożonych przez przedsiębiorstwo a wywożonymi produktami. Komisja nie traktuje zatem zwolnienia z ceł jako korzyści dla przedsiębiorstwa, pod warunkiem że może ono wykazać rzeczywiste zużycie surowców przywożonych w ramach AAS do produkcji wywożonych produktów końcowych.
- program „Advance Authorisation” („AA”)
- (126) Komisja ustaliła, że jeden indyjski producent eksportujący korzystał w okresie objętym dochodzeniem z programu AA.
- a) Podstawa prawna
- (127) Szczegółowy opis programu zawarto w pkt 4.03–4.24 FTP 2015–20 oraz w rozdziałach 4.04–4.52 HOP 2015–20 i w zaktualizowanym HOP 2015–20.

b) Kwalifikowalność

(128) Na program AA składa się sześć podprogramów, które bardziej szczegółowo opisano w następującej sekcji. Podprogramy te różnią się m.in. zakresem kwalifikowalności. Producenci eksportujący i eksportujące podmioty handlowe „powiązane” z producentami pomocniczymi kwalifikują się do podprogramów AA dotyczących wywozu fizycznego oraz zapotrzebowań rocznych. Producenci eksportujący realizujący dostawy do eksportera końcowego kwalifikują się do udziału w programie AA z tytułu dostaw pośrednich. Główni wykonawcy dokonujący dostaw na potrzeby kategorii „uznanych za wywóz” wymienionych w pkt 7.02 FTP 2015-20, tacy jak dostawcy jednostek zorientowanych na wywóz („export oriented unit”, „EOU”), kwalifikują się do udziału w podprogramie AA dotyczącym kategorii „uznanych za wywóz”. Ponadto dostawcom pośrednim producentów eksportujących przysługują korzyści z tytułu kategorii „uznanych za wywóz” w ramach podprogramów „Advance Release Order” oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej).

c) Zastosowanie w praktyce

(129) Program AA może być stosowany w sytuacjach opisanych poniżej:

(130) wywozu fizycznego: jest to główny podprogram. Umożliwia on bezcłowy przywóz materiałów wsadowych do produkcji określonego wywozonego produktu końcowego. Termin „fizyczny” oznacza w tym kontekście, że produkt przeznaczony na wywóz musi opuścić terytorium Indii. W zezwoleniu wyszczególniona jest ulga przywózowa i obowiązek wywozu wraz z rodzajem wywozonego produktu.

(131) zapotrzebowania rocznego: takie zezwolenie nie jest związane z konkretnym wywozonym produktem, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami pokrewnymi). Posiadacz zezwolenia może – do pewnego progu wartości ustalonego na podstawie jego wyników wywozu z poprzednich okresów – przywozić bezcłowo wszelkie materiały, które zostaną wykorzystane do produkcji wszelkich artykułów wchodzących w skład takiej grupy produktów. Może on zdecydować o wywozie otrzymanego produktu wchodzącego w skład określonej grupy produktów i powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła.

(132) dostaw pośrednich: ten podprogram obejmuje przypadki, w których dwóch producentów zamierza wspólnie wytwarzać jeden produkt przeznaczony na wywóz, dzieląc między siebie proces produkcji. Producent eksportujący, który wytwarza produkt pośredni, może dokonywać bezcłowego przywozu materiałów do produkcji oraz uzyskać na ten cel wsparcie w ramach programu AA przeznaczonego na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i zobowiązany jest dokonać wywozu produktu końcowego.

(133) kategorii „uznanych za wywóz”: ten podprogram umożliwia głównemu wykonawcy bezcłowy przywóz środków produkcji, które są niezbędne do produkcji towarów sprzedawanych jako „uznane za wywóz”. Według rządu Indii sprzedaż „uznana za wywóz” odnosi się do tych transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają kraju. Szerzej kategorii dostaw traktuje się jako „uznane za wywóz”, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do EOU lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SSE”).

(134) programu „Advance Release Order” („ARO”): posiadacz zezwolenia w ramach programu AAS zamierzający pozyskiwać materiały do produkcji ze źródeł krajowych zamiast przywozu bezpośredniego ma możliwość nabycia ich, korzystając z ARO. W takich przypadkach zezwolenia zaliczkowe poświadczą się jako ARO i przyznaje się je lokalnemu dostawcy po dostawie wymienionych w nich towarów. Akceptacja ARO upoważnia krajowego dostawcę do korzyści z tytułu kategorii uznanych za wywóz zgodnie z pkt 7.03 FTP 2015-20 (mianowicie AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, zwrotu za kategorie uznane za wywóz i zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego). W ramach mechanizmu ARO podatki i cła są zwracane dostawcy zamiast zwracania ich eksporterowi końcowemu w postaci zwrotu/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł można uzyskać zarówno w odniesieniu do krajowych materiałów do produkcji, jak i pochodzących z przywozu.

(135) krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej): podprogram ten, podobnie jak wymieniony wyżej, obejmuje dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadacza zezwolenia zaliczkowego. Posiadacz zezwolenia zaliczkowego może zwrócić się do banku o otwarcie krajowej akredytywy na rzecz krajowego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego zezwolenie zostanie zatwierdzone przez bank jedynie w odniesieniu do wartości i ilości towaru pochodzącego ze źródeł krajowych, a nie z przywozu. Krajowy dostawca będzie uprawniony do korzyści z tytułu kategorii uznanych za wywóz zgodnie z pkt 7.03 FTP 2015-20 (a mianowicie z AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, zwrotu za kategorie uznane za wywóz oraz zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego).

(136) Komisja ustaliła, że jeden producent eksportujący korzystający z programu otrzymał koncesje w ramach pierwszego podprogramu, tj. programu AA, obejmującego wywóz fizyczny w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym nie ma potrzeby zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do pozostałych niewykorzystanych podprogramów.

- (137) W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli przez władze Indii posiadacz zezwolenia zaliczkowego jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „zgodnej z prawdą i odpowiedniej dokumentacji dotyczącej zużycia i wykorzystania towarów przywożonych bezcłowo/pozyskiwanych w kraju” w określonym formacie (rozdział 4.51 i dodatek 4H do HOP 2015-20), tj. rejestru rzeczywistej konsumpcji. Rejestr ten musi być weryfikowany przez zewnętrznego biegłego rewidenta/księgowego kosztów i prac, który wydaje zaświadczenie stwierdzające, że określone rejestry i odpowiednie dokumenty zostały zbadane, a informacje dostarczone zgodnie z dodatkiem 4H są prawdziwe i poprawne pod każdym względem.
- (138) W odniesieniu do podprogramu, z którego skorzystało przedsiębiorstwo objęte postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem, tj. wywozu fizycznego, zarówno ulga przywózowa, jak i obowiązek wywozu są ustalane pod względem wielkości i wartości przez rząd Indii oraz są udokumentowane w treści zezwolenia. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu zezwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach programu AA ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników (ang. Standard Input Output Norms, „SION”), obejmujących większość produktów, w tym produkt objęty dochodzeniem.
- (139) Przywożone materiały do produkcji nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia końcowego produktu przeznaczonego na wywóz. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania zezwolenia (18 miesięcy z możliwością dwukrotnego przedłużenia każdorazowo o 6 miesięcy).
- (140) Nie istnieje żaden ścisły związek między przywożonymi środkami produkcji a wywożonymi produktami końcowymi. Kwalifikowalne materiały do produkcji można przywozić i wykorzystywać również do wytwarzania produktów innych niż produkt objęty dochodzeniem. Ponadto można łączyć zezwolenia na różne produkty. Oznacza to, że wywóz na podstawie zezwolenia AAS jednego produktu może uprawniać do bezcłowego przywozu materiałów do produkcji na podstawie zezwolenia AAS dla innego produktu.
- (141) Dochodzenie wykazało, że nie cofnięto żadnego zezwolenia AAS stosowanego przez producenta eksportującego. Producent eksportujący nie był zatem w stanie przedstawić żadnych dodatków 4H do swoich zezwoleń AAS. Producent eksportujący przyznał ponadto, że jego rejestr konsumpcji nie pozwala na ustalenie rzeczywistego zużycia przywożonych surowców i powiązania tego zużycia z produkowanymi i wywożonymi produktami końcowymi. Należy zauważyć, że producent ten jest zintegrowany pionowo na wielu poziomach:
- etap 1: produkcja koksu i żelazochromu,
  - etap 2: produkcja ciekłej stali nierdzewnej,
  - etap 3: produkcja płyt,
  - etap 4: produkcja zwojów walcowanych na gorąco,
  - etap 5: produkcja wyrobów płaskich walcowanych na zimno (produkt objęty postępowaniem)
- a przywożone surowce wykorzystywane są w etapie 2, na którym mieszane są z surowcami wyprodukowanymi w etapie 1 lub zakupionymi w kraju.
- d) Wnioski dotyczące programu AA
- (142) Zwolnienie z ceł przywózowych stanowi subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie stanowi wkład finansowy rządu Indii, jako że zrzeka się on wpływów z cła, które w przeciwnym wypadku byłoby należne, i przyznaje korzyść eksporterowi objętemu dochodzeniem, gdyż poprawia to jego płynność finansową.
- (143) Dodatkowo program wywozu fizycznego w ramach programu AA jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu i w związku z tym uznaje się go za szczególny i stanowiący podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści wynikających z tego programu.
- (144) Podprogramu zastosowanego w rozpatrywanym przypadku nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł przywózowych czy system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on przepisom określonym w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego oraz w załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) i załączniku III (definicja i przepisy dotyczące zwrotu ceł za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie zastosował skutecznie systemu weryfikacji ani procedury w celu sprawdzenia, czy i w jakim zakresie materiały do produkcji wykorzystano do produkcji wywożonego produktu (pkt 4 załącznika II do rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów substytucji ceł zwrotnych – część II pkt 2 załącznika III do rozporządzenia podstawowego). Uznaje się również, że same normy SION dotyczące produktu objętego dochodzeniem nie były wystarczająco precyzyjne oraz że nie mogą same w sobie być uznane za system weryfikacji rzeczywistej konsumpcji, ponieważ struktura tych standardowych norm nie pozwala

rządowi Indii zweryfikować z dostateczną dokładnością ilości materiałów do produkcji zużytych w produkcji przeznaczonej na wywóz. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na rzeczywistości wykorzystanych materiałów do produkcji, mimo że badanie takie powinno się przeprowadzić w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (pkt 5 załącznika II do rozporządzenia podstawowego oraz część II pkt 3 załącznika III do tego rozporządzenia).

(145) Wymieniony podprogram stanowi zatem podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie kwoty subsydiów

(146) Wobec braku dozwolonych systemów zwrotu ceł przywózowych i braku możliwości weryfikacji rzeczywistej stawki zużycia odnośnych materiałów do produkcji całkowitą kwotę utraconych należności celnych (cła podstawowego i podatku w ramach cła) uznaje się za nadmierne umorzenie będące subsydem stanowiącym podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego.

(147) W piśmie z dnia 22 listopada 2021 r. Komisja poinformowała producenta eksportującego o zamiarze zastosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego oraz oparcia ustaleń dochodzenia na dostępnym stanie faktycznym.

(148) Wbrew dalszym twierdzeniom przedsiębiorstwa, że taka metodyka obliczania korzyści w ramach programu AA stanowi odejście od wcześniejszej praktyki Komisji i opiera się na jedynie na założeniach i nieudowodnionych wnioskach, powtarza się niniejszym argument, że przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych danych pozwalających na obliczenie nadmiernego umorzenia.

(149) Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego opłaty poniesione przez przedsiębiorstwo w celu uzyskania subsydium odliczano od całkowitej kwoty subsydium w przypadkach, gdy wystąpiono o takie odliczenie.

(150) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nadmierne umorzenie należy zestawić z łączną kwotą obrotów wywozu jako właściwym mianownikiem, ponieważ subsydem jest uzależnione od wyników wywozu.

(151) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu w okresie objętym dochodzeniem wynosiła 0,05 %.

(152) Po ostatecznym ujawnieniu przedmiotowy indyjski producent eksportujący powtórzył swoje argumenty w odniesieniu do nieuzasadnionego zastosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego i zastosowanej przez Komisję metodyki obliczania korzyści dla przedsiębiorstw w ramach tego programu.

(153) Nie zostały jednak przedstawione żadne nowe argumenty. Należy przypomnieć, że Komisja nie miała innej możliwości niż odwołanie się do najlepszego dostępnego stanu faktycznego, ponieważ przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych danych pozwalających na standardowe obliczenie nadmiernego umorzenia w ramach tego programu. W każdym razie, biorąc pod uwagę ustaloną stopę subsydiowania, jak wskazano w motywie 151 powyżej, Komisja postanowiła nie obejmować nieznacznej korzyści przyznanej Grupie Jindal w ramach programu AA środkami wyrównawczymi.

– system zwrotu ceł przywózowych („DDS”),

(154) Komisja ustaliła, że jeden indyjski producent eksportujący korzystał w okresie objętym dochodzeniem z DDS.

a) Podstawa prawna

(155) Podstawą prawną mającą zastosowanie w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym były przepisy dotyczące zwrotu ceł i podatku akcyzowego z 1995 r. („przepisy DDS z 1995 r.”), z późniejszymi zmianami z 2006 r. ⁽¹⁷⁾, które zostały następnie zastąpione przepisami dotyczącymi zwrotu ceł i podatku akcyzowego z 2017 r. ⁽¹⁸⁾ („przepisy z 2017 r.”), które weszły w życie w dniu 1 października 2017 r. Przepis 3 ust. 2 zawarty w zbiorze przepisów DDS z 1995 r. określa metodę obliczania tego systemu zwrotu ceł przywózowych. Przepis 12 ust. 1 lit. a) pkt (ii) wspomnianych przepisów DDS reguluje kwestię deklaracji, którą producenci eksportujący muszą złożyć w celu skorzystania z programu. Przepisy te są identyczne w przypadku przepisów DDS z 2017 r. i odpowiadają, odpowiednio, przepisowi 3 ust. 2 i zasadzie 13 ust. 1 lit. a) pkt (ii).

⁽¹⁷⁾ <http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee>

⁽¹⁸⁾ Zawiadomienie nr 88/2017-CUSTOMS (N.T.) Nowe Delhi, dnia 21 września 2017 r.

<http://www.cbic.gov.in/resources/htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf>

(156) Ponadto okólnik nr 24/2001 ⁽¹⁹⁾ zawiera szczegółowe instrukcje dotyczące sposobu wdrożenia przepisu 3 ust. 2 oraz deklarację, które eksporterzy muszą złożyć na podstawie przepisu 12 ust. 1 lit. a) pkt (ii).

(157) Przepis 4 zbioru zasad DDS z 1995 r. stanowi, że rząd centralny może dokonać korekty kwoty lub stawek określonych na podstawie zasady 3. Rząd wprowadził szereg zmian; ostatnie zmiany, którymi wprowadzono korekty stawek, opublikowano w formie zawiadomień nr 95/2018 – CUSTOMS (N.T.) oraz nr 07/2020 – CUSTOMS. W związku z tym w przypadku produktu objętego dochodzeniem stawki DDS w pierwszej i drugiej części okresu objętego dochodzeniem ⁽²⁰⁾ wynosiły odpowiednio 1,8 % i 1,6 % wartości FOB wywożonych produktów. Te same stawki DDS zastosowano do wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na gorąco wywożonych przez przedmiotowe indyjskie przedsiębiorstwo.

b) Kwalifikowalność

(158) Do korzystania z tego systemu kwalifikuje się każdy producent eksportujący lub każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Zastosowanie w praktyce

(159) W ramach tego programu każde przedsiębiorstwo dokonujące wywozu produktów kwalifikowalnych jest uprawnione do otrzymania kwoty odpowiadającej określonej wartości procentowej deklarowanej wartości FOB wywożonego produktu. W przepisie 3 ust. 2 zbioru przepisów dotyczących zwrotu ceł i podatku akcyzowego określono, w jaki sposób oblicza się kwotę subsydium:

„2) Ustalając kwotę lub stawkę zwrotu na podstawie niniejszej zasady, rząd centralny uwzględni:

- a) średnią ilość lub wartość każdej klasy lub opisu materiałów, z których zwykle produkowana lub wytwarzana jest dana klasa towarów w Indiach;
- b) średnią ilość lub wartość przywożonych materiałów lub materiałów objętych podatkiem akcyzowym wykorzystywanych do produkcji lub wytwarzania w Indiach określonej klasy towarów;
- c) średnią kwotę ceł zapłaconych za przywożone materiały lub materiały objęte podatkiem akcyzowym, wykorzystywane do produkcji komponentów i półproduktów używanych do produkcji towarów;
- d) średnią kwotę ceł zapłaconych za materiały odpadowe z procesów produkcyjnych i katalizatory: jeżeli takie odpady lub katalizatory zostaną ponownie wykorzystane w dowolnym procesie produkcyjnym lub zostaną sprzedane, odejmuje się również średnią kwotę ceł od ponownie wykorzystanych lub sprzedanych odpadów lub katalizatorów;
- e) średnią kwotę ceł zapłaconych za materiały przywożone lub materiały objęte podatkiem akcyzowym używane do przechowywania lub pakowania towarów wywożonych;
- f) wszelkie inne informacje, które rząd centralny może uznać za istotne lub przydatne do tego celu”.

(160) Innymi słowy, rząd Indii ustalił kwotę podlegającą zwrotowi na podstawie uśrednionych dla całej branży wartości odpowiednich ceł zapłaconych za przywożone surowce oraz średniego wskaźnika konsumpcji w przemyśle; rząd Indii zebrał przedmiotowe dane od producentów kwalifikujących się produktów przeznaczonych na wywóz, których uważa za reprezentatywnych dla branży. Rząd Indii określa następnie kwotę do zwrotu jako odsetek średniej wartości wywozu kwalifikujących się wywożonych produktów.

(161) Rząd Indii wykorzystuje ten odsetek do obliczania kwoty zwrotu cła, do otrzymania której uprawnieni są wszyscy kwalifikujący się eksporterzy. Stawka w przypadku tego programu jest określana przez rząd Indii w zależności od produktu.

⁽¹⁹⁾ Cus. 20 kwietnia 2001 r. F.NO.605/47/2001-DBK, Rząd Indii, Ministerstwo Finansów, Departament podatkowy, Deklaracja na mocy przepisu 12 ust. 1 lit. a) pkt (ii) zbioru przepisów dotyczących zwrotu cła do celów skorzystania ze stawki zwrotu cła obowiązującej dla całego przemysłu. Zob. w szczególności sekcje 2 i 3 deklaracji na mocy przepisu 12 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) zbioru przepisów dotyczących zwrotu cła do celów skorzystania ze stawki zwrotu cła obowiązującej dla całej branży; dostępne na stronie: <http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-circulars-2001/24-2001-cus>

⁽²⁰⁾ Od dnia 28 stycznia 2020 r. zmieniła się wysokość stawki w ramach systemu zwrotu ceł przywozowych.

- (162) Aby kwalifikować się do odniesienia korzyści z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. Z chwilą wprowadzenia danych o przesyłce do serwera celnego odnotowane zostaje, że wywóz odbywa się w ramach DDS i kwota DDS zostaje nieodwołalnie ustalona. Po przedłożeniu przez przedsiębiorstwo przewozowe informacji wywozowej (ang. Export General Manifest – EGM) i porównaniu tego dokumentu z danymi w dokumencie przewozowym przez urząd celny zostają spełnione wszystkie warunki do udzielenia zgody na wypłatę kwoty zwrotu w drodze płatności bezpośredniej na rachunek bankowy eksportera albo polecenia zapłaty.
- (163) Eksporter musi również przedstawić dowód na uzyskanie wpływów z wywozu w postaci zaświadczenia banku o uzyskaniu wpływów (BRC). Dokument ten można dostarczyć po wypłaceniu kwoty zwrotu, ale rząd Indii odzyska wypłaconą kwotę, jeżeli eksporter nie przedstawi zaświadczenia banku o uzyskaniu wpływów w podanym terminie.
- (164) Kwota zwrotu może być wykorzystana na dowolny cel i zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kwota może być księgowana w ujęciu memoriałowym jako dochód na kontach handlowych po wywiązaniu się ze zobowiązania wywozowego.
- (165) Właściwe przepisy i instrukcje administracyjne stanowią, że indyjska administracja celna nie powinna wymagać żadnych dowodów na to, że eksporter występujący z wnioskiem o zwrot ceł musiał ponieść lub ponieść zobowiązania w zakresie należności celnych z tytułu przywozu surowców potrzebnych do wytworzenia wywożonego produktu. Rząd Indii potwierdził ponadto podczas zdalnej kontroli krzyżowej, że przedsiębiorstwa nabywające wszystkie surowce ze źródeł krajowych nadal korzystają z pełnej stawki obliczonej zgodnie z przepisem 3 ust. 2, o którym mowa powyżej.

d) Wnioski dotyczące DDS

- (166) W ramach DDS udzielane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Tzw. kwota zwrotu ceł stanowi wkład finansowy rządu Indii ponieważ ma postać bezpośredniego przekazania przez rząd Indii środków finansowych. Nie ma ograniczeń co do sposobu wykorzystania tych środków. Ponadto kwota zwrotu ceł stanowi korzyść na rzecz eksportera, gdyż poprawia jego płynność finansową.
- (167) Stawka zwrotu ceł za wywóz jest określana przez rząd Indii w zależności od produktu. Mimo że subsydlum określa się jako zwrot ceł, system nie posiada jednak wszystkich cech dopuszczalnego systemu zwrotu ceł przywozowych czy systemu zwrotu ceł za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego; nie odpowiada on też przepisom określonym w części I załącznika I do rozporządzenia podstawowego oraz w załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) i załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł za składniki zastępcze) do tego rozporządzenia. Płatności w gotówce na rzecz eksportera niekoniecznie są związane z rzeczywistymi płatnościami należności celnych za przywóz surowców i nie stanowią kredytu celnego służącego skompensowaniu ceł przywozowych od przeszłych lub przyszłych przywozów surowców. Ponadto nie istnieje żaden system ani procedura mające na celu potwierdzenie, które materiały są wykorzystywane do produkcji wywożonych produktów i w jakiej ilości. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na rzeczywiście wykorzystanych materiałach do produkcji, mimo że badanie takie powinno się przeprowadzić w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (pkt 5 załącznika II do rozporządzenia podstawowego oraz część II pkt 3 załącznika III do tego rozporządzenia).
- (168) Płatność ze strony rządu Indii po dokonaniu wywozu przez eksporterów jest uwarunkowana wynikami wywozu, a zatem program ten uważa się za szczególnie i podlegający środkom wyrównawczym zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (169) W świetle powyższego stwierdza się, że DDS stanowi podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie kwoty subsydiów

- (170) Zgodnie z art. 3 pkt 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w kategoriach świadczenia przyznanego odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem. W tym względzie Komisja ustaliła, że korzyść przyznawana jest odbiorcy w chwili przeprowadzenia transakcji wywozowej w ramach tego systemu. Od tego momentu rząd Indii jest prawnie zobowiązany do wypłaty kwoty zwrotu, która stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego. Z chwilą wystawienia przez organy celne wywozowego dokumentu przewozowego określającego m.in. kwotę zwrotu przyznaną w odniesieniu do danej transakcji wywozowej, rząd Indii nie może już decydować według własnego uznania o przyznaniu subsydium.

- (171) W świetle powyższego Komisja uznała za właściwe dokonanie wyceny korzyści płynącej z DDS jako sumy kwot zwrotu przyznaných z tytułu transakcji wywozowych dokonanych w ramach tego programu w okresie objętym dochodzeniem. Komisja uwzględniła kwoty zwrotu ceł uzyskane na wszystkich transakcjach wywozowych indyjskiego producenta eksportującego, ponieważ przedsiębiorstwo wywozi tylko produkt objęty dochodzeniem oraz wyroby ze stali walcowane na gorąco, które stanowią półprodukty do wyrobu produktu objętego dochodzeniem objętymi tymi samymi stawkami DDS.
- (172) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja zestawiała te kwoty subsydiów z łączną wartością obrotów z wywozu przedsiębiorstwa w okresie objętym dochodzeniem jako właściwym mianownikiem, ponieważ subsydlum jest uzależnione od wyników wywozu i nie zostało udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.
- (173) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do Grupy Jindal wynosiła w okresie objętym dochodzeniem 1,65 %.
- program wspierania przywozu dóbr kapitałowych promujący wywóz (Export Promotion Capital Goods Scheme, dalej program EPCGS)
- (174) Komisja ustaliła, że dwóch indyjskich producentów eksportujących uzyskało koncesje w ramach programu EPCGS, które mogły zostać przydzielone do produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem.
- a) Podstawa prawna
- (175) Szczegółowy opis programu EPCGS zawarto w rozdziale 5 „FTP 2015–20” oraz w rozdziale 5 HOP 2015–20.
- b) Kwalifikowalność
- (176) Do korzystania z tego środka kwalifikują się producenci eksportujący oraz eksportujące podmioty handlowe „powiązane” z producentami pomocniczymi i dostawcami usług.
- c) Zastosowanie w praktyce
- (177) Pod warunkiem spełnienia zobowiązania wywozowego przedsiębiorstwo może dokonywać przywozu dóbr kapitałowych (nowych oraz używanych dóbr kapitałowych mających do 10 lat) po obniżonej stawce celnej. W tym celu rząd Indii wystawia zezwolenie w ramach programu EPCGS po otrzymaniu stosownego wniosku i uiszczeniu opłaty. W programie przewidziano obniżoną stawkę należności celnych przywozowych, która ma zastosowanie do wszystkich dóbr kapitałowych przywożonych w ramach tego programu. Aby zobowiązanie wywozowe zostało spełnione, przywożone dobra kapitałowe muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania w danym okresie określonej ilości towarów uznanych za wywóz. Zgodnie z FTP 2015–20 i zaktualizowaną FTP 2015–20 dobra kapitałowe mogą być przywożone w ramach EPCGS ze stawką cełną 0 %. Jednak w przypadku dóbr kapitałowych przywożonych przed 2015 r. występowała również alternatywa stosowania 3 % stawki celnej – w takim przypadku termin spełnienia zobowiązania wywozowego był dłuższy. Zobowiązanie wywozowe, które stanowi sześciokrotność kwoty zaoszczędzonego cła, musi zostać spełnione w ciągu maksymalnie sześciu lat.
- (178) Posiadacze zezwolenia w ramach programu EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra kapitałowe lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr kapitałowych może sam skorzystać z bezcłowego przywozu komponentów potrzebnych do produkcji takich dóbr kapitałowych. Lokalny producent może również wystąpić o uzyskanie korzyści z tytułu kategorii uznanych za wywóz w związku z dostarczeniem dóbr kapitałowych posiadaczowi zezwolenia w ramach programu EPCGS.
- d) Wnioski dotyczące programu EPCGS
- (179) W ramach programu EPCGS zapewniane są subsydlia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja ceł stanowi wkład finansowy rządu Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza wpływy rządu Indii z cła, które byłoby w przeciwnym razie należne. Dodatkowo obniżenie cła przynosi korzyść eksporterowi, gdyż kwoty cła zaoszczędzone na przywozie poprawiają płynność przedsiębiorstwa.
- (180) Ponadto program EPCGS jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu, ponieważ takich zezwoleń nie można uzyskać bez zobowiązania się do wywozu. Program ten został zatem uznany za szczególny i stanowiący podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(181) Programu EPCGS nie można zatem uznać za dopuszczalny system zwrotu cel czy systemu substytucji cel zwrotnych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra kapitałowe nie wchodzą w zakres takich dopuszczalnych systemów, jak określono w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są one wykorzystywane do produkcji wywożonych produktów.

e) Obliczanie kwoty subsydiów

(182) Kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych obliczono, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconych należności celnych od przywiezionych dóbr kapitałowych, rozłożonych na okres, który odzwierciedla normalny okres amortyzacji dla takiej kategorii dóbr kapitałowych w danym przemyśle. Tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do okresu objętego dochodzeniem, została skorygowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia pełnej wartości pieniądza w czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem jest właściwa dla tego celu.

(183) Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego opłaty poniesione przez przedsiębiorstwa w celu uzyskania subsydium odliczano od całkowitej kwoty subsydium w przypadku zażądania takiego odliczenia.

(184) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została zestawiona z właściwą kwotą obrotów z wywozu uzyskanych w okresie objętym dochodzeniem jako właściwym mianownikiem, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy transportowanych ilości. W przypadku jednego z przedsiębiorstw indyjskich zastosowano jako mianownik obrót z wywozu produktu objętego dochodzeniem, gdyż przedsiębiorstwo wykorzystuje maszyny zakupione w ramach EPCG tylko do celów produkcji produktu objętego postępowaniem.

(185) Jeden z indyjskich producentów eksportujących zażądał korekty obrotu z wywozu zastosowanego jako mianownik w obliczeniach. Przedsiębiorstwo argumentowało, że w okresie objętym dochodzeniem dopiero rozpoczęło produkcję i osiągnęło tylko 15 % zdolności produkcyjnych. Przedsiębiorstwo zwróciło się z prośbą o ekstrapolowanie jego obrotów z wywozu, aby uwzględnić pełne wykorzystanie zdolności produkcyjnych.

(186) Obliczanie stóp subsydiowania opiera się jednak zawsze na faktycznych obrotach. Nie można zakładać, że po zakończeniu fazy rozruchu przedsiębiorstwo wykorzysta w pełni swoje zdolności produkcyjne. Oprócz tego proporcja przyszłego podziału między obrotami krajowymi a obrotami z wywozu byłaby jedynie spekulacją. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(187) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo powtórzyło ten argument, podkreślając fakt, że EPCGS jest subsydium niepowtarzającym się, a zatem obliczenie bez zastosowania korekty mianownika nie odzwierciedla w prawidłowy sposób korzyści przyznanej przedsiębiorstwu, które jest w fazie rozruchu działalności.

(188) EPCGS jest rzeczywiście subsydium niepowtarzającym się i Komisja potraktowała je jako takie: kwotę korzyści w ramach programu przypisano do OD, uwzględniając okres amortyzacji przedmiotowych dóbr kapitałowych. Komisja nie może jednak korygować mianownika, przyjmując założenia dotyczące potencjalnego obrotu z wywozu przedsiębiorstwa, jak już podkreślono w motywie 186 powyżej. W związku z tym metodyka obliczania zostaje podtrzymana.

(189) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu i przypisana do okresu objętego dochodzeniem wynosiła 5,69 % w przypadku Chromeni i 0,36 % w przypadku Grupy Jindal.

– program „Merchandise Export from India” („MEIS”),

(190) Komisja ustaliła, że dwóch indyjskich producentów eksportujących korzystało w okresie objętym dochodzeniem z programu MEIS.

a) Podstawa prawna

(191) Szczegółowy opis programu MEIS zawarto w rozdziale 3 FTP 2015–20 i zaktualizowanej FTP 2015–20 oraz w rozdziale 3 HOP 2015–20 i zaktualizowanego HOP 2015–20.

b) Kwalifikowalność

(192) Do korzystania z tego systemu kwalifikuje się każdy producent eksportujący lub każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Zastosowanie w praktyce

- (193) Kwalifikujące się przedsiębiorstwa mogą uzyskać korzyści w ramach programu MEIS, wywożąc określone produkty do określonych państw należących do następujących kategorii: grupa A („rynkı tradycyjne”, w tym wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej), grupa B („rynkı wschodzące i docelowe”) i grupa C („inne rynki”). Państwa zaklasyfikowane do poszczególnych grup oraz wykaz produktów ze wskazaniem stawki zwrotu wymieniono w dodatku 3B do zaktualizowanego HOP.
- (194) Korzyść przyjmuje formę kredytu celnego w wysokości odpowiadającej odsetkowi wartości FOB wywozu. Stawka MEIS w okresie objętym dochodzeniem wynosiła 2 % ⁽²¹⁾.
- (195) Zgodnie z pkt 3.06 FTP 2015–20 niektóre rodzaje wywozu są wyłączone z programu, na przykład wywóz towarów przywiezionych lub przeładowanych, uznanych za wywóz, eksport usług oraz obroty z wywozu podmiotów działających w specjalnych strefach ekonomicznych/jednostkach eksportowych.
- (196) Kredyty celne w ramach programu MEIS są zbywalne bez ograniczeń i zachowują ważność przez okres 18 miesięcy od daty przyznania, natomiast świadectwa dotyczące kredytu celnego wydane w dniu 1 stycznia 2016 r. lub po tej dacie są ważne przez okres 24 miesięcy od daty wydania zgodnie z pkt 3.13 zaktualizowanego HOP 2015–20.
- (197) Można je wykorzystać do celów: (i) opłacenia cła z tytułu przywozu dowolnych materiałów do produkcji lub towarów, w tym dóbr kapitałowych; (ii) opłacenia akcyzy od zamówienia krajowego na środki produkcji lub towary, w tym dobra kapitałowe, oraz płatności; (iii) opłacenia podatku od usług w odniesieniu do zamówień na usługi.
- (198) Wniosek o przyznanie korzyści w ramach programu MEIS należy wypełnić w internecie na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Handlu Zagranicznego. Do wniosku składanego przez internet należy dołączyć odpowiednią dokumentację (dokumenty przewozowe, zaświadczenie banku o uzyskaniu wpływów i list załadunkowy). Właściwy organ regionalny rządu Indii przyznaje kredyt celny po weryfikacji tych dokumentów. Jeśli eksporter dostarczy odpowiednią dokumentację, organ regionalny nie może już decydować według własnego uznania o przyznaniu kredytów celnych.

d) Wnioski dotyczące programu MEIS

- (199) W ramach programu MEIS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt celny w ramach programu MEIS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako kompensowanie należności celnych przywozowych płaconych od dóbr kapitałowych, tym samym zmniejszając dochody rządu Indii z cła, które w przeciwnym przypadku byłoby należne. Ponadto kredyt celny w ramach programu MEIS przyznaje korzyść eksporterowi, który nie jest zobowiązany do płacenia tych należności celnych przywozowych.
- (200) Poza tym korzyści w ramach programu MEIS są prawnie uwarunkowane wynikami wywozu i tym samym uważa się je za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (201) Należy zwrócić uwagę, że program MEIS wygał po okresie objętym dochodzeniem z dniem 1 stycznia 2021 r. Do końca 2021 r. przedsiębiorstwa mogą nadal ubiegać się w ramach programu MEIS o świadectwa w odniesieniu do transakcji wywozowych przeprowadzonych w 2020 r. Do dnia 15 września 2023 r. przedsiębiorstwa mogą ponadto nadal korzystać ze świadectwa uzyskanego w 2021 r. w ramach programu MEIS w celu równoważenia należności celnych przywozowych. Korzyści w ramach tego programu uzyskano zatem w okresie objętym dochodzeniem i będą one kontynuowane nawet po wprowadzeniu środków.

e) Obliczanie kwoty subsydiów

- (202) Zgodnie z art. 3 pkt 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w kategoriach świadczenia przyznanego odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem. W tym względzie Komisja ustaliła, że korzyść przyznawana jest odbiorcy w chwili przeprowadzenia transakcji wywozowej w ramach tego systemu. Obecnie rząd Indii wystawia kredyt celny, który jest księgowany przez producenta eksportującego jako niespłacony dług, który może zostać w każdej chwili skompensowany przez producenta eksportującego. Stanowi to wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Z chwilą wystawienia przez organy celne wywozowego dokumentu przewozowego rząd Indii nie może już decydować według własnego uznania o przyznaniu subsydium. W świetle powyższego Komisja uznała za właściwe dokonanie wyceny korzyści w ramach programu MEIS jako sumy kwot zwrotu przyznanych na transakcje wywozowe dokonane w ramach tego programu w okresie objętym dochodzeniem. Komisja uwzględniła kwoty zwrotu w ramach programu MEIS uzyskane na wszystkich transakcjach wywozowych indyjskich producentów eksportujących, ponieważ przedsiębiorstwa wywożą tylko produkt objęty dochodzeniem oraz wyroby ze stali walcowane na gorąco, które stanowią półprodukty do celów wytwarzania produktu objętego dochodzeniem objęte tymi samymi stawkami MEIS.
- (203) Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego opłaty poniesione przez przedsiębiorstwa w celu uzyskania subsydium odliczono od całkowitej kwoty subsydium w przypadku zażądania takiego odliczenia.

⁽²¹⁾ Zawiadomienie publiczne rządu Indii nr 32/2015-2020 z dnia 22 września 2016 r., dostępne pod adresem https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf

- (204) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego Komisja zestawiała tę kwotę subsydium z wartością obrotów z wywozu przedsiębiorstw w okresie objętym dochodzeniem jako właściwym mianownikiem, ponieważ subsydium jest uzależnione od wyników wywozu i nie zostało udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.
- (205) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu tego programu wynosiła w okresie objętym dochodzeniem 1,87 % w przypadku Chromeni i 1,92 % w przypadku Grupy Jindal.

3.3.2. Dostarczanie rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

3.3.2.1. Skarga i program subsydiowania

- (206) Skarżący twierdził, że rząd Indii zapewnia sztuczne obniżenie kosztu podstawowych środków produkcji lokalnego przemysłu, zachęcając wydobywające rudę chromu przedsiębiorstwa górnicze w Indiach za pomocą szeregu środków regulacyjnych, w tym ograniczeń wywozowych (takich jak podatek wywozowy, pozwolenia na wywóz oraz uczestnictwo państwowych przedsiębiorstw handlowych w wywozie) do dostarczania rudy chromu indyjskiemu przemysłowi niższego szczebla płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (207) Skarżący twierdził dalej, że rząd Indii sprawuje pełną kontrolę nad sektorem górnictwa w Indiach w odniesieniu do rudy chromu. Rząd Indii w drodze ustaw i przepisów stanowi, kto wydobywa chrom (przedsiębiorstwa górnicze zobowiązane do uzyskania koncesji na wydobywanie kopalin). Wśród przedsiębiorstw górniczych występuje również własność lub obecność państwowa. Rząd Indii powierza zatem przedsiębiorstwom górniczym uprawnienia do realizacji celów jego polityki.
- (208) W związku z tym, że ruda chromu stosowana jest głównie do produkcji żelazochromu, który jest zasadniczo wykorzystywany w produkcji stali nierdzewnej, świadczenie to przyznano indyjskim producentom płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno produkującym zarówno żelazochrom, jak i stal nierdzewną.

3.3.2.2. Podstawa prawna

- (209) Polityką wydobywczą rudy chromu zarządza Ministerstwo Górnictwa. Wywozem zasobów mineralnych zarządza również Ministerstwo Handlu i Przemysłu
- (210) Zarówno rząd centralny jak i władze regionalne odgrywają kluczową rolę w przemyśle wydobywczym, w tym w wydobywaniu rudy chromu, ze względu na ustalanie krajowych polityk, norm, wytycznych i kryteriów wydobywczych, a także decydowanie o procedurach dotyczących zezwoleń na działalność wydobywczą.
- (211) Podstawy prawne odnośnych przepisów i uregulowań są następujące:
- ustawa w sprawie kopalń i zasobów mineralnych (rozwój i regulacje prawne), 1957 ⁽²²⁾,
  - przepisy dotyczące zasobów mineralnych (dokumentowanie zawartości minerałów), 2015 ⁽²³⁾,
  - przepisy dotyczące zasobów mineralnych (aukcje), 2015 ⁽²⁴⁾,
  - przepisy dotyczące zasobów mineralnych (niewyłączne zezwolenia na poszukiwanie), 2015 ⁽²⁵⁾,
  - przepisy krajowego funduszu powierniczego poszukiwania minerałów (ang. The National Mineral Exploration Trust), 2015 ⁽²⁶⁾,

⁽²²⁾ Dostępna pod adresem <https://indiankanon.org/doc/25127/>, ostatni dostęp w dniu 27 stycznia 2022 r.

⁽²³⁾ Zawiadomienie nr 246 z dnia 17 kwietnia 2015 r.

⁽²⁴⁾ Zawiadomienie nr 322 z dnia 20 maja 2015 r.

⁽²⁵⁾ Zawiadomienie nr 516 z dnia 29 czerwca 2015 r.

⁽²⁶⁾ Zawiadomienie nr 632 z dnia 14 sierpnia 2015 r.

- przepisy dotyczące zasobów mineralnych (wydobycie prowadzone przez przedsiębiorstwo państwowe), 2015 ⁽²⁷⁾,
- przepisy dotyczące kopalń i minerałów (składki na rzecz okręgowej fundacji ds. zasobów mineralnych), 2015 ⁽²⁸⁾,
- przepisy dotyczące koncesji górniczych w zakresie zasobów mineralnych do produkcji energii jądrowej, 2016 ⁽²⁹⁾,
- przepisy dotyczące koncesji górniczych w zakresie zasobów mineralnych (innych niż zasoby mineralne do produkcji energii jądrowej i energii z węglowodorów), 2016 ⁽³⁰⁾,
- przepisy dotyczące ochrony i zagospodarowania zasobów mineralnych, 2017 ⁽³¹⁾,
- krajowa polityka w zakresie zasobów mineralnych, 2019 ⁽³²⁾.

3.3.2.3. Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (212) Komisja ustaliła, że jeden zintegrowany pionowo indyjski producent eksportujący płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno kupował na rynku krajowym rudę chromu do produkcji żelazochromu; producent ten stosował żelazochrom do produkcji płyt, następnie zwojów walcowanych na gorąco, a ostatecznie do produkcji wyrobów płaskich walcowanych na zimno.
- (213) Przeważającą większość rudy chromu w okresie objętym dochodzeniem przedsiębiorstwo zakupiło od przedsiębiorstwa państwowego Odisha Mining Corporation („OMC”). Zgłoszono również dokonanie niewielkich zakupów od dwóch rzekomo prywatnych przedsiębiorstw górniczych i od jednego przedsiębiorstwa handlowego.
- a) Stosowanie przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego
- (214) Komisja powiadomiła rząd Indii, że przy ocenie istnienia i zakresu domniemanych subsydiów przyznanych przemysłowi płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno, obejmującego dostarczanie rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, może być zmuszona do wykorzystania dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (215) W swoim kwestionariuszu, w piśmie w sprawie uzupełnienia braków oraz podczas zdalnej kontroli krzyżowej Komisja wezwała rząd Indii do przekazania pewnych informacji dotyczących dostawców oraz funkcjonowania krajowego rynku rudy chromu w Indiach. Wezwania do przekazania informacji obejmowały m.in. pytanie dotyczące ram prawnych i instytucjonalnych, organizacji rynku rudy chromu, producentów rudy chromu w Indiach, mechanizmów ustalania cen oraz cen, a także udziałów w przedsiębiorstwach.
- (216) Na etapie wszczęcia postępowania Komisja zwróciła się do rządu Indii o przekazanie dodatku B załączonego do kwestionariusza dotyczącego środków antysubsydyjnych (kwestionariusz dla dostawców rudy chromu) dziesięciu największym producentom i dystrybutorom rudy chromu, którzy dostarczali rudę chromu producentom eksportującym. Dodatek B składał się z dokumentu programu Word („Appendix B_Input supplier”) oraz pliku Excel („Appendix B - Input suppliers tables”). Nie otrzymano żadnych odpowiedzi dotyczących dodatku B.
- (217) W piśmie w sprawie uzupełnienia braków do rządu Indii z dnia 25 sierpnia 2021 r. Komisja odnotowała fakt, że nie otrzymała żadnej odpowiedzi dotyczącej dodatku B do kwestionariusza.
- (218) W trakcie zdalnej kontroli krzyżowej i po jej zakończeniu Komisja poinformowała rząd Indii, że wciąż brakuje jej informacji dotyczących całkowitej produkcji i zużycia rudy chromu na rynku indyjskim. Rząd Indii wskazał również, że nie jest w stanie dostarczyć statystyk cenowych dotyczących indyjskich cen krajowych przedmiotowego surowca. Ponadto pozostały otwarte pytania dotyczące struktury rynku i uczestników rynku oraz tego, czy ci ostatni są przedsiębiorstwami państwowymi czy prywatnymi. Komisji wciąż brakuje ponadto właściwej podstawy prawnej dotyczącej podatków wywozowych nakładanych na rudę chromu.

⁽²⁷⁾ Zawiadomienie nr 749 z dnia 3 grudnia 2015 r.

⁽²⁸⁾ Zawiadomienie nr 645 z dnia 20 października 2015 r.

⁽²⁹⁾ Zawiadomienie nr 471 z dnia 11 lipca 2016 r.

⁽³⁰⁾ Zawiadomienie nr (nie podano numeru) z dnia 4 marca 2016 r.

⁽³¹⁾ Zawiadomienie nr 137 z dnia 27 lutego 2017 r.

⁽³²⁾ Dostępna pod adresem <https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf>, ostatni dostęp w dniu 27 stycznia 2022 r.

- (219) W związku z tym Komisja powiadomiła w dniu 8 grudnia 2021 r. rząd Indii, że zamierza wykorzystać dostępne fakty, zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W następstwie tego pisma rząd Indii najpierw dostarczył bardzo niewielką część brakujących informacji, dotyczących głównie struktury rynku, własności niektórych przedsiębiorstw górniczych oraz podstawy prawnej podatku wywozowego. Złożone informacje składały się z zaledwie kilku stron i brakowało dowodów potwierdzających. Następnie rząd Indii wysłał dodatkowe pismo wyrażające sprzeciw wobec zastosowania art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w sposób ogólny argumentując, że Komisja powinna uwzględnić przekazane dodatkowe informacje, a zatem powstrzymać się od wykorzystania dostępnych faktów.
- (220) W odpowiedzi Komisja zauważyła po pierwsze, że rząd Indii nie przekazywał tych informacji, gdy był do tego wielokrotnie wzywany w trakcie dochodzenia oraz że dodatkowe informacje otrzymano na bardzo późnym etapie dochodzenia, więc nie mogły one zostać uwzględnione. W międzyczasie Komisja uzyskała ze źródeł publicznych odpowiednie brakujące informacje dotyczące własności przedsiębiorstw górniczych oraz podatków wywozowych nakładanych na rudę chromu. W związku z tym Komisja stwierdziła, że rząd Indii nie zapewnił dostępu do niezbędnych informacji zgodnie z art. 28 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego oraz że informacje, które rząd Indii dostarczył na tak późnym etapie dochodzenia nie mogły być wykorzystane, w myśl warunków określonych w art. 28 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie Komisja musiała jeszcze uzupełnić bardzo skąpe informacje przekazane przez rząd Indii, korzystając z innych dostępnych faktów dotyczących brakujących części, głównie w odniesieniu do ustalania cen, a także roli rządu Indii i jego wpływu na dostawców (w tym podmioty prywatne) na rynku rudy chromu. W związku z tym Komisja stwierdziła, że musiała oprzeć się na art. 28 ust. 1 i wykorzystać dostępne fakty.
- (221) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indii podtrzymał swoje stanowisko, że zastosowanie art. 28 rozporządzenia podstawowego było nieuzasadnione, ponieważ przedstawiono wszystkie informacje, o których udzielenie zwróciła się Komisja.
- (222) Jak wyjaśniono szczegółowo w motywie 220, informacje te dotarły jednak do Komisji na bardzo późnym etapie dochodzenia lub były niekompletne. Dotyczyło to w szczególności tak istotnych elementów, jak struktura rynku rudy chromu, metodyka ustalania cen lub konsumpcja własna rudy chromu. W związku z tym, pomimo że Komisja wykorzystała informacje przedstawione przez rząd Indii w możliwym zakresie, musiała również odwołać się do dodatkowych źródeł i najlepszego dostępnego stanu faktycznego.
- b) Analiza
- (223) W celu ustalenia istnienia subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych, na podstawie art. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, obecne muszą być trzy elementy: (i) wkład finansowy, b) korzyść oraz c) szczególny charakter (art. 3 rozporządzenia podstawowego).

(i) Wkład finansowy

Przedsiębiorstwa górnicze działające w charakterze organów publicznych

- (224) W dochodzeniu oceniono najpierw, czy rząd Indii dostarczał producentom stali nierdzewnej rudę chromu za pośrednictwem przedsiębiorstw górniczych działających w charakterze „organu publicznego”. Odnosna norma prawna oraz interpretacja służące do przeprowadzenia tej oceny na podstawie art. 3 pkt 1 lit. a) i pkt 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego wynikają z orzecznictwa WTO na temat „organów publicznych”.
- (225) Według odpowiedniego orzecznictwa WTO ⁽³³⁾ organ publiczny jest podmiotem, który „posiada, wykonuje lub któremu powierzono uprawnienia władzy publicznej”. Dochodzenie dotyczące organu publicznego należy prowadzić indywidualnie dla każdego przypadku z należytych uwzględnieniem „podstawowych cech i funkcji danego podmiotu”, jego „związku z rządem” oraz „środowiska prawnego i gospodarczego panującego w państwie, w którym funkcjonuje podmiot objęty dochodzeniem”. W zależności od szczególnych okoliczności każdej sprawy istotne dowody mogą obejmować: (i) dowód świadczący o tym, że „dany podmiot w praktyce wykonuje funkcje rządowe”, szczególnie jeżeli tego rodzaju dowód „wskazuje, że takie działanie stanowi stałą i regularną praktykę”; (ii) dowód dotyczący „zakresu

⁽³³⁾ WT/DS379/AB/R (USA – Cła antidumpingowe i wyrównawcze dotyczące pewnych towarów pochodzących z Chin), sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 11 marca 2011 r., DS 379, pkt 318. Zob. również WT/DS436/AB/R (USA – stal węglowa (Indie)), sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2014 r., pkt 4.9–4.10, 4.17–4.20 i WT/DS437/AB/R (USA – Cła wyrównawcze dotyczące pewnych towarów pochodzących z Chin) sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 18 grudnia 2014 r., pkt 4.92.

i treści polityk rządowych dotyczących sektora, w którym prowadzi działalność podmiot objęty dochodzeniem”; oraz (iii) dowód na to, że rząd sprawuje „znaczną kontrolę nad podmiotem i jego postępowaniem”. Przeprowadzając dochodzenie dotyczące organu publicznego organ prowadzący dochodzenie musi „ocenić i należyte uwzględnić wszystkie istotne cechy charakterystyczne podmiotu” oraz zbadać wszystkie rodzaje dowodów, które mogą być istotne dla tej oceny; w ramach tego działania organ prowadzący dochodzenie powinien unikać „skupiania się wyłącznie lub nadmiernie na jednej cesze charakterystycznej, nie poświęcając należytej uwagi innym cechom, które mogą być istotne”.

- (226) W ramach właściwego scharakteryzowania podmiotu jako organu publicznego w określonym przypadku, istotne może być rozważenie „czy funkcje lub postępowanie [podmiotu] należą do takich, które są zazwyczaj klasyfikowane jako rządowe w porządku prawnym danego członka”, oraz generalnie w ramach klasyfikacji i funkcji podmiotów na terytorium członków WTO. Rozważenie czy funkcje lub postępowanie są rodzaju, który jest zazwyczaj klasyfikowany jako rządowy w porządku prawnym danego członka, może być istotne w celu ustalenia, czy konkretny podmiot jest organem publicznym.
- (227) Istnieje wiele różnych sposobów, w jakie rząd w wąskim rozumieniu tego słowa może nadać podmiotom tego rodzaju uprawnienie. W związku z tym fakt nadania danemu podmiotowi tego rodzaju uprawnienia można wykazać w oparciu o wiele różnego rodzaju dowodów. Dowód świadczący o tym, że dany podmiot w praktyce wykonuje funkcje rządowe, może służyć jako dowód na to, że posiada on lub powierzono mu władzę publiczną, szczególnie jeżeli tego rodzaju dowód wskazuje, że takie działanie stanowi stałą i regularną praktykę.
- (228) Dowód na to, że rząd sprawuje znaczną kontrolę nad podmiotem i jego postępowaniem, może w niektórych przypadkach świadczyć o tym, że podmiot ten posiada władzę publiczną i sprawuje taką władzę w ramach pełnienia funkcji rządowych. Własność państwowa podmiotu, mimo że nie jest kryterium decydującym, może służyć jako dowód w połączeniu z innymi elementami. Mało prawdopodobne jest jednak, aby istnienie zwykłych formalnych powiązań między danym podmiotem a rządem, w wąskim znaczeniu tego słowa, wystarczyło do ustalenia sprawowania władzy publicznej. Zatem, przykładowo, sam fakt, że rząd sam w sobie jest akcjonariuszem większościowym w danym podmiocie nie oznacza, że dysponuje on znaczną kontrolą nad postępowaniem tego podmiotu, a tym bardziej nie oznacza, że powierzył mu sprawowanie władzy publicznej. W niektórych przypadkach, gdy dowody wskazują jednak, że formalne znamiona kontroli rządu są liczne, oraz istnieją też dowody na to, że taka kontrola jest sprawowana w sposób znaczący, takie dowody mogą umożliwić stwierdzenie, że dany podmiot sprawuje władzę publiczną”.
- (229) Głównym przedmiotem dochodzenia dotyczącego organu publicznego nie jest to, czy postępowanie, co do którego istnieje domniemanie, że prowadzi do przyznania wkładu finansowego, jest logicznie powiązane z określoną „funkcją rządową”. W tym względzie w normie prawnej dotyczącej ustaleń organu publicznego na podstawie art. 1.1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM nie określono powiązania o szczególnym zakresie lub charakterze, które należy koniecznie ustalić między określoną funkcją rządową a konkretnym przedmiotowym wkładem finansowym. Stosowne dochodzenie dotyczy raczej podmiotu, który dopuszcza się takiego postępowania, jego podstawowych cech oraz jego związku z rządem. To skupienie się na podmiocie, a nie na postępowaniu, co do którego istnieje domniemanie, że prowadzi do przyznania wkładu finansowego, odpowiada faktowi, że „rząd” (w wąskim znaczeniu) i „organ publiczny” charakteryzują się pewnym „stopniem uwpólnienia lub pokrywania się ich zasadniczych cech” – tj. oba te podmioty mają charakter „rządowy”.
- (230) Charakter postępowania lub praktyki danego podmiotu mogą z pewnością stanowić dowód istotny dla dochodzenia dotyczącego organu publicznego. W rzeczywistości postępowanie podmiotu – w szczególności gdy wskazuje na „stałą i regularną praktykę” – stanowi jeden z rozmaitych rodzajów dowodów, które, w zależności od okoliczności każdego dochodzenia, mogą dostarczyć informacji dotyczących podstawowych cech podmiotu i jego związku z rządem w wąskim rozumieniu tego słowa. Ocena takich dowodów ma jednak na celu znalezienie odpowiedzi na zasadnicze pytanie, czy sam podmiot posiada podstawowe cechy i funkcje, które kwalifikowałyby go jako organ publiczny. Na przykład dla oceny, czy dany podmiot jest organem publicznym w kontekście chińskich banków komercyjnych będących własnością państwa w sprawie DS379, istotne były informacje, z których wynika, że: (i) „[d]yrektorzy generalni placówek banków komercyjnych będących własnością państwa są mianowani przez rząd, a [KPCh] zachowuje znaczny wpływ na ich wybór” oraz (ii) banki komercyjne będące własnością państwa „nadal nie posiadają odpowiednich umiejętności w zakresie zarządzania ryzykiem i umiejętności analitycznych”. Dowody te nie były ograniczone do działań kredytowych banków komercyjnych będących własnością państwa jako takich, ale dotyczyły raczej ich cech organizacyjnych, struktur organu decyzyjnego i ogólnego związku z rządem ChRL. Organ Apelacyjny zauważył więc w sprawie DS379, że chociaż Departament Handlu USA uwzględnił dowody dotyczące postępowania banków komercyjnych będących własnością państwa („udzielanie kredytów”), uczynił to w ramach dochodzenia w sprawie podstawowych cech tych podmiotów i ich związku z rządem ChRL. Te banki komercyjne będące własnością państwa pełniły funkcje rządowe w imieniu rządu chińskiego.

- (231) Ponadto Organ Apelacyjny zwrócił również uwagę na fakt, że przedmiotowy rząd nie współpracował w toku dochodzenia. W sprawie DS379 Organ Apelacyjny potwierdził ustalenie Departament Handlu USA, że banki komercyjne będące własnością państwa objęte dochodzeniem w sprawie papieru powlekanego bezdrzewnego stanowiły „organy publiczne” z następujących względów: (i) niemal całkowita własność państwowa sektora bankowego w Chinach; (ii) art. 34 ustawy o bankach komercyjnych stanowi, że banki są zobowiązane do „prowadzenia działalności kredytowej zgodnie z zapotrzebowaniem krajowej gospodarki i rozwojem społecznym oraz zgodnie z wytycznymi polityki przemysłowej państwa”; (iii) zgromadzone dowody wskazują, że banki komercyjne będące własnością państwa nadal nie posiadają odpowiednich umiejętności w zakresie zarządzania ryzykiem i umiejętności analitycznych oraz (iv) fakt, że „podczas [tego] dochodzenia [Departament Handlu USA] nie otrzymał dowodów niezbędnych do udokumentowania w kompleksowy sposób procesu, w ramach którego wnioskowano o przyznanie pożyczek dla przemysłu papierniczego, udzielano ich i je oceniano”⁽³⁴⁾.
- (232) Ponadto, aby przedmiotowe przedsiębiorstwa państwowe można było uznać za organy publiczne, niekoniecznie musiały być kontrolowane przez rząd ChRL przy każdej sprzedaży materiałów do produkcji producentom na rynku niższego szczebla.
- (233) Podsumowując, kwestię, czy przedsiębiorstwa górnicze w Indiach zajmujące się dostawą rudy chromu są „organami publicznymi”, należy ocenić, analizując podstawowe cechy i funkcje tych przedsiębiorstw oraz ich związek z rządem Indii. Dowody potwierdzające własność państwową, bezpośrednią kontrolę państwa, interwencję rządu Indii na rynku w celu osiągnięcia niektórych celów polityki mogą wskazywać, również w kontekście braku współpracy ze strony przedmiotowego rządu, że przedsiębiorstwa górnicze pełnią funkcje rządowe w imieniu rządu Indii.

Podstawowe cechy przedsiębiorstw górniczych i ich związek z rządem Indii

- (234) Po pierwsze, Komisja dążyła do uzyskania informacji na temat struktury własności państwa, a także na temat formalnych znamion kontroli rządu w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem rudy chromu. W tym celu Komisja mogła opierać się jedynie na informacjach dostarczonych przez OMC – jedyne przedsiębiorstwo górnicze, które współpracowało w dochodzeniu, przynajmniej na etapie weryfikacji w drodze zdalnych kontroli krzyżowych, i które było prawie wyłącznym dostawcą indyjskiego producenta eksportującego płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno, który kupował rudę chromu na rynku krajowym w OD, jak wspomniano w motywie 212.
- (235) Rząd Indii stwierdził, że w OD istniało dwóch prowadzących działalność państwowych producentów rudy chromu, OMC i Industrial Development Corporation of Orissa Ltd., którzy odpowiadali za 21 % całkowitej produkcji. Produkcja drugiego publicznego przedsiębiorstwa górniczego wydobywającego rudę chromu w OD była jednak minimalna.
- (236) Dane rządu Indii odnosiły się również do sześciu prywatnych przedsiębiorstw górniczych, a mianowicie Misrilal Mines Ltd., B.C. Mohanty & Sons Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd., Indian Metals and Ferro Alloys Ltd., Balasore Alloys Ltd. oraz Tata Steel Mining. Zgodnie z publicznie dostępnymi informacjami cztery z nich produkują rudę chromu w celu wytwarzania żelazochromu na użytek własny, a zatem nie prowadzą działalności na wolnym rynku. Ponadto w OD dwóch pozostałym przedsiębiorstwom górniczym wygasła licencja na wydobycie. Ich licencję wykupiło Tata Steel Mining w celu uzupełnienia rozwoju własnej produkcji żelazochromu. Pierwsze z tych przedsiębiorstw nadal prowadziło ograniczoną produkcję w OD (9 % całkowitej produkcji).
- (237) W rezultacie rynek sprzedaży rudy chromu innej niż sprzedaż wewnętrzna w Indiach ogranicza się do dwóch państwowych przedsiębiorstw górniczych, z których jedno jest podmiotem nieznaczącym (0,1 % całkowitej produkcji), co w rzeczywistości czyni OMC jedynym dostawcą rudy chromu na wolnym rynku.
- (238) W toku dochodzenia ujawniono, że OMC jest w całości własnością państwa. Ponadto, zgodnie ze statutem spółki, prezes zarządu, dyrektor zarządzający i jeden z dyrektorów są członkami indyjskiej służby administracyjnej (departament rządowych przedsiębiorstw publicznych), a jeden z dyrektorów reprezentuje departament finansów publicznych. Co więcej, zgodnie ze statutem spółki, wszyscy dyrektorzy są mianowani i opłacani przez gubernatora stanu Orisa.
- (239) Ponadto zgodnie z art. 54A statutu OMC, „gubernator może okresowo wydawać dyrektywy i wytyczne, jakie uzna za stosowne, w odniesieniu do finansów oraz prowadzenia działalności i spraw przedsiębiorstwa, a dyrektorzy są zobowiązani do należytego przestrzegania i wprowadzania w życie takich dyrektyw lub wytycznych”.

⁽³⁴⁾ WT/DS379/AB/R (USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze dotyczące pewnych towarów pochodzących z Chin), sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 11 marca 2011 r., DS 379, pkt 349.

- (240) Na podstawie powyższych ustaleń Komisja stwierdziła, że rynek sprzedaży rudy chromu innej niż sprzedaż wewnętrzna jest zdominowany przez jedno przedsiębiorstwo, OMC, które jest w całości własnością państwa, a także jest przez nie zarządzane i kontrolowane. Przez swoją własność, obecność w zarządzaniu przedsiębiorstwem oraz kierowanie jego decyzjami biznesowymi rząd Indii sprawuje znaczącą kontrolę nad OMC i jego postępowaniem.

Funkcje przedsiębiorstw górniczych w Indiach

- (241) Komisja oceniła, czy przedsiębiorstwa górnicze, a w szczególności OMC, dysponują władzą publiczną i czy wykorzystują tę władzę w ramach pełnienia funkcji rządowych.
- (242) Silny wpływ rządu Indii oraz znacząca kontrola rządu nad OMC znajduje również odzwierciedlenie w wysoce uregulowanym środowisku w odniesieniu do rudy chromu stworzonym przez rząd Indii w ubiegłych latach, które to środowisko obejmuje ograniczenia wywozowe połączone z wymogami dotyczącymi koncesji na wydobywanie kopalni, sprzyjającym wydobyciu na własne potrzeby, oraz sprawowanie kontroli nad dostawami i cenami sprzedaży na rynku krajowym za pośrednictwem podmiotów gospodarczych będących własnością państwa. Dowody wykazały, że przedsiębiorstwa górnicze, w tym OMC w odniesieniu do rudy chromu, stosują się do celów polityki rządu Indii, a tym samym pełnią funkcje rządowe.
- (243) Już w 2005 r. grupa ekspertów utworzona przez Ministerstwo ds. Stali w celu sformułowania wytycznych dla preferencyjnego przyznawania licencji na wydobycie, przedstawiła sprawozdanie (tzw. „sprawozdanie Danga”) ⁽³⁵⁾ zawierające wiele ustaleń i zaleceń.
- (244) Zauważono wówczas, że:

„Ruda żelaza, ruda manganu i ruda chromu są **surowcami krytycznymi** dla przemysłu stalowego. Ich terminowa i zapewniona dostępność w odpowiedniej ilości i jakości w perspektywie długoterminowej jest warunkiem *sine qua non* szybkiego i prawidłowego rozwoju przemysłu stalowego i żelaznego, który jest podstawowym sektorem gospodarki krajowej” ⁽³⁶⁾.

„Porównanie kosztu wydobycia z zyskami netto z wywozu po tych cenach ujawnia nieoczekiwane zyski niewielkiej liczby indyjskich eksporterów chromu kosztem ochrony rzadkich nieodnawialnych surowców mineralnych. Choć Indie posiadają mniej niż 1 % znanych światowych rezerw rudy chromu, ich udział w globalnym handlu rudą chromu osiąga wysoce nieproporcjonalną wartość 35 %. W Indiach pięciu głównych producentów – M/s. TISCO, M/s. Orissa Mining Corporation Ltd., Balasore Alloys Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd., Jindal Strips Ltd. odpowiada za ponad 90 % produkcji [...] Ze względu na bardzo ograniczone rezerwy rudy chromu wysokiego gatunku niezbędne wydaje się ograniczenie wywozu tej naturalnej rudy, na którą istnieje duże zapotrzebowanie wśród krajowych producentów stali i stopów [...]” ⁽³⁷⁾.

(podkreślenie dodano).

„Posiadając zaledwie 1% z 122 rezerw światowych, indyjscy eksporterzy rudy chromu odpowiadają obecnie za 35 % światowego handlu, co jest wartością wysoce nieproporcjonalną. Jest to wyraźna aberracja spowodowana dużymi marżami zysku między kosztami wydobycia a zyskami netto z wywozu. Należy całkowicie wstrzymać wywóz naturalnej rudy chromu” ⁽³⁸⁾.

(podkreślenie dodano).

„Ze względu na dużą różnicę między kosztami wydobycia a cenami eksportowymi rząd powinien rozważyć nałożenie stopniowanych należności celnych wywozowych na cały wywóz chromu, w tym koncentratów, o ile jest to w ogóle dozwolone” ⁽³⁹⁾.

„Zgodnie z celami ustawy MMDR i tak jak w przypadku rudy żelaza, krajowe zakłady, które potrzebują rudy chromu do produkcji żelazostopów/stali chromowych o wartości dodanej, muszą mieć absolutne pierwszeństwo w przyznawaniu licencji na wydobycie chromu” ⁽⁴⁰⁾.

⁽³⁵⁾ Dostępne pod adresem https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, ostatni dostęp w dniu 27 stycznia 2022 r.

⁽³⁶⁾ Str. 4 sprawozdania Danga.

⁽³⁷⁾ Str. 119–120 sprawozdania Danga.

⁽³⁸⁾ Str. 121–122 sprawozdania Danga.

⁽³⁹⁾ Str. 157 sprawozdania Danga.

⁽⁴⁰⁾ Str. 121 sprawozdania Danga.

„Po zapewnieniu pierwszeństwa producentom stali przez kopalnie dokonujące wydobycia na własne potrzeby/w połowie na własne potrzeby, istotne jest wdrożenie środków z zakresu polityki w celu wspierania konkurencyjnego na skalę światową przemysłu wydobywczego samego w sobie, działającego zgodnie ze światowymi poziomami odniesienia dla górnictwa naukowego, optymalnego wykorzystania całego wydobytego materiału, wzbogacania, systematycznego i ograniczonego w czasie poszukiwania oraz ochrony środowiska i różnorodności biologicznej. Takie profesjonalne przedsiębiorstwa górnicze, niezależnie od tego, czy należą do sektora publicznego czy prywatnego, muszą w pierwszej kolejności przeznaczyć pewną minimalną część produkcji (np. 70 %) na zaspokojenie potrzeb użytkowników krajowych” ⁽⁴¹⁾.

(podkreślenie dodano).

- (245) Ze sprawozdania Danga wynika zatem, że rudę chromu uważano za istotny surowiec dla krajowego przemysłu stalowego, że ceny eksportowe uważano za zbyt wysokie w porównaniu z cenami krajowymi oraz że w celu utrzymania rozsądnych cen krajowych uzasadnione było połączenie ograniczeń wywozowych z preferencyjnymi umowami na wydobycie w celu produkcji na wewnętrzne potrzeby. Ze sprawozdania Danga wynika ponadto zamiar rządu Indii dotyczący ścisłego uregulowania sektora rud chromu jako „podstawowego sektora gospodarki narodowej”.
- (246) Ponadto sprawozdanie grupy roboczej w sprawie przemysłu stalowego dotyczące dwunastego planu pięcioletniego, wydane w listopadzie 2011 r. ⁽⁴²⁾ wyraźnie wskazuje, że:

„Chromit wykorzystuje się głównie w przemyśle metalurgicznym do produkcji żelazostopów, np. żelazochromu, chromu o niskiej zawartości węgla i krzemochromu, które są stosowane jako dodatki do produkcji stali nierdzewnej i specjalnej stali stopowej” ⁽⁴³⁾.

„Przemysł stalowy dążył do wprowadzenia ograniczeń na wywóz rud chromitu. Rząd wprowadził ramy fiskalne w celu zniechęcenia do nadmiernego wywozu rud chromitu” ⁽⁴⁴⁾.

(podkreślenie dodano).

„Poniżej znajdują się główne zalecenia dotyczące rozwoju sektora chromitu w Indiach: [...] v) Zasoby chromitu w kraju nie są obfite. Kraj posiada tylko 1,8 % całkowitych światowych zasobów rudy chromitu, ale jego eksport stanowi 30–35 % światowego handlu. W związku z tym istnieje pilna potrzeba zachowania tego kluczowego czynnika produkcji na użytek przemysłu krajowego i wprowadzenia środków polityki fiskalnej przeciwko wywozowi” ⁽⁴⁵⁾.

- (247) Ponadto krajowa polityka rządu Indii w zakresie zasobów mineralnych z 2019 r. stanowi również, że należy dołożyć starań w zakresie promowania przemysłu krajowego, a także w odniesieniu do licencji na wydobycie, aby zapewnić nieprzerwaną dostawę rudy dla przemysłu niższego szczebla.
- (248) Komisja oceniła następnie, w jaki sposób zrealizowano ten zamiar polityczny pod względem legislacyjnym i regulacyjnym. Po pierwsze, w odniesieniu do ograniczeń wywozowych, rząd Indii wprowadził szereg środków mających zniechęcić do wywozu rudy chromu, które można sprawdzić na stronie internetowej Ministerstwa ds. Stali ⁽⁴⁶⁾ oraz w bazie danych OECD dotyczącej ograniczeń wywozowych względem surowców („baza danych OECD”) ⁽⁴⁷⁾.
- (249) Głównym środkiem jest podatek wywozowy nałożony pierwotnie w 2008 r. w formie cła specyficznego w wysokości 2 000 INR za tonę ⁽⁴⁸⁾. Formę tego podatku zmieniono na stawkę celną *ad valorem* w wysokości 30 % za tonę w 2012 r. z chwilą wdrożenia 12. planu pięcioletniego, a stawka pozostaje na tym poziomie do chwili obecnej ⁽⁴⁹⁾. Zgodnie z bazą danych OECD deklarowanym celem tego środka jest „Zabezpieczenie dostaw krajowych; wspieranie dalszego przetwarzania/wartości dodanej”.

⁽⁴¹⁾ Str. 144 sprawozdania Danga.

⁽⁴²⁾ Dostępne pod adresem http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, ostatni dostęp w dniu 27 stycznia 2022 r.

⁽⁴³⁾ Str. 77 sprawozdania grupy roboczej.

⁽⁴⁴⁾ Str. 79 sprawozdania grupy roboczej.

⁽⁴⁵⁾ Str. 81–82 sprawozdania grupy roboczej.

⁽⁴⁶⁾ <https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore> (druga tabela dotyczy rudy chromu).

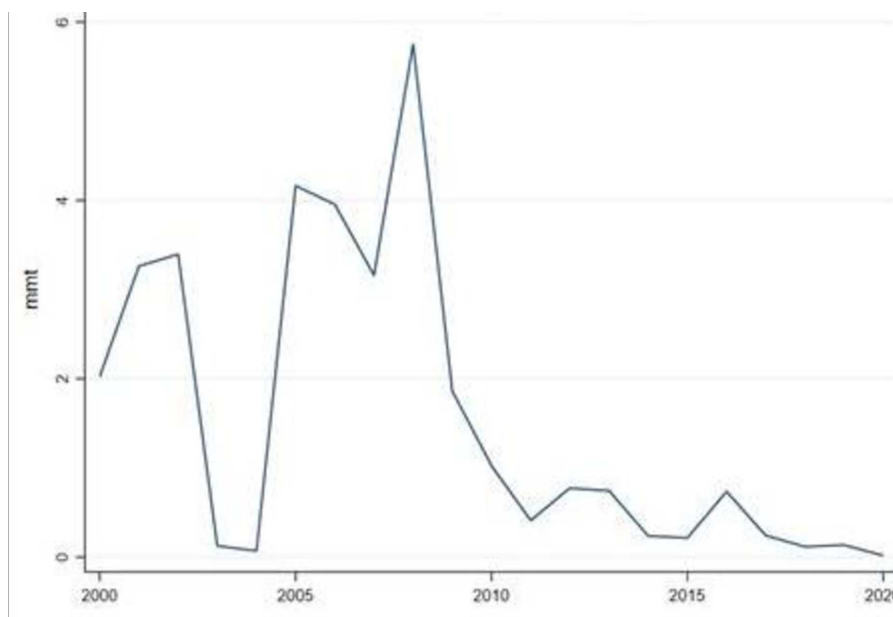
⁽⁴⁷⁾ https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials, ostatni dostęp w dniu 27 stycznia 2022 r.

⁽⁴⁸⁾ W 2009 r. stawka ta wzrosła do 3 000 INR/tonę.

⁽⁴⁹⁾ Najnowsza podstawa prawna – zawiadomienie nr 35/2016 – cła z dnia 26.5.2016 r.

- (250) Inne ograniczenia wywozowe obejmują wymogi dotyczące wydawania licencji oraz wykaz kwalifikowanych eksporterów (w praktyce ograniczony do państwowego przedsiębiorstwa handlowego Metal and Mineral Trading Corporation) w odniesieniu do niektórych gatunków rudy chromu, jak również dopłatę z tytułu nadmiernego natężenia ruchu pobieraną od podstawowych stawek frachtowych kolei indyjskich w transporcie kolejowym rudy chromu do Bangladeszu i Pakistanu (jedynych krajów posiadających połączenie kolejowe z Indiami).
- (251) Najbardziej widocznym wpływem tej polityki był ogromny spadek wielkości wywozu rudy chromu po wprowadzeniu ukierunkowanych ograniczeń wywozu w 2008 r. i następne spadki wynikające z rozszerzenia tych środków w 2012 r. Rozwój wywozu rudy chromu zilustrowano na poniższym wykresie:

IND, wywóz chromu (HS 261000)

- (252) Ukierunkowane ograniczenia wywozu osiągnęły więc cel wyznaczony przez rząd Indii, polegający na zniechęcaniu do wywozu i przeznaczaniu rudy chromu dla krajowego przemysłu niższego szczebla.
- (253) Wielkość wywozu należy rozpatrywać w kontekście krajowej konsumpcji rudy chromu. Rząd Indii przedstawił w swojej odpowiedzi jedynie ograniczone dane dotyczące wywozu rudy chromu (rok budżetowy 18/19⁽⁵⁰⁾–20/21), natomiast dane dotyczące krajowej produkcji i konsumpcji przedstawiono w odniesieniu do roku budżetowego 16/17–19/20. Oba zestawy tych danych przedstawiono jako poufne. Na tej podstawie można jednak dokonać porównania wielkości wywozu i konsumpcji krajowej w roku budżetowym 19/20 (obejmującym 9 miesięcy OD) i w poprzednim roku budżetowym 18/19. W obu latach budżetowych wielkość wywozu nie przekroczyła 1,5 % konsumpcji krajowej. Należy zauważyć, że udział przywozu w rynku krajowym był również nieznaczący.
- (254) Rynek indyjski wykazywał również stałą i nieracjonalną nadwyżkę mocy produkcyjnych w stosunku do sumy konsumpcji krajowej i wywozu pomniejszonej o przywóz. Rząd Indii nie potrafił wyjaśnić tej nadwyżki mocy produkcyjnych. Taką nadwyżkę mocy produkcyjnych można zatem wytłumaczyć jedynie faktem, że przedsiębiorstwa górnicze, w tym OMC w sektorze rudy chromu, pełniły funkcje rządowe (w szczególności zapewniając odpowiednie dostawy rudy chromu zgodnie z celami polityki rządu Indii w zakresie wspierania przemysłu niższego szczebla i zwiększania wartości łańcucha dostaw).
- (255) Po drugie, Komisja ustaliła, że zgodnie z przepisami rządu Indii dotyczącymi koncesji górniczych w zakresie zasobów mineralnych z 2016 r. kopalnie dokonujące wydobywania na własne potrzeby dysponują prawem odmowy w przypadku wygaśnięcia ich licencji na wydobywanie. W art. 8a ustawa w sprawie rozwoju kopalń i zasobów mineralnych z 1957 r. (zmienionej w 2015 r.) również przewidziano przedłużone okresy obowiązywania licencji na wydobywanie dla użytkowników dokonujących wydobywania na własne potrzeby i powtórzono prawo odmowy na aukcjach dotyczących licencji na wydobywanie w przypadku użytkowników dokonujących wydobywania na własne potrzeby. Dzięki temu licencje na wydobywanie mogą pozostać w przeważającej mierze własnością producentów żelazochromu

⁽⁵⁰⁾ „Rok budżetowy x/x+1” obejmuje okres od dnia 1 kwietnia roku x do dnia 31 marca roku x+1.

niższego szczebla dokonujących wydobycia na własne potrzeby, zgodnie z twierdzeniami w motywie 244 powyżej. Faktycznie Komisja ustaliła również, jak wspomniano w motywie 236 powyżej, że wszyscy prywatni posiadacze licencji na wydobycie rudy chromu faktycznie wykorzystywali rudę do produkcji na wewnętrzne potrzeby. W wyniku zamknięcia granic zewnętrznych i preferencyjnego przydziału licencji na wydobycie na użytek własny na rynku pozostał zatem zaledwie jeden dominujący podmiot będący własnością państwa, OMC, który tym samym posiada kontrolę nad ilościami i cenami rudy chromu dostępnej na krajowym rynku sprzedaży innej niż sprzedaż wewnętrzna. Jako dominujący dostawca rudy chromu na rynku indyjskim OMC musi realizować cele polityki rządu Indii polegające na wspieraniu przemysłu niższego szczebla za pośrednictwem niskich cen, jak wyjaśniono w następnej sekcji, a zatem pełni funkcje rządowe.

Dostarczanie rudy chromu przez przedsiębiorstwa górnicze za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (256) Na kolejnym etapie Komisja sprawdziła, czy w praktyce ruda chromu była zapewniana za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, w szczególności przez OMC.
- (257) Jak wyjaśniono w motywie 213, rząd Indii nie był w stanie dostarczyć informacji na temat ustalania cen lub statystyk cenowych dotyczących indyjskich cen krajowych rudy chromu. Zdecydowanej większości sprzedaży rudy chromu na indyjskim rynku sprzedaży innej niż sprzedaż wewnętrzna dokonuje OMC – dotyczy to również zdecydowanej większości zakupów dokonywanych przez Grupę Jindal. Sprzedaż tę uznano zatem za reprezentatywną dla całego indyjskiego wolnego rynku.
- (258) OMC sprzedaje tę rudę chromu w drodze e-aukcji. W toku dochodzenia ustalono jednak, że OMC ograniczyła dostęp do tych e-aukcji: 70 % miesięcznej produkcji jest gwarantowane dla tak zwanych „nabywców długoterminowych” mających siedzibę w stanie Orisa. Jedynie producenci żelazochromu niższego szczebla kwalifikują się jako nabywcy długoterminowi, a gwarantowane kontyngenty nie mogą przekraczać określonych zdolności produkcyjnych żelazochromu danego przedsiębiorstwa. Wynika stąd, że OMC, w ramach pełnienia funkcji rządowych, w praktyce stosuje w innej formie preferencyjny przydział ilości rudy chromu producentom żelazochromu niższego szczebla, podobnie jak dzieje się to już na poziomie przydzielania licencji na wydobycie. Pozostałe 30 % jest również zarezerwowane dla krajowych producentów niższego szczebla spoza stanu Orisa (z wyłączeniem przedsiębiorstw handlowych).
- (259) OMC kontroluje więc podaż rudy chromu na wolnym rynku i kieruje ją głównie do przemysłu niższego szczebla zgodnie z ogólnym zamiarem rządu Indii oraz ramami legislacyjnymi, jak podkreślono w motywach 242–255 powyżej.
- (260) Istniały jednak dowody wskazujące na to, że ustalenie cen małych ilości oferowane w drodze e-aukcji nie opiera się na ofertach składanych przez przedsiębiorstwa w ramach wolnych przetargów. Aukcja rozpoczyna się od ceny bazowej ustalonej arbitralnie przez zarząd OMC. Rząd Indii wyjaśnił, że w okresie po OD wspomnianą cenę bazową ustalano jako ułamek (odpowiadający 13,5 %) międzynarodowej ceny produktu niższego szczebla, tj. żelazochromu. Rząd Indii nie był jednak w stanie wyjaśnić, w jaki sposób obliczono ten ułamek/czynnik korygujący. Po przeprowadzeniu dodatkowej analizy Komisja stwierdziła, że wartość czynnika korygującego stosowanego w odniesieniu do cen po OD bazowała w rzeczywistości na historycznej średniej cen rudy chromu wyznaczonej na mocy uchwały zarządu OMC. Komisja nie uzyskała dostępu do wcześniejszych uchwał zarządu, a rząd Indii nie był w stanie wyjaśnić zasad leżących u podstaw tych uchwał. Komisja nie zdołała również znaleźć żadnego obiektywnego związku między czynnikiem korygującym a kosztem przetworzenia rudy chromu w żelazochrom. W związku z tym, zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, przy ustalaniu ceny rudy chromu Komisja musiała oprzeć się na dostępnym stanie faktycznym.
- (261) W tym względzie Komisja odnotowała, że – jak przyznał rząd Indii – cenę bazową ustalono na arbitralnie niskim poziomie w porównaniu z cenami międzynarodowymi bez żadnego powodu. Takie sztucznie zaniżone ceny zdają się być zgodne z realizowaną przez rząd Indii polityką polegającą na dostarczaniu przemysłowi niższego szczebla taniej, wytwarzanej na rynku krajowym rudy chromu. Ponadto Komisja zbadała dowody empiryczne. Analizując informacje na temat cen zakupu przedmiotowego surowca przekazane przez OMC Grupie Jindal, Komisja stwierdziła, że były one – w zależności od rodzaju rudy chromu – o 15–40 % niższe niż odpowiadające im ceny eksportowe rudy chromu pochodzenia tureckiego (która jest rudą w największym stopniu zbliżoną do indyjskiej rudy chromu) na ich głównym rynku eksportowym, tj. na rynku chińskim. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że cenę bazową rudy chromu sprzedawanej w drodze e-aukcji ustalono na sztucznie zaniżonym poziomie w porównaniu z cenami rynkowymi rudy chromu. Ceny rudy chromu były również zbyt niskie w zestawieniu z cenami produktu niższego szczebla (żelazochromu). Z tego względu odrzucono twierdzenia rządu Indii i OMC, zgodnie z którymi ceny żelazochromu zostały ustalone na odpowiednim poziomie względem cen rudy chromu.

- (262) W związku z powyższym ze zgromadzonych dowodów wynikało, że OMC – główny dostawca rudy chromu na wolnym rynku, od którego indyjski producent eksportujący kupował ten surowiec w celu jego późniejszego wykorzystania w procesie produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno – nie zachowywał się jak uczestnik rynku; wręcz przeciwnie, realizując dostawy rudy chromu OMC pełnił funkcje rządowe w imieniu rządu Indii i realizował cele prowadzonej przez rząd Indii polityki polegającej na faworyzowaniu przemysłu niższego szczebla.

Wnioski

- (263) Otoczenie prawne i gospodarcze w Indiach świadczy o tym, że przedsiębiorstwa górnicze realizujące dostawy rudy chromu – a w szczególności przedsiębiorstwo państwowe OMC – posiadają władzę publiczną, wykonując taką władzę lub taka władza została im powierzona. Ruda chromu, podobnie jak inne minerały w Indiach, jest zasobem naturalnym, którego wydobyciem zarządza rząd Indii, ponieważ sektor wydobycia rudy chromu jest jednym z podstawowych sektorów krajowej gospodarki indyjskiej. Rząd Indii wdrożył w szczególności zestaw środków (tj. nałożenie ograniczenia wywozowe, co doprowadziło do nadwyżki podaży i niskich cen krajowych, i ustalenie sztucznie zaniżonej ceny bazowej na aukcjach rud dla tych producentów) świadczących o tym, że dostawcy rudy chromu, a w szczególności OMC, są w znaczący sposób kontrolowani przez rząd Indii i pełnią funkcje rządowe. W związku z powyższym, na podstawie dostępnych dowodów, Komisja stwierdziła, że rząd Indii dostarczał rudę chromu przemysłowi stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z wykładnią przewidzianą w odpowiednim standardzie WTO i przy zastosowaniu standardu WTO na mocy art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) porozumienia SCM.
- (264) Po ostatecznym ujawnieniu Grupa Jindal zauważyła, że celem systemu aukcyjnego nie jest dostarczanie rudy chromu po niskiej cenie, ale maksymalizacja dochodu uzyskiwanego przez rząd z tytułu sprzedaży rudy chromu po możliwie jak najwyższej cenie. Ponadto przedsiębiorstwo stwierdziło, że rząd Indii nie kształtuje ceny rudy chromu, ale jedynie wyznacza cenę minimalną w ramach aukcji.
- (265) Przedsiębiorstwo powołało się również na fakt, że indyjskie ceny eksportowe żelazochromu były wyższe niż ceny eksportowe żelazochromu pochodzącego z Republiki Południowej Afryki, Kazachstanu i Turcji, co w jego opinii oznacza, że Grupa Jindal nie odnosi korzyści z tytułu wykorzystywania subsydiowanej rudy chromu do produkcji żelazochromu.
- (266) Pierwsze dwa argumenty, które przedstawiło przedsiębiorstwo, nie unieważniają jednak najważniejszego wniosku wyciągniętego przez Komisję w odniesieniu do aukcji rudy chromu, który omówiono w motywach 258–261, mianowicie że dostęp do aukcji i wielkości sprzedaży podlegają ograniczeniu, cena minimalna jest ustalana arbitralnie przez zarząd OMC, a poziom tej ceny jest sztucznie zaniżony. Wszystkie te czynniki sprawiają, że ostateczna cena aukcyjna, która rzeczywiście przekracza cenę minimalną, wciąż nie jest ceną rynkową, o czym wyraźnie świadczy jej porównanie z cenami tureckimi (zob. motyw 261).
- (267) Należy również podkreślić, że fakt dostarczania Grupie Jindal rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia wywiera wpływ na koszt produkcji żelazochromu, który przedsiębiorstwo na dalszym etapie wykorzystuje na własny użytek w procesie produkcji stali nierdzewnej. Niezależnie od powyższego, rząd Indii wnosi swój wkład finansowy na poziomie rudy chromu, a nie na poziomie produktu niższego szczebla, czyli żelazochromu. W związku z tym porównanie cen eksportowych indyjskiego żelazochromu z cenami eksportowymi żelazochromu pochodzącego z innych państw pozostaje bez znaczenia w omawianej sytuacji.
- (268) W związku z powyższym wniosek wyciągnięty w motywie 263 zostaje podtrzymany.
- ii) Korzyść i obliczanie kwoty subsydiów
- (269) Zgodnie z art. 3 pkt 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja potwierdziła przyznanie świadczenia i obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w kategoriach korzyści przyznanych odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem.
- (270) Tylko jeden indyjski producent eksportujący objęty dochodzeniem (Grupa Jindal) kupował rudę chromu do produkcji żelazochromu i – ostatecznie – płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno.

- (271) W pierwszej kolejności Komisja ustaliła ilość i średnią ważoną cenę całej rudy chromu zakupionej przez Grupę Jindal w OD, w podziale na poszczególne rodzaje rudy wskazane przez przedsiębiorstwo w formularzu (na przykład ruda krucha lub koncentrat) i zawartość trójtlenku dwuchromu. Te dwa parametry wpływają na różnice w cenie między różnymi rodzajami rudy chromu.
- (272) Następnie Komisja zastąpiła ceny rzeczywiste każdego rodzaju zakupionej rudy chromu odpowiednią ceną referencyjną.
- (273) Komisja zwróciła uwagę na fakt, że struktura rynku wywiera wpływ na wszystkie warunki rynkowe panujące w Indiach. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 257, jeden podmiot o dominującej pozycji – dysponujący zasadniczo 100 % udziałem rynkowym na wolnym rynku – działający w charakterze organu publicznego narzuca innym podmiotom cenę rudy chromu. Niemożliwe zatem było ustalenie niezniekształconej ceny rudy chromu w odniesieniu do indyjskiego producenta płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno lub w innych przypadkach na rynku indyjskim. Innymi słowy żadna cena krajowa w Indiach nie mogła zostać użyta jako odpowiednia wartość odniesienia.
- (274) W związku z tym – zgodnie z art. 6 lit. d) akapit drugi rozporządzenia podstawowego – Komisja wykorzystała dane dotyczące sytuacji rynkowej w innym państwie w charakterze zewnętrznej wartości odniesienia, po ich odpowiednim dostosowaniu do warunków rynkowych panujących w Indiach.
- (275) Komisja starała się zidentyfikować niezakłóconą cenę rudy chromu wydobywanej w kopalni innego reprezentatywnego państwa oraz przeprowadzić symulację, jak rozwijałaby się sytuacja, gdyby taka kopalnia faktycznie znajdowała się w Indiach. Większość rudy chromu w skali globalnej wywozi się z Republiki Południowej Afryki do Chin. W związku z tym Komisja uznała cenę eksportową z Republiki Południowej Afryki do Chin za potencjalną cenę referencyjną. Stwierdzono jednak, że ruda chromu pochodząca z Republiki Południowej Afryki różni się bardzo istotnie od rudy chromu pochodzącej z Indii pod względem dwóch najistotniejszych parametrów: zawartości trójtlenku dwuchromu oraz stosunku chromu do żelaza („współczynnik Cr:Fe”) ⁽⁵¹⁾.
- (276) Alternatywną wartością odniesienia zaproponowaną przez skarżącego była cena eksportowa rudy chromu z Turcji (która również jest jednym z jej największych producentów na świecie) do Chin. Komisja zwróciła uwagę na fakt, że dwa parametry wskazane w motywie 275 są do siebie znacznie bardziej zbliżone w przypadku porównania rudy chromu z Turcji z rudą chromu z Indii niż w przypadku porównania rudy chromu z Republiki Południowej Afryki z rudą chromu z Indii ⁽⁵²⁾.
- (277) Po ostatecznym ujawnieniu Grupa Jindal zakwestionowała ustalenia Komisji, z których wynikało, że parametry takie jak zawartość trójtlenku dwuchromu i współczynnik Cr:Fe sprawiają, iż ruda chromu z Indii jest bardziej podobna do rudy chromu z Turcji niż do rudy chromu z Republiki Południowej Afryki. Przedsiębiorstwo wskazało, że wartość współczynnika Cr:Fe rud chromu należy porównywać w rudach chromu o zbliżonej zawartości trójtlenku dwuchromu. W opinii przedsiębiorstwa turecka ruda chromu o zawartości trójtlenku dwuchromu na poziomie 40–42 % charakteryzuje się współczynnikiem Cr:Fe na poziomie 2,6–2,8 – współczynnik ten jest znacznie wyższy niż analogiczny współczynnik obliczony dla indyjskiej lub południowoafrykańskiej rudy o tej samej zawartości trójtlenku dwuchromu.
- (278) Jak wyjaśniono w motywie 281, Komisja nie ustaliła podstawowej wartości odniesienia w oparciu o zawartość trójtlenku dwuchromu w rudzie chromu na poziomie 40–42 %, o której wspomniała Grupa Jindal. Podstawowa wartość odniesienia wybrana przez Komisję charakteryzuje się zawartością trójtlenku dwuchromu w rudzie chromu na poziomie 46–48 % i współczynnikiem Cr:Fe wynoszącym 2,5 ⁽⁵³⁾. W związku z powyższym parametry tej rudy są bardzo podobne do parametrów rudy indyjskiej o zbliżonej zawartości trójtlenku dwuchromu, co potwierdziła sama Grupa Jindal w swoim piśmie:

„Indyjska ruda chromu będzie charakteryzowała się współczynnikiem Cr:Fe wynoszącym 2,4 wyłącznie przy zawartości Cr₂O₃ na poziomie 46 %” ⁽⁵⁴⁾.

„Aby współczynnik Cr:Fe indyjskiej rudy chromu mógł wynieść 2,6–2,8, ruda ta musiałaby charakteryzować się znacznie wyższą zawartością Cr₂O₃ – na poziomie 48–50 % lub wyższym” ⁽⁵⁵⁾.

Powyższe cytaty potwierdzają, że ruda indyjska jest znacznie bardziej zbliżona do rudy tureckiej niż do rudy południowoafrykańskiej, w przypadku której współczynnik Cr:Fe oscyluje w granicach 1,3–1,5 ⁽⁵⁶⁾.

⁽⁵¹⁾ Analiza przeprowadzona przez Heinza H. Parisera – dokument Sherlock nr t21.007982 z dnia 25 listopada 2021 r.

⁽⁵²⁾ Tamże.

⁽⁵³⁾ DDC Mining Export Limited, Izmir, Turcja, <http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html>

⁽⁵⁴⁾ Jindal, pismo zawierające uwagi dotyczące wartości odniesienia Eurofer, 29 lipca 2021 r., pkt 13, s. 5.

⁽⁵⁵⁾ Jindal, pismo zawierające uwagi dotyczące wartości odniesienia Eurofer, 29 lipca 2021 r., pkt 8, s. 4.

⁽⁵⁶⁾ Tamże.

- (279) Ponadto, zgodnie ze specyfikacją Urzędu Indyjskim Norm IS:10818-1984 dla chromitu wykorzystywanego w przemyśle metalurgicznym⁽⁵⁷⁾, standardowa wartość współczynnika Cr:Fe na potrzeby wytwarzania żelazochromu o wysokiej zawartości węgla w procesie produkcji stali nierdzewnej wynosi około 2,8. Oznacza to, że wartość odniesienia wybrana przez Komisję jest również bardziej reprezentatywna niż południowoafrykańska alternatywa z punktu widzenia zastosowania końcowego rudy chromu przez Grupę Jindal: mianowicie jej przekształcenia w żelazochrom o wysokiej zawartości węgla wykorzystywany w procesie produkcji stali nierdzewnej.
- (280) Ponadto Komisja wzięła pod uwagę twierdzenia indyjskiego producenta eksportującego dotyczące różnic, które jeszcze występują między turecką a indyjską rudą chromu, jeżeli chodzi o jej postać fizyczną, jak i zawartość trójtlenku dwuchromu. Do wspomnianych różnic odniesiono się jednak dokonując dostosowań opisanych w motywie 289.
- (281) Następnie Komisja wykorzystwała średnią ważoną cenę eksportową tureckiej rudy chromu do Chin w OD jako podstawową cenę odniesienia⁽⁵⁸⁾. Podstawowa cena odniesienia w wysokości 209 USD za tonę odnosiła się do rudy chromu o zawartości trójtlenku dwuchromu na poziomie 46–48 % w postaci koncentratu dostarczanej na podstawie CIF.
- (282) Komisja była również świadoma decyzji Organu Apelacyjnego, zgodnie z którą korekty dotyczące opłat za dostawę muszą odzwierciedlać ogólnie stosowane opłaty za dostawę przedmiotowego towaru w kraju dostawy⁽⁵⁹⁾. Ceny zakupu rudy chromu zgłoszone przez Grupę Jindal opierały się w 99,96 % na cenach *ex-works* w warunkach dostawy z kopalni.
- (283) Dlatego też Komisja dostosowała podstawową cenę referencyjną do cen *ex-works*. Cenę CIF obniżono o koszty frachtu morskiego i koszty ubezpieczenia⁽⁶⁰⁾ oraz krajowe koszty transportu w Turcji⁽⁶¹⁾.
- (284) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indii zwrócił uwagę na fakt, że dane OECD, na podstawie których Komisja dostosowała cenę CIF wywozu z Turcji do Chin do cen *ex-works*, były dostępne tylko do 2016 r. Rząd Indii stwierdził również, że ekstrapolowania odpowiedniego wskaźnika na OD nie można uznać za obiektywną ocenę poziomu cen.
- (285) Komisja nie ekstrapolowała jednak po prostu współczynnika CIF – FOB przedstawionego przez OECD za 2016 r. Dostosowanie do OD bazowało na faktycznych różnicach między kosztami frachtu a kosztami ubezpieczeniami w okresie od 2016 r. do OD obliczonych na podstawie Bałtyckiego Indeksu Suchego („BDI”) dla dwudziestu głównych dróg morskich. Szczegółowy opis sposobu obliczania podstawowej ceny referencyjnej *ex-works* przedstawiono Grupie Jindal w konkretnym ujawnieniu.
- (286) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu informacji Grupa Jindal zakwestionowała również metodę obliczania dokonanych przez Komisję korekt dotyczących kosztów frachtu i ubezpieczenia. Przedsiębiorstwo przedstawiło alternatywne źródło danych, na podstawie którego można byłoby dostosować cenę CIF wywozu z Turcji do Chin do FOB⁽⁶²⁾. W opinii Grupy Jindal to źródło danych ujmowało faktyczne koszty frachtu między Turcją a Chinami w OD precyzyjniej niż dane OECD i BDI, które stanowią „średnią ważoną kosztów ponoszonych na wszystkich szlakach żeglugowych”.
- (287) Notowanie przedstawione przez Grupę Jindal obejmuje jednak tylko jeden miesiąc OD, odnosi się do transportu między Turcją a ogólnie rozumianą „Azją Północno-Wschodnią” i dotyczy węgla sodu, a nie rudy chromu. Podstawowy współczynnik CIF – FOB przedstawiony przez OECD, na którym oparła się Komisja, uwzględnia cały rok, odnosi się do konkretnej drogi morskiej (Turcja – Chiny) i dotyczy konkretnego produktu (ruda chromu i jej koncentraty). Jedynym elementem bazującym na średniej ważonej kosztów ponoszonych w ramach szeregu dróg morskich jest korekta kosztów BDI w okresie między 2016 r. a OD.
- (288) W związku z powyższym metoda zastosowana w celu dostosowania podstawowej ceny referencyjnej do ceny *ex-works* zostaje podtrzymana.

⁽⁵⁷⁾ <https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up>, s. 4.

⁽⁵⁸⁾ Źródło: 2020 CRU International Ltd. ©.

⁽⁵⁹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – Środki wyrównawcze wobec przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali węglowej, WT/DS436/AB/R, przyjęte w dniu 19 grudnia 2014 r., pkt 4.317.

⁽⁶⁰⁾ Na podstawie zestawu danych OECD: Koszty transportu międzynarodowego i ubezpieczenia handlu towarami, Turcja – Chiny. https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC dostosowane do OD na podstawie Bałtyckiego Indeksu Suchego (BDI) https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index

⁽⁶¹⁾ Na podstawie notowań dla dostaw z portu w Stambule do Derince przekazanych przez Bank Światowy <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf>, s. 51.

⁽⁶²⁾ IHS Markit.

- (289) Komisja dostosowała również podstawową cenę referencyjną *ex-works* pod kątem postaci fizycznej rudy i zawartości trójtlenku dwuchromu w rudzie, aby ustalić konkretne ceny referencyjne poszczególnych rodzajów rudy kupowanych przez Grupę Jindal w OD. Dostosowania pod kątem postaci fizycznej dokonano na podstawie kosztów brykietowania (ruda krucha) oraz kosztów granulowania powiększonych o koszty spiekania (koncentrat rudy) przedstawionych przez Grupę Jindal. Dostosowania pod kątem zawartości trójtlenku dwuchromu dokonano na podstawie współczynnika kosztu topienia chromu przedstawionego przez skarżącego⁽⁶³⁾. Nie dokonano żadnego dostosowania pod kątem różnic w wartości współczynnika Cr:Fe, ponieważ wartość tego parametru jest bardzo podobna zarówno w przypadku rudy tureckiej, jak i w przypadku rudy indyjskiej. Podejście to było podejściem konserwatywnym, ponieważ w rzeczywistości ruda indyjska charakteryzuje się nieco wyższym współczynnikiem Cr:Fe, co w normalnych warunkach skutkowałooby wyższą ceną rudy w tej samej postaci i o takiej samej zawartości trójtlenku dwuchromu.
- (290) Ponieważ na turecką rudę chromu nie mają wpływu środki rządowe zakłócające sytuację na rynku indyjskim i ponieważ warunki rynkowe panujące w obydwu tych państwach – uwzględniając jakość, dostępność, zbywalność, warunki transportu oraz inne warunki kupna lub sprzedaży – są porównywalne, Komisja uznała, że cena rudy chromu w Turcji jest porównywalna z ceną, która utrzymywałaby się na rynku indyjskim przy braku środków zakłócających wprowadzonych przez rząd Indii.
- (291) Komisja porównała również rzeczywisty koszt zakupu krajowej rudy chromu przez Grupę Jindal w OD z kosztem, jaki musiałby zostać poniesiony w przypadku, gdyby ceny poszczególnych rodzajów rudy zastąpiono odpowiednimi cenami referencyjnymi.
- (292) Całkowita kwota różnicy stanowi „oszczędność” uzyskaną przez producenta indyjskiego, który kupował rudę chromu na zakłóconym rynku indyjskim, w porównaniu z ceną, jaką zapłaciłby w przypadku braku zakłóceń. Ostatecznie ta całkowita kwota stanowi korzyść przyznaną przez rząd Indii producentowi indyjskiemu w OD.
- (293) W ramach konkretnego ujawnienia wspomnianemu indyjskiemu producentowi eksportującemu przekazano szczegółowe obliczenia wartości odniesienia i przyznanej korzyści.
- (294) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wspomnianą kwotę subsydium Komisja podzieliła na łączną wartość obrotów przedsiębiorstwa w OD jako właściwy mianownik, gdyż subsydium przyniosło korzyść całej produkcji produktu objętego postępowaniem i powiązanego z nim produktu rynku wyższego szczebla (zwoje walcowane na gorąco), a nie tylko produkcji przeznaczony do wywozu.

(iii) Szczegółowość

- (295) Interwencja rządu Indii polegająca na dostarczaniu rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia ma na celu przyniesienie korzyści niektórym gałęziom przemysłu, w szczególności przemysłowi stali nierdzewnej, uwzględniając producentów płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Subsydium jest zatem szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Właściwości rudy chromu ograniczają możliwość korzystania z subsydium do konkretnej gałęzi przemysłu, ale nie oznacza to, że aby miało ono charakter szczególny, subsydium musi zostać jeszcze bardziej ograniczone do podzbioru danej gałęzi przemysłu⁽⁶⁴⁾.
- (296) W świetle powyższego Komisja uznała, że interwencje rządu Indii są szczególne wobec producentów płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

c) Wnioski dotyczące dostarczania rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (297) Biorąc pod uwagę wszystkie kwestie omówione powyżej, Komisja stwierdziła, że dostarczanie rudy chromu przez rząd Indii należy uznać za subsydium szczególnie w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) i art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego w formie zapewniania towarów, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstw będących odbiorcami.
- (298) Kwota subsydium ustalona dla Grupy Jindal wyniosła 0,45 %.

⁽⁶³⁾ Dokument Sherlock nr t21.007982 z dnia 25 listopada 2021 r.

⁽⁶⁴⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – Środki wyrównawcze wobec przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali węglowej, WT/DS436/AB/R, przyjęte w dniu 19 grudnia 2014 r., pkt 4.398.

3.3.3. Przenoszenie subsydiów na dalsze etapy procesu produkcji

- (299) Po ostatecznym ujawnieniu skarżący zwrócił uwagę na fakt, że ustalenia Komisji ujawniły, iż zdecydowana większość zidentyfikowanych subsydiów przyznanych na rzecz zintegrowanych producentów eksportujących wywiera wpływ na dalsze etapy procesu produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. W opinii skarżącego oznacza to, że niezintegrowany indyjski producent płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno – Chromeni – mógł również odnieść korzyść z tytułu subsydiów przyznanych indyjskim lub indonezyjskim producentom wyższego szczebla. Do takiej sytuacji mogłoby dojść w przypadku sprzedaży krajowej produktów rynku wyższego szczebla wytworzonych przez Grupę Jindal (Indie) przedsiębiorstwu Chromeni lub w przypadku zakupu przez przedsiębiorstwo Chromeni subsydiowanych produktów rynku wyższego szczebla pochodzenia indonezyjskiego.
- (300) Na podstawie wyników analizy procesu produkcji Chromeni i zakupów surowców zrealizowanych przez to przedsiębiorstwo w OD Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Chromeni nie mogło uzyskać korzyści z tytułu zakupu subsydiowanych produktów rynku wyższego szczebla pochodzenia indyjskiego.
- (301) Przedsiębiorstwo Chromeni kupowało jednak produkty rynku wyższego szczebla – mianowicie zwoje walcowane na gorąco – od przedsiębiorstwa powiązanego w Indonezji, które mogło odnieść korzyść z tytułu dostarczenia przez rząd Indonezji rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia (zob. sekcja 4.3). W tym zakresie Komisja nie była w stanie dokonać żadnych ustaleń, gdyż dokumentacja nie zawierała żadnych elementów umożliwiających ocenę tej kwestii.

3.4. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

- (302) Kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zostały ustalone w sposób następujący:

Przedsiębiorstwo	DDS	EPCG	MEIS	Łącznie subsydia wywozowe	Ruda chromu LTAR	OGÓLEM
Chromeni	-	5,69 %	1,87 %	7,56 %	-	7,56 %
Grupa Jindal	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

- (303) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy ze strony producentów indyjskich (100 %), Komisja uznała, że wysokość pozostałego subsydium dla Indii należy ustalić na poziomie najwyższej stawki indywidualnego subsydium, czyli 7,56 %.

4. SUBSYDIOWANIE: INDONEZJA

4.1. Subsydia i programy subsydiowania wchodzące w zakres prowadzonych dochodzeń

- (304) Na podstawie informacji zawartych w skardze, zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i odpowiedziach udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszach Komisji zbadano domniemane subsydiowanie w postaci następujących subsydiów udzielanych przez rząd Indonezji:
- (i) bezpośrednie przekazanie środków finansowych:
    - udzielanie preferencyjnych pożyczek;
  - (ii) dostarczanie towarów lub świadczenie usług za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia („LTAR”):
    - dostarczanie rudy niklu i złomu stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
    - dostarczanie węgla kamiennego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
    - dostarczanie gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
    - dostarczanie gazu ziemnego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
    - dostarczanie energii elektrycznej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
  - (iii) utracone lub niepobrane należne dochody sektora instytucji rządowych i samorządowych:
    - zwolnienia z podatku dochodowego,
    - zwolnienie z ceł przywozowych,
    - zwolnienie z VAT dotyczące środków produkcji i maszyn,

- podatek od gruntów i budynków w przemyśle wydobywczym,
  - zwolnienie z podatku dochodowego (przywóz);
- (iv) subsydia związane z rozwojem przemysłu Indonezji z wykorzystaniem chińskich inwestycji.

4.2. Wskaźniki przeniesienia

- (305) W uwagach przedstawionych po ostatecznym ujawnieniu Grupa IRNC twierdziła, że do obliczenia wskaźników przeniesienia w odniesieniu do dwóch przedsiębiorstw powiązanych użyto nieprawidłowych danych dotyczących sprzedaży.
- (306) Stwierdzono, że argument ten jest uzasadniony i w związku z tym Komisja odpowiednio skorygowała właściwe wskaźniki przeniesienia.

4.3. Informacje ogólne dotyczące preferencyjnej polityki wspierania krajowego przemysłu stali nierdzewnej

- (307) Indonezja posiada znaczne zasoby niklu. Zgodnie ze stanem na 2020 r. jej zasoby szacowano na 21 mln ton niklu ⁽⁶⁵⁾ (1,1 mld ton rudy niklu), czyli około 20 % znanych światowych rezerw rudy niklu.
- (308) W przeszłości Indonezja była jednym z najważniejszych producentów rudy niklu. Ze względu jednak na ograniczone krajowe zdolności przetwarzania rudy niklu (zaledwie dwie huty, jak wyjaśniono w motywie 315) Indonezja tradycyjnie większość rudy niklu przeznaczala na wywóz, głównie do Chin.
- (309) W Indonezji nastąpił znaczny wzrost wskaźnika wydobycia rudy niklu z około 5 mln ton w 1996 r. do około 10 mln ton w 2007 r. i do 70 mln ton w 2013 r. Takie przyspieszenie wynikało z popytu ze strony chińskich zakładów/hut produkujących surówkę hutniczą niklu. Surówka hutnicza niklu jest stopem żelaza i niklu o niskiej zawartości niklu. Indonezyjska ruda niklu szczególnie nadaje się do wykorzystania w chińskiej technologii produkcji surówki hutniczej niklu.

Tabela 1

Wywóz rudy niklu z Indonezji (w tonach)

	2005	2006	2007	2008	2009
Chiny	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Wywóz ogółem	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Źródło: Global Trade Atlas („GTA”).

- (310) Rząd Indonezji stopniowo zrozumiał zatem, że wywóz znacznej większości krajowych rezerw rudy niklu powodował ograniczenie potencjalnych korzyści dla państwa związanych z tym rzadkim surowcem. Państwo mogłoby czerpać znacznie większe korzyści, gdyby rządowi Indonezji udało się zwiększyć krajową wartość dodaną wynikającą z rezerw rudy niklu. Aby osiągnąć ten cel, rząd Indonezji skoncentrował się na krajowym rozwoju całego przemysłowego łańcucha wartości z wykorzystaniem rudy niklu aż po przemysł niższego szczebla, tj. huty i przemysł stali nierdzewnej będące ostatecznym użytkownikami tego surowca. W ten sposób, zamiast jedynie wywozić rudę niklu, Indonezja mogłaby czerpać znacznie większe korzyści.
- (311) Indonezji trudno było jednak osiągnąć ten cel w pojedynkę. Rząd Indonezji musiał zmierzyć się przede wszystkim ze znacznym zapotrzebowaniem na sfinansowanie tworzenia hut i przemysłu niższego szczebla (tj. początkowe inwestycje o wartości kilku miliardów euro) oraz z relatywnym brakiem wiedzy specjalistycznej i technologii produkcji stali nierdzewnej z surówki hutniczej niklu odpowiadającej jakości rudy niklu wydobywanej w Indonezji. Rząd Indonezji zwrócił się zatem do potencjalnych krajów partnerskich, które mogłyby pomóc mu w osiągnięciu tego celu ⁽⁶⁶⁾.

⁽⁶⁵⁾ <https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/>

⁽⁶⁶⁾ Zob. na przykład starania rządu Indonezji służące przyciągnięciu Japonii: <https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia-Industri-minister>

Oczywistym wyborem były Chiny, co wynikało z historycznych powiązań i bliskości geograficznej oraz, co ważniejsze, z faktu, że chińscy producenci stali nierdzewnej już używali indonezyjskiej rudy niklu. Ponadto dla rządu Indonezji Chiny były idealnym kandydatem do stworzenia preferencyjnych ram dwustronnych w celu maksymalizacji krajowej wartości dodanej wynikającej z indonezyjskich rezerw rudy niklu, gdyż Chiny dysponowały znacznymi dostępnymi środkami finansowymi i prowadziły konkretną preferencyjną politykę wspomagającą przemysł stali nierdzewnej, w tym zachęcającą do inwestycji zagranicznych w ramach długofalowej polityki pozyskiwania nowych rynków, a także wymaganą technologię i wiedzę specjalistyczną umożliwiające skuteczne wykorzystanie indonezyjskiej rudy niklu. W rezultacie stworzono utrwalone ramy współpracy, które funkcjonują do dzisiaj. W kolejnych motywach posumowano główne cele pośrednie i odpowiednie dokumenty urzędowe.

- (312) Rząd Indonezji starał się przyciągnąć chińskie inwestycje w indonezyjski przemysł niklu co najmniej od 2005 r., kiedy to Indonezja zobowiązała się do stworzenia „sprzyjających warunków inwestycyjnych” ⁽⁶⁷⁾ dla inwestorów z Chin. W czerwcu 2005 r. w trakcie wizyty w Pekinie indonezyjski Minister Koordynujący Gospodarkę zaproponował chińskiej wicepremier perspektywę inwestycji w czterech sektorach indonezyjskiej gospodarki, w tym w obszarze zasobów naturalnych, oraz „wyraził również nadzieję, że więcej chińskich przedsiębiorstw uda się do Indonezji w celach inwestycyjnych, wskazując, że rząd Indonezji stworzy korzystne warunki wspomagające chińskich inwestorów” ⁽⁶⁸⁾. W odpowiedzi na tę ofertę chińska wicepremier zwróciła się do Indonezji o zagwarantowanie rentowności chińskich inwestycji w Indonezji ⁽⁶⁹⁾. Ponadto indonezyjscy urzędnicy podziękowali również Chinom za zapewnienie „nieoprocentowanych i preferencyjnych pożyczek Indonezji” ⁽⁷⁰⁾.
- (313) W rezultacie w 2005 r. rząd Indonezji i rząd ChRL podpisały wspólną deklarację i tym samym rozpoczęły współpracę w sektorze górnictwa i metalurgii. Na podstawie tej wspólnej deklaracji w 2010 r. rząd Indonezji i rząd ChRL podpisały plan działania obejmujący plan sprzyjający chińskim inwestycjom w oparte na zasobach branży w Indonezji, w tym górnictwo, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywach 563 i 584. Już na podstawie tych początkowych uzgodnień można zauważyć, jakie są główne warunki szczególnych ram współpracy między tymi dwoma rządami oraz fakt, że rządy te planowały zrealizować swoją strategię w oparciu o inwestorów prywatnych, którzy skorzystaliby z wielu preferencyjnych elementów polityki oraz wsparcia pod ścisłym nadzorem ze strony tych rządów.
- (314) W 2007 r. rząd Indonezji wprowadził ustawę nr 27 o długoterminowym krajowym planie rozwoju na lata 2005–2025. W długoterminowym krajowym planie rozwoju ten sektor przemysłu jest motorem wzrostu na potrzeby umocnienia struktury gospodarczej. Cel ten miał wspierać m.in. sektor górnictwa. Zwiększenie wartości dodanej generowanej przez sektor pierwotny, w tym górnictwo, wskazano jako główny cel w zakresie propagowania lokalnej i międzynarodowej konkurencyjności oraz umocnienia krajowej bazy przemysłowej.
- (315) W sektorze niklu zwiększenie wartości dodanej oznaczało budowę hut w Indonezji. W tym czasie (i do 2016 r.) w Indonezji istniały tylko dwie huty: należąca do PT Vale huta kamieni niklowych o zdolnościach produkcyjnych wynoszących około 80 000 ton niklu oraz należąca do państwowego przedsiębiorstwa PT. Aneka Tambang („Antam”) huta żelazoniklu o mocach produkcyjnych wynoszących 26 000 ton niklu.
- (316) Sam koszt budowy huty może sięgać 1 mld EUR, w zależności od technologii i zdolności produkcyjnych. Jak wskazano powyżej, Indonezja nie dysponowała ani środkami finansowymi, ani odpowiednią technologią, które umożliwiłyby budowę hut, natomiast Chiny posiadały oba te czynniki, a ponadto potrzebowały indonezyjskiej rudy niklu do produkcji wyrobów ze stali nierdzewnej.
- (317) Jednym z głównych środków pozwalających na przypieczętowanie tych ram współpracy między rządem Indonezji a rządem ChRL oraz umożliwiających rządowi Indonezji osiągnięcie jego celu było wprowadzenie w 2009 r. ustawy nr 4 z 2009 r. o wydobyciu minerałów i węgla kamiennego („Prawo górnicze z 2009 r.), która zastąpiła ustawę nr 11 z 1967 r. o górnictwie ⁽⁷¹⁾. Tradycyjnie sektor górnictwa pozostawał pod ścisłą kontrolą rządu Indonezji. Już w art. 1 ustawy nr 11 z 1967 r. o górnictwie rządowi Indonezji przyznano główną rolę i uprawnienia do regulowania tego sektora, wskazując, że „[w]szystkie minerały znajdujące się w obrębie indonezyjskiej jurysdykcji wydobywczej w postaci zasobów naturalnych z woli Boga Wszchemogącego stanowią bogactwo narodowe ludu Indonezji i w związku z tym pozostają pod kontrolą Państwa i są wykorzystywane przez państwo dla najwyższego dobra

⁽⁶⁷⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>

⁽⁶⁸⁾ http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html

⁽⁶⁹⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>

⁽⁷⁰⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>

⁽⁷¹⁾ Już w art. 1 ustawy nr 11 z 1967 r. o górnictwie rządowi Indonezji przyznano główną rolę i uprawnienia do regulowania tego sektora, wskazując, że „[w]szystkie minerały znajdujące się w obrębie indonezyjskiej jurysdykcji wydobywczej w postaci zasobów naturalnych z woli Boga Wszchemogącego stanowią bogactwo narodowe ludu Indonezji i w związku z tym pozostają pod kontrolą państwa i są wykorzystywane przez państwo dla najwyższego dobra ludu”.

ludu”. Preambuła Prawa górniczego z 2009 r. stanowi również, że „minerały i węgiel kamienny na terenie wydobywczej jurysdykcji Indonezji to nieodnawialne bogactwo naturalne, które stanowi dar od Pana i pełni ważną rolę w zaspokajaniu życiowych potrzeb wielu ludzi, przez co państwo musi kontrolować gospodarowanie tymi zasobami, aby generować realną wartość dodaną na potrzeby krajowej gospodarki z myślą o zapewnieniu dobrobytu i bogactwa społeczeństwa na sprawiedliwych zasadach”. W szczególności art. 4 Prawa górniczego z 2009 r. stanowi, że „1) Minerale i węgiel kamienny jako nieodnawialne zasoby naturalne stanowią bogactwo narodowe kontrolowane przez państwo dla zapewnienia dobrobytu ludu” oraz „2) Kontrola państwa w zakresie minerałów i węgla kamiennego, o której mowa w ust. 1, jest sprawowana przez rząd lub władze regionalne”. Co ważne, w art. 103 Prawa górniczego z 2009 r. wprowadzono wymóg, zgodnie z którym przetwarzanie minerałów jako wartość dodana minerałów musi odbywać się w Indonezji. W wyjaśnieniu tego art. 103 ust. 1 wskazano, że obowiązek przeprowadzania przetwarzania i rafinacji w kraju ma na celu m.in. a) zwiększenie wartości wydobycia za sprawą uzyskanych wyrobów, b) zapewnienie surowców na potrzeby przemysłu, c) zapewnienie zatrudnienia oraz d) zwiększenie dochodów państwa. Innymi słowy, w przepisach tych na wszystkie przedsiębiorstwa wydobywające rudę niklu nałożono obowiązek budowy własnego zakładu przetwarzania/oczyszczania niklu albo sprzedaży posiadanej rudy niklu, co ma służyć osiągnięciu nadrzędnego celu, jakim jest zwiększenie krajowej wartości dodanej rudy niklu w drodze preferencyjnej polityki adresowanej do przemysłu stali nierdzewnej niższego szczebla. Ponadto w art. 170 Prawa górniczego z 2009 r. przewidziano dodatkowy okres pięciu lat. W tym czasie przemysł wydobywczy ma przygotować się do spełnienia obowiązku przetwarzania w kraju i umożliwić przedsiębiorstwom budowę zakładów oczyszczających umożliwiających obsługę dostaw rudy niklu.

- (318) W kontekście Prawa górniczego z 2009 r., a w szczególności określonego w nim obowiązku przetwarzania w kraju, nastąpił bardzo gwałtowny wzrost indonezyjskiego wywozu rudy niklu, którego większość wchłonęły Chiny, jak widać w tabeli poniżej.

Tabela 2

Wywóz rudy niklu z Indonezji (w tonach)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Chiny	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Wywóz ogółem	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Źródło: GTA.

- (319) Ponieważ cel rządu Indonezji polegający na stworzeniu mocy przetwórczych w Indonezji nie został osiągnięty, w dniu 11 stycznia 2014 r., w drodze kilku uregulowań, zakazano wywozu rudy niklu z Indonezji (aby uzyskać więcej informacji na temat ograniczeń wywozowych i zakazu wywozu rudy niklu, zob. motywy 405–413).
- (320) W 2017 r. rząd Indonezji nieco poluzował zakaz wywozu, dopuszczając wywóz pewnych ilości rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 %. Na taki wywóz nałożono należności celne wywozowe w wysokości 10 %, a eksporterzy musieli ponadto udowodnić, że budowa ich zakładu przetwórstwa przebiega zgodnie z harmonogramem. Wynikało to z faktu, że w tamtym czasie Indonezja nie dysponowała technologią pozwalającą na przetwarzanie na wyroby o wartości dodanej rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 %, która bardziej nadawała się do baterii do pojazdów elektrycznych niż do produkcji stali (zob. poniżej w sekcji 4.4). W 2020 r. rząd Indonezji wprowadził jednak całkowity zakaz wywozu całej rudy niklu. Zakaz w odniesieniu do rudy o niskiej zawartości niklu wprowadzono ponownie, gdyż chińskie przedsiębiorstwa planowały budowę hut na potrzeby przetwarzania tego rodzaju rudy niklu, który można wykorzystywać do produkcji baterii do pojazdów elektrycznych.
- (321) Z biegiem lat dzięki wymogowi przetwarzania w kraju i ograniczeniom wywozowym wprowadzonym przez rząd Indonezji wobec wywozu rudy niklu wybudowano kilka hut rudy niklu. Nastąpił również wzrost krajowego popytu na rudę niklu dzięki działaniom rządu Indonezji zmierzającym do przeniesienia do Indonezji mocy produkcyjnych w zakresie wytopu wcześniej zlokalizowanych w Chinach. W praktyce w drodze rocznych planów prac i budżetu, jak wyjaśniono w motywie 414, rząd Indonezji kontroluje produkcję rudy niklu. Rząd Indonezji utrzymuje ponadto cenę krajową na poziomie znacznie niższym niż ceny na rynkach światowych z korzyścią dla hut i producentów stali nierdzewnej.

Tabela 3

Indonezyjska ruda niklu (w mln tonach)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Produkcja	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Wywóz	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Źródło: Odpowiedzi rządu Indonezji na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz <https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/>.

- (322) Zainicjowana przez rząd Indonezji współpraca dwustronna z rządem ChRL w zakresie traktowania preferencyjnego z myślą o ustanowieniu indonezyjskiego krajowego przemysłu stali nierdzewnej oraz sprzyjaniu jego utworzeniu i rozwojowi sięga początku dwudziestego pierwszego wieku. Współpraca ta opiera się na szeregu dwustronnych dokumentów ustanawiających ramy prawne i ramy polityki, na podstawie których przyjęto szereg szczególnych strategii wsparcia i programów preferencyjnych zapewniających subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, objęte przedmiotowym dochodzeniem (zob. główne dokumenty dwustronne w motywie 548).
- (323) Współpracę dwustronną prowadzono w szczególności w indonezyjskim kompleksie przemysłowym Morowali („kompleks Morowali”). Jest to kompleks przemysłowy położony na Celebes, w którym Indonezja i Chiny postanowiły rozwinąć przemysł stali nierdzewnej.
- (324) Przedsiębiorstwem zarządzającym odpowiedzialnym za prowadzenie współpracy dwustronnej w kompleksie Morowali jest chińsko-indonezyjskie przedsiębiorstwo IMIP. Przedsiębiorstwo formalnie rozpoczęło działalność w październiku 2013 r.

4.4. Dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

4.4.1. Skarga i program subsydiowania

- (325) Skarżący stwierdził, że rząd Indonezji kontroluje sektor rudy niklu, której ceny są zniekształcone w Indonezji z powodu interwencji rządu Indonezji. Nikiel zawarty w rudzie niklu stanowi główny składnik stali nierdzewnej i główny czynnik odpowiedzialny za jej cenę. Według skarżącego, interweniując na rynku rudy niklu, rząd Indonezji zapewnił, aby cena surowców do produkcji stali nierdzewnej utrzymywała się na znacznie niższym poziomie w porównaniu z cenami na rynkach światowych z korzyścią dla producentów eksportujących płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno w Indonezji.

4.4.2. Podstawa prawna

- (326) Polityką wydobywczą obejmującą rudę niklu zarządza Ministerstwo Energii i Zasobów Mineralnych („MEZM”) reprezentowane przez Dyrektora Generalnego ds. Zasobów Mineralnych i Węgla Kamiennego. Wywozem zasobów mineralnych zarządza również Ministerstwo Handlu reprezentowane przez Dyrektora Generalnego ds. Handlu Zagranicznego.
- (327) Zarówno rząd centralny jak i władze regionalne odgrywają kluczową rolę w przemyśle wydobywczym, polegającą na ustalaniu krajowych polityk, norm, wytycznych i kryteriów wydobywczych, a także decydowaniu o procedurach dotyczących zezwoleń na działalność wydobywczą. Rząd Indonezji aktywnie uczestniczy ponadto w rozwoju, kontroli, ocenie i rozwiązywaniu konfliktów w tym sektorze.
- (328) W Indonezji przemysł wydobywczy jest ściśle uregulowany. Jak ukazano poniżej, każdy aspekt sektora wydobywczego podlega monitorowaniu i nadzorowi w drodze wielu stale zmienianych uregulowań wydawanych przez różne organy rządowe. Podstawy prawne odnośnych przepisów i uregulowań są następujące:
- ustawa nr 27 o długoterminowym krajowym planie rozwoju na lata 2005–2025,
  - ustawa nr 4 z 2009 r. o wydobywaniu minerałów i węgla kamiennego („Prawo górnicze z 2009 r.”), zmienione ustawą nr 3 z 2020 r. („Prawo górnicze z 2020 r.”),
  - rozporządzenie rządu nr 55 z 2010 r. w sprawie wytycznych i nadzoru w zakresie wdrażania zarządzania działalnością związaną z wydobywaniem minerałów i węgla kamiennego,

- rozporządzenie rządu nr 23 z 2010 r. zmienione rozporządzeniem rządu nr 24 z 2012 r. w odniesieniu do prowadzenia działalności związanej z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 27 z 2013 r. w sprawie procedur i ustalania cen zbycia udziałów lub akcji oraz zmian inwestycji kapitałowych w sektorach węgla kamiennego i górnictwa (rozporządzenie MEZM nr 27 z 2013 r.),
- rozporządzenie rządu nr 1 z 2014 r. dotyczące drugiej zmiany rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. zmienionego dalej rozporządzeniem rządu nr 24 z 2012 r. w odniesieniu do realizacji działalności związanej z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 1 z 2014 r. dotyczące zwiększenia wartości dodanej minerałów poprzez przetwarzanie i rafinację minerałów w kraju,
- rozporządzenie rządu nr 77 z 2014 r. – trzecia zmiana rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r.,
- rozporządzenie rządu nr 1 z 2017 r. – czwarta zmiana rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. odnosząca się do działalności związanej z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie Ministerstwa Handlu nr 01/M-DAG/PER/1/2017 dotyczące zapewniania wywozu przetworzonych i oczyszczonych produktów górnictwa,
- rozporządzenie MEZM nr 5 z 2017 r. dotyczące zwiększenia wartości dodanej minerałów poprzez przetwarzanie i rafinację minerałów w kraju,
- rozporządzenie MEZM nr 7 z 2017 r. dotyczące procedury ustalania referencyjnej ceny sprzedaży minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 9 z 2017 r. dotyczące procedur zbycia i mechanizmu ustalania ceny zbycia udziałów lub akcji przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem minerałów i węgla kamiennego zmienione rozporządzeniem MEZM nr 43 z 2018 r.,
- rozporządzenie rządu nr 48 z 2017 r.,
- rozporządzenie Ministerstwa Finansów PMK nr 13/PMK.010/2017 i rozporządzenie Ministerstwa Finansów PMK nr 164/PMK.010/2018 ustanawiające stawki należności celnych wywozowych dla poszczególnych postaci przetworzonych minerałów metalicznych,
- dekret MEZM nr 2946 K/ 30/ MEM/ 2017 dotyczący wzoru obliczeń stosowanego do ustalenia referencyjnej ceny metali i minerałów,
- rozporządzenie MEZM nr 25 z 2018 r. dotyczące przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego (uchylające rozporządzenie MEZM nr 5 z 2017 r.),
- rozporządzenie MEZM nr 26 z 2018 r. dotyczące wdrażania dobrych praktyk górniczych i nadzoru nad wydobyciem minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 11 z 2018 r. dotyczące procedury przydzielania terenu, udzielania koncesji i sprawozdawczości w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wydobycia minerałów i węgla kamiennego, zastąpione rozporządzeniem MEZM nr 7 z 2020 r. dotyczącym procedur przydzielania terenu (przydzielania obszaru wydobycia), udzielania koncesji i sprawozdawczości w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wydobycia minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 22 z 2018 r. dotyczące zmiany rozporządzenie MEZM nr 11 z 2018 r. w sprawie procedury przydzielania terenu, udzielania koncesji i sprawozdawczości w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wydobycia minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 11 z 2019 r. – druga zmiana rozporządzenia MEZM nr 25 z 2018 r. dotyczącego przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 7 z 2020 r. dotyczące procedur przydzielania terenu (przydzielania obszaru wydobycia), udzielania koncesji i sprawozdawczości w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wydobycia minerałów i węgla kamiennego,
- rozporządzenie MEZM nr 11 z 2020 r. dotyczące trzeciej zmiany rozporządzenie MEZM nr 7 z 2017 r. dotyczącego procedury ustalania referencyjnych cen sprzedaży minerałów i węgla kamiennego; oraz
- decyzja MEZM nr 84 K/32/MEM/2020 w sprawie wytycznych dotyczących procesu oferowania, oceny i obliczania cen zbycia udziałów lub akcji w przemyśle wydobycia minerałów i węgla kamiennego.

4.4.3. Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (329) Na początku Komisja zauważyła, że jeden producent eksportujący płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno kupował rudę niklu na rynku krajowym od przedsiębiorstw powiązanych albo niepowiązanych w celu jej stopienia i wykorzystania do produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno.
- (330) Dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia stanowi jeden z kluczowych środków przyjętych przez rząd Indonezji w kontekście współpracy z rządem ChRL w celu zapewnienia rozwoju całego przemysłowego łańcucha wartości przemysłu stali nierdzewnej w Indonezji.
- (331) W 2007 r. rząd Indonezji wprowadził ustawę nr 27 o długoterminowym krajowym planie rozwoju⁽⁷²⁾ na lata 2005–2025. W długoterminowym krajowym planie rozwoju ten sektor przemysłu jest motorem wzrostu na potrzeby umocnienia struktury gospodarczej. Cel ten miał wspierać m.in. sektor górnictwa, w tym górnictwa rudy niklu. Zwiększenie wartości dodanej generowanej przez sektor pierwotny, w tym górnictwo, wskazano jako główny cel w zakresie propagowania lokalnej i międzynarodowej konkurencyjności oraz umocnienia krajowej bazy przemysłowej. W długoterminowym krajowym planie rozwoju wyraźnie jest mowa o rozwoju łańcucha wartości w drodze przetwarzania i dywersyfikacji produktów (rozwój przemysłu niższego szczebla), rozwoju strukturalnym (rozwój przemysłu wyższego szczebla) oraz integracji pionowej (rozwój przemysłów niższego i wyższego szczebla). Rozwój sektora produkcji koncentrowałby się na podsektorach spełniających szereg kryteriów m. in. przetwarzających zasoby naturalne w kraju i wykazujące potencjał rozwoju wywozu.
- (332) Jak opisano w motywach 317 i nast., zgodnie z celem polegającym na zwiększeniu wartości dodanej minerałów w Indonezji w 2009 r. rząd Indonezji wprowadził Prawo górnicze z 2009 r. Dążąc do osiągnięcia celów określonych w Prawie górniczym z 2009 r. rząd Indonezji wydał szereg rozporządzeń wykonawczych. W Prawie górniczym z 2009 r. wprowadzono szereg istotnych zmian regulacyjnych systemu udzielania koncesji, opłat licencyjnych, własności zagranicznej i wywozu surowców. W 2020 r. Prawo górnicze z 2009 r. zmieniono w drodze Prawa górniczego z 2020 r. przyjętego w dniu 10 czerwca 2020 r. W ramach tych nowych przepisów – które mają ograniczone znaczenie dla przedmiotowego dochodzenia, gdyż stały się skuteczne tuż przed końcem okresu objętego dochodzeniem – potwierdzono lub rozszerzono niektóre wymogi nałożone na przedsiębiorstwa górnicze.
- (333) W Prawie górniczym z 2009 r. uprawnienia do udzielania koncesji przyznano rządowi centralnemu i władzom regionalnym w zależności od lokalizacji obszaru wydobywania, pochodzenia koncesji i charakteru inwestycji dokonywanej przez przedsiębiorstwo górnicze.
- (334) W Prawie górniczym z 2009 r. wprowadzono nowy system udzielania koncesji, który zastąpił stary system zamówień na roboty oraz lokalny system Kuasa Pertambangan lub prawa do wydobywania. W ramach nowego systemu obowiązują dwa rodzaje ważnych pod względem handlowym pozwoleń na działalność wydobywczą:
- koncesja na działalność górniczą („IUP”) – jest to pozwolenie, które musi posiadać przedsiębiorstwo górnicze, aby prowadzić działalność wydobywczą na określonym obszarze objętym koncesją IUP. Koncesje te dzielą się na: (i) koncesję IUP na poszukiwania, której okres ważności wynosi maksymalnie 8 lat w przypadku kopalni minerałów metalicznych; (ii) koncesję IUP na działalność produkcyjną („IUP-OP”), której okres ważności wynosi maksymalnie 20 lat w przypadku kopalni minerałów metalicznych, określonych kopalni minerałów niemetalicznych i kopalni węgla kamiennego, przy czym okres ten można przedłużyć o dwa dodatkowe dziesięcioletnie okresy. Tym samym w Prawie górniczym z 2009 r. zagwarantowano, aby posiadacze pozwoleń na poszukiwania otrzymali pozwolenia na produkcję;
  - specjalna koncesja na działalność wydobywczą („IUPK”) – jest to specjalne pozwolenie wydawane przedsiębiorstwom górniczym przez MEZM w przypadku obszarów uznanych za obszary rezerw państwowych. Koncesje te dzielą się na: (i) koncesję IUPK na poszukiwania, której okres ważności wynosi maksymalnie 8 lat w przypadku kopalni minerałów metalicznych oraz (ii) koncesję IUP na działalność produkcyjną („IUPK-OP”), której okres ważności wynosi maksymalnie 20 lat w przypadku kopalni minerałów metalicznych. Zgodnie z Prawem górniczym z 2009 r. koncesje IUPK należy w pierwszej kolejności oferować w drodze przetargu przedsiębiorstwom będącym własnością państwa lub regionu. Jeżeli podmioty te nie są zainteresowane uzyskaniem takiej koncesji, wówczas można zorganizować koncesje IUPK można udzielić w drodze przetargu podmiotom z sektora prywatnego. Koncesje IUPK są wydawane wyłącznie w odniesieniu do jednego konkretnego rodzaju minerału, a jeżeli na tym samym obszarze objętym pozwoleniem ma być wydobywany inny rodzaj minerału, wówczas trzeba posiadać oddzielne IUP.

⁽⁷²⁾ https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

- (335) W Prawie górniczym z 2009 r. nie stosuje się rozróżnienia na koncesje IUP/IUPK na działalność produkcyjną związane z hutą/zakładami przetwórstwa oraz na koncesje IUP na działalność produkcyjną niezwiązane z takimi zakładami. Wszystkie koncesje IUP na działalność produkcyjną wydano na maksymalny okres 20 lat, który można było przedłużyć dwukrotnie, za każdym razem o dodatkowe 10 lat.
- (336) Zgodnie z uregulowaniami przemysłowymi zasadniczo uznano, że główną koncesją wydawaną przedsiębiorstwu przemysłowym produkującym dowolny rodzaj wyrobów jest „koncesja na działalność przemysłową” („IUP”). Za udzielanie i zarządzanie IUP odpowiada Ministerstwo Przemysłu. W 2013 r. rząd centralny wprowadził nowy rodzaj koncesji – IUP na działalność produkcyjną w zakresie przetwarzania i rafinacji (huta) – w drodze rozporządzeń ministerialnych (ostatnio w drodze rozporządzenia MEZM nr 7 z 2020 r.). Koncesja ta obejmuje budowę i eksploatację zakładów hutniczych i jest wydawana z upoważnienia MEZM. W związku z powyższym przedsiębiorstwa zajmujące się przetwórstwem prowadzą działalność na podstawie dwóch koncesji.
- (337) W Prawie górniczym z 2009 r. przewidziano ponadto kary administracyjne nakładane na posiadaczy IUP, koncesji na działalność górnictwą prowadzoną na małą skalę (IPR) lub IUPK, którzy naruszyli przepisy m.in. art. 102 i 103. Takie kary administracyjne mają formę: „a) pisemnego upomnienia; b) czasowego zawieszenia części lub całej działalności w zakresie poszukiwania lub produkcji; lub c) cofnięcia IUP, IPR lub IUPK” (art. 151 Prawa górniczego z 2009 r.). Ponadto w Prawie górniczym przewidziano sankcje karne nakładane na przedsiębiorstwa, które nie przestrzegają poszczególnych przepisów tego aktu prawnego, obejmujące karę pozbawienia wolności do lat 10 (dziesięciu) i maksymalną kwotę grzywny wynoszącą 10 000 000 000 IDR (dziesięć mld rupii) za fałszywe zgłoszenie działalności górniczej i działalności w zakresie sprzedaży (art. 159) oraz sprzedaż lub przetwarzanie minerałów jednostek, które nie posiadają ważnej koncesji (zob. art. 161).

4.4.3.1. Stosowanie przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

- (338) Komisja powiadomiła rząd Indonezji, że przy ocenie istnienia i zakresu domniemanego wsparcia dla przemysłu stalowego, obejmującego dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, może być zmuszona do wykorzystania dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (339) W swoim kwestionariuszu, w piśmie w sprawie uzupełnienia braków oraz podczas zdalnej kontroli krzyżowej Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przekazanie pewnych informacji dotyczących dostawców (tj. przedsiębiorstw górniczych) oraz funkcjonowania krajowego rynku rudy niklu w Indonezji. Prośby o przekazanie informacji obejmowały m.in. pytania dotyczące ram prawnych i instytucjonalnych, organizacji rynku rudy niklu, producentów rudy niklu w Indonezji, mechanizmów ustalania cen krajowych i eksportowych oraz cen, a także udziałów w przedsiębiorstwach.
- (340) Na etapie wszczęcia postępowania Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przekazanie dodatku B załączonego do kwestionariusza dotyczącego środków antysubsydyjnych (kwestionariusz dla dostawców rudy niklu) 10 największym producentom i dystrybutorom rudy niklu, a także wszelkich pozostałym producentom i dystrybutorom rudy niklu, którzy dostarczali rudę niklu producentom eksportującym. Dodatek B składał się z dokumentu programu Word („Appendix B_Input supplier”) oraz pliku Excel („Appendix B - Input suppliers tables”). Rząd Indonezji przekazał specjalny kwestionariusz przeznaczony dla dostawców materiałów do produkcji znanym dostawcom w Indonezji.
- (341) W piśmie w sprawie uzupełnienia braków do rządu Indonezji z dnia 4 października 2021 r. Komisja odnotowała fakt, że nie otrzymała żadnej odpowiedzi dotyczącej dodatku B do kwestionariusza od żadnego spośród największych indonezyjskich dostawców rudy niklu. Odpowiedzi nie udzielili także powiązani dostawcy rudy niklu.
- (342) W rezultacie, pomimo, że w Indonezji istnieje ponad 290 przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem rudy niklu, jak wskazano w motywie 378, Komisja otrzymała odpowiedź jedynie od powiązanego przedsiębiorstwa handlowego prowadzącego obrót rudą niklu (PT. Ekasa Yad Resources), które i tak przedstawiło odpowiedź jako przedsiębiorstwo powiązane z Grupą IRNC, oraz od tylko jednego niepowiązanego producenta rudy niklu (PT GAG Nikel). W odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków rząd Indonezji przekazał zaledwie dwie dodatkowe odpowiedzi odnoszące się do producentów rudy niklu (PT Tiran Indonesia i PT Ceria Nugraha Indotama).
- (343) Odpowiedzi trzech przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem rudy niklu zawierały wiele braków. Przedsiębiorstwo PT GAG Nikel odmówiło przedstawienia egzemplarza posiadanej koncesji i protokołu walnego zgromadzenia i posiedzenia zarządu, twierdząc, że są to informacje poufne.

- (344) Przedsiębiorstwo PT Ceria Hugraha przedstawiło umowę spółki i certyfikat przedsiębiorstwa wyłącznie w języku indonezyjskim. Choć przedstawiono kilka wersji umowy spółki, wszystkie one były sporządzone w języku indonezyjskim i w formacie obrazu niemożliwym do przetłumaczenia komputerowo, w związku z czym Komisja nie była w stanie ich przeczytać.
- (345) Przedsiębiorstwo PT Tiran Indonesia nie przedstawiło nawet dokumentu programu Word Appendix B_Input supplier. Przedstawiło jedynie prezentację przedsiębiorstwa w języku indonezyjskim, wersję roboczą sprawozdania finansowego za lata 2019 i 2020 oraz plik programu Excel Appendix B - Input suppliers tables. Przedsiębiorstwo to nie przedstawiło ani umowy spółki, ani koncesji.
- (346) Jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo objęte kontrolą krzyżową – PT. GAG Nikel, rząd Indonezji nie przedstawił jego rocznego planu prac i budżetu na lata 2019 i 2020 ani kwartalnych, półrocznych i rocznych sprawozdań z produkcji i sprzedaży przedstawionych MEZM za lata 2019 i 2020. Po przeprowadzeniu zdalnej kontroli krzyżowej przedsiębiorstwa GAG Nikel rząd Indonezji przedstawił akt założycielski GAG Nikel, ale jedynie w języku indonezyjskim i w formacie uniemożliwiającym tłumaczenie komputerowe, w związku z czym Komisja nie mogła wykorzystać tego dokumentu.
- (347) Rząd Indonezji ponadto twierdził, że wielkość produkcji wskazaną w rocznych planach prac i budżecie, jak wyjaśniono w motywie 414–424, ustalono zgodnie z wielkością wskazaną w studiach wykonalności. Dostarczył jednak zaledwie kilka stron studiów wykonalności i oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsiębiorstw, dla których przedstawił roczne plany prac i budżet zawierające pewne dane liczbowe, przy czym tekst dotyczący tych liczb został zaciemniony bez podania jakichkolwiek wyjaśnień, co świadczy o tym, że rząd Indonezji celowo utrudniał Komisji ocenienie, w jaki sposób przedsiębiorstwa górnicze ustalają roczne wielkości produkcji.
- (348) Komisja odnotowała również rozbieżności dotyczące całkowitego zużycia rudy niklu na rynku indonezyjskim. Komisja nie była w stanie uzgodnić tych danych z danymi dotyczącymi rudy niklu zakupionej przez producentów eksportujących płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno. Rząd Indonezji nie przedstawił ponadto statystyk dotyczących indonezyjskich krajowych cen rudy niklu, chociaż z obowiązujących przepisów wynika, że gromadzi takie informacje.
- (349) Po otrzymaniu pisma dotyczącego ewentualnego zastosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego („pismo w sprawie art. 28”) rząd Indonezji zinterpretował pismo w sprawie art. 28 jako pismo w sprawie uzupełnienia braków i przedstawił kilka dodatkowych dokumentów GAG Nikel, takich jak roczne plany prac i budżet GAG Nikel na lata 2019 i 2020, wniosek/sprawozdanie w sprawie otrzymania rocznego planu prac i budżetu na lata 2019 i 2020 oraz kwartalne sprawozdania z produkcji i sprzedaży niklu za lata 2019 i 2020. Wszystkie te dokumenty również były sporządzone wyłącznie w języku indonezyjskim. Rząd Indonezji przedstawił również odpowiedź do dodatku B odnoszącą się do Antam.
- (350) Dokumentów tych nie można było wykorzystać w przedmiotowym dochodzeniu, ponieważ: zostały one przedstawione bardzo późno, nie dostarczono ich angielskich wersji językowych, kontekst prawny stanowiła procedura określona w art. 28, a nie proces uzupełniania braków, a także ponieważ w żadnym wypadku Komisja nie byłaby w stanie zweryfikować tych informacji i poprosić o przedstawienie wyjaśnień dotyczących tych dokumentów. W związku z tym Komisja postanowiła nie uwzględniać tych informacji, jak przewidziano w art. 28 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, i w zamian zastosować dostępny stan faktyczny.
- (351) Jeżeli chodzi o niespójne dane dotyczące zużycia rudy niklu w Indonezji, rząd Indonezji utrzymywał, że dane te były prawidłowe, i twierdził, że opierał się na ilości rudy niklu zużytej przez Grupę IRNC, która była jedynym producentem stali nierdzewnej wykorzystującym rudę niklu jako materiał wsadowy. Należy zauważyć, że rząd Indonezji poproszono o przedstawienie danych dotyczących całkowitego zużycia rudy niklu w Indonezji, a nie jedynie zużycia rudy niklu przez producentów stali nierdzewnej. Jak jednak wskazano w piśmie w sprawie art. 28 skierowanym do rządu Indonezji, dane te nie są zgodne z wykorzystanymi w kontroli krzyżowej danymi dotyczącymi zakupów rudy niklu Grupy IRNC.
- (352) Ponadto w przeciwieństwie do twierdzenia rządu Indonezji, iż nie dysponował on danymi dotyczącymi cen rudy niklu w Indonezji, co innego wynika ze sprawozdań kwartalnych przedstawionych przez GAG Nikel i wniosku w sprawie rocznych planów prac i budżetu. W dokumentach tych przedsiębiorstwo GAG Nikel przedstawiło rządowi Indonezji dane dotyczące całej sprzedaży rudy niklu z podziałem na transakcje, w ten sposób ujawniając rządowi Indonezji wielkość sprzedaży, ceny sprzedaży rudy niklu, a także nazwy swoich klientów.

- (353) Brak wystarczającej współpracy nie pozwolił Komisji na zebranie wszystkich informacji, które uważała za istotne dla swoich ustaleń w ramach przedmiotowego dochodzenia. Ze względu na brak współpracy ze strony przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem niklu Komisja nie mogła ponadto zebrać dodatkowych dokumentów ani zwrócić się o udzielenie dodatkowych informacji, tj. informacji dotyczących umów koncesyjnych między przedsiębiorstwami górnictwymi a rządem Indonezji, w tym warunków bazowych, opłat licencyjnych i odniesień do odpowiednich uregulowań prawnych. W związku z tym w odniesieniu do domniemanego zapewniania przez rząd dostaw rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia rząd Indonezji nie dostarczył niezbędnych informacji i dowodów, o które Komisja zwróciła się w kwestionariuszu oraz podczas zdalnej kontroli krzyżowej.
- (354) Wobec braku innych informacji od rządu Indonezji Komisja w swoich ustaleniach dotyczących tych aspektów dochodzenia częściowo oparła się zatem na dostępnym stanie faktycznym zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.
- (355) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji wyjaśnił, że przedstawił umowę spółki GAG Nikel w ramach aktu założycielskiego pismem z dnia 19 listopada 2021 r. Komisja potwierdziła, że umowa spółki stanowi element aktu założycielskiego. Komisja odnotowała jednak, że umowę tę przedstawiono na bardzo późnym etapie dochodzenia, i, co ważniejsze, wyłącznie w języku indonezyjskim. W związku z tym Komisja nie była w stanie jej wykorzystać.
- (356) Rząd Indonezji stwierdził ponadto, że tłumaczenie umowy spółki PT. Ceria Hugraha wymagało czasu. W każdym razie rząd Indonezji twierdził, że Komisja nie wymagała, aby wszystkie dokumenty były przetłumaczone na język angielski i sam brak tłumaczenia nie powinien utrudniać dochodzenia. Jeżeli chodzi o format plików, rząd Indonezji twierdził, że wskazano, w jakim formacie należy przesyłać pliki.
- (357) Komisja odnotowała, że instrukcja do kwestionariusza dotyczącego środków antysubsydyjnych, do którego dołączono załącznik dla dostawcy środków produkcji, zawiera następujące wyraźne wskazanie: „Proszę dostarczyć angielską wersję językową wszystkich dokumentów i materiałów źródłowych, które przedstawiają Państwo w odpowiedzi na pytania zawarte w niniejszym kwestionariuszu”. Ponadto kwestionariusz dotyczący środków antysubsydyjnych przesłano rządowi Indonezji w dniu 18 maja 2021 r., a zatem miał on zdecydowanie wystarczająco dużo czasu na przetłumaczenie umowy spółki PT. Ceria Hugraha. Jeżeli chodzi o format pliku, Komisja przedstawiła uwagę dotyczącą formatu dokumentu w motywie 344, jako że format tego dokumentu uniemożliwiał przeprowadzenie tłumaczenia komputerowego, przez co nie można było wykorzystać tego dokumentu. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (358) Jeżeli chodzi o roczne plany prac i budżet, rząd Indonezji przypomniał, że przedstawił je w załącznikach do pisma z dnia 8 grudnia 2021 r. Komisja przypomniała, że w piśmie z dnia 19 listopada 2021 r. (czyli z dnia, w którym upływał termin na przekazanie przez rząd Indonezji dowodów rzeczowych zabezpieczonych w ramach zdalnej kontroli krzyżowej) rząd Indonezji poinformował Komisję, że w drodze decyzji wewnętrznej przedsiębiorstwo GAG Nickel zdecydowało, że nie przedstawi rocznych planów prac i budżetu. Pismo z dnia 8 grudnia 2021 r. przesłano w odpowiedzi na pismo w sprawie art. 28. Komisja odnotowała, że na tak późnym etapie dochodzenia Komisja nie mogła uwzględnić nowych dokumentów. Co ważniejsze, proces określony w art. 28 i potencjalne uwagi od zainteresowanych stron wiążą się z brakiem przedstawienia informacji i na tym etapie strony nie mogą przedstawiać nowych informacji, które należało przedstawić na wcześniejszym etapie dochodzenia lub w ramach procesu uzupełniania braków. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (359) Rząd Indonezji wyjaśnił również, że zaciemnił tekst niezwiązany z danymi dotyczącymi wielkości produkcji, aby tekst łatwiej się czytało.
- (360) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji miał przedstawić kompletne dokumenty bez zaciemnionych fragmentów tekstu. Komisja potrzebowałaby dostępu do całego tekstu, aby móc odpowiednio ocenić kompletność informacji zawartych w rocznych planach prac i budżecie na potrzeby dokonania ustaleń. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (361) Jeżeli chodzi o dane statystyczne dotyczące zużycia, rząd Indonezji twierdził, że ponieważ Komisja zastosowała kontrolę weryfikacyjną, nie mogła uzgodnić krajowych danych dotyczących zużycia z danymi dotyczącymi rudy niklu nabytej przez IRNC. Komisja podkreśliła i wyjaśniła, że ilość rudy niklu nabyta przez IRNC znacznie przewyższała dane dotyczące krajowego zużycia zgłoszone przez rząd Indonezji. Wydaje się zatem, że w danych przedstawionych przez rząd Indonezji znacznie zaniżono krajową produkcję rudy niklu. Rząd Indonezji nie przedstawił żadnych faktów podważających te ustalenia. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

- (362) Rząd Indonezji wyjaśnił również, że w czasie, w którym upłynął termin, nadal próbował przedstawić informacje i dane, w związku z tym, że w piśmie w sprawie art. 28 Komisja wskazała, że rozważy zastosowanie art. 28. Rząd Indonezji twierdził, że ani rząd, ani przedsiębiorstwo GAG Nikel nie miały wystarczająco dużo czasu, aby przetłumaczyć dokumenty, a w toku zdalnej kontroli krzyżowej Komisja nie wskazała na konieczność przetłumaczenia dokumentów na język angielski. Jeżeli chodzi o tłumaczenie, Komisja odniosła się do instrukcji zawartej w kwestionariuszu i przypomniła, że nie musi każdorazowo powtarzać w odniesieniu do poszczególnych dokumentów, że należy je przetłumaczyć. Brak informacji w języku angielskim może skutkować zastosowaniem dostępnego stanu faktycznego ze względu na brak możliwości wykorzystania dostarczonych dokumentów. Komisja przypomina, że rząd Indonezji nie złożył żadnego wniosku o przedłużenie terminu ani nie poinformował o trwających pracach w przypadku dokumentów, które później przedstawiono w ramach odpowiedzi na pismo w sprawie art. 28. Komisja przypomina ponadto, że rząd Indonezji uczestniczył w szeregu dochodzeń antysubsydyjnych więc doskonale zdawał sobie sprawę, że w takich dochodzeniach dokumenty należy przedstawiać w języku angielskim. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (363) Rząd Indonezji powtórzył treść swojego pisma z dnia 8 grudnia 2021 r. w związku z kwestią danych dotyczących zużycia rudy niklu w Indonezji, twierdząc, że przedstawił dane dotyczące zużycia rudy niklu w sektorze stali nierdzewnej. Jak wyjaśniono w motywie 361, Komisja ponownie przypomniła, że rząd Indonezji poproszono o przedstawienie danych dotyczących całkowitego zużycia rudy niklu w Indonezji, a nie jedynie zużycia rudy niklu przez producentów stali nierdzewnej.
- (364) Rząd Indonezji twierdził również, że ani rząd, ani przedsiębiorstwa górnicze nigdy nie odmówiły przedstawienia dowodów dotyczących udziałów, kontroli i procesów decyzyjnych państwa. Rząd Indonezji przyznał, że przedsiębiorstwo Antam przejęło akcjonariusza GAG Nikel, ale przypomniał, że przedsiębiorstwo GAG Nikel nadal jest notowane jako podmiot zagraniczny, jak wyjaśniono w toku zdalnej kontroli krzyżowej.
- (365) Komisja uznała, że w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu nie przedstawiono żadnych dowodów świadczących o państwowej własności przedsiębiorstwa będącego właścicielem większościowym GAG Nikel, o czym wspomniano dopiero w toku zdalnej kontroli krzyżowej. Ponadto fakt, że przedsiębiorstwo GAG Nikel to podmiot zagraniczny, nie ma znaczenia w świetle udziału własności państwa w tej spółce. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (366) Rząd Indonezji wyjaśnił również, że przedsiębiorstwo PT. Vale nie znalazło się w wykazie 10 największych producentów materiałów do produkcji, ponieważ rząd przesłał kwestionariusz dla dostawców materiałów wsadowych współpracujących producentów eksportujących. W wykazie dziesięciu największych producentów materiałów do produkcji nie widniało zatem przedsiębiorstwo PT. Vale.
- (367) Komisja przypomina, że w instrukcji zawartej w kwestionariuszu dotyczącej wykazu dziesięciu największych producentów materiałów wsadowych wyraźnie zwrócono się do rządu Indonezji o „przekazanie wykazu zawierającego następujące informacje dotyczące 10 największych producentów każdego z tych materiałów wsadowych”. W instrukcji tej nie było mowy o dostawie materiałów wsadowych do producentów eksportujących, w związku z czym w wykazie powinno znaleźć się dziesięciu największych producentów spośród wszystkich producentów w Indonezji.
- (368) W związku z powyższym wszystkie te argumenty te zostały odrzucone. Komisja odnotowała, że w żadnym razie jakiegokolwiek z tych uwag, czy to osobno czy łącznie, nie skutkowałyby zmianą ustaleń dotyczących braku współpracy lub jakichkolwiek innych aspektów dochodzenia, i tym samym ustalenia te zostały potwierdzone.

4.4.3.2. Analiza

- (369) W celu ustalenia istnienia subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych, na podstawie art. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, obecne muszą być trzy elementy: a) wkład finansowy ze strony rządu Indonezji wnoszony za pośrednictwem organu publicznego lub poprzez powierzenie lub zlecenie podmiotom prywatnym dostarczania rudy niklu w kraju; b) świadczenie na rzecz odbiorcy oraz c) szczególność.

4.4.3.2.1. Wkład finansowy

- (370) W odniesieniu do pierwszego elementu Komisja przeanalizowała, czy zestaw środków przyjętych przez rząd Indonezji doprowadził do zaistnienia wkładu finansowego w postaci zapewnienia przez rząd dostaw rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia indonezyjskim eksportującym producentom płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno za pośrednictwem organu publicznego lub poprzez powierzenie lub wyznaczenie zadań podmiotom prywatnym, zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

i) Przedsiębiorstwa górnicze działające w charakterze organów publicznych

- (371) W dochodzeniu oceniono najpierw, czy rząd Indonezji dostarczał producentom stali nierdzewnej rudę niklu za pośrednictwem przedsiębiorstw górniczych działających w charakterze „organu publicznego”. Odnosna norma prawna oraz interpretacja służące do przeprowadzenia tej oceny na podstawie art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego wynikają z orzecznictwa WTO na temat „organów publicznych”, jak wyjaśniono w motywach 225–232.
- (372) Podsumowując, kwestię, czy przedsiębiorstwa górnicze w Indonezji są „organami publicznymi”, należy ocenić, analizując podstawowe cechy i funkcje tych przedsiębiorstw oraz ich związek z rządem Indonezji.

Podstawowe cechy i funkcje przedsiębiorstw górniczych w Indonezji

- (373) Rząd Indonezji ustanowił mechanizm regulacyjny, w ramach którego przedsiębiorstwom zajmującym się wydobyciem rudy niklu powierza się uprawnienia do wykonywania funkcji rządowych.
- (374) Wydobycie minerałów i gospodarowanie nimi w Indonezji to działalność sklasyfikowana w Indonezji jako działalność rządowa. W tym zakresie w art. 33 ust. 3 konstytucji z 1945 r. potwierdzono, że ziemia, woda i zasoby naturalne znajdujące się pod powierzchnią ziemi kontroluje państwo i są wykorzystywane z myślą o jak największym dobrobycie społeczeństwa. Jak wskazano w preambule Prawa górniczego z 2009 r. „państwo musi kontrolować gospodarowanie tymi zasobami, aby generować realną wartość dodaną na potrzeby krajowej gospodarki z myślą o zapewnieniu dobrobytu i bogactwa społeczeństwa na sprawiedliwych zasadach”. Wszystkie minerały w Indonezji stanowią zatem publiczne zasoby naturalne kontrolowane i wykorzystywane przez państwo.
- (375) W drodze szeregu przepisów ustawowych i wykonawczych rząd Indonezji decyduje, które przedsiębiorstwo może wydobywać rudę niklu i na jakim obszarze (tj. na jakim obszarze wydobywania). Aby móc wydobywać rudę niklu, przedsiębiorstwa górnicze muszą posiadać koncesję. Rząd Indonezji ustala również, jaką ilość rudy niklu mogą wydobywać przedsiębiorstwa górnicze. Na podstawie art. 5 ust. 3 Prawa górniczego z 2009 r. rząd Indonezji „jest uprawniony do ustalania rocznej wielkości produkcji każdego wyrobu w każdej prowincji”. Podobnie na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 5 Prawa górniczego z 2009 r. rząd Indonezji może w interesie państwa kontrolować produkcję i wywóz minerałów. Rząd Indonezji wymaga również od przedsiębiorstw górniczych zwiększenia wartości dodanej minerałów poprzez obowiązkowe dalsze przetwarzanie i oczyszczanie rudy niklu oraz określa, komu przedsiębiorstwa górnicze mogą sprzedawać rudę niklu do celów takiego dalszego przetwarzania (art. 102–104 Prawa górniczego z 2009 r.). Art. 119 Prawa górniczego z 2009 r. stanowi również, że koncesję „może cofnąć minister, gubernator, regent/burmistrz w ramach posiadanych uprawnień, jeżeli: a) posiadacz [koncesji] nie wywiązuje się z nałożonych na niego obowiązków określonych w [koncesji] i przepisach ustawowych i wykonawczych”.
- (376) Z panujących w Indonezji warunków prawnych i gospodarczych, których dalszy opis znajduje się w motywach 396–400, wynika więc, że przedsiębiorstwa górnicze wydobywające rudę niklu są ściśle powiązane z rządem w ramach pełnienia funkcji rządowych. W szczególności celem przedsiębiorstw górniczych, które często stanowią własność państwa, jest realizacja indonezyjskich strategii w zakresie zarządzania zasobami naturalnymi tak, aby wnieść jak największy i najbardziej odpowiedni wkład w rozwój kraju.

Związek z rządem Indonezji: własność rządu Indonezji i formalne znamiona kontroli rządu Indonezji

- (377) Po pierwsze, Komisja dążyła do uzyskania informacji na temat struktury własności państwa, a także na temat formalnych znamion kontroli rządu w odniesieniu do państwowych przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem rudy niklu. W tym celu Komisja była zmuszona oprzeć się niemal zupełnie na dostępnym stanie faktycznym, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, ze względu na odmowę przekazania przez rząd Indonezji i przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem niklu dowodów dotyczących własności, kontroli i procesu decyzyjnego, które to elementy doprowadziły do dostarczenia rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, jak określono w motywach 338–354.
- (378) Rząd Indonezji stwierdził, że w okresie objętym dochodzeniem w Indonezji istniało więcej 290 producentów rudy niklu. Rząd Indonezji przekazał wykaz dziesięciu największych producentów rudy niklu i wskazał, że przedsiębiorstwem państwowym tylko jeden z nich, tj. Antam. Rząd Indonezji twierdził również, że nie posiada praw własności do przedsiębiorstw sklasyfikowanych jako przedsiębiorstwa prywatne, nie sprawuje nad nimi kontroli ani nie ma z nimi żadnego związku. Ponadto rząd Indonezji twierdził, że żaden urzędnik państwowy nie jest członkiem zarządu PT Aneka Tambang. Należy zauważyć, że przedsiębiorstwo Antam nie przedstawiło w wyznaczonym terminie odpowiedzi do dodatku B wskazanego w motywie 340. Rząd Indonezji przekazał odpowiedź do dodatku B w odniesieniu do Antam po uzyskaniu informacji o zastosowaniu art. 28, jak wskazano w motywie 349, i tym samym informacji tych nie można było sprawdzić w drodze kontroli krzyżowej.

- (379) Ponadto rząd Indonezji stwierdził, że udział przedsiębiorstw państwowych w krajowej produkcji niklu w latach 2019 i 2020 wynosi odpowiednio 6 % i 4 %.
- (380) W piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie udziału w rynku każdego z dziesięciu największych producentów rudy niklu lub, jeżeli dane te są niedostępne, obrotów tych przedsiębiorstw. W odpowiedzi na to pytanie rząd Indonezji w praktyce przedstawił inny wykaz 10 największych przedsiębiorstw produkujących rudę niklu na podstawie ich wielkości produkcji rudy niklu w latach 2019 i 2020. Łącznie przedsiębiorstwa te odpowiadały odpowiednio za 37 % i 42 % całkowitej produkcji krajowej. Jedynie dwóch producentów występowało w obu wykazach 10 największych producentów rudy niklu.
- (381) W piśmie w sprawie uzupełnienia braków Komisja zwróciła się również do rządu Indonezji o przedstawienie struktury własnościowej dziesięciu największych producentów rudy niklu wskazanych w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Komisja zwróciła się również do rządu Indonezji o przedstawienie struktury własnościowej dziesięciu producentów rudy niklu, które zidentyfikował jako dużych dostawców IRNC.
- (382) Rząd Indonezji odpowiedział, że oprócz przedsiębiorstwa Antam, które jest spółką giełdową, pozostałe przedsiębiorstwa to spółki nienotowane na indonezyjskiej giełdzie, przez co nie mógł uzyskać informacji dotyczących ich struktury własnościowej. Ponadto rząd Indonezji przedstawił strukturę własnościową dwóch przedsiębiorstw z drugiego wykazu 10 największych producentów rudy niklu, z których to informacji wynikało, że są to spółki prywatne. Ponadto w odniesieniu do przedsiębiorstw widniejących w wykazie przekazanym przez Komisję rząd Indonezji przedstawił strukturę własnościową sześciu przedsiębiorstw wskazanych jako spółki prywatne. Rząd Indonezji stwierdził ponadto, że jedyny eksportujący producent, który kupował rudę niklu w Indonezji, dostarczał rudę niklu pochodzącą włącznie od dostawców prywatnych.
- (383) W toku dochodzenia ustalono, że oświadczenie rządu Indonezji, iż nie dysponował on informacjami dotyczącymi struktury własnościowej przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem niklu, jest sprzeczne ze stanem faktycznym. Wręcz przeciwnie – Komisja ustaliła, że rząd Indonezji ściśle monitoruje strukturę własnościową przedsiębiorstw górniczych. Po pierwsze, ubiegając się o uzyskanie koncesji na wydobywanie kopalin (takich jak IUP lub IUPK), przedsiębiorstwo musi przedstawić strukturę własnościową odpowiednim indonezyjskim organom ze względu na obowiązywanie określonych ograniczeń dotyczących własności zagranicznej. Zgodnie z rozporządzeniem rządu nr 77 z 2014 r. ⁽⁷³⁾ w przypadku IUP i IUPK na poszukiwania dopuszcza się udział własności zagranicznej na poziomie do 75 %. Udział własności zagranicznej w przypadku IUP/IUPK wynosi od 49 % i stopniowo wzrasta do 60 %, jeżeli eksploatacja obejmuje działalność przetwórczą lub rafinacyjną, i ponownie do 70 %, jeżeli eksploatacja obejmuje działania prowadzone pod ziemią. Po drugie, rząd Indonezji musi znać strukturę własnościową również po to, aby móc wdrożyć wymóg zbycia na podstawie Prawa górniczego z 2009 r., stosowany w drodze rozporządzenia rządu nr 1 z 2017 r. i rozporządzenia MEZM nr 9 z 2017 r. (zmienionego rozporządzeniem MEZM nr 43 z 2018 r.), jak wyjaśniono w motywach 425–433. Ponadto od czasu uchwalenia Prawa górniczego z 2009 r. rząd Indonezji wydał szereg rozporządzeń wymagających zatwierdzenia rządu centralnego lub władz regionalnych w celu zmiany udziałowców i członków zarządu przedsiębiorstw górniczych. Rozporządzenie MEZM nr 27 z 2013 r. stanowiło pierwsze rozporządzenie, w którym wprowadzono wymogi dotyczące zatwierdzenia zmiany udziałowców i członków zarządu w przypadku posiadaczy koncesji IUP. Zasadniczo rozporządzenie to zawiera wymóg, zgodnie z którym zmiana udziałowców i członków zarządu przedsiębiorstw górniczych posiadających koncesję IUP musi zostać zatwierdzona przez MEZM lub szefów władz regionalnych (w zależności od ich uprawnień). Najnowszym uregulowaniem w tym zakresie jest rozporządzenie rządu nr 48 z 2017 r. ⁽⁷⁴⁾. Ponadto strukturę własnościową GAG Nikel przedstawiono we wniosku/sprawozdaniu w sprawie uzyskania rocznego planu prac i budżetu dla GAG Nikel przedstawionym przez rząd Indonezji w odpowiedzi na zastosowanie art. 28, jak wskazano w motywie 349. W związku z tym każdego roku, kiedy przedsiębiorstwo górnicze występuje z wnioskiem o uzyskanie obowiązkowego rocznego planu prac i budżetu, w ramach pakietu informacji przedstawianego w tym zakresie musi przedstawić strukturę własnościową Ministerstwu Energii i Zasobów Mineralnych. Ze względu na brak współpracy ze strony rządu Indonezji w kwestii własności przedsiębiorstw górniczych i kontroli nad nimi Komisja musi zatem zastosować dostępny stan faktyczny na podstawie art. 28 rozporządzenia podstawowego, aby uzupełnić brakujące informacje.
- (384) Po pierwsze, Komisja zbadała bardzo ograniczone informacje na temat własności przedsiębiorstw górniczych i kontroli nad nimi przedstawione w toku dochodzenia. W odpowiedzi do dodatku B w odniesieniu do PT GAG Nickel wskazano, że Antam jest udziałowcem mniejszościowym, a większość udziałów znajduje się w posiadaniu innego przedsiębiorstwa. W przedstawionej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu rząd Indonezji nie podał żadnych szczegółowych informacji na temat publicznego charakteru udziałowców tego przedsiębiorstwa. Z publicznych źródeł informacji ustalonych przez Komisję ⁽⁷⁵⁾ wynika jednak, że faktycznym udziałowcem tego przedsiębiorstwa był w rzeczywistości rząd Indonezji posiadający wyłączną własność. Zostało to później potwierdzone w toku zdalnej kontroli krzyżowej dotyczącej PT GAG Nickel. W rezultacie jasne stało się, że rząd Indonezji nie udzielił pełnych i prawidłowych informacji dotyczących rzeczywistej ostatecznej własności tego przedsiębiorstwa.

⁽⁷³⁾ http://www.gbgingdonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

⁽⁷⁴⁾ <https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf>

⁽⁷⁵⁾ Sprawozdanie roczne Antam za 2020 r., s. 296, dostępne pod adresem: <https://www.antam.com/en/reports/annual-reports>

- (385) Należy ponadto zauważyć, że rząd Indonezji nie uwzględnił PT Vale w wykazie największych przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem rudy niklu w Indonezji. Z dostępnych publicznie informacji wynika jednak, że w 2019 r. przedsiębiorstwo PT Vale wydobyciło około 4,2 mln ⁽⁷⁶⁾ ton rudy niklu, co przekraczało ilość rudy niklu wydobytej w 2019 r. przez największe przedsiębiorstwo zajmujące się wydobywaniem rudy niklu według danych przekazanych przez rząd Indonezji. Ponadto za pośrednictwem PT Indonesia Asahan Aluminium (Inalum) ⁽⁷⁷⁾ państwo posiada również 20 % udziałów w PT Vale Indonesia ⁽⁷⁸⁾. Rząd Indonezji stał się udziałowcem PT Vale w 2020 r. w związku z wymogiem rządu Indonezji dotyczącym zbycia udziałów przez przedsiębiorstwa będące w posiadaniu kapitału zagranicznego. Ponadto w odpowiedzi na pismo w sprawie art. 28 rząd Indonezji stwierdził, że PT Vale nie jest przedsiębiorstwem państwowym (ale nie wspomniał nic o 20 % udziałów, które państwo indonezyjskie posiada w PT Vale) i zajmuje się produkcją i sprzedażą kamieni niklowych, a nie rudy niklu. Przedsiębiorstwo PT Vale faktycznie jest producentem kamieni niklowych, ale również posiada kopalnię rudy niklu w Indonezji ⁽⁷⁹⁾ i wydobywa rudę niklu na użytek własny.
- (386) Wynika z tego, że rząd Indonezji przedstawił nieprawidłowe informacje dotyczące największych dostawców niklu, a ponadto informacje, jakie przedstawił w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, były sprzeczne z informacjami, jakie przedstawił w odpowiedzi na pismo w sprawie uzupełnienia braków, i z wyjaśnieniami, jakie udzielił w toku zdalnej kontroli krzyżowej. Ponadto niewiarygodne były nie tylko dane dotyczące zużycia rudy niklu przedstawione przez rząd Indonezji, jak wyjaśniono w motywie 351, ale również dane dotyczące wielkości produkcji rudy niklu, gdyż rząd Indonezji nie uwzględnił w nich produkcji rudy niklu na potrzeby konsumpcji własnej. Ze względu na te jawne niespójności należy podać w wątpliwość dokładność i wiarygodność danych przedstawianych przez rząd Indonezji w odniesieniu do tych aspektów dochodzenia.
- (387) W związku z tym, że rząd Indonezji przedstawił ograniczone i niespójne informacje, Komisja przeprowadziła analizę na podstawie publicznie dostępnych źródeł informacji, aby uzupełnić wszystkie istotne brakujące informacje dotyczące własności państwowej i sprawowania kontroli nad przedsiębiorstwami górnictwem produkującymi rudę niklu. Niestety niewiele informacji na temat własności i kontroli przedsiębiorstw górniczych, nawet dużych przedsiębiorstw, było dostępnych publicznie. Niemniej jednak w wyniku analizy ujawnione zostało, że oprócz udziałów w Antam ⁽⁸⁰⁾ państwo posiada również udziały w PT GAG Nickel i PT WEDA Bay Nickel ⁽⁸¹⁾ za pośrednictwem Antam, chociaż rząd Indonezji twierdził, że nie dysponuje informacjami na temat struktury własnościowej PT WEDA Bay Nickel.
- (388) Ponadto z analizy Komisji wynika, że inne przedsiębiorstwo państwowe, tj. PT Timah Tbk, prowadzi działalność w zakresie wydobycia niklu za pośrednictwem jednostki zależnej – PT Tim Nickel Sejahtera w Celebes Południowo-Wschodnim ⁽⁸²⁾. Akcjonariuszem PT Tonia Mitra Sejahtera, jednego z przedsiębiorstw wymienionych przez rząd Indonezji, jest indonezyjskie Ministerstwo Handlu.
- (389) Komisja obliczyła udział przedsiębiorstw państwowych na podstawie procentowych udziałów w produkcji krajowej przedstawionych przez rząd Indonezji w toku dochodzenia. Nawet biorąc pod uwagę publicznie dostępne informacje odnoszące się do bardzo ograniczonej liczby przedsiębiorstw (pięć) w porównaniu z łączną liczbą przedsiębiorstw państwowych zgłoszonych przez rząd Indonezji (ponad 290), można utwierdzić, że udział przedsiębiorstw państwowych w całkowitej produkcji w 2020 r. przekraczał 27 % ⁽⁸³⁾ (informacje przekazane przez rząd Indonezji nie zawierały informacji na temat udziału PT Vale i PT Tim Nickel Sejahtera). Podane wartości świadczą o znacznym udziale w rynku przedsiębiorstw państwowych, przy czym należy uznać, że jest on zanizony, gdyż najprawdopodobniej wśród wielu pozostałych przedsiębiorstw górniczych, których informacje są niedostępne publicznie, znajdują się inne przedsiębiorstwa publiczne. Na podstawie art. 28 Komisja mogła zatem wywnioskować, że znaczna część przedsiębiorstw górniczych produkujących rudę niklu w praktyce stanowiła własność państwa. Ten udział procentowy może jedynie wzrosnąć, biorąc pod uwagę obowiązek zbycia udziałów, jak wyjaśniono w motywach 425–434.

⁽⁷⁶⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf>

⁽⁷⁷⁾ Przedsiębiorstwo indonezyjskie będące w całości własnością państwa.

⁽⁷⁸⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx>

⁽⁷⁹⁾ <http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx>

⁽⁸⁰⁾ Rząd Indonezji jest akcjonariuszem posiadającym pakiet kontrolny w Antam za pośrednictwem przedsiębiorstwa Inalum posiadającego 65 % udziałów w Antam.

⁽⁸¹⁾ Antam jest właścicielem 10 % udziałów w PT WEDA Bay Nickel. Antam posiada opcję na zwiększenia swojego udziału w PT WBN do 25 %. Pozostałe 90 % znajduje się w posiadaniu przedsiębiorstwa Strand Minerals Pte. Ltd, którego 57 % udziałów należy obecnie do grupy Tsingshan, a 43 % – do Eramet S.A (zob. roczne sprawozdanie Antam za 2020 r., s. 421).

⁽⁸²⁾ <https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf> (roczne sprawozdanie PT Timah za 2020 r.).

⁽⁸³⁾ Przedsiębiorstwo PT Vale uwzględniono na podstawie publicznie dostępnych informacji (roczne sprawozdanie PT Vale).

- (390) Ze względu na brak współpracy ze strony rządu Indonezji Komisja musiała polegać na własnej analizie również w kwestii zarządzania przedsiębiorstwami górniczymi i ich kontroli. Ponownie informacje dostępne publicznie były ograniczone. Jeżeli chodzi o Antam, na podstawie rocznych sprawozdań tego przedsiębiorstwa Komisja ustaliła, że rada komisarzy liczy pięciu członków, a zarząd – czterech. Wygląda na to, że bezpośredni udział rządu Indonezji w Antam obejmuje wyłącznie akcje serii A powiązane z „własnością Dwiwarna”. Wszyscy pozostali akcjonariusze posiadają akcje serii B. Akcjonariusze/pełnomocnicy Dwiwarna mają wyłączne prawo do mianowania członków zarządu i członków rady komisarzy. W 2018 r. dwóch z pięciu członków rady komisarzy oraz trzech z czterech członków zarządu zostało odwołanych i zastąpionych na wniosek rządu Indonezji i jego „pełnomocnika”. Podobnie w 2019 r. na wniosek rządu Indonezji i jego „pełnomocnika” odwołano i zastąpiono przewodniczącego rady komisarzy i przewodniczącego zarządu oraz pozostałych dwóch członków zarządu. Ponadto obecny przewodniczący rady komisarzy w przeszłości należał do sił zbrojnych, a inny członek rady komisarzy obecnie jest członkiem Państwowej Agencji Wywiadowczej, a jeszcze inny – urzędnikiem MEZM. Jedynie dwóch z pięciu członków rady komisarzy uznaje się za „niezależnych członków rady komisarzy”. Ponadto jeden członek zarządu jest byłym pracownikiem GAG Nikel, kolejny członek jest byłym pracownikiem Inalum, a kolejny – również byłym pracownikiem innego przedsiębiorstwa państwowego. Tylko jeden członek zarządu pochodzi z sektora prywatnego.
- (391) Ponadto rada komisarzy GAG Nikel składa się z dwóch członków, a zarząd – z dwóch członków zgodnie z odpowiedzią na pytania zawarte w kwestionariuszu udzieloną przez GAG Nikel albo z trzech członków zgodnie z rocznym sprawozdaniem Antam za 2020 r. Jednym obecnym członkiem rady komisarzy GAG Nikel jest były Dyrektor MEZM ds. Dochodów z Mineralów i Węgla Kamiennego, natomiast były (od dnia 20 czerwca 2020 r.) przewodniczący rady komisarzy był pracownikiem Antam. Obecny przewodniczący zarządu GAG Nikel i inny członek zarządu są pracownikami Antam, a trzeci członek zarządu jest pracownikiem Inalum.
- (392) Zarząd PT Vale liczy pięciu członków, a rada komisarzy – dziesięciu. Obecnym wiceprzewodniczącym rady komisarzy jest obecny Dyrektor ds. Usług Strategicznych w Inalum ⁽⁸⁴⁾. Kolejnym członkiem rady komisarzy jest były Minister ds. Komunikacji i Informacji Indonezji i zastępca dyrektora generalnego indonezyjskiego państwowego przedsiębiorstwa energetycznego PT. PLN. Kolejnym członkiem rady komisarzy jest były Dyrektor Generalny MEZM i były przewodniczący rady komisarzy Antam a obecny doradca Ministra Przemysłu ds. Metali, Gaz Ziemi i Zasobów Naturalnych.
- (393) Na podstawie informacji zawartych w dokumentacji i w wyniku analizy własnej przeprowadzonej w związku z powszechnym brakiem współpracy ze strony rządu Indonezji Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa górnicze odpowiadające za znaczną część produkcji rudy niklu stanowią częściowo lub w całości własność państwa, a ponadto są zarządzane lub kontrolowane przez państwo i utrzymują bliskie stosunki z rządem Indonezji.

Władza publiczna i sprawowanie znacznej kontroli przez rząd Indonezji

- (394) Oprócz własności państwa i formalnych powiązań między państwem a przedsiębiorstwem górniczymi Komisja oceniła, czy przedsiębiorstwa górnicze dysponują władzą publiczną i czy wykorzystują tę władzę w ramach pełnienia funkcji rządowych.
- (395) W toku dochodzenia potwierdzono, że wszystkie przedsiębiorstwa górnicze, niezależnie od ich własności, podlegają szeregowi nałożonych przez rząd środków dotyczących dostarczania rudy niklu i muszą wdrożyć te środki; są to: 1) obowiązek przetwarzania w kraju, 2) ograniczenia wywozowe lub zakaz wywozu, 3) obowiązkowy roczny plan prac i budżet, 4) obowiązek zbycia udziałów, 5) obowiązkowy mechanizm ustalania cen. Z obowiązków tych jasno wynika, że przedsiębiorstwa górnicze pełnią funkcje rządowe.
- (396) Jako odpowiedni kontekst wszystkich tych środków, Komisja przypomina, że zgodnie z art. 4 Prawa górniczego z 2009 r. minerały są objęte kontrolą państwa. Ponadto podstawowym celem Prawa górniczego z 2009 r. jest osiągnięcie jak największej wartości dodanej rezerw rudy niklu na rzecz indonezyjskiej gospodarki. Aby to osiągnąć, w przepisach przewidziano kontrolę państwa nad działalnością związaną z wydobyciem minerałów i węgla kamiennego. Art. 2 ust. 2 stanowi, że „Rząd lub władze regionalne sprawują kontrolę nad minerałami i węglem kamiennym, o których mowa w ust. 1”. Ponadto rząd Indonezji może określać politykę dotyczącą minerałów, w ramach której priorytetowo traktuje się interesy krajowe, w szczególności w drodze kontroli produkcji i wywozu. Art. 5 ust. 2 stanowi, że „Działania prowadzone w interesie państwa, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować kontrolę nad produkcją i wywozem”. Rząd Indonezji jest uprawniony do ustalania wysokości rocznej produkcji każdego wyrobu w odniesieniu do każdej prowincji. Art. 5 ust. 3 stanowi, że „Sprawując kontrolę, o której mowa w ust. 2, rząd jest

⁽⁸⁴⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx>

uprawniony do ustalania wysokości rocznej produkcji każdego wyrobu w odniesieniu do każdej prowincji". Na podstawie art. 144 rząd Indonezji ściśle nadzoruje zarządzanie przedsiębiorstwami górniczymi. W ramach wdrażania tego artykułu rząd Indonezji uchwalił rozporządzenie rządu nr 55 z 2010 r. w sprawie wytycznych i nadzoru w zakresie wdrażania zarządzania działalnością związaną z wydobywaniem. Art. 22 stanowi, że rząd Indonezji nadzoruje m.in. „realizację produkcji i sprzedaży, w tym jakość i ilość oraz cenę minerałów i węgla kamiennego”.

- (397) Ponadto w ramach wykonania Prawa górniczego z 2009 r. rząd Indonezji uchwalił rozporządzenie rządu nr 23 z 2010 r. zmienione rozporządzeniem rządu nr 24 z 2012 r. Art. 89 ust. 1 stanowi, że „Minister kontroluje wydobywanie minerałów i węgla kamiennego prowadzoną przez posiadaczy pozwoleń na wydobywanie minerałów i węgla kamiennego oraz posiadaczy specjalnego pozwolenia na wydobywanie minerałów i węgla kamiennego”, a art. 89 ust. 2 stanowi, że „celem kontroli produkcji minerałów i węgla kamiennego, o której mowa w ust. 1, jest: a) zapewnienie zgodności z wymogami środowiskowymi; b) ochrona zasobów minerałów i węgla kamiennego; c) kontrola cen minerałów i węgla kamiennego”. Ponadto zgodnie z art. 90 ust. 1 „[m]inister ustala krajową ilość minerałów i węgla kamiennego produkowaną na poziomie prowincji”, a zgodnie z art. 90 ust. 2 „[m]inister może przekazać gubernatorom uprawnienie do ustalania produkowanej ilości minerałów i węgla kamiennego na szczeblu okręgowym/miejskim. Ponadto art. 84 stanowi, że „1) Posiadacze pozwoleń na działalność wydobywczą oraz posiadacze specjalnego pozwolenia na działalność wydobywczą nadrzędne znaczenie przywiązują do zapotrzebowania krajowego na minerały lub węgiel kamienny. 2) Minister określa zapotrzebowanie krajowe na minerały lub węgiel kamienny, jak wskazano w ust. 1, w tym zapotrzebowanie w zakresie branży przetwórczej i bezpośredniego wykorzystania krajowego”.
- (398) Kontroli produkcji towarzyszy również kontrola sprzedaży krajowej i cen minerałów. W art. 92 ust. 1 tego rozporządzenia ministrowi powierzono uprawnienie do „kontroli sprzedaży minerałów i węgla kamiennego prowadzonej przez posiadaczy pozwoleń na działalność wydobywczą w zakresie minerałów i węgla kamiennego oraz posiadaczy specjalnego pozwolenia na działalność wydobywczą w zakresie minerałów i węgla kamiennego”. Ponadto art. 92 ust. 2 stanowi, że „[c]elem kontroli sprzedaży minerałów i węgla kamiennego, jak określono w ust. 1, jest: a) preferencyjne traktowanie zaspokajania krajowego zapotrzebowania na minerały i węgiel kamienny; oraz b) stabilizacja cen minerałów i węgla kamiennego”.
- (399) Oprócz wielkości produkcji rząd Indonezji ściśle nadzoruje wszystkie transakcje sprzedaży na rynku krajowym. Art. 10 rozporządzenia MEZM nr 7 z 2017 r. stanowi, że „posiadacze IUP na działalność w zakresie produkcji minerałów metalowych, IUP na działalność w zakresie produkcji węgla kamiennego, IUPK na działalność w zakresie wydobywania minerałów metalicznych oraz IUPK na działalność w zakresie wydobywania węgla kamiennego muszą przedstawić każdą umowę sprzedaży minerałów metalicznych lub węgla kamiennego ministrowi za pośrednictwem dyrektora generalnego lub gubernatora zgodnie zakresem ich uprawnień”. Ponadto art. 11 stanowi, co następuje: „1) Posiadacze IUP na działalność w zakresie wydobywania minerałów metalicznych, IUP na działalność w zakresie wydobywania węgla kamiennego, IUPK na działalność w zakresie wydobywania minerałów metalicznych oraz IUPK na działalność w zakresie wydobywania węgla kamiennego muszą przedstawiać sprawozdania z realizacji działalności w zakresie sprzedaży minerałów metalicznych lub węgla kamiennego co miesiąc nie później niż w terminie 5 (pięciu) dni kalendarzowych od zakończenia każdego miesiąca ministrowi za pośrednictwem dyrektora generalnego lub gubernatora zgodnie zakresem ich uprawnień”. 2) Sprawozdanie ze sprzedaży minerałów metalicznych lub węgla kamiennego, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej informacje na temat ceny sprzedaży, wielkości sprzedaży, ilości sprzedanych minerałów metalicznych i węgla kamiennego, punktu sprzedaży oraz państwa lub regionu sprzedaży”.
- (400) Już same te środki wskazują na znaczną ingerencję i kontrolę rządu centralnego w sektorze górnictwa, w tym w zakresie wydobywania rudy niklu, m.in. pod względem docelowej produkcji i sprzedaży, kontroli cen, oraz nadrzędne znaczenie krajowego zapotrzebowania na minerały wydobywane w Indonezji. Nie są to zwykłe ramy regulacyjne dotyczące działalności górniczej, a raczej ramy, w których przedsiębiorstwom górniczym przyznaje się uprawnienia umożliwiające im pełnienie funkcji rządowych związanych z wprowadzaniem do obrotu i dostarczaniem produktów górnictwa z myślą o osiągnięciu stosownych celów rządu. Ponadto następujące środki dotyczące konkretnie sektora rudy niklu wskazują sposób, w jaki rząd Indonezji sprawuje władzę i kontrolę nad przedsiębiorstwami górniczymi.

Obowiązek przetwarzania w kraju

- (401) Zgodnie z art. 102 Prawa górniczego z 2009 r. „posiadacz IUP i IUPK jest zobowiązany do zwiększenia wartości dodanej zasobów minerałów lub węgla kamiennego w drodze realizacji procesów przygotowywania, przetwarzania i oczyszczania, a także w ramach wykorzystania minerałów i węgla kamiennego”. Ponadto zgodnie z art. 103 ust. 1 „posiadacz IUP i IUPK na działalność produkcyjną jest zobowiązany do prowadzenia działalności w zakresie przetwarzania i oczyszczania krajowych kopalni” oraz zgodnie z art. 103 ust. 2 „Posiadacz IUP i IUPK, o których mowa w ust. 1, może przetwarzać i oczyszczać kopaliny innych posiadaczy IUP i IUPK”.

- (402) Obowiązek przetwarzania i rafinacji w kraju ma na celu m.in. a) zwiększenie wartości wydobycia za sprawą uzyskanych wyrobów, b) zapewnienie surowców na potrzeby przemysłu, c) zapewnienie zatrudnienia oraz d) zwiększenie dochodów państwa. Innymi słowy, w przepisach tych na wszystkie przedsiębiorstwa wydobywające rudę niklu nałożono obowiązek budowy własnego zakładu przetwarzania/oczyszczania niklu albo sprzedaży swojego produktu takiemu zakładowi krajowemu.
- (403) Ponadto w art. 170 Prawa górniczego z 2009 r. przewidziano dodatkowy okres pięciu lat: „Posiadacz zamówienia na roboty [...], który już rozpoczął produkcję, musi zacząć proces oczyszczania, jak wskazano w art. 103 ust. 1, nie później niż po upływie 5 (pięciu) lat od przyjęcia niniejszej ustawy”. W art. 112 ust. 4 rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. zmienionym rozporządzeniem rządu nr 24 z 2012 r. potwierdzono, że posiadacze koncesji na działalność wydobywczą muszą rozpocząć prowadzenie krajowej działalności w zakresie przetwarzania i rafinacji nie później niż po upływie pięciu lat od przyjęcia Prawa górniczego z 2009 r.: „Pozwolenia na wydobycie, regionalne pozwolenia na wydobycie i pozwolenia na wydobycie na małą skalę przyznane na podstawie przepisów ustawowych i wykonawczych przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia rządu pozostają ważne do końca ich okresu obowiązywania, a ich posiadacze muszą: [...] c) podjąć krajową działalność przetwórczą lub rafinacyjną/hutniczą najpóźniej w terminie 5 (pięciu) lat od wejścia w życie ustawy nr 4 z 2009 r. dotyczącej wydobycia minerałów i węgla kamiennego”.
- (404) Z obowiązków tych wynika, że przedsiębiorstwa górnicze nie mogą swobodnie organizować swojej działalności produkcyjnej i przetwórczej na podstawie względów wynikających z sytuacji rynkowej. Muszą one natomiast przestrzegać tych obowiązków dotyczących produkcji i przetwarzania rudy w kraju w celu zwiększenia wartości dodanej w Indonezji. Powierzono im zatem władzę publiczną, w związku z czym wykonują one działania zlecone przez rząd.

Ograniczenia wywozowe

- (405) W dniu 11 stycznia 2014 r. rząd Indonezji przyjął rozporządzenie rządu nr 1 z 2014 r. zmieniające art. 112 rozporządzenia rządu nr 24 z 2012 r. i wprowadzające nowy art. 112C. Kluczowa zmiana art. 112 polegała na uchyleniu art. 112 ust. 4 lit. c) rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r., zgodnie z którym posiadacz koncesji na wydobywanie kopaliny („IUP”) lub koncesji na wydobywanie kopaliny prowadzone na małą skalę (IPR) musiał rozpocząć przetwarzanie i rafinację minerałów w kraju w terminie pięciu lat od uchwalenia Prawa górniczego z 2009 r., co wynikało z upływu tego terminu. W tym dodatkowym art. 112C określono następujące kluczowe warunki: 1) Posiadacze zamówień na roboty, o których mowa w art. 170 Prawa górniczego z 2009 r., muszą dokonywać rafinacji swoich produktów górnictwa w kraju oraz 2) posiadacze koncesji na operacyjną i produkcyjną działalność górnictwa (IUPOP), o której mowa w art. 112 ust. 4 lit. a) niniejszego rozporządzenia, muszą przetwarzać i rafinować swoje produkty górnictwa w kraju ⁽⁸⁵⁾.
- (406) W tym samym dniu wydano rozporządzenie MEZM nr 1 z 2014 r. ⁽⁸⁶⁾ jako rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia rządu nr 1 z 2014 r. Rozporządzenie MEZM nr 1 z 2014 r. zawiera wytyczne dotyczące poziomu przetwarzania lub rafinacji, który należy osiągnąć przed wywozem. W rozporządzeniu MEZM nr 1 z 2014 r. określono 11 minerałów metalicznych, których wywozu zakazano począwszy od stycznia 2014 r. Dopuszczono wywóz sześciu metali, w tym niklu, ale wyłącznie w postaci przetworzonej.
- (407) Chcąc złagodzić wpływ zakazu wywozu nieprzetworzonych lub niewystarczająco przetworzonych minerałów na przedsiębiorstwa górnicze i dochody państwa z wywozu, rząd Indonezji wydał rozporządzenie rządu nr 1 z 2017 r., zgodnie z którym przedsiębiorstwa górnicze mogły kontynuować wywóz produktów częściowo przetworzonych i niektórych rodzajów rudy przez pięć lat od dnia 11 stycznia 2017 r., z zastrzeżeniem warunków określonych w rozporządzeniach wykonawczych. Art. 4 rozporządzenia Ministerstwa Handlu nr 01/M-DAG/PER/1/2017 stanowi, co następuje: „Produkty górnictwa wymienione w dodatku III, jak określono w art. 3 ust. 1, można wywozić jedynie z zastrzeżeniem, że: a) przedsiębiorstwo posiadające IUP w zakresie produkcji niklu lub IUPK w zakresie produkcji niklu: 1. korzysta z rudy o zawartości niklu <1,7 % (poniżej jeden i siedem dziesiątych procent) w ramach co najmniej 30 % (trzydziestu procent) całkowitej mocy przetwórczej zakładu przetwarzającego i oczyszczającego posiadany nikiel; oraz 2. wybudowało lub jest w trakcie budowy zakładu oczyszczającego samodzielnie albo we współpracy z innymi podmiotami”.
- (408) Na podstawie rozporządzenia MEZM nr 25 z 2018 r. w odniesieniu do minerałów metalicznych obowiązywały przepisy szczegółowe zawierające określone kryteria (tj. zawartość niklu < 1,7 %). Art. 46 ust. 1 stanowi, że „Posiadacze koncesji na działalność górnictwa (IUP) w zakresie produkcji lub specjalnej koncesji na działalność górnictwa (IUPK) w zakresie produkcji mogą prowadzić sprzedaż rudy o zawartości niklu <1,7 % (poniżej jeden i siedem dziesiątych procent) lub przemytego boksytu o zawartości Al₂O₃ >= 42 % (co najmniej czterdzieści dwa procent) za granicę w określonych ilościach, korzystając z taryfy pocztowej/HS (systemu zharmonizowanego) zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi najpóźniej do dnia 11 stycznia 2022 r.”, a art. 46 ust. 2 stanowi, że „sprzedaż rudy

⁽⁸⁵⁾ <https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf>

⁽⁸⁶⁾ <http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf>

o zawartości niklu <1,7 % (poniżej jeden i siedem dziesiątych procent) lub przemycanego boksytu o zawartości Al_2O_3 > 42 % (co najmniej czterdzieści dwa procent), o których mowa w ust. 1, prowadzi się z zastrzeżeniem, że: a) przedsiębiorstwo posiada lub buduje zakład oczyszczania; oraz b) przedsiębiorstwo uiszcza należności celne wywozowe zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi”. Zakład rafinacyjny/hutniczy mógł prowadzić budowę samodzielnie lub wspólnie z innymi podmiotami.

- (409) Wywóz tych produktów można było prowadzić po przeprowadzeniu procesu oceny przez inspektora i zatwierdzeniu przez Dyрекcję Generalną ds. Handlu Zagranicznego w związku z zaleceniem MEZM. Celem oceny było zapewnienie, aby produkty górnictwa spełniały minimalny wymóg dotyczący przetwarzania lub rafinacji.
- (410) W lutym 2017 r. Ministerstwo Finansów wydało rozporządzenie Ministerstwa Finansów PMK nr 13/PMK.010/2017⁽⁸⁷⁾ (później zmienione rozporządzeniem Ministerstwa Finansów PMK nr 164/PMK.010/2018) ustanawiające stawki należności celnych wywozowych dla poszczególnych postaci przetworzonych minerałów metalicznych. W przypadku rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 % obowiązywała 10 % stawka należności celnych wywozowych.
- (411) Na podstawie rozporządzenia MEZM nr 11 z 2019 r. termin nałożenia zakazu wywozu rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 % skrócono i wyznaczono na dzień 31 grudnia 2019 r. Ważność zachowało każde zalecenie dotyczące wywozu, które MEZM wydało w odniesieniu do wywozu rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 % przed uchwaleniem rozporządzenia MEZM nr 11 z 2019 r. Zalecenie to straciło jednak ważność w dniu 31 grudnia 2019 r. Rozporządzenie MEZM nr 11 z 2019 r. stało się skuteczne w dniu 1 stycznia 2020 r. MEZM nadał mógł wydać zalecenie dotyczące wywozu rudy niklu o zawartości niklu poniżej 1,7 % do dnia 31 grudnia 2019 r.
- (412) Od dnia 1 stycznia 2020 r. obowiązuje zatem zakaz wywozu wszystkich rodzajów rudy niklu.
- (413) Te ograniczenia wywozowe i zakaz wywozu rudy niklu w szczególności ograniczają swobodę przedsiębiorstw górniczych, jeżeli chodzi o sprzedaż rudy niklu nabywcom oferującym najwyższą cenę na świecie. Takie przedsiębiorstwa mogą prowadzić sprzedaż wyłącznie na rynku indonezyjskim z korzyścią dla przemysłu niższego szczebla, głównie przemysłu stali nierdzewnej, pomimo ubogich zasobów rudy niklu na świecie i faktu, że Indonezja jest bardzo dużym producentem. Ograniczenia te skutkują bardzo ograniczoną liczbą klientów krajowych należących do sektorów działalności użytkowników, a także niskimi krajowymi cenami rudy niklu. Ponownie świadczy to o tym, że przedsiębiorstwa górnicze zdecydowanie nie są uczestnikami wolnego rynku i w praktyce są „podmiotami publicznymi” w praktyce prowadzącymi działalność rządową.

Roczne plany prac i budżet

- (414) Zgodnie z art. 101 rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. zmienionego rozporządzeniem rządu nr 24 z 2012 r. „Posiadacze pozwoleń na działalność wydobywczą i posiadacze specjalnego pozwolenia na działalność wydobywczą muszą przekazać wszystkie dane uzyskane z działalności poszukiwawczej i wydobywczej właściwemu ministrowi, gubernatorowi lub regentowi/burmistrzowi”. Ponadto zgodnie z art. 103 „Sprawozdania, o których mowa w art. 101, to sprawozdania z postępu prac w określonych ramach czasowych i określonej działalności przedstawione przez posiadaczy pozwoleń na działalność poszukiwawczą i specjalnego pozwolenia na działalność poszukiwawczą, a także posiadaczy pozwoleń na działalność wydobywczą i posiadaczy specjalnego pozwolenia na działalność wydobywczą”. Co więcej, „Roczne plany prac i budżet, o których mowa w art. 101, przedstawia się właściwemu ministrowi, gubernatorom lub regentom/burmistrzom co najmniej 45 (czterdzieści pięć) dni roboczych przed końcem każdego roku kalendarzowego”.
- (415) W rozporządzeniu MEZM nr 11 z 2018 r.⁽⁸⁸⁾ (zmienionym rozporządzeniem MEZM nr 22 z 2018 r. i rozporządzeniem MEZM nr 51 z 2018 r.) wskazano, że roczny plan prac i budżet oznacza „roczny plan prac i budżetu przedsiębiorstwa zajmującego się wydobyciem minerałów i węgla kamiennego określający techniczne i środowiskowe elementy działalności”. W drodze rozporządzenia MEZM nr 11 z 2018 r. posiadaczy koncesji na wydobywanie kopaliny zobowiązano do sporządzenia rocznego planu prac i budżetu i przekazania go ministrowi lub gubernatorowi zgodnie z ich uprawnieniami w celu uzyskania zatwierdzenia (art. 61 ust. 1 lit. b)). Oprócz tego obowiązku w rozporządzeniu MEZM nr 11 z 2018 r. określono, że posiadacze koncesji na wydobywanie kopaliny nie mogą prowadzić działalności w zakresie budowy, wydobycia, przetwarzania lub rafinacji, a także transportu i sprzedaży, dopóki ich roczny plan prac i budżet nie zostanie zatwierdzony.

⁽⁸⁷⁾ <https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf>

⁽⁸⁸⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf>

- (416) Posiadacze koncesji na działalność wydobywczą i posiadacze specjalnych koncesji na działalność wydobywczą muszą przedstawić roczne plany prac i budżet w terminie co najmniej 90 dni kalendarzowych i nie później niż 45 dni kalendarzowych przed końcem danego roku budżetowego, co dotyczy również uzyskania zatwierdzenia przedstawionego rocznego planu prac i budżetu.
- (417) W imieniu MEZM lub gubernatora Dyrekcja Generalna ds. Minerałów i Węgla Kamiennego przeprowadza ocenę rocznego planu prac i budżetu i udziela zgody lub odpowiedzi na ten plan w terminie nieprzekraczającym 14 dni roboczych od dnia wpłynięcia kompletnego i prawidłowo złożonego rocznego planu prac i budżetu. Posiadacze IUP muszą dostarczyć zmienioną wersję rocznego planu prac i budżet, w której należy uwzględnić odpowiedź Dyrekcja Generalna ds. Minerałów i Węgla Kamiennego, w terminie nieprzekraczającym pięciu dni od dnia otrzymania tejże odpowiedzi. Dyrekcja Generalna ds. Minerałów i Węgla Kamiennego zatwierdza zmienioną wersję rocznego planu prac i budżetu w terminie nieprzekraczającym 14 dni roboczych od dnia wpłynięcia kompletnego i prawidłowo złożonego zmienionego rocznego planu prac i budżetu. Posiadacze IUP i IUPK na działalność poszukiwawczą, IUP-OP, IUPK-OP lub też IUP-OP konkretnie w odniesieniu do przetwarzania lub rafinacji mogą ubiegać się o jedną zmianę rocznego planu prac i budżetu w roku bieżącym, jeżeli zmieniają się ich zdolności produkcyjne. Wniosek o zmianę rocznego planu prac i budżetu należy przedstawić najpóźniej do 31 lipca bieżącego roku i po przedłożeniu przez posiadacza IUP drugiego sprawozdania kwartalnego. Posiadacze IUP-OP i IUPK-OP muszą przedstawić zmiany sprawozdań ze studium wykonalności, jeżeli zmienią się zmienne techniczne, ekonomiczne lub środowiskowe, zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi. Posiadacze IUP i IUPK na działalność poszukiwawczą, IUP-OP, IUPK-OP lub też IUP-OP konkretnie w odniesieniu do przetwarzania lub rafinacji muszą zgłaszać wszelkie zmiany, jakie nastąpiły danym roku w zakresie prowadzenia działalności w zakresie usług górniczych.
- (418) Rozporządzenie MEZM nr 11 z 2018 r. uchylono i zastąpiono rozporządzeniem MEZM nr 7 z 2020 r. ⁽⁸⁹⁾. Przepisy rozporządzenia MEZM nr 7 z 2020 r. są zbliżone do przepisów rozporządzenia MEZM nr 11 z 2018 r. dotyczących wymogu posiadania rocznego planu prac i budżetu.
- (419) W toku dochodzenia rząd Indonezji przedstawił cztery roczne plany prac i budżety w odniesieniu do przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem rudy niklu. Komisja zwróciła uwagę, że roczny plan prac i budżet zawiera szczegółowe ilościowe, jakościowe i finansowe informacje dotyczące działalności poszukiwawczej, zasobów i rezerw, działalności wydobywczej, wielkości przetwarzanych i rafinowanych, sprzedaży i transportu na wywóz, a także rynków krajowych, środowiska, bezpieczeństwa, siły roboczej oraz szacunkowe dane finansowe (sprzedaż, opłaty licencyjne, dochody, podatek dochodowy).
- (420) Niestety rząd Indonezji nie przedstawił rzeczywistych studiów wykonalności i unikał angażowania się w dyskusje na temat sposobu ustalania celów produkcyjnych dla każdego przedsiębiorstwa, a następnie sposobu monitorowania i działania rządu Indonezji w odniesieniu do produkcji faktycznie osiągniętej w okresie objętym studium wykonalności. Ze względu na brak współpracy w tej ważnej kwestii Komisja musiała oprzeć się na wnioskach wyciągniętych po zastosowaniu art. 28 rozporządzenia podstawowego.
- (421) Rząd Indonezji przedstawił wielkość produkcji rudy niklu w Indonezji w latach 2017–2020, a także krajowe zużycie rudy niklu w tym samym okresie. Dane te świadczą o znacznej rozbieżności między wielkością produkcji a wielkością zużycia rudy niklu. Ponadto danych dotyczących wielkości krajowego zużycia rudy niklu przedstawionych przez rząd Indonezji nie można było uzgodnić z danymi dotyczącymi wielkości nabytej rudy niklu IRNC, które zastosowano w toku zdalnej kontroli krzyżowej, w związku z czym wydaje się, że rząd Indonezji przedstawił błędne informacje dotyczące zużycia rudy niklu.
- (422) Ponadto odnotowuje się, że oprócz wymogu dotyczącego przedstawiania rocznego planu prac i budżetu, jak wyjaśniono w motywach 414–419, rozporządzenie MEZM nr 11 z 2018 r. zawiera również wymóg, zgodnie z którym posiadacze IUP muszą przedkładać trzy dodatkowe sprawozdania: a) sprawozdanie okresowe; b) sprawozdanie końcowe; oraz c) sprawozdanie specjalne o różnych poziomach wymogów w zależności od posiadanego rodzaju koncesji IUP. Jeżeli chodzi o rodzaje obowiązkowo przekazywanych informacji, posiadacze IUP muszą m.in. przekazać informacje na temat działalności w zakresie produkcji i sprzedaży.
- (423) W toku zdalnej kontroli krzyżowej przedsiębiorstwo GAG Nickel potwierdziło, że składała kwartalne, półroczne i roczne sprawozdania dotyczące wielkości wydobycia, a także ilości i wartości sprzedaży rudy niklu. Komisja zwróciła się do tego przedsiębiorstwa o przedstawienie tych sprawozdań za okres objęty dochodzeniem. Komisja wymagała od rządu Indonezji przekazania tych informacji w terminie kilku dni od zakończenia zdalnej kontroli krzyżowej. Rząd Indonezji przedstawił jednak te dane dopiero wówczas gdy został poinformowany przez Komisję o zastosowaniu art. 28 rozporządzenia podstawowego, jak wyjaśniono w motywie 349.

⁽⁸⁹⁾ [http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20\(ENG-VERSION\).pdf](http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf)

(424) Przepisy dotyczące rocznego planu prac i budżetu wskazują na jeszcze jeden aspekt sprawowania przez rząd Indonezji znacznej i ścisłej kontroli w szczególności nad celami produkcyjnymi wyznaczanymi każdego roku dla poszczególnych przedsiębiorstw górniczych. Komisja stwierdziła, że w związku z obowiązywaniem tych przepisów dotyczących rocznych planów prac i budżetu podstawowe cechy i funkcje przedsiębiorstw górniczych obejmują dostarczanie rudy niklu zgodnie z celem rządu polegającym na wsparciu przemysłu stali nierdzewnej niższego szczebla. Stopień, w jakim podstawowe cechy przedsiębiorstw górniczych są wspólne i pokrywają się z celami i funkcjami rządu Indonezji w sektorze minerałów, świadczy o tym, że przedsiębiorstwa górnicze sprawują, wykonują władzę publiczną lub zostaje im ona powierzona.

Obowiązek zbycia

(425) Zgodnie z Prawem górniczym z 2009 r. zagraniczne przedsiębiorstwa górnicze są zobowiązane do zbycia swoich udziałów podmiotom indonezyjskim, aby promować krajowe inwestycje w sektor górnictwa. W Prawie górniczym z 2009 r. nie określono poziomu udziałów, które należy zbyć, a kwestię tę pozostawiono do dalszego uregulowania w drodze odpowiednich rozporządzeń wykonawczych wydawanych przez rząd centralny.

(426) Od czasu przyjęcia Prawa górniczego z 2009 r. rząd centralny stopniowo zmienia minimalny wymagany procentowy poziom zbywanych udziałów. Obecnie obowiązujący minimalny wymóg zbycia wynoszący 51 % wprowadzono w ramach czwartej zmiany rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. w 2017 r. (rozporządzenie rządu nr 1 z 2017 r. ⁽⁹⁰⁾) i rozporządzenie MEZM nr 9 z 2017 r. ⁽⁹¹⁾ (zmienione rozporządzeniem MEZM nr 43 z 2018 r. ⁽⁹²⁾).

(427) Zgodnie z art. 97 „Jeżeli chodzi o inwestycje zagraniczne, po upływie 5 (pięciu) lat produkcji posiadacze pozwolenia na działalność wydobywczą i posiadacze specjalnego pozwolenia na działalność wydobywczą muszą stopniowo zbyć posiadane udziały, tak aby w dziesiątym roku co najmniej 51 % (pięćdziesiąt jeden procent) ich udziałów znajdowało się w posiadaniu uczestników indonezyjskich.” Ponadto „Zbycia udziałów, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na rzecz uczestników indonezyjskich, w tym rządu, władz prowincji, lub władz okręgowych/miejskich, podmiotów państwowych, podmiotów będących własnością regionu lub krajowych podmiotów prywatnych”.

(428) Sprzedaż udziałów należących do zagranicznych inwestorów indonezyjskim przedsiębiorstwom prywatnym jest możliwa dopiero, gdy rząd, władze prowincji lub władze okręgowe/miejskie, podmioty państwowe lub podmioty będące własnością regionu w pierwszej kolejności odmówią nabycia udziałów. Zbycia można dokonać w drodze emisji nowych udziałów lub akcji, lub też w sposób bezpośredni lub pośredni w drodze przeniesienia lub sprzedaży istniejących już udziałów. Należy zauważyć, że w przeciwieństwie do przedsiębiorstw górniczych przedsiębiorstwa hutnicze nie podlegają obowiązkowi zbycia udziałów.

(429) Rozporządzenie MEZM nr 9 z 2017 r. stanowi, że cena zbycia udziałów opiera się na „rynkowej wartości godziwej” bez uwzględnienia wartości rezerw minerałów w czasie dokonywania zbycia udziałów. Ten przepis dotyczący ceny zbycia udziałów zmieniono w drodze rozporządzenia MEZM nr 43 z 2018 r., które stanowi, że w rynkowej wartości godziwej nie uwzględnia się rezerw minerałów lub węgla kamiennego z wyjątkiem tych rezerw, które można wydobywać w okresie obowiązywania IUP-OP lub IUPK-OP. Ponadto rynkową wartość godziwą oblicza się według metody zdyskontowanych przepływów pieniężnych, stosując korzyści gospodarcze w okresie od realizacji zbycia do końca obowiązywania IUP-OP lub IUPK-OP, lub według analizy porównawczej danych rynkowych.

(430) Na podstawie rozporządzenia MEZM nr 9 z 2017 r. uregulowaną cenę zbycia udziałów stanowiłaby: a) maksymalna cena oferowana rządowi centralnemu, władzom prowincji lub władzom kabupatenu/władzom miejskim; b) minimalna cena oferowana przedsiębiorstwu państwowemu, przedsiębiorstwu będącemu własnością regionu lub krajowemu przedsiębiorstwu prywatnemu.

(431) Powyższy przepis zmieniono rozporządzeniem ESDM nr 43 z 2018 r. stanowiącym, że uregulowaną cenę zbycia udziałów będzie stanowić: a) maksymalna cena oferowana rządowi centralnemu, władzom prowincji lub władzom kabupatenu/władzom miejskim, przedsiębiorstwu państwowemu, przedsiębiorstwu będącemu własnością regionu lub spółce celowej utworzonej lub wyznaczonej przez rząd za pośrednictwem MEZM, wraz z władzami prowincji lub władzami kabupatenu/władzami miejskimi, przedsiębiorstwem państwowym lub przedsiębiorstwem będącym własnością regionu; lub b) minimalna cena oferowana krajowemu przedsiębiorstwu prywatnemu w drodze przetargu.

⁽⁹⁰⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf>

⁽⁹¹⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf>

⁽⁹²⁾ https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

- (432) Rząd (za pośrednictwem MEZM) może zlecić niezależnemu oceniającemu przeprowadzenie ewaluacji ceny zbycia udziałów. Jeżeli nie można osiągnąć porozumienia w sprawie ceny zbycia udziałów, rozporządzenie MEZM nr 9 z 2017 r. stanowi, że zbywane udziały należy oferować według ceny zbycia udziałów obliczonej na podstawie odniesienia do oceny przeprowadzonej przez rząd. Przepis ten obecnie uchylono w drodze rozporządzenia MEZM nr 43 z 2018 r.
- (433) W Prawie górniczym z 2020 r. zachowano wymóg zbycia udziałów podmiotów zagranicznych i w szczególności przewidziano, że inwestorzy zagraniczni muszą zbyć udziały, w ilości zapewniającej, aby co najmniej 51 % wszystkich udziałów przedsiębiorstwa znajdowało się w posiadaniu indonezyjskich inwestorów. Ten minimalny wymóg zbycia udziałów jest spójny z obecnie obowiązującymi wymogami dotyczącymi zbycia udziałów stosowanymi na podstawie rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. Jeżeli chodzi o harmonogram i procedury takiego zbycia udziałów, Prawo górnicze z 2020 r. stanowi, że kwestie te są uregulowane w odpowiednich rozporządzeniach rządu (obecnie z rozporządzeniu rządu nr 23 z 2010 r.), zgodnie z którymi proces zbycia udziałów musi rozpocząć się po pięciu latach prowadzenia produkcji w danej kopalni.
- (434) Z przepisów tych wynika, że rząd Indonezji dąży do zwiększenia znacznej kontroli, jaką sprawuje nad przedsiębiorstwami górniczymi, poprzez zwiększenie swojej obecności i wyparcie przedsiębiorstw górniczych w posiadaniu kapitału zagranicznego. Aby zapewnić osiągnięcie nadrzędnego celu, jakim jest dostarczanie rudy niklu krajowemu przemysłowi niższego szczebla, po upływie stosunkowo krótkiego okresu podmioty te są zobowiązane do zrzeczenia się własności i nadanie prawa pierwszeństwa nabycia rządowi i innym przedsiębiorstwom publicznym. Obowiązują również przepisy szczegółowe dotyczące określania wartości udziałów, które to przepisy wydają się niezgodne ze zwykłymi negocjacjami rynkowymi, jakie uczestnicy rynku prowadziliby, gdyby przepisy te nie obowiązywały. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że obowiązki zbycia udziałów wskazują na sposób, w jaki rząd Indonezji utrzymuje znaczną kontrolę nad własnością przedsiębiorstw górniczych i zarządzaniem nimi w celu zapewnienia, aby stale pełniły one funkcje rządowe zgodnie z celami strategicznymi rządu Indonezji.

Obowiązkowy mechanizm ustalania cen

- (435) Dochodzenie wykazało, że ustalanie cen rudy niklu podlegało mechanizmowi rządowemu, który uniemożliwiał określenie ceny na podstawie normalnej dynamiki rynkowej popytu i podaży. Zmiany stosownych przepisów dotyczących ustalania cen wskazują, że począwszy od 2010 r. rząd Indonezji aktywnie monitoruje ceny rudy niklu, stosując szczególne środki. Rząd Indonezji twierdził, że początkowo mechanizm ustalania cen stosowano głównie w kontekście poboru opłat licencyjnych. Następnie z biegiem lat rząd Indonezji coraz bardziej ingerował w ceny, aż w końcu w przepisach formalnie wprowadzono konkretny obowiązkowy mechanizm ustalania cen ujednolicający sposób ustalania cen, który faktycznie już istniał. Na przestrzeni lat, a w szczególności od 2017 r., celem tego mechanizmu zawsze było ustalenie ceny znacznie poniżej obowiązującej międzynarodowej ceny rynkowej, aby wspierać rozwój przemysłu stali nierdzewnej zgodnie z umową i współpracą dwustronną z rządem ChRL.
- (436) Głównym celem mechanizmu ustalania cen jest zapewnienie dostaw rudy niklu ze znaczną zniżką w stosunku do ceny międzynarodowej z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej. Jednocześnie rząd stara się, aby ta uregulowana cena uwzględniała również interesy przedsiębiorstw górniczych, aby zapewnić ciągłość dostaw po tej obniżonej cenie oraz uniknąć bankructw i niepokoju społecznego. Ponadto zapewnia minimalny poziom dochodów państwa, jakkolwiek znacznie niższy niż w przypadku braku zniżki w porównaniu z ceną międzynarodową. Potwierdził to pełniący obowiązki dyrektora generalnego ds. minerałów i węgla kamiennego, który stwierdził, że zamierzał „dość sprawiedliwie dla hut, które chcą jak najniższych cen. Ale z drugiej strony, musiał zagwarantować, by działalność górnicza niklu zapewniała wystarczającą marżę dla górnictwa” ⁽⁹³⁾.
- (437) Na podstawie wszystkich dostępnych dowodów Komisja stwierdziła, że regulując cenę, rząd Indonezji zamierzał konkretnie zapewnić znacznie niższą cenę rudy niklu w porównaniu z międzynarodowymi cenami rynkowymi z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej. Stosując ten mechanizm, rząd Indonezji sprawował znaczną kontrolę nad przedsiębiorstwami górniczymi, które nie miały możliwości ustalenia ceny na innym poziomie na podstawie normalnych warunków rynkowych w zakresie podaży i popytu.

⁽⁹³⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>

Uznanie przedsiębiorstw górniczych za „podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju”

- (438) Dodatkowym dowodem świadczącym o przekazaniu przedsiębiorstwom górniczym władzy publicznej jest fakt, że są one formalnie uznane za „podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju”.
- (439) W toku dochodzenia ustalono, że przedsiębiorstwa wydobywające nikiel T. Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, PT. Ceria Nugraha Indotama, PT Vale formalnie uznaje się za obiekty o żywotnym znaczeniu dla kraju w sektorze minerałów i węgla kamiennego ⁽⁹⁴⁾. Należy przypomnieć, że Antam jest przedsiębiorstwem państwowym, a państwo posiada również udziały PT Vale, natomiast PT Ceria Nugraha Indotama jest przedsiębiorstwem prywatnym.
- (440) Podstawą tego statusu jest dekret MEZM nr 202.K/HK.02/MEM.S/2021 dotyczący drugiej zmiany dekretu Ministra Energii i Zasobów Mineralnych nr 77 K/90/MEMILIKI/2019 dotyczącego podmiotów o żywotnym znaczeniu dla kraju w sektorze energii i zasobów mineralnych z dnia 18 października 2021 r. ⁽⁹⁵⁾ Status podmiotów o żywotnym znaczeniu dla kraju posiada 34 przedsiębiorstw z sektorów minerałów i węgla kamiennego.
- (441) Taki status mogą otrzymać przedsiębiorstwa o żywotnym znaczeniu dla rozwoju gospodarczego państwa lub przedsiębiorstwa zapewniające źródła dochodów państwowych o znaczeniu strategicznym dla sektora minerałów i węgla kamiennego. Indonezyjskie Państwowe Służby Policyjne priorytetowo traktują podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju, jeżeli chodzi o zapewnienie ochrony w przypadku wszelkich zakłóceń działalności lub zagrożeń. Zgodnie z rozporządzeniem nr 63 z 2004 r. o bezpieczeństwie podmiotów o żywotnym znaczeniu dla kraju „podmiot chroniący podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju odpowiada za zapewnienie bezpieczeństwa każdego podmiotu o żywotnym znaczeniu dla kraju zgodnie z zasadą bezpieczeństwa wewnętrznego”. Ponadto „Państwowa Policja Republiki Indonezji jest zobowiązana do zapewnienia bezpieczeństwa podmiotów o żywotnym znaczeniu dla kraju” oraz „Państwowa Policja Republiki Indonezji dokonuje rozmieszczenia sił zabezpieczających podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju w zależności od zapotrzebowania i oszacowania możliwego zagrożenia lub zakłócenia porządku”. Ingerencję państwa zapewnia się również w przypadku działań podejmowanych przez związki zawodowe ⁽⁹⁶⁾.
- (442) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że fakt, iż przedsiębiorstwa górnicze prowadzące działalność w zakresie wydobycia rudy niklu – niezależnie, czy są to podmioty prywatne czy publiczne – mogą zostać formalnie uznane za „podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju”, ponownie świadczy o tym, że przedsiębiorstwa te sprawują, wykonują władzę publiczną lub zostaje im ona powierzona.

Wnioski

- (443) Na podstawie powyższych warunków prawnych i oceny można stwierdzić, że przedsiębiorstwa górnicze dostarczające rudę niklu stanowią „podmioty publiczne”. Warunki prawne i gospodarcze panujące w Indonezji świadczą o tym, że przedsiębiorstwa górnicze pełnią funkcje rządowe, dostarczając rudę niklu w imieniu rządu Indonezji. W praktyce ruda niklu, podobnie jak pozostałe minerały w Indonezji, należy do zasobów naturalnych w pełni kontrolowanych i zarządzanych przez rząd Indonezji. Pomimo daleko idącego braku współpracy ze strony rządu Indonezji w wyniku dochodzenia wykazano, że szereg przedsiębiorstw górniczych odpowiadających za znaczną część krajowej produkcji rudy niklu stanowią częściowo lub w całości własność państwa lub są zarządzane lub kontrolowane przez rząd Indonezji.
- (444) Oprócz tego, że występują formalne znamiona kontroli rządu Indonezji, utworzył on kompletne ramy normatywne, które przedsiębiorstwa górnicze są zobowiązane przestrzegać. Z samych podstawowych cech przedsiębiorstw górniczych wynika, że przedsiębiorstwa górnicze zajmujące się wydobyciem niklu nie są zwykłymi uczestnikami rynku, tylko realizują ramy działań określone przez rząd Indonezji, pełniąc funkcje rządowe w odniesieniu do sektora płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Wszystkie środki przyjęte przez rząd Indonezji mają trwałe i systemowy charakter i obejmują wszystkie aspekty produkcji i przetwarzania, sprzedaży, ograniczenia wywozu i ustalanie cen rudy niklu, a także ścisłą kontrolę nad przedsiębiorstwami zagranicznymi w drodze obowiązków zbycia udziałów i formalnego wyznaczenia krajowych przedsiębiorstw górniczych jako podmiotów o strategicznym znaczeniu dla kraju.
- (445) Komisja stwierdziła zatem, że rząd Indonezji wnosi wkład finansowy w formie dostarczania rudy niklu hutom powiązanych z producentami stali nierdzewnej za pośrednictwem krajowych przedsiębiorstw górniczych działających w charakterze podmiotów publicznych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego.

⁽⁹⁴⁾ <https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d>

⁽⁹⁵⁾ <https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d>

⁽⁹⁶⁾ <https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/>

ii) Przedsiębiorstwa górnicze, którym rząd Indonezji powierzył lub wyznaczył zadania

- (446) Oprócz ustaleń dotyczących pełnienia roli „organów publicznych” przez przedsiębiorstwa górnicze na potrzeby art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego Komisja oceniła również, czy alternatywnie rząd Indonezji przekazał wkład finansowy poprzez powierzenie lub wyznaczenie przedsiębiorstwom zajmującym się wydobywaniem rudy niklu (działającym jako podmioty prywatne) sprzedawcy rudy niklu producentom stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, jak wskazano w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

Norma prawna

- (447) W art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) tiret drugie rozporządzenia podstawowego stwierdzono, że wkład finansowy istnieje, jeżeli władze publiczne: „powierzą lub wyznaczają prywatnej jednostce wykonywanie jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), które zazwyczaj są przyznane władzy publicznej, a praktyka nie różni się pod żadnym względem od praktyk zazwyczaj stosowanych przez władzę publiczną”. Rodzaj funkcji opisanych w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego występuje, gdy „władze publiczne zapewniają towary i usługi inne niż ogólna infrastruktura bądź też nabywają towary [...]”. Te przepisy odzwierciedlają postanowienia art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iii) i (iv) porozumienia SCM oraz powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z odpowiednim orzecznictwem WTO.
- (448) Zespół orzekający WTO orzekł w sprawie *USA – Ograniczenia wywozu*, że zgodnie ze zwyczajowym znaczeniem dwóch słów „upoważnia” i „wyznacza” w art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) porozumienia SCM działanie rządu musi wiązać się z delegowaniem (w przypadku upoważnienia) lub nakazywaniem (w przypadku wyznaczania). Odrzucił on argument USA dotyczący przyczyny i skutku oraz zażądał jawnego i pozytywnego działania związanego z delegowaniem lub nakazywaniem. W kolejnej sprawie (*USA – cła wyrównawcze wobec DRAMS*) Organ Apelacyjny stwierdził jednak, że zastąpienie słów „powierza” i „wyznacza” przez „delegowanie” i „nakazywanie” jest zbyt restrykcyjne jako norma. Zdaniem Organu Apelacyjnego „powierzenie” następuje, gdy rząd przekazuje odpowiedzialność jednostce prywatnej, a „wyznaczanie” odnosi się do sytuacji, w której rząd sprawuje władzę nad jednostką prywatną. W obu przypadkach rząd przypisuje organowi prywatnemu rolę pełnomocnika do wprowadzenia wkładu finansowego, a „w większości przypadków można oczekiwać, że powierzenie takiej roli organowi prywatnemu lub wyznaczenie go do takiej roli będzie się wiązało z jakąś formą zagrożenia lub zachętą”.
- (449) Jednocześnie zgodnie z art. 1.1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) porozumienia SCM członkowie nie mogą nakładać środków wyrównawczych na produkty, „gdy rząd korzysta jedynie ze swoich ogólnych uprawnień regulacyjnych” lub gdy interwencja rządu „może, ale nie musi mieć określone skutki, opierając się jedynie na konkretnych okolicznościach faktycznych i korzystaniu przed podmioty działające na rynku ze swobody wyboru”. Powierzenie i wyznaczenie oznacza raczej „bardziej aktywną rolę rządu niż zwykle działania zachęcające”. Ponadto WTO nie uznała, że „pozostawienie swobody uznania jednostce prywatnej jest z konieczności sprzeczne z powierzaniem lub wyznaczaniem odnoszącym się do tej jednostki prywatnej [...]”. Chociaż mogą istnieć przypadki, w których zakres swobody uznania pozostawionej jednostce prywatnej jest na tyle szeroki, że staje się niemożliwe właściwe stwierdzenie, że jednostce prywatnej powierzono lub wyznaczono (wykonanie określonego zadania), jest to kwestia faktów/dowodów, którą należy rozpatrywać w poszczególnych przypadkach”. Zgodnie z orzeczeniami WTO nie wszystkie środki rządowe mogące przynosić korzyści są równoznaczne z wkładem finansowym zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego i art. 1.1 lit. a) porozumienia SCM.
- (450) Krótko mówiąc, odpowiednie orzeczenia WTO stanowią, że:
- (i) ustalenie występowania „finansowego wkładu” na podstawie art. 1.1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM powinno koncentrować się raczej na charakterze działania rządu niż na skutkach lub wynikach działania rządu. Innymi słowy, dobrze znany jest fakt, że rządy interweniują na rynku jako organy regulacyjne, a gdy to czynią, wywołują skutki dla rynku i jego uczestników. W tym sensie rząd może legalnie nakładać podatki wywozowe w celu generowania dochodów w przypadku bardzo konkurencyjnego towaru na rynkach międzynarodowych. Nie ma natomiast takiego uzasadnionego nakładania ograniczeń wywozowych, gdy staje się oczywiste, że stosowanie takiego instrumentu w połączeniu z innymi mechanizmami mającymi na celu zatrzymanie towarów na rynku krajowym i zmuszenie dostawców do sprzedaży po cenach niższych niż ceny rynkowe jest częścią szerszego programu opracowanego przez rząd w celu wspierania konkretnej branży lub grupy branż, aby zwiększyć ich konkurencyjność. Charakter działania rządu, w tym jego kontekst, przedmiot i cel, jest zatem istotny dla oceny elementu „finansowego wkładu”;

- (ii) „powierzenie” lub „wyznaczenie” wiązałoby się z jawnym i pozytywnym działaniem ukierunkowanym na konkretną stronę w związku z określonym zadaniem lub obowiązkiem, co znacznie różni się od sytuacji, w której rząd interweniuje na rynku w pewien sposób, który niekoniecznie może przynieść konkretny wynik ze względu na okoliczności faktyczne i dokonywanie wolnego wyboru przez podmioty na danym rynku. Ostatecznie kluczową kwestią leżącą u podstaw koncepcji powierzenia lub wyznaczenia jest to, czy dane postępowanie, tj. wkład finansowy w postaci dostarczenia towarów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, można przypisać rządowi, czy też nadal jest to swobodny wybór podmiotów prywatnych wynikający ze względów rynkowych takich jak ograniczenia regulacyjne;
- (iii) art. 1.1 lit. a) pkt 1) ppkt (iv) porozumienia SCM jest zasadniczo przepisem przeciwdziałającym obchodzeniu przepisów, a zatem ustalenie powierzenia lub wyznaczenia wymaga, aby rząd nałożył obowiązek na jednostkę prywatną lub sprawował władzę nad jednostką prywatną w celu dokonania wkładu finansowego. W większości przypadków można spodziewać się, że powierzenie lub wyznaczenie odnoszące się do jednostki prywatnej wiąże się z pewną formą groźby lub nakłaniania, co z kolei może stanowić dowód powierzenia lub wyznaczenia. Rządy mogą jednak dysponować innymi środkami sprawowania władzy nad podmiotem prywatnym, przy czym niektóre z nich mogą być „bardziej subtelne” niż nakaz lub mogą nie wiązać się z takim samym stopniem przymusu;
- (iv) musi istnieć „dający się wykazać związek” między działaniem rządu a postępowaniem jednostki prywatnej. Nie ma powodu, dla którego przypadek powierzenia lub wyznaczenia przez rząd nie powinien być oparty na poszlakach (takich jak dorozumiane i nieformalne działania polegające na delegowaniu lub nakazywaniu), pod warunkiem że takie dowody mają wartość dowodową i są przekonujące. W tym względzie dowody potwierdzające zamiar wspierania przez rząd przemysłu przetwórczego (np. poprzez publicznie ogłoszone politykę lub decyzje rządu, lub inne działania rządu) lub istnienie innych środków rządowych zapewniających określony wynik na rynku (np. ograniczenie wywozu w połączeniu ze środkiem rządowym uniemożliwiającym podmiotom podlegającym temu ograniczeniu gromadzenie zapasów swoich produktów lub regulowanie cen przez rząd w celu utrzymania niskich cen krajowych w przypadku produktu objętego postępowaniem) mogą być istotne dla ustalenia istnienia „finansowego wkładu” na podstawie art. 1.1 lit. a) pkt 1) ppkt (iv) porozumienia SCM (w szczególności stanowiącego pośredni sposób dostarczania towarów przez rząd, zgodnie z ppkt (iii)). W pewnych okolicznościach „wytoczne” rządu mogą stanowić wyznaczenie. Ponadto w zależności od okoliczności jednostka prywatna może podjąć decyzję o niewykonywaniu funkcji, którą jej powierzono lub wyznaczono, pomimo ewentualnych negatywnych konsekwencji, które mogą wynikać z takiej decyzji. Samo w sobie nie dowodzi to jednak, że jednostce prywatnej nie powierzono ani nie wyznaczono funkcji.
- (451) Zgodnie z tym orzecznictwem Komisja zbadała charakter interwencji rządu Indonezji, tj. kwestię, czy interwencja rządu Indonezji obejmuje powierzenie lub wyznaczenie producentom rudy niklu dostarczania rudy niklu hutom za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia; charakter jednostek, którym powierzono lub wyznaczono to zadanie, tj. kwestię, czy producenci rudy niklu są jednostkami prywatnymi w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego oraz działania podmiotów, którym powierzono lub wyznaczono wykonywanie funkcji, tj. kwestię, czy producenci rudy niklu, którym powierzono lub wyznaczono wykonywanie funkcji, dostarczają rudę niklu indonezyjskim hutom za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia i tym samym działają jako pełnomocnicy rządu Indonezji. Ponadto Komisja oceniła, czy wykonywana funkcja zazwyczaj jest przyznana władzy publicznej, tj. czy zapewnienie dostaw rudy niklu hutom w Indonezji należy do zwyczajnej działalności rządowej, oraz czy w praktyce taka funkcja nie różni się pod żadnym względem od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rządy, tj. czy faktyczne dostarczenie rudy niklu przez producentów/przedsiębiorstwa górnicze różni się w rzeczywistości od działań, jakie podjąłby sam rząd.

Ocena

- (452) Mając na uwadze orzecznictwo WTO, o którym mowa w poprzedniej sekcji, Komisja przeanalizowała po pierwsze, czy wsparcie udzielane przez rząd Indonezji indonezyjskiemu przemysłowi stalowemu w postaci dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia jest rzeczywiście celem poszczególnych przedmiotowych środków rządowych, czy też jedynie „efektem ubocznym” wykonywania ogólnych uprawnień regulacyjnych. W toku dochodzenia zbadano zwłaszcza, czy stwierdzone niższe ceny rudy niklu stanowiły część celów rządowych, czy też stanowiły one „niezamierzony” efekt uboczny ogólnych regulacji rządowych. Komisja stwierdziła, że poszczególne interwencje rządu Indonezji służyły wsparciu przemysłu stali nierdzewnej, a niższe ceny rudy niklu stanowiły zamierzony cel zastosowanych środków.
- (453) Aby osiągnąć cen cel strategiczny, na przestrzeni lat rząd Indonezji wprowadził szereg środków. W sekcji 4.4 przedstawiono stosowne informacje ogólne i kontekstowe, które doprowadziły do podjęcia przez rząd Indonezji decyzji o maksymalizacji wartości dodanej wynikającej ze znacznych rezerw rudy niklu poprzez rozwój przemysłu hutniczego i przemysłu stali nierdzewnej niższego szczebla. Elementem tej ogólnej polityki rządu Indonezji było zachęcenie hut do budowy i utrzymania zdolności hutniczych w Indonezji, przy czym taką zachętą miało być m.in. zapew-

nienie hutom niskich cen rudy niklu oraz w szczególności stosowanie ograniczeń wywozowych w połączeniu z dodatkowymi środkami rządowymi, zwłaszcza z wymogami dotyczącymi przetwarzania w kraju i obowiązkowym mechanizmem ustalania cen w sztuczny sposób utrzymującym ceny na niskim poziomie.

- (454) W szczególności w Prawie górniczym z 2009 r. na wszystkie przedsiębiorstwa wydobywające rudę niklu nałożono obowiązek budowy własnego zakładu przetwarzania/oczyszczania niklu albo sprzedaży swojego wyboru takiemu zakładowi krajowemu. Faktycznie jest to zakaz wywozu nieprzetworzonej rudy niklu. Jednym z kluczowych ustalonych celów Prawa górniczego z 2009 r. w tym zakresie jest: „wspieranie i kontynuowanie rozwoju zdolności na rzecz zwiększenia możliwości konkurencyjności na poziomie krajowym, regionalnym i międzynarodowym” (art. 3 lit. d)). Prawo górnicze z 2009 r. stanowi potwierdzenie celu rządu Indonezji polegającego na stworzeniu przemysłu przetwarzania minerałów niższego szczebla i zapewnieniu jego przewagi konkurencyjnej na szczeblu międzynarodowym. Ponieważ rudę niklu wykorzystuje się głównie do produkcji stali nierdzewnej, nie ma wątpliwości, że głównymi beneficjentami Prawa górniczego z 2009 r. są producenci eksportujący.
- (455) Jak szczegółowo wyjaśniono w poprzedniej sekcji dotyczącej działania przedsiębiorstw górniczych w charakterze podmiotów publicznych, w odniesieniu do rudy niklu rząd Indonezji wprowadził w szczególności następujące środki stosowane wobec wszystkich przedsiębiorstw górniczych niezależnie, czy są to przedsiębiorstwa publiczne czy prywatne:
- (i) obowiązek przetwarzania w kraju (zob. motywy 401–404);
  - (ii) ograniczenia wywozowe do 2019 r. i pełny zakaz wywozu od 1 stycznia 2020 r. (zob. motywy 405–413);
  - (iii) obowiązkowy mechanizm ustalania cen (zob. motywy 435–437).
- (456) Podsumowując, zgodnie z obowiązkiem przetwarzania huty musiały przetwarzać rudę niklu w kraju, co świadczy o tym, że rząd Indonezji zamierzał zapewnić, aby ruda niklu nie przeznaczano na wywóz, tylko aby była ona wydobywana i przetwarzana w kraju. Zapewnieniu braku możliwości wywozu rudy niklu, oprócz obowiązku przetwarzania w kraju, służyły w szczególności późniejsze formalne lub faktyczne ograniczenia wywozowe i zakazy wywozu rudy niklu stosowane od 2014 r., po zakończeniu okresu przejściowego, który rozpoczął się w 2009 r., a w szczególności pełny zakaz wywozu obowiązujący od 1 stycznia 2020 r. Zastosowane środki służyły obowiązkowemu zatrzymaniu rudy niklu na rynku krajowym z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej oraz skutkowały obniżeniem krajowych cen rudy niklu.
- (457) W ramach dalszego wsparcia niskich cen rudy niklu wynikających z ograniczeń wywozowych (i obowiązku przetwarzania w kraju) w 2020 r. wprowadzono obowiązkowy mechanizm ustalania cen.
- (458) Rząd Indonezji zaczął regulować niektóre aspekty cen rudy niklu już w 2010 r., wykorzystując do tego celu art. 85 rozporządzenia rządu nr 23 z 2010 r. W przepisach tych określono cenę referencyjną głównie do celów obliczania poziomu opłat licencyjnych należnych rządowi Indonezji. Nie regulowały one jeszcze cen transakcyjnych między przedsiębiorstwami górniczymi a hutami. Ponadto na początku cena referencyjna miała zastosowanie jedynie do krajowych transakcji dotyczących rudy niklu. Rząd Indonezji chciał zagwarantować, że biorąc pod uwagę potencjalnie niski poziom cen krajowych w porównaniu z cenami eksportowymi, rząd będzie w stanie pobierać odpowiednie opłaty licencyjne od sprzedaży krajowej. Mechanizm ustalania cen określony w art. 85 został zmieniony w sposób istotny w 2017 r. w drodze rozporządzenia rządu nr 1 z 2017 r., na mocy którego rząd Indonezji zaczął regulować nie tylko cenę rudy niklu w odniesieniu do opłat licencyjnych, ale rzeczywistą cenę transakcyjną. Zmieniona wersja art. 85 w rozporządzeniu rządu nr 1 z 2017 r. brzmi następująco: „(1) Posiadacze koncesji IUP na działalność wydobywczą, zarówno w zakresie minerałów, jak i węgla kamiennego, którzy sprzedają minerały i węgiel kamienny muszą odwoływać się do ceny referencyjnej. (2) Cena, o której mowa w punkcie (1) jest ustalana przez: a. ministra ds. metali i węgla kamiennego; b. gubernatora lub regenta/burmistrza, w zależności od jego roli, w przypadku minerałów i skał niemetalicznych i skał. (3) Cena, o której mowa w punkcie (1), jest ustalana przez mechanizm rynkowy lub w zależności od ceny akceptowanej na rynku międzynarodowym. (4) Szczegóły dotyczące ustalania cen minerałów metalicznych i węgla kamiennego określa rozporządzenie ministra”⁽⁹⁷⁾.

⁽⁹⁷⁾ Rząd Indonezji stwierdził, że ta zmieniona wersja art. 85 w rozporządzeniu rządu nr 1 z 2017 r. miała na celu zastosowanie ceny referencyjnej rud mineralnych w sprzedaży minerałów i węgla kamiennego do celów obliczania dochodów państwa. Wydaje się jednak, że w rozporządzeniu tym nie ma żadnego odniesienia do faktu, że cenę referencyjną rud mineralnych należy stosować wyłącznie do celów obliczania dochodów państwa.

- (459) Rząd Indonezji ustanowił faktyczny mechanizm ustalania cen referencyjnych dla transakcji między przedsiębiorstwami górniczymi a hutami za pośrednictwem swoich szczegółowych regulacji, aby osiągnąć znaczną zniżkę ceny rudy niklu na rynkach międzynarodowych. Cenę referencyjną rud mineralnych w odniesieniu do niklu (HPM) określono na podstawie wzoru zawartego w dekrete MEZM nr 2946K/30/MEM/2017, w następujący sposób: Cena referencyjna rud mineralnych w odniesieniu do rudy niklu = % Ni x CF x cena odniesienia rudy niklu „1. Cena referencyjna rud mineralnych w odniesieniu do rudy niklu jest ceną referencyjną minerału metalicznego w postaci rudy niklu w USD/DMT. 2. % Ni oznacza zawartość Ni w rudzie niklu. 3. CF oznacza współczynnik korygujący, czyli wielkość procentową, która uwzględnia wartość rabatu lub premii w stosunku do jakości sprzedawanego towaru, przy założeniu, że: a. współczynnik korygujący dla rudy niklu z zawartością Ni na poziomie 1,9 % = 20 %; oraz b. współczynnik korygujący będzie rósł/malał o 1 % w przypadku każdego wzrostu zawartości Ni o 0,1 %”. W rozporządzeniu MEZM nr 7 z 2017 r. HPM zdefiniowano jako „cenę minerałów metalicznych, określonych w punkcie sprzedaży, dostarczonych na statek w odniesieniu do każdego towaru górniczego zawierającego minerały metaliczne” zaś HMA jako „cenę uzyskaną na podstawie średnich opublikowanych cen minerałów metalicznych w poprzednim miesiącu lub cenę w tym samym dniu co transakcja zgodnie z wartością z opublikowanej ceny minerałów metalicznych”. Kwota średniej ceny rud mineralnych jest ustalana co miesiąc przez ministra i odnosi się do cen międzynarodowych, takich jak cena niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali (LME).
- (460) Chociaż rzeczywiście wzór na obliczenie regulowanej ceny referencyjnej rud mineralnych w odniesieniu do rudy niklu jest powiązany z międzynarodową ceną rudy niklu, wzór ten zawiera znaczny współczynnik korygujący, który gwarantuje, że indonezyjska krajowa cena rudy niklu jest znacznie niższa od cen międzynarodowych.
- (461) W rozporządzeniu dotyczącym ustalania cen również wyraźnie wskazano na zamiar rządu Indonezji, aby regulować ceny na korzyść krajowego przemysłu stali nierdzewnej na poziomie niższym od normalnych warunków rynkowych. Mechanizm ten miał na celu osiągnięcie ceny ze znaczną zniżką w stosunku do międzynarodowej ceny rynkowej. Zostało to potwierdzone w różnych oświadczeniach rządu Indonezji. Ten mechanizm ustalania cen miał również zasadnicze znaczenie dla realizacji celów polityki rządu Indonezji, ponieważ zapewniał przedsiębiorstwom górniczym możliwość kontynuowania wydobycia i dostaw dla przemysłu niższego szczebla, ponieważ stroniczość polityki rządu Indonezji na korzyść hut zagrażała egzystencji kilku kopalniom.
- (462) Komunikacie prasowym MEZM nr 253.Pers/04/SJI/2020 w sprawie nowego rozporządzenia w sprawie ceny referencyjnej rud mineralnych ⁽⁹⁸⁾ potwierdzono fakt, że poprzez mechanizm cen regulowanych rząd Indonezji zamierza utrzymać niski poziom ceny rudy niklu z korzyścią dla krajowego przemysłu hutniczego, traktując to jako swój główny cel, przy jednoczesnym zapewnieniu, że cena ta pozwoli na kontynuację wydobycia rudy niklu. Pełniący obowiązki dyrektora generalnego ds. minerałów i węgla kamiennego otwarcie wyjaśnia, że „rząd ustalił cenę referencyjną rud mineralnych poniżej ceny międzynarodowej w celu zwiększenia korzyści skali hut” oraz że „im niższa jest cena referencyjna rud mineralnych, tym bardziej ekonomiczne są huty. Zawsze ustalamy cenę referencyjną rud mineralnych poniżej międzynarodowej ceny rynkowej”. Dyrektor ds. promowania minerałów i przedsiębiorstw, Yunus Saefulhak, podał przykład ustalenia ceny referencyjnej rud mineralnych poniżej ceny międzynarodowej. „Np. jeżeli cena międzynarodowa wynosi 60 USD (za mokrą tonę metryczną), nasza (indonezyjska) cena wynosi 30 USD (za mokrą tonę metryczną)”. ⁽⁹⁹⁾.
- (463) Inni komentatorzy donoszą również, że rząd Indonezji uważnie przyglądał się interesom hutników przy ustalaniu ceny rudy niklu. Pełniący obowiązki dyrektora generalnego ds. minerałów i węgla kamiennego potwierdził, że zamierzał „dochodzić sprawiedliwości dla hut, które chcą jak najniższych cen. Ale z drugiej strony musieli zagwarantować, że działalność wydobywcza rud niklu zapewni wystarczającą marżę dla górnictwa” ⁽¹⁰⁰⁾ i dodał: „Oczywiście, proszę zauważyć, że po obliczeniu średnia cena minerałów jest nadal poniżej ceny międzynarodowej o około 30 %. Ma to na celu stworzenie klimatu inwestycyjnego dla hut do budowy zakładów przetwarzania i rafinerii w Indonezji”. ⁽¹⁰¹⁾ Regulowana cena rudy niklu oderwana od warunków rynkowych może działać tylko z równoległym wdrożeniem zakazu wywozu, który uniemożliwi kopalniom korzystanie z innych możliwości sprzedaży i możliwości obejścia ograniczeń cenowych poprzez sprzedaż swoich produktów za granicą po wyższej cenie.

⁽⁹⁸⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>

⁽⁹⁹⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>

⁽¹⁰⁰⁾ <http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf>

⁽¹⁰¹⁾ <http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf>

- (464) Nakładając na przedsiębiorstwa górnicze ograniczenia wywozowe w odniesieniu do rudy niklu, w połączeniu z innymi środkami rządowymi, w tym w szczególności z (i) regulacją cen, która utrzymywała ceny rudy niklu na sztucznie zaniżonym poziomie, oraz (ii) wymogami w zakresie przetwarzania krajowego skutkującymi nadwyżką podaży i zaniżonymi cenami, rząd Indonezji postawił przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu w sytuacji nieracjonalnej pod względem gospodarczym, zmuszając je do sprzedaży rudy niklu na rynku krajowym po sztucznie zaniżonych cenach w porównaniu ze znacznie wyższymi cenami, które mogłyby uzyskać w przeciwnym razie od znacznie większej liczby potencjalnych klientów w przypadku braku obowiązku koncesyjnego i mechanizmu ustalania cen. Przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu są zatem pozbawione racjonalnego wyboru handlowego i są nakłaniane do przestrzegania celu polityki rządu Indonezji, jakim jest sprzyjanie przemysłowi stali nierdzewnej.
- (465) W oparciu o dane dostarczone przez rząd Indonezji dotyczące produkcji i zużycia rudy niklu w Indonezji, zakładając, że dane te są dokładne, jak twierdzi rząd Indonezji (zob. motywy 348 i 351), produkcja rudy niklu znacznie przewyższa zużycie rudy niklu.
- (466) Innymi słowy, środki te razem wzięte stanowią wyraźne i potwierdzone działanie rządu Indonezji polegające na delegowaniu uprawnień lub nakazów do przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem rudy niklu celem skłonienia ich do dostarczania hutom rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Rola rządu Indonezji znacznie wykraczała poza zwykłą interwencję jako regulatora rynku w sektorze górniczym. Stosowne środki nie tylko regulowały ogólne aspekty rynku, lecz także narzucały określone zachowanie przedsiębiorstwom górniczym, zobowiązując je do przetwarzania rudy w kraju, zamykając rynki eksportowe oraz ustalając cenę ze znaczną zniżką w stosunku do rynku międzynarodowego. Wszystkie te środki podjęto, aby umożliwić przedsiębiorstwom górniczym dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia z korzyścią dla przemysłu niższego szczebla. Zamiar ten został jasno wyrażony w licznych deklaracjach politycznych i działaniach.
- (467) Zobowiązując przedsiębiorstwa górnicze do przestrzegania tych środków (w tym poprzez kary i cofnięcie koncesji (zob. motywy 337–375)), rządu Indonezji pozbawił je możliwości swobodnego wyboru strategii produkcji i sprzedaży zgodnie z uwarunkowaniami rynkowymi. Innymi słowy, środki te wyraźnie świadczą o istnieniu „dającego się wykazać związku” między działaniem rządu a zachowaniem prywatnych przedsiębiorstw górniczych. Rząd Indonezji wykorzystał przedsiębiorstwa górnicze jako pełnomocnika do wspierania hut i producentów stali nierdzewnej. Ponadto Komisja odnotowała już, że rząd Indonezji, w ramach wykonywanych przez siebie funkcji, zarządza wydobyciem zasobów naturalnych, w tym rudy niklu, oraz kontroluje ich wydobycie (zob. motyw 374). Dostarczanie rudy niklu można zatem traktować jako funkcję zwykle powierzaną rządowi w ramach wykonywanych przez niego uprawnień regulacyjnych.
- (468) W istocie, zamiast dostarczać rudę niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia bezpośrednio przemysłowi stali nierdzewnej, aby osiągnąć cele polityki publicznej rządu Indonezji, polegające na przyciągnięciu zdolności produkcyjnych w zakresie wytopu przez niskie ceny rudy niklu, rząd Indonezji skłonił przedsiębiorstwa górnicze, w drodze pakietu starannie ukierunkowanych przepisów ustawowych i wykonawczych, do uczynienia tego w jego imieniu.
- (469) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji zgłosił sprzeciw, po pierwsze, wobec odniesienia do konstytucji z 1945 r. w motywie 374 jako całkowicie nieistotnego w kontekście ustalania wkładu finansowego. W tym względzie rząd Indonezji przypomniał o zasadzie suwerenności państwa, która obejmuje zasadę suwerenności w zakresie zasobów krajowych, uznaną przez zespół orzekający WTO w sprawie *Chiny – Surowce* ⁽¹⁰²⁾.
- (470) Komisja zauważyła na wstępie, że odniesienie do konstytucji z 1945 r. pozostaje bez uszczerbku dla zasady suwerenności państwa, w tym zasady suwerenności w zakresie zasobów naturalnych. W istocie Komisja nie kwestionowała możliwości ani zdolności rządu Indonezji do podejmowania decyzji politycznych i regulacyjnych. Jedynym ustaleniem, jakie w motywie 374 Komisja zaczerpnęła z konstytucji z 1945 r., wraz z Prawem górniczym z 2009 r., jest to, że wszystkie minerały w Indonezji stanowią publiczne zasoby naturalne, które są kontrolowane i wykorzystywane przez państwo. Komisja nie ustaliła, wyłącznie na podstawie cytatu z konstytucji z 1945 r. ograniczonego do art. 33 ust. 2, że rząd Indonezji wniósł wkład finansowy w kontekście dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Znaczenie konstytucji z 1945 r. jest uzasadnione faktem, że art. 33 jest dwukrotnie wymieniony w preambule Prawa górniczego z 2009 r., która faktycznie reguluje sektor górnictwa i stanowi wdrożenie zasady zapisanej w konstytucji z 1945 r. Ponadto Komisja zauważyła, że zasada suwerenności państwa nie

⁽¹⁰²⁾ Sprawozdania zespołu orzekającego, *Chiny – Środki w zakresie wywozu różnego rodzaju surowców*, WT/DS394/R, Add.1 i Corr.1 / WT/DS395/R, Add.1 i Corr.1 / WT/DS398/R, Add.1 i Corr.1, przyjęte w dniu 22 lutego 2012 r., zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, s. 3 501, pkt 7.378 i 7.380.

wyklucza, że niektóre wybory w zakresie polityki i regulacji, swobodnie podejmowane przez rząd Indonezji, mogą zostać zakwalifikowane, przy uwzględnieniu wszystkich pozostałych dostępnych dowodów, jako stanowiące wkład finansowy do celów realizacji zobowiązań rządu Indonezji zgodnie z WTO. W sprawie *Chiny – Surowce* zespół orzekający, uznając, że „zdolność do zawierania umów międzynarodowych – takich jak Porozumienie WTO – jest podstawowym przykładem wykonywania suwerenności”⁽¹⁰³⁾, przypomniał, że „członkowie muszą wykonywać swoją suwerenność w zakresie zasobów naturalnych zgodnie ze swoimi zobowiązaniami w ramach WTO”⁽¹⁰⁴⁾. W związku z tym, co do istoty sprawy, w sprawie *Chiny – Surowce* zespół orzekający zalecił⁽¹⁰⁵⁾, a Organ Apelacyjny podtrzymał⁽¹⁰⁶⁾, że Chiny muszą dostosować swoje należności celne wywozowe i kontyngent wywozowy na niektóre surowce do swoich zobowiązań w ramach WTO. W związku z tym Komisja uznała odniesienie do konstytucji za istotne dla zrozumienia kontekstu prawnego i odrzuciła ten zarzut.

- (471) Rząd Indonezji twierdził również, że przepisy ustawowe, wykonawcze i polityczne dotyczące górnictwa cytowane przez Komisję są nieistotne w kontekście ustalania wkładu finansowego, ponieważ nie wpływają na transakcje handlowe między podmiotami gospodarczymi. Rząd Indonezji twierdził, że Komisja błędnie zinterpretowała znaczenie słowa „kontrola”, zawartego w wielu przepisach, które w rzeczywistości odnosi się do działalności polegającej na zarządzaniu przedsiębiorstwami górniczymi lub działaniami mającymi na celu zwalczanie nielegalnego wydobycia, zapobieganie szkodom dla środowiska spowodowanym działalnością górniczą oraz zagwarantowanie, że działalność poszukiwawcza jest w pełni zgodna z dobrymi praktykami górniczymi, a także na nadzorowaniu tych przedsiębiorstw i działań. W tym względzie rząd Indonezji odniósł się do definicji kierowania, nadzoru, ochrony publicznej i wytycznych wykonawczych zawartych w rozdziale XIX Prawa górniczego z 2009 r. oraz w art. 3 rozporządzenia rządu nr 55 z 2010 r., wzywając Komisję do uwzględnienia całego prawodawstwa, w tym środków wykonawczych, zwłaszcza rozporządzenia rządu nr 55 z 2010 r. Rząd Indonezji był zdania, że przepisy te nie dowodzą, iż ingeruje on w prywatne transakcje gospodarcze i nakazuje przedsiębiorstwom zajmującym się wydobyciem rudy niklu dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (472) W szczególności rząd Indonezji zakwestionował rolę przypisaną mu przez Komisję w motywie 327 na rynku rudy niklu, odnosząc się do preambuły rozporządzenia MEZM nr 26 2018 r. dotyczącej wdrożenia dobrych zasad górniczych i nadzoru nad wydobyciem minerałów i węgla kamiennego, która wdraża rozporządzenie rządu nr 55 z 2010 r. i stanowi, że zadaniem rządu Indonezji jest jedynie nadzorowanie i zapewnianie wytycznych w zakresie wdrażania dobrych zasad i praktyk górniczych.
- (473) Rząd Indonezji zareagował również na stwierdzenie zawarte w motywie 374, że wszystkie zasoby naturalne są przez niego kontrolowane, twierdząc, że musi kontrolować sektor górniczy, aby zapobiegać negatywnym skutkom działalności górniczej, takim jak degradacja środowiska i zanieczyszczenie związane z obszarami górniczymi.
- (474) Komisja uznała przede wszystkim, że aby dojść do wniosku dotyczącego wkładu finansowego w kontekście dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, musi wziąć pod uwagę każdy istotny akt ustawodawczy lub wykonawczy dotyczący sektora górniczego, w tym rozporządzenie wykonawcze. Ocena prawna oparta jedynie na częściowych informacjach i dowodach znajdujących się w aktach sprawy, w której pominięto potencjalnie istotne informacje i dowody, podważyłaby dokładność i adekwatność ustaleń Komisji. W związku z tym zobowiązaniem prawnym Komisji było przeanalizowanie wszystkich istotnych dowodów, sprzecznych z twierdzeniem rządu Indonezji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (475) Jeżeli chodzi o pozostałe twierdzenia, zarzuty, że Komisja błędnie zrozumiała znaczenie słowa „kontrola” oraz częściowe, ograniczone cytaty niektórych aktów prawnych, same w sobie nie są w stanie zmienić ustaleń Komisji.
- (476) W istocie Komisja nie kwestionuje faktu, że kontrola sprawowana przez rząd Indonezji poprzez zarządzanie i nadzór jest wykonywana również w celu zwalczania nielegalnego wydobycia, zapobiegania szkodom w środowisku i zapewnienia dobrych praktyk górniczych. Kontrola sprawowana przez rząd Indonezji nie ogranicza się jednak wyłącznie do tych działań. Jak wykazało dochodzenie i dowody, kontrola sprawowana przez rząd Indonezji została również

⁽¹⁰³⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Chiny – Surowce*, cit., pkt 7.382.

⁽¹⁰⁴⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Chiny – Surowce*, cit., pkt 7.381.

⁽¹⁰⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Chiny – Surowce*, cit., pkt 8.8.

⁽¹⁰⁶⁾ Sprawozdania Organu Apelacyjnego, *Chiny – Środki w zakresie wywozu różnego rodzaju surowców*, WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, przyjęte w dniu 22 lutego 2012 r., DSR 2012:VII, s. 3295, pkt 362 lit. b).

wdrożona na potrzeby realizacji nadrzędnego celu, jakim jest rozwój krajowego przemysłu przetwórczego, między innymi poprzez kontrolę produkcji i cen sprzedaży rudy niklu. Fakt, iż kontrola może mieć inne równoległe lub pomocnicze cele nie zmienia tego stanu rzeczy. Już to wystarczyłoby do oddalenia tego zarzutu.

- (477) Dla pełności wyводу Komisja przeanalizowała również definicje kierowania, nadzoru i ochrony publicznej zawarte w rozdziale XIX Prawa górniczego z 2009 r. Komisja zauważyła, że odnoszą się one do działalności w zakresie kierowania i nadzoru, którą centralny rząd Indonezji sprawuje nad władzami szczebla prowincjonalnego i okręgowego/miejskiego w ramach ich kompetencji w zakresie zarządzania sektorem górnictwem. Wynika to jasno z ustępów wprowadzających definicje zgłoszone przez rząd Indonezji, a mianowicie art. 139: „minister wydaje polecenia dotyczące zarządzania działalnością górnictwem prowadzoną przez rządy prowincji oraz rządy okręgowe/miejskie w ramach jego kompetencji” oraz art. 140 ust. 1: „minister sprawuje nadzór nad działalnością górnictwem prowadzoną przez rządy prowincji oraz rządy okręgowe/miejskie w ramach jego kompetencji”. Potwierdzają to również przypisanie centralnemu rządowi Indonezji w art. 6 ust. 1 Prawa górniczego z 2009 r., gdzie lit. n) obejmuje „kierowanie zarządzaniem wydobycia minerałów i węgla kamiennego prowadzonym przez władze regionalne oraz nadzór nad wydobyciem”. W związku z tym działalność związana z kierowaniem i nadzorem oraz jej definicje dotyczą kierowania i nadzoru centralnego sprawowanych przez rząd Indonezji w odniesieniu do władz lokalnych. Stanowi to jednak wyłącznie jedno z przypisań do centralnego rządu Indonezji. Komisja zauważa np., że rząd Indonezji nie odniósł się w swoich argumentach do rozdziału III Prawa górniczego z 2009 r., wyraźnie zatytułowanego „Kontrola minerałów i węgla kamiennego”. Kontrola ta jest sprawowana na wszystkich szczeblach rządu Indonezji (art. 4 ust. 2: „jest sprawowana przez rząd lub władze regionalne”), w przeciwieństwie do kierowania i nadzoru, o których mowa w rozdziale XIX, sprawowanych konkretnie przez Ministra Energii i Surowców Mineralnych. Ponadto w art. 5 Prawa górniczego z 2009 r. dalej rozwinięto pojęcie kontroli, stwierdzając, że „w interesie narodowym [...] rząd [...] może przyjąć politykę preferencji w odniesieniu do krajowych potrzeb w zakresie minerałów lub węgla kamiennego” (ust. 1), że „interesy narodowe [...] mogą być realizowane poprzez nadzór nad produkcją i wywozem” (ust. 2) oraz że „w ramach nadzoru [...] rząd jest uprawniony do ustalania rocznej wielkości produkcji każdego towaru dla każdej prowincji” (ust. 3). Nadzór, o którym mowa w art. 5, bardzo różni się od nadzoru, o którym mowa w rozdziale XIX. W definicji nadzoru zgłoszonej przez rząd Indonezji, zawartej w art. 141 w rozdziale XIX Prawa górniczego z 2009 r., nie można znaleźć żadnego odniesienia do produkcji i wywozu. Rząd Indonezji nie przedstawił żadnych dowodów na to, że pojęcie kontroli jest zdefiniowane jako nadzór w art. 141, ani że nadzór, o którym mowa w art. 5, jest zdefiniowany w art. 141. W rzeczywistości definicja nadzoru w art. 141 wyraźnie odnosi się do „nadzoru zgodnie z art. 140”, tj. do nadzoru centralnego sprawowanego przez rząd Indonezji nad władzami lokalnymi w zakresie zarządzania sektorem górnictwem.
- (478) Ponadto również w odniesieniu do art. 3 rozporządzenia rządu nr 55 z 2010 r. rząd Indonezji dokonuje częściowej interpretacji przepisów. Chociaż Komisja nie kwestionuje definicji wytycznych zawartej w art. 3, zauważa, że nie jest ona istotna dla oceny kontroli. Istotny jest np. fakt, że „minister, gubernator lub regent/burmistrz zgodnie ze swoimi uprawnieniami sprawują nadzór nad realizacją zarządzania przedsiębiorstwami górnictwem [...]” (art. 13 ust. 2), że „nadzór, o którym mowa w art. 13 ust. 2, sprawowany jest w następujących dziedzinach: [...] b. wprowadzanie do obrotu” (art. 16 lit. b)) i wreszcie, że „nadzór nad wprowadzaniem do obrotu, o którym mowa w art. 16 lit. b, powinien obejmować co najmniej następujące dziedziny: a. realizację produkcji i sprzedaży, w tym jakość i ilość oraz cenę minerałów i węgla kamiennego” (art. 22). Rząd Indonezji nie odniósł się do żadnej z tych wyraźnych podstaw prawnych kontroli sprawowanej przez rząd Indonezji i jego interwencji w ustalanie cen rudy niklu.
- (479) Ponadto w odniesieniu do rozporządzenia MEZM nr 26/2018 Komisja nie zakwestionowała faktu, że zgodnie z jego preambułą zadaniem rządu Indonezji jest jedynie nadzorowanie i zapewnianie wytycznych w zakresie wdrażania dobrych zasad i praktyk górniczych. Komisja uważa, że samo to stwierdzenie nie jest wystarczające, aby opisać rolę rządu Indonezji. Wręcz przeciwnie, należy zauważyć, że definicja dobrych praktyk górniczych „obejmuje [...] b. zarządzanie działalnością górnictwem” (art. 3 ust. 2 lit. b)), które z kolei „obejmuje wdrożenie: a. wprowadzania do obrotu” (art. 3 ust. 4 lit. a)). Te przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu są wdrażane przez posiadaczy koncesji IUP i IUPK w odniesieniu do działalności produkcyjnej i „obejmują co najmniej: [...] c. cenę sprzedaży minerałów i węgla kamiennego opartą na cenie referencyjnej minerałów, cenie referencyjnej węgla kamiennego lub cenie sprzedaży określonej przez ministra; d. ustalanie cen w odpowiednich umowach sprzedaży na podstawie ceny referencyjnej minerałów lub ceny referencyjnej węgla kamiennego” (art. 30, ust. 1, lit. c) i d)). Również w tym przypadku rządu Indonezji opierał się na wybiórczych cytatach i celowo nie odniósł się do najistotniejszych przepisów aktów prawnych, które przytoczył w swoim oświadczeniu. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

- (480) Rząd Indonezji utrzymywał ponadto, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu i huty mają pełną swobodę i niezależność od rządu Indonezji w zakresie negocjowania swoich transakcji handlowych, w tym ceny rudy niklu. Według rządu Indonezji ustalenie ceny referencyjnej rud mineralnych miało na celu zapewnienie (i) opłat licencyjnych oraz (ii) uczciwości w interesach, przy czym cena referencyjna rud mineralnych służyła również jako obowiązkowa cena minimalna dla rudy niklu.
- (481) Komisja zauważyła na początku, że samo w sobie sprzeczne jest twierdzenie rządu Indonezji z jednej strony, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu i huty mają pełną swobodę w negocjowaniu ceny rudy niklu, a z drugiej strony utrzymywanie, że cena referencyjna rud mineralnych działa jako obowiązkowa cena minimalna. Samo istnienie ceny referencyjnej rud mineralnych i jej rola pokazuje, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu i huty nie mają pełnej swobody w negocjowaniu cen rudy niklu. Ponadto twierdzeniu, że cena referencyjna rud mineralnych jest ceną minimalną przeczą przytaczające dowody zawarte w aktach sprawy, z których wynika, że ceny rudy niklu w praktyce odpowiadały cenie referencyjnej rud mineralnych w transakcjach między stronami powiązаныmi i niepowiązаныmi w całym okresie (zob. motyw 518). Pokazuje to, że cena referencyjna rud mineralnych była regulowanym i obowiązkowym mechanizmem cenowym, do którego stosowały się wszystkie strony, oraz że jego działanie poprzez arbitralny współczynnik korygujący zostało opracowane i wdrożone w celu zapewnienia znacznej niżki w porównaniu z międzynarodowymi cenami rudy niklu. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (482) W odpowiedzi na ustalenie, że indonezyjska cena krajowa jest utrzymywana na poziomie znacznie niższym od cen międzynarodowych, rząd Indonezji twierdził, że żadne przepisy nie oddziałują w taki sposób. Rząd Indonezji twierdził, że przeciwnie, zgodnie z rozporządzeniem MEZM nr 7 z 2017 r., cenę referencyjną rud mineralnych określono w oparciu o dominującą cenę rynkową, a jej obowiązkowe wprowadzenie zgodnie z rozporządzeniem MEZM nr 11 z 2020 r. pokazuje, w jaki sposób rząd Indonezji utrzymuje cenę międzynarodową, ponieważ cena referencyjna rud mineralnych obejmuje średnią cenę rud mineralnych, która zawiera element ceny międzynarodowej. Pomimo to rząd Indonezji utrzymywał, że decyzje handlowe w ramach transakcji były w pełni zależne od stron, bez jakiegokolwiek interwencji ze strony rządu Indonezji.
- (483) Komisja stanowczo odrzuciła twierdzenie rządu Indonezji jako bezpodstawne. Chociaż prawdą jest, że cena referencyjna rud mineralnych odnosi się do średniej ceny rud mineralnych, która odzwierciedla międzynarodową cenę niklu według Londyńskiej Giełdy Metali, średnią cenę rud mineralnych dostosowuje się następnie za pomocą arbitralnego współczynnika korygującego, jak wyjaśniono w motywie 460. Ten współczynnik korygujący wprowadza znaczną „wartość niżki lub premii w stosunku do jakości sprzedawanego towaru” (załącznik do dekretu MEZM nr 2946 K/30/MEM/2017), co skutkuje tym, że krajowe ceny rudy niklu są zawsze utrzymywane poniżej poziomów międzynarodowych. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (484) Jeżeli chodzi o rolę przedsiębiorstw górniczych, działających jako organ publiczny, rząd Indonezji twierdził, w odniesieniu do motywu 373, że nigdy nie upoważnił tych przedsiębiorstw do wykonywania funkcji rządowych i nie ma na to dowodów w aktach sprawy.
- (485) W odpowiedzi na motyw 375 rząd Indonezji sprecyzował również, że nigdy nie ustalał, komu przedsiębiorstwa górnicze powinny być sprzedawać rudę niklu do dalszego przetwarzania. W szczególności rząd Indonezji odniósł się do art. 104 ust. 1 Prawa górniczego z 2009 r., w którym sformułowanie „może współpracować z” oznacza, że przedsiębiorstwa górnicze mogą swobodnie współpracować z innymi podmiotami gospodarczymi.
- (486) Komisja zauważyła, że ustalenie, iż przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu działają jako organy publiczne, wynika z przytaczającej liczby dowodów i wynikających z nich ustaleń przedstawionych w motywach 371–445. W odniesieniu do instrukcji dotyczących tego, komu przedsiębiorstwa górnicze powinny sprzedawać rudę niklu, Komisja przyznała, że rząd Indonezji nie zmusza bezpośrednio przedsiębiorstw górniczych do współpracy z innymi posiadaczami pozwoleń na działalność wydobywczą lub specjalnych pozwoleń na działalność wydobywczą. Przedsiębiorstwa górnicze są jednak zobowiązane do zwiększenia wartości dodanej swojej produkcji zgodnie z art. 102 Prawa górniczego z 2009 r. Jeżeli nie mogą tego zrobić samodzielnie, muszą współpracować z innymi posiadaczami pozwoleń na działalność wydobywczą lub specjalnych pozwoleń na działalność wydobywczą. Po podjęciu decyzji o współpracy Prawo górnicze z 2009 r. znacznie ogranicza liczbę potencjalnych współpracujących stron, stanowiąc w art. 103, że urobek musi być przetwarzany w kraju, w Indonezji, i ograniczając udział w przetwarzaniu urobku do posiadaczy pozwoleń na działalność wydobywczą lub specjalnych pozwoleń na działalność wydobywczą. Ponadto pozwolenia na wydobycie lub specjalne pozwolenia na działalność wydobywczą są wydawane przez rząd Indonezji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (487) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że nigdy nie określał, które przedsiębiorstwa i obszary mogą wydobywać rudę niklu. Stwierdził on, że pozwolenia na działalność wydobywczą pełnią funkcję kontrolną i regulacyjną w celu zapewnienia, aby poszczególne działalności nie były ze sobą sprzeczne oraz aby nie dochodziło do niewłaściwego wykorzystywania przyznaných pozwoleń. Na poparcie tego rząd Indonezji odniósł się do rozporządzenia MEZM nr 7 z 2020 r., w którym stwierdza się, że celem pozwoleń na działalność wydobywczą jest zagwarantowanie pewności prawa, zapewnienie skuteczności i wydajności w działalności górniczej oraz zachęcanie do rozwoju działalności gospodarczej. Ponadto rząd Indonezji zwrócił się do Komisji, aby przyjrzała się również rozporządzeniom

wykonawczym, takim jak rozporządzenie MEZM nr 25 z 2018 r. dotyczące przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem minerałów i węgla kamiennego, w którym wyjaśniono planowanie i kroki administracyjne związane z wydobyciem rudy niklu. W szczególności, w odniesieniu do rocznych planów prac i budżetu, rząd Indonezji przypomniał, że ilość rudy niklu do wydobycia zależy od wyników poszukiwań i studium wykonalności przygotowanych przez przedsiębiorstwa. Rząd Indonezji zatwierdza roczne plany prac i budżet, o ile są one zgodne ze studium wykonalności, i wymaga od przedsiębiorstw górniczych jedynie dalszego przetwarzania minerałów do określonego stopnia oczyszczenia. Rząd Indonezji argumentował, że wymóg ten jest normalny i nie jest związany z przemysłem stali nierdzewnej.

- (488) Komisja zauważyła, że poszczególne cele wydania pozwolenia na działalność wydobywczą nie mają wpływu na ustalenie, że rząd Indonezji poprzez pozwolenia na działalność wydobywczą określa, które przedsiębiorstwa mają prawo do wydobywania rudy niklu. Ponadto Komisja zauważa, że rząd Indonezji nie zakwestionował ustalenia, że poprzez swoje decyzje dotyczące planowania na szczeblu krajowym i lokalnym określa, na których obszarach można wydobywać rudę niklu. Komisja potwierdziła również, że w swojej analizie uwzględniła rozporządzenie MEZM nr 25 z 2018 r. i że nie doprowadziło to do ustaleń innych niż te zawarte w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto w odniesieniu do rocznych planów prac i budżetu, Komisja zauważyła, że rząd Indonezji nie przedstawił pełnych studiów wykonalności i unikał angażowania się w dyskusje na temat sposobu ustalania celów produkcyjnych dla każdego przedsiębiorstwa, a następnie sposobu monitorowania i działania w odniesieniu do produkcji faktycznie osiągniętej w okresie objętym studium wykonalności. Ze względu na brak współpracy w tej ważnej kwestii Komisja musiała oprzeć się na wnioskach wyciągniętych po zastosowaniu art. 28 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym powyższe argumenty, nie poparte dalszymi dowodami, zostały odrzucone.
- (489) W odpowiedzi na wniosek zawarty w motywie 393, zgodnie z którym duża część przedsiębiorstw zajmujących się wydobyciem rudy niklu jest własnością rządu Indonezji, rząd Indonezji przypomniał, że zgodnie z art. 2 ustawy nr 19 z 2003 r. przedsiębiorstwa państwowe są ustanawiane w celu maksymalizacji zysków w ramach ich działalności gospodarczej.
- (490) W tym względzie rząd Indonezji stwierdził, że ustanowienie powierzenia i wyznaczenia w odniesieniu do przedsiębiorstw górniczych wymagałoby pisemnego prawodawstwa, którego w tym przypadku nie ma. Jako przykład rząd Indonezji wskazał sektor węglowy, w którym dekretem MEZM nr 261 z 2019 r. wprowadzono cenę maksymalną dla węgla przeznaczonego do publicznej produkcji energii elektrycznej. Rząd Indonezji twierdził jednak, że taki pułap nie istnieje w przypadku rudy niklu lub przemysłu stali nierdzewnej. Rząd Indonezji powtórzył, że jedynym wymogiem jest dodatkowe przetworzenie rudy niklu w celu osiągnięcia określonego minimalnego stopnia oczyszczenia, zgodnie z rozporządzeniem MEZM nr 25 z 2018 r.
- (491) Następnie utrzymywał, że w omawianej sprawie nie występuje żaden z trzech elementów wymaganych do stwierdzenia powierzenia i wyznaczenia, określonych przez zespół orzekający w sprawie *Stany Zjednoczone – Ograniczenia wywozu* ⁽¹⁰⁷⁾. Dodał on, że powierzenia i wyznaczenia nie można nawet stwierdzić na podstawie skutków gospodarczych środka rządowego, odwołując się do stanowiska zespołu orzekającego w sprawie *Stany Zjednoczone – Środki wyrównawcze dotyczące drewna iglastego z Kanady* ⁽¹⁰⁸⁾.
- (492) Komisja zauważyła, że fakt, iż przedsiębiorstwa państwowe są ustanawiane w celu maksymalizacji zysków zgodnie z ustawodawstwem, nie podważa własności państwowej i wszystkich pozostałych elementów, na których opiera się wniosek, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu działają jako podmiot publiczny. Istnienie środków dotyczących obowiązków przetwarzania w kraju, ograniczeń wywozowych oraz obowiązkowego mechanizmu ustalania cen wskazuje, że te przedsiębiorstwa państwowe oraz inne przedsiębiorstwa górnicze, dalekie od dążenia do maksymalizacji zysku, zmuszono do nieracjonalnego zachowania gospodarczego poprzez obowiązek przetwarzania rudy w kraju, zakaz wywozu i uzyskiwania w ten sposób wyższej ceny na rynkach międzynarodowych. Nawet w kraju mogli oni sprzedawać tylko po niskiej, narzuconej przez rząd cenie (tj. po cenie referencyjnej rud mineralnych). W związku z tym otoczenie prawne stworzone przez rząd Indonezji jest obiektywnie niezgodne z domniemanym celem ustawodawczym tych przedsiębiorstw, jakim jest maksymalizacja ich zysku.

⁽¹⁰⁷⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Stany Zjednoczone – Środki traktujące ograniczenia wywozu jako subsydia*, WT/DS194/R, przyjęte w dniu 23 sierpnia 2001 r., pkt 8.29.

⁽¹⁰⁸⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Stany Zjednoczone – Środki wyrównawcze dotyczące drewna iglastego z Kanady*, WT/DS533/R, przekazane członkom WTO w dniu 24 sierpnia 2020 r., pkt 7.600 i 7.606.

- (493) W odniesieniu do powierzania i wyznaczania Komisja na wstępie zaznaczyła, że z jej głównych ustaleń wynika, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu działają jako organy publiczne. W związku z tym, nawet gdyby twierdzenie rządu Indonezji było uzasadnione, *quod non*, nie miałyby to żadnego wpływu na wnioski dotyczące wkładu finansowego rządu lub organu publicznego. Zasadniczo Komisja wykazała istnienie powierzenia i wyznaczenia po stronie rządu Indonezji w stosunku do przedsiębiorstw górniczych w motywach 446–499. Uznano, że znalezione dowody spełniają warunki i wymogi określone w odpowiednim orzecznictwie WTO. Jak przypomniła Komisja w motywie 448, ustalenia w sprawie *Stany Zjednoczone – Ograniczenia wywozowe* należy odczytywać łącznie z ustaleniami Organu Apelacyjnego, co zostało również uznane przez zespół orzekający w sprawie *Stany Zjednoczone – Środki wyrównawcze dotyczące drewna iglastego z Kanady*. Połączenie środków wprowadzonych przez rząd Indonezji, w tym obowiązków przetwarzania w kraju, ograniczeń wywozowych oraz obowiązkowego mechanizmu ustalania cen, jak również oświadczenia złożone w związku z nimi, wskazywały, że rząd Indonezji celowo wdrożył te środki, aby powierzyć lub wyznaczyć dostawców rudy niklu do dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Dlatego też skutki osiągnięte dzięki tym środkom nie były niezamierzone lub nie były zwykłym produktem ubocznym skutków gospodarczych tej polityki. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (494) W odniesieniu do zakazu wywozu, o którym mowa w motywach 405 do 413, rząd Indonezji twierdził, że nie opracowano go w celu zniekształcenia ceny rudy niklu w Indonezji. Miał on raczej na celu ochronę rezerw mineralnych i środowiska. Rząd Indonezji powtórzył również, że transakcje dotyczące rudy niklu były dokonywane niezależnie, bez interwencji rządu Indonezji i z ceną referencyjną rud mineralnych jako ceną minimalną, ustalaną na podstawie przeważających międzynarodowych cen rynkowych i praktyk.
- (495) W tym względzie rząd Indonezji przywołał opinię zespołu orzekającego w sprawie *Stany Zjednoczone – Ograniczenia wywozowe*, który uznał, że traktowanie ograniczeń wywozowych jako wkładu finansowego opartego na samej reakcji na środek jest niezgodne z Porozumieniem w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych ⁽¹⁰⁹⁾. Zespół orzekający stwierdził, że istnienie wkładu finansowego powinno być udowodnione poprzez odniesienie do działania rządu. W rozpatrywanej sprawie rząd Indonezji twierdził, że po prostu wykonuje swoje funkcje i że jego polityka dotycząca rudy niklu nie jest działaniem mającym na celu zapewnienie subsydiów. Rząd Indonezji potwierdził, że ustalenia Komisji dotyczą reakcji lub skutku polityki dotyczącej rudy niklu.
- (496) Komisja odniosła się do swoich argumentów w motywie 493 i zauważyła, że jej ustalenia dotyczące istnienia wkładu finansowego nie opierają się wyłącznie na zakazie wywozu wprowadzonym przez Indonezję, lecz na szeregu środków i mechanizmów wprowadzonych przez rząd Indonezji, w tym w szczególności na obowiązku przetwarzania w kraju, rocznych planach prac i budżecie, obowiązku zbycia udziałów, mechanizmie ustalania cen rudy niklu oraz zakwalifikowaniu przedsiębiorstw górniczych jako „podmioty o żywotnym znaczeniu dla kraju”. Wspólne stosowanie wszystkich tych środków świadczy o celowym działaniu rządu Indonezji, ukierunkowanym na osiągnięcie celu polityki, jakim jest przyniesienie korzyści przemysłowi przetwórstwa niklu, głównie producentom płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Z tego względu twierdzenie to uznano za bezpodstawne i zostało ono odrzucone.
- (497) W odpowiedzi na ustalenie zawarte w motywie 330 dotyczące związku pomiędzy polityką rządu Indonezji dotyczącą rudy niklu a współpracą pomiędzy rządem Indonezji a rządem ChRL, rząd Indonezji stwierdził, że umowa między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie rozszerzenia i pogłębienia dwustronnej współpracy gospodarczej i handlowej nie ma żadnego związku z dostarczaniem rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W rzeczywistości, według rządu Indonezji, współpraca z rządem ChRL nie ograniczała się do przemysłu stali nierdzewnej. W każdym razie rząd Indonezji przypomniiał, że wdrożenie jakiegokolwiek umowy międzynarodowej podlega prawu indonezyjskiemu, które ma zastosowanie do wszystkich uczestników rynku w Indonezji.
- (498) Komisja zauważyła, że współpraca między rządem ChRL a rządem Indonezji, jak ustalono w ramach niniejszego dochodzenia, wykazała, że dostęp do indonezyjskiej rudy niklu był jednym z głównych celów współpracy Chin w ramach projektu Morowali. Umowę między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie rozszerzenia i pogłębienia dwustronnej współpracy gospodarczej i handlowej podpisano w 2011 r., czyli w okresie, w którym wywóz rudy niklu do Chin był wysoki, jak pokazuje tabela 2, a zakaz wywozu z 2014 r. jeszcze nie obowiązywał. Umowa zawierała już jednak odniesienie do „przemysłu stalowego” (art. III) jako jednego z obszarów współpracy, ponieważ Prawo górnicze z 2009 r. przewidywało już obowiązek przetwarzania w kraju z zastrzeżeniem 5-letniego okresu karencji. W każdym razie cel współpracy z Chinami nie ma żadnego wpływu na ustalenia dotyczące stosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, ponieważ dotyczył on jedynie kontekstu, w którym program ten był realizowany. Istotne dla ustaleń dotyczących tego programu były środki wprowadzone przez rząd Indonezji. W związku z tym argument ten został odrzucony.

⁽¹⁰⁹⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, *Stany Zjednoczone – Ograniczenia wywozu*, cit., pkt 8.34.

Wnioski

(499) Komisja stwierdziła zatem, że istnieją wystarczające dowody na to, że środki wprowadzone przez rząd Indonezji miały na celu w szczególności powierzenie lub wyznaczenie przedsiębiorstwom zajmującym się wydobyciem niklu realizacji celów polityki przynoszących korzyści przemysłowi stali nierdzewnej w sposób świadczący o subsydiu stanowiącym podstawę środków wyrównawczych, jak określono w art. 3 ust. 1 lit. a) pkt (iv) oraz (iii) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z wykładnią i zastosowaniem odpowiednich standardów WTO na mocy art. 1.1 lit. a) pkt (iv) oraz (iii) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych.

4.4.3.2.2. Korzyść

(500) Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu stanowiły organ publiczny lub rząd Indonezji powierzył im dostarczanie rudy niklu dla przemysłu stali nierdzewnej lub wyznaczył je do tego celu.

(501) W kolejnym kroku Komisja oceniła, czy przedsiębiorstwa górnicze, działając jako organy publiczne lub jako podmioty, którym rząd Indonezji powierzył dostarczanie rudy niklu lub które wyznaczył do tego zadania, faktycznie dostarczały rudę niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Wymagało to szczegółowej analizy zmian na rynku w Indonezji z użyciem odpowiednich wartości odniesienia.

(502) Zgodnie z art. 3 pkt 2, art. 5 oraz art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego Komisja oceniła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych w kategoriach korzyści przyznanych odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem.

(503) Komisja oceniła zatem najpierw, czy ceny ustalone przez przedsiębiorstwa górnicze w Indonezji mogły stanowić właściwą wartość odniesienia.

(504) Jak zauważono w motywach 435–437, dochodzenie wykazało, że ustalanie cen rudy niklu podlegało mechanizmowi ustalania cen przez rząd oraz innym interwencjom rządowym, które uniemożliwiały określenie ceny na podstawie normalnej dynamiki rynkowej popytu i podaży.

(505) Jak przypomniano w motywach 458, rząd Indonezji zaczął regulować niektóre aspekty cen rudy niklu już w 2010 r.

(506) Wraz ze stopniowym wprowadzaniem ograniczeń wywozowych i innych środków od 2014 r., aby osiągnąć swój cel polegający na ustanowieniu przemysłu stali nierdzewnej niższego szczebla na rynku krajowym oraz aby wspierać to ustanowienie m.in. poprzez niskie ceny rudy niklu, rząd Indonezji stopniowo zmieniał sposób ustalania ceny. Rząd Indonezji z powodzeniem osiągnął swój cel polityczny, jakim było stworzenie nadwyżki podaży rudy niklu na rynku indonezyjskim z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej. W rezultacie przemysł ten uzyskał znaczną możliwość kształtowania cen w stosunku do przedsiębiorstw górniczych, a tym samym znacznie obniżył ceny rudy niklu w Indonezji.

(507) W tym kontekście, jak wyjaśniono powyżej, mechanizm ustalania cen określony w art. 85 został zmieniony w 2017 r., kiedy rząd Indonezji zaczął regulować nie tylko cenę rudy niklu w odniesieniu do opłat licencyjnych, ale też rzeczywistą cenę transakcyjną.

(508) Przypomina się, że rząd Indonezji ustanowił faktyczny mechanizm ustalania cen referencyjnych dla transakcji między przedsiębiorstwami górniczymi a hutami za pośrednictwem swoich szczegółowych regulacji, aby osiągnąć znaczną obniżkę ceny rudy niklu na rynkach międzynarodowych. Cenę referencyjną rud mineralnych w odniesieniu do niklu (HPM) określono na podstawie wzoru zawartego w dekrete MEZM nr 2946K/30/MEM/2017 („rozporządzenie MEZM nr 7 z 2017 r.”), w następujący sposób: *Cena referencyjna rud mineralnych w odniesieniu do rudy niklu jest ceną minerału metalicznego w postaci rudy niklu w USD/DMT. 2. % Ni oznacza zawartość Ni w rudzie niklu. 3. CF oznacza współczynnik korygujący, czyli wielkość procentową, która uwzględnia wartość rabatu lub premii w stosunku do jakości sprzedawanego towaru, przy założeniu, że: a. współczynnik korygujący dla rudy niklu z zawartością Ni na poziomie 1,9 % = 20 %; oraz b. współczynnik korygujący będzie rósł/malał o 1 % w przypadku każdego wzrostu zawartości Ni o 0,1 %*. W rozporządzeniu MEZM nr 7 z 2017 r. cenę referencyjną rud mineralnych zdefiniowano jako „cenę minerałów metalicznych, określonych w punkcie sprzedaży, dostarczonych na statek w odniesieniu do każdego towaru górniczego zawierającego minerały metaliczne” zaś średnią cenę rud mineralnych (HMA) jako „cenę uzyskaną ze średnich opublikowanych cen minerałów metalicznych w poprzednim miesiącu lub cenę w tym samym dniu co transakcja zgodnie z wartością z opublikowanej ceny minerałów metalicznych”. Kwota średniej ceny rud mineralnych jest ustalana co miesiąc przez ministra i odnosi się do cen międzynarodowych, takich jak cena niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali.

- (509) Ponadto art. 2 rozporządzenia MEZM nr 7 z 2017 r. stanowi, co następuje: „1) Posiadacze IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych, IUP na działalność w zakresie wydobycia węgla kamiennego, IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych oraz IUPK na działalność w zakresie wydobycia węgla kamiennego przy sprzedaży minerałów metalicznych lub produktów węglowych muszą kierować się ceną referencyjną minerałów metalicznych lub ceną odniesienia rud metali”.
- (510) Rząd Indonezji twierdził, że cena referencyjna rud mineralnych była powiązana z cenami międzynarodowymi i należy ją traktować jak cenę minimalną w przypadku rzeczywistych transakcji między producentami rudy niklu a nabywcami rudy niklu. Komisja zauważa, że chociaż rzeczywiście wzór na obliczenie regulowanej ceny referencyjnej rud mineralnych w odniesieniu do rudy niklu jest powiązany z międzynarodową ceną rudy niklu, to zawiera znaczący współczynnik korygujący, który gwarantuje, że indonezyjska krajowa cena rudy niklu jest znacznie niższa od cen międzynarodowych. Z samej swojej mechaniki rzeczywista cena transakcji musi zapewniać znaczną zniżkę w stosunku do cen międzynarodowych.
- (511) Chociaż cena referencyjna rud mineralnych nie była w tym czasie ceną obowiązkową, była ona ważna dla ochrony podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie górnictwa i hutnictwa przy zakupie i sprzedaży minerałów. Dyrektor generalny MEZM stwierdził, że rząd wprowadzi cenę w październiku 2017 r. i że będzie ona ogłaszana co miesiąc. Ponadto stwierdzono, że „Cena referencyjna rud mineralnych stanie się odniesieniem, tak aby przedsiębiorstwa górnicze nie sprzedawały po wyższej cenie, w przeciwnym razie przedsiębiorcy hutniczy nie kupią niklu po cenie, która jest znacznie poniżej ceny rynkowej. W tym przypadku rząd nie chce, aby jedna strona była lepsza od drugiej w określaniu cen towarów”⁽¹¹⁰⁾. Potwierdza to publikacja indonezyjskiego Stowarzyszenia Przedsiębiorstw Przemysłu Przetwórczego i Rafinacyjnego (AP3I) z września 2017 r., w której wspomniano, że cena referencyjna rud mineralnych miała na celu ochronę przedsiębiorstw hutniczych i przedsiębiorstw górniczych podczas transakcji sprzedaży i zakupu minerałów⁽¹¹¹⁾. Innymi słowy, cena referencyjna rud mineralnych – ustalona na poziomie znacznie niższym od ceny międzynarodowej – stała się ceną referencyjną dla rudy niklu w Indonezji.
- (512) Ponieważ polityka rządu Indonezji mająca na celu rozwój przemysłu stali nierdzewnej została skutecznie wdrożona i odniosła sukces, wynikające z niej obniżone ceny rudy niklu w połączeniu z napędzaną przez rząd siłą nabywczą przemysłu stali nierdzewnej pogorszyły trudną sytuację finansową przedsiębiorstw górniczych, z których większość zagrożona była upadkiem. Przedsiębiorstwa górnicze organizowały również protesty i wszczyły niepokoje społeczne ze względu na preferencyjne traktowanie przemysłu stali nierdzewnej. W związku z tym rząd Indonezji musiał wprowadzić cenę referencyjną rud mineralnych, aby faworyzować przemysł stali nierdzewnej, ale jednocześnie uniknąć sytuacji, w której przedsiębiorstwa górnicze ogłosiłyby upadłość lub jeszcze bardziej zwiększyłyby niezadowolenie społeczne wobec rządu. Spowodowałyby to zakłócenia w dostawach i ewentualny wzrost cen kosztem przemysłu stali nierdzewnej, zagrażając nadrzędnemu celowi polityki rządu Indonezji. Skutkiem ubocznym ceny referencyjnej rud mineralnych było również zapewnienie minimalnego poziomu dochodów państwa z tytułu opłat licencyjnych, na które znaczny wpływ miała również nadwyżka podaży rudy niklu i odpowiadające jej obniżone ceny ze względu na udaną politykę faworyzującą przemysł stali nierdzewnej.
- (513) W styczniu 2020 r. rząd Indonezji ponownie wprowadził całkowity zakaz wywozu rudy niklu wszystkich klas czystości. Zwiększyło to istniejącą już nierównowagę na indonezyjskim rynku rudy niklu na korzyść hut, w związku z czym rząd Indonezji zdecydował się regulować ceny rudy niklu za pomocą specjalnego prawodawstwa i przy wykorzystaniu ceny referencyjnej rud mineralnych. W związku z tym w kwietniu 2020 r. MEZM dokonał przeglądu rozporządzenia MEZM nr 7 z 2017 r. i wydał rozporządzenie MEZM nr 11 z 2020 r. Rozporządzenie to zmienia art. 2 dotyczący wytycznych w sprawie sprzedaży minerałów metalicznych i węgla kamiennego. Zgodnie z nowym art. 2: „1) Posiadacze IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych, IUP na działalność w zakresie wydobycia węgla kamiennego, IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych oraz IUPK na działalność w zakresie wydobycia węgla kamiennego przy sprzedaży minerałów metalicznych lub węgla kamiennego muszą kierować się ceną referencyjną rud mineralnych lub ceną odniesienia rud mineralnych”. Tak więc zgodnie z rozporządzeniem MEZM nr 7 z 2017 r. przedsiębiorstwa górnicze musiały kierować się ceną referencyjną rud mineralnych podczas swoich transakcji sprzedaży, a zgodnie z rozporządzeniem MEZM nr 11 z 2020 r. musieli stosować cenę referencyjną rud mineralnych jako cenę transakcyjną. Jak stwierdzono w motywie 508 powyżej, „cena referencyjna rud mineralnych oznacza „cenę minerałów metalicznych ustalaną w punkcie sprzedaży”. Innymi słowy, przedsiębiorstwa górnicze były zobowiązane do ustalania cen zgodnie z ceną referencyjną rud mineralnych i w praktyce tak właśnie czyniły.
- (514) Ponadto w rozporządzeniu MEZM nr 11 z 2020 r. dodano art. 2A dotyczący procedur i obowiązków związanych ze sprzedażą rudy niklu, który brzmi następująco: „1) Posiadacze IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych i IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych, którzy produkują rudę niklu, muszą kierować się ceną referencyjną rud mineralnych przy sprzedaży wyprodukowanej rudy niklu. 2) Obowiązek kierowania się ceną referencyjną rud mineralnych, o którym mowa w ust. 1, ma również zastosowanie do posiadaczy IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych i IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych przy sprzedaży wyprodukowanej rudy niklu ich podmiotom powiązanym. 3) Inne podmioty, które zajmują się rafinacją rudy niklu pochodzącej od posiadaczy IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych i IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych, są zobowiązane do zakupu rudy niklu z odniesieniem do ceny referencyjnej rud mineralnych”.

⁽¹¹⁰⁾ <https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/>

⁽¹¹¹⁾ <https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html>

- (515) Art. 3 stanowi, że: „1) Ceną referencyjną rud mineralnych za minerał metaliczny, o której mowa w art. 2, jest: dolna granica ceny przy obliczaniu obowiązku uiszczenia opłat produkcyjnych przez posiadaczy IUP na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych i IUPK na działalność w zakresie wydobycia minerałów metalicznych”. Ten sam artykuł stanowi również, że „3) W warunkach, gdy istnieje różnica w okresie referencyjnym dla ceny referencyjnej minerału metalicznego przy obliczaniu ceny referencyjnej rud mineralnych z okresem notowań transakcji, kary za zanieczyszczenia lub premie za niektóre minerały, w przypadku sprzedaży rudy niklu, stosuje się z uwzględnieniem przepisów: a. jeżeli cena transakcyjna jest niższa niż cena referencyjna minerałów metalicznych w okresie notowań według ceny referencyjnej minerału metalicznego lub istnieje kara za zanieczyszczenia, sprzedaż może się odbyć po cenie referencyjnej rud mineralnych z maksymalną różnicą 3 % (trzy procent); lub b. jeżeli cena transakcyjna jest wyższa niż cena referencyjna rud mineralnych w okresie notowań według ceny referencyjnej rudy metalu lub istnieje premia za niektóre minerały, sprzedaż musi się odbyć po cenie transakcyjnej wyższej niż cena referencyjna rud mineralnych”.
- (516) Jako kontynuacja mechanizmu ustalania cen uchwalonego pod koniec 2017 r., cena regulowana rudy niklu transponowana do prawodawstwa odzwierciedla to samo podejście i logikę. Jest to cena ustalana przez rząd, której głównym celem jest zapewnienie dostaw rudy niklu ze znaczną zniżką w stosunku do ceny międzynarodowej Londyńskiej Giełdy Metali z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej. Jednocześnie rząd stara się, aby cena ta uwzględniała również interesy przedsiębiorstw górniczych, aby zapewnić ciągłość dostaw po tej obniżonej cenie oraz uniknąć bankructw i niepokoju społecznych. Ponadto zapewnia minimalny poziom dochodów państwa, jakkolwiek znacznie niższy niż w przypadku braku zniżki w porównaniu z ceną międzynarodową. Potwierdził to pełniący obowiązki dyrektora generalnego ds. minerałów i węgla kamiennego, który stwierdził, jak już wspomniano, że zamierzał „dochodzić sprawiedliwości dla hut, które chcą jak najniższych cen. Ale z drugiej strony, musiał zagwarantować, że działalność górnicza niklu zapewnia wystarczającą marżę dla górnictwa”⁽¹¹²⁾. Innymi słowy, cena rudy niklu w Indonezji nie jest określana swobodnie w zależności od warunków rynkowych, lecz jest ustalana w wąskim przedziale cenowym przez rząd Indonezji w celu osiągnięcia odpowiednich celów polityki.
- (517) W toku dochodzenia potwierdzono również fakt, że cena referencyjna rud mineralnych w formie, w jakiej została transponowana do prawodawstwa w kwietniu 2020 r., stanowiła kontynuację mechanizmu z 2017 r. Główna różnica polegała na tym, że przed wejściem w życie rozporządzenia MEZM nr 11 z 2020 r. cena rudy niklu w umowach sprzedaży-kupna rudy niklu była określona jako wartość bezwzględna. Po wejściu w życie rozporządzenia MEZM nr 11 z 2020 r. cenę rudy niklu w umowach sprzedaży-kupna określono jako rządową cenę referencyjną rud mineralnych. Dowody empiryczne zgromadzone w ramach dochodzenia (tj. zakupy rudy niklu dokonane przez Grupę IRNC) potwierdziły, że ceny w OD przed wejściem w życie rozporządzenia MEZM nr 11 z 2020 r. i po jego wejściu w życie są zasadniczo takie same, czyli zgodne z mechanizmem ceny referencyjnej rud mineralnych w wersji sprzed kwietnia 2020 r. i po tej dacie.
- (518) W toku dochodzenia ujawniono również, że wzór na cenę od kwietnia 2020 r. dostosowano za pomocą wzoru „1-zawartość wilgoci wyrażona w %”. IRNC stwierdziła, że wzór rządowy dotyczył suchej rudy niklu, a ponieważ ruda niklu była sprzedawana w postaci mokrej, wzór ten trzeba było odpowiednio dostosować. Jeżeli tak jest w istocie, zaprzecza to twierdzeniu rządu Indonezji, że w przeszłości cenę referencyjną rud mineralnych wykorzystywano wyłącznie do obliczania opłat licencyjnych. Istotnie w toku dochodzenia ujawniono, że cena zakupu IRNC i powiązanych z nią przedsiębiorstw w okresie objętym dochodzeniem była bardzo zbliżona do ceny rządowej. Ponadto nie było różnicy cenowej pomiędzy zakupami rudy niklu od dostawców powiązanych a zakupami od dostawców niepowiązanych. Ponadto transakcje sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem dokonywane przez jedyne przedsiębiorstwo zajmujące się wydobyciem niklu, które przedstawiło takie informacje w ramach dochodzenia, wykazały, że od wszystkich klientów pobierano bardzo podobną cenę za ten sam rodzaj rudy niklu. Pokazuje to, że w praktyce stosowano cenę rudy niklu ustaloną przez rząd.
- (519) Na podstawie wszystkich powyższych dowodów Komisja stwierdziła, że rząd Indonezji interweniuje na rynku rudy niklu w drodze szczególnych regulowań ceny rudy niklu w transakcjach między przedsiębiorstwami górniczymi a hutami. Cena ta nie jest zatem ceną rynkową, lecz ceną ustaloną przez rząd mający na względzie swoje szczególne cele polityczne. Już z tego powodu Komisja uważa, że ceny rudy niklu w Indonezji są zniekształcone i nie można ich wykorzystać jako punktu odniesienia w celu określenia korzyści.
- (520) Oprócz rządowej regulacji cen rudy niklu istnieją inne zakłócenia rynku powodowane przez rząd Indonezji, które w sposób szczególny wpływają na ceny rudy niklu w Indonezji, co potwierdza, że ceny te nie mogą służyć jako punkt odniesienia. W szczególności rządowe zobowiązanie hut do przetwarzania rudy niklu w kraju w połączeniu z konkretnymi celami produkcyjnymi powoduje nadwyżkę podaży na rynku krajowym, a tym samym obniża ceny

⁽¹¹²⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>

krajowe. Ograniczenia wywozowe również przyczyniły się do nadwyżki podaży rudy niklu na rynku krajowym, a tym samym do spadku cen. W odniesieniu do żadnej pojedynczej transakcji dotyczącej rudy niklu w Indonezji nie da się uniknąć faktu, że poszczególne zakłócenia rynku bezpośrednio lub pośrednio wpływające na ceny powodują, że wszystkie ceny rudy niklu w Indonezji są zniekształcone.

- (521) W rezultacie Komisja doszła do wniosku, że środki te wpływają na cały krajowy rynek rudy niklu oraz że niemożliwe było ustalenie niezakłóconej ceny rudy niklu na rynku indonezyjskim zgodnie z panującymi warunkami krajowymi. Innymi słowy żadna cena krajowa nie mogła zostać wykorzystana jako odpowiedni poziom odniesienia.
- (522) W związku z tym Komisja musiała poszukać odpowiedniego poziomu odniesienia poza granicami kraju⁽¹¹³⁾. W tym względzie Komisja zauważyła, że od czasu wstrzymania wywozu rudy niklu z Indonezji w 2014 r., wywóz rudy niklu z Filipin znacznie się rozwinął, w szczególności na główny rynek konsumpcyjny, czyli do ChRL. Filipińska late rytowa ruda niklu ma takie same właściwości jak indonezyjska late rytowa ruda niklu. Jest wydobywana w tym samym procesie odkrywkowym, co w Indonezji, i ma podobną zawartość niklu jak ruda indonezyjska. Zarówno filipińskie, jak i indonezyjskie rudy są wydobywane w podobnie wilgotnym klimacie, a zatem mają stosunkowo wysoką i podobną zawartość wody. W związku z tym, jako że filipińska ruda niklu nie jest narażona na środki rządowe zakłócające sytuację na rynku indonezyjskim i ponieważ warunki rynkowe panujące w obydwu tych państwach – uwzględniając fakt, że jakość, dostępność, zbywalność, warunki transportu oraz inne warunki kupna lub sprzedaży są podobne – Komisja uznała, że ceny rudy niklu w Filipinach i Indonezji są porównywalne. Istnieje również bliskość geograficzna, która również przyczynia się do tego, że sytuacja filipińskiej rudy niklu jest porównywalna z sytuacją, która miałaby miejsce w Indonezji przy braku środków zakłócających ze strony rządu Indonezji.
- (523) W związku z tym Komisja uznała, że zgodnie z art. 6 lit. d) akapit drugi pkt (ii) rozporządzenia podstawowego, cena eksportowa z Filipin stanowi odpowiedni poziom odniesienia dla oceny, czy indonezyjskie ceny rudy niklu ustalono w oparciu o kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Ceną uznaną za cenę referencyjną dla filipińskiej rudy niklu jest filipińska cena FOB podana przez FerroAlloyNet przy zawartości niklu wynoszącej 1,8 %. Informacje te były przekazywane przez skarżącego co kwartał. Ponadto skarżący przedstawił poziom odniesienia (również w odstępach kwartalnych) dla produktów o zawartości niklu 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % i 2,0 %. Te poziomy odniesienia wykorzystano do ustalenia poziomu odniesienia dla innych gatunków kupowanych przez Grupę IRNC w oparciu o zawartość niklu (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % i 2,4 %).
- (524) Te poziomy odniesienia porównano ze zgłoszonymi cenami zakupu przedsiębiorstw należących do Grupy IRNC (IRNC, GCNS, ITSS, SMI i TSI) w OD zarówno według zawartości niklu, jak i odpowiedniego kwartału. Różnice uzyskane z tego porównania obliczono dla każdego przedsiębiorstwa z grupy w IDR. Z powyższych motywów wynika, że indonezyjskie krajowe ceny rudy niklu były stale niższe od referencyjnej ceny zastępczej (filipińskie ceny FOB). Komisja stwierdziła zatem, że środki przyjęte przez rząd Indonezji zobowiązują przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem rudy niklu, działające jako organy publiczne lub którym rząd Indonezji powierzył lub wyznaczył zadania, do dostarczania niklu indonezyjskiemu przemysłowi stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (525) W związku z tym Komisja porównała rzeczywistą krajową cenę zakupu rudy niklu dla współpracujących producentów z ceną referencyjną na Filipinach, która nie podlegała zniekształceniu.
- (526) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji i Grupa IRNC nie zgodziły się co do poziomu odniesienia dla rudy niklu opartej na rudzie niklu z Filipin, ponieważ: (i) filipiński late ryt ma właściwości rudy niklu o zawartości Ni <1,5 % (limonit), podczas gdy indonezyjska late rytowa ruda niklu ma właściwości rudy niklu o zawartości Ni >1,5 %, (ii) ilość late rytowej rudy niklu produkowanej w Indonezji jest ponad dwukrotnie większa niż ilość wyprodukowana przez Filipiny, oraz (iii) koszt produkcji tony niklu w Indonezji jest niższy niż na Filipinach, ponieważ średnia grubość late rytu niklowego wynosi 30 m w Indonezji, podczas gdy na Filipinach wynosi jedynie 20 m, a złoża rudy niklu w Indonezji ma zawartość niklu na poziomie 1,8 %, podczas gdy na Filipinach ta zawartość niklu jest na poziomie 1,6. Ponadto zarówno rząd Indonezji, jak i Grupa IRNC twierdziły, że indonezyjski zakaz wywozu, wiążący się z obniżeniem ceny krajowej, spowodował wzrost cen rudy niklu pochodzącej z Filipin. Właściwym poziomem odniesienia powinien być, według rządu Indonezji, rzeczywisty koszt produkcji

⁽¹¹³⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – Środki wyrównawcze wobec przywozu z Indii niektórych płaskich wyrobów walcowanych na gorąco ze stali węglowej, WT/DS436/AB/R, przyjęte w dniu 19 grudnia 2014 r., pkt 4.158.

rudy niklu IRNC, ustalony w toku dochodzenia antydumpingowego w sprawie przywozu niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej⁽¹¹⁴⁾, lub, według Grupy IRNC, rzeczywiste koszty produkcji, rzeczywiste koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz odpowiedni zysk indonezyjskich producentów rudy niklu objętych dochodzeniem.

- (527) Skarżący odpowiedział, że w jego opinii filipińska ruda niklu pozostaje najbardziej odpowiednim poziomem referencyjnym dla indonezyjskiej rudy niklu. Skarżący dodał, że gdyby Komisja uznała, iż filipińska ruda niklu nie stanowiłaby odpowiedniego poziomu referencyjnego, popiera on odniesienie do międzynarodowej ceny niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali jako jedyne istniejącego alternatywnego poziomu odniesienia. Skarżący przypomniał, że publikowana indonezyjska średnia cena rud mineralnych w odniesieniu do niklu, wykorzystywana do określenia krajowej ceny sprzedaży rudy niklu („cena referencyjna rud mineralnych”), sama opiera się na cenie Londyńskiej Giełdy Metali. W związku z tym, że Londyńska Giełda Metali odnosi się do ton metrycznych suchego surowca, zdaniem skarżącego powinna ona zostać skorygowana o zawartość wilgoci. Skarżący wyjaśnił, że byłoby to podejście zachowawcze, ponieważ nie uwzględnia ono zawartości żelaza w rudzie niklu.
- (528) IRNC przedstawiła kopię odpowiedzi EUROFER dotyczącej wykorzystania Londyńskiej Giełdy Metali jako alternatywnego poziomu odniesienia. Grupa IRNC podkreśliła przede wszystkim, że nikiel, notowany na Londyńskiej Giełdzie Metali, i ruda niklu to różne produkty. Według Grupy IRNC, odmienne tendencje danych dotyczących cen niklu, oparte na Londyńskiej Giełdzie Metali (LME), które były spadkowe, i dla filipińskiej rudy niklu, które były wzrostowe, spowodowałyby wątpliwości co do ich stosowania, ponieważ popyt i podaż niklu oraz popyt i podaż rudy niklu byłyby różne. Po drugie, Grupa IRNC argumentowała, że formuła zaproponowana przez Eurofer zawyża cenę rudy niklu, ponieważ: (i) całkowita zawartość niklu w rudzie niklu nie może zostać wyekstrahowana z rudy niklu i przetworzona w dalszej kolejności na czysty nikiel, należy jednak wziąć pod uwagę stosunek uzysku rudy niklu do niklu; (ii) cena czystego niklu odzwierciedla wszystkie koszty i wydatki niezbędne do wprowadzenia czystego niklu na rynek (np. koszt rudy niklu, koszt energii, koszt amortyzacji maszyn, koszt pracy, koszt transportu, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski producentów i handlowców, itp. Grupa IRNC uznała, że jej zdaniem wzór oparty na Londyńskiej Giełdzie Metali zawyża wartość odniesienia oraz że właściwa wartość odniesienia powinna opierać się na rzeczywistych kosztach produkcji, rzeczywistych kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych oraz właściwym zysku badanych indonezyjskich producentów rudy niklu.
- (529) Komisja przeanalizowała szczegółowo wszystkie argumenty przedstawione przez strony. Wychodząc od wniosku rządu Indonezji i Grupy IRNC, aby zastosować krajową wartość odniesienia opartą na kosztach produkcji, kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych oraz odpowiedniej marży zysku indonezyjskich producentów rudy niklu, Komisja stwierdziła, że nie byłoby to wykonalne, a w każdym razie nie byłoby zgodne z odpowiednimi przepisami. Ze względu na brak współpracy ze strony producentów rudy niklu Komisja nie dysponowała danymi krajowymi dotyczącymi kosztów produkcji oraz kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych indonezyjskich producentów rudy niklu, ani informacjami na temat odpowiedniej marży zysku w Indonezji. W związku z tym skonstruowanie wartości odniesienia zgodnie z wnioskiem tych stron nie byłoby wykonalne. W każdym razie Komisja zauważyła, że w świetle powszechnych krajowych zakłóceń na indonezyjskim rynku rudy niklu, wyszczególnionych w sekcji 4.4.3.2.2, Komisja stwierdziła w motywie 521, że nie mogła znaleźć żadnej odpowiedniej krajowej wartości odniesienia, a zatem musiała odnieść się do wartości odniesienia spoza kraju. W związku z tym ta alternatywna wartość odniesienia dla kraju została odrzucona.
- (530) Następnie Komisja dokonała starannej oceny argumentów dotyczących wzoru opartego na cenie niklu Londyńskiej Giełdy Metali. Na wstępie Komisja uznała, że Londyńska Giełda Metali jest jednym z największych na świecie rynków finansowych obejmujących metale nieszlachetne. W odniesieniu do ceny niklu Komisja zauważyła, że cena Londyńskiej Giełdy Metali opiera się na rzeczywistych transakcjach i że jej warunki są dobrze dopasowane do warunków rynkowych w Indonezji. Co ważniejsze, Komisja uznała za przekonujący argument, aby cena niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali stanowiła punkt wyjścia dla metody stosowanej przez sam rząd Indonezji w celu ustalenia krajowej ceny referencyjnej rudy niklu, ponieważ pozwoliłoby to używać to ściślejsze powiązanie z indonezyjskim rynkiem i sytuacją na tym rynku. W związku z tym ceny niklu na Londyńskiej Giełdzie Metali stanowią odpowiednią podstawę do obliczeń dotyczących rudy niklu w Indonezji. Jednocześnie Komisja zauważyła, że wzór zaproponowany przez skarżącego w odniesieniu do cen niklu należałoby dostosować w celu odzwierciedlenia niektórych elementów wymienionych przez Grupę IRNC w jej uwagach uzupełniających. Ze względu na brak wystarczających dowodów w aktach sprawy na bardzo późnym etapie dochodzenia Komisja nie mogła jednak przeprowadzić wspomnianego dostosowania, a tym samym wykorzystać cen Londyńskiej Giełdy Metali jako wartości odniesienia w dochodzeniu.

⁽¹¹⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1408 z dnia 6 października 2020 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 325 z 7.10.2020, s. 26).

- (531) W świetle powyższego Komisja rozważyła następnie argumenty przedstawione przez strony w sprawie wartości odniesienia opartej na cenach rzeczywistych rudy niklu na Filipinach na podstawie ceny FOB wykorzystanej do obliczenia korzyści. Komisja zauważyła, że rząd Indonezji i Grupa IRNC nie uzasadniły sposobu, w jaki elementy, do których się odniosły, dotyczące odmiennych charakterystyk technicznych i wyjściowych danych ilościowych pomiędzy indonezyjską a filipińską rudą niklu, wpłynęły na ceny filipińskie, ani nie przedstawiły żadnych dowodów próbujących określić ilościowo wszelkie możliwe dostosowania wynikające z tych różnic do cen filipińskich wykorzystanych jako wartość odniesienia. Argument, że indonezyjski zakaz wywozu sztucznie obniżył krajowe ceny indonezyjskie, a także spowodował wzrost cen filipińskich, nie miał wpływu na fakt, że ceny filipińskie stanowiły odpowiednią wartość odniesienia, ponieważ odzwierciedlały one rzeczywiste ceny rynkowe rudy niklu wynikające ze wszystkich zbieżnych okoliczności rynkowych i wyborów regulacyjnych dokonanych przez poszczególne państwa (w tym Indonezję), a zatem nie podważały rzeczywistej reprezentatywności rynkowej tych cen. W odniesieniu do twierdzenia o odmiennej zawartości niklu w rudzie niklu na Filipinach, wartość odniesienia stosowana przez Komisję uwzględnia tę różnicę (Komisja skonstruowała wartość odniesienia dla każdego rodzaju rudy niklu zakupionej przez Grupę IRNC). Jeżeli chodzi o twierdzenie, że koszt produkcji rudy niklu w Indonezji jest niższy niż na Filipinach, jak stwierdzono w motywie 528, indonezyjscy górnicy wydobywający rudę niklu nie współpracowali w dochodzeniu, a zatem Komisja nie była w stanie ocenić takich kosztów. Komisja potwierdziła zatem swoją decyzję o wykorzystaniu filipińskiej wartości odniesienia jako najbardziej odpowiedniej w tych okolicznościach, biorąc również pod uwagę znaczne ilości rudy niklu wywożone z Filipin oraz fakt, że głównymi nabywcami filipińskiej rudy niklu byli chińscy producenci stali nierdzewnej wykorzystujący tę samą technologię co Grupa IRNC do wytwarzania produktu objętego postępowaniem. Argumenty rządu Indonezji i Grupy IRNC w tym względzie zostały zatem odrzucone.
- (532) Rząd Indonezji twierdził również, że ruda niklu nie jest bezpośrednim surowcem dla płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Z drugiej strony, ruda niklu jest surowcem do produkcji surowki hutniczej niklu i walcowanych na gorąco produktów ze stali nierdzewnej, które z kolei są materiałami do produkcji wyższego szczebla dla płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. Według rządu Indonezji fakt ten powinien zostać uwzględniony przy obliczaniu korzyści.
- (533) Grupa IRNC twierdziła, że podmiot IRNC sprzedawał zakupioną rudę niklu w ramach Grupy IRNC, a zatem żadna korzyść wynikająca z zakupionej rudy niklu nie powinna być uwzględniona w kalkulacji korzyści. Argument ten został powtórzony przez Grupę IRNC po dodatkowym ostatecznym ujawnieniu.
- (534) Komisja potwierdziła, że wzięła pod uwagę oba te aspekty przy obliczaniu kwoty subsydiowania dla Grupy IRNC. Po pierwsze, w przypadku powiązanych dostawców czynników produkcji, korzyść stwierdzona w tych przedsiębiorstwach została przydzielona na podstawie udziału ich obrotu, który był związany z producentem eksportującym. Ta przydzielona korzyść została następnie dodana do korzyści producenta eksportującego i uwzględniona w obliczeniach subsydium dla tego producenta. Na poziomie producenta eksportującego, mianownikiem korzyści był łączny obrót przedsiębiorstwa. Szczegółowa metoda obliczeń została ujawniona Grupie IRNC w trybie indywidualnego ujawnienia, gdyż zawierała informacje poufne.
- (535) Komisja zwróciła uwagę, że ostateczne przeznaczenie zakupionej rudy niklu, czy to na produkt objęty postępowaniem, czy też na sprzedaż przedsiębiorstwom powiązanim w celu dalszego przetworzenia, jest nieistotne, ponieważ przy obliczaniu stopy subsydiowania mianownik stanowi łączny obrót Grupy IRNC. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (536) Obliczona w ten sposób wysokość korzyści dla Grupy IRNC wyniosła 9,64 %.

4.4.3.2.3. Szczegółność

- (537) Zbiór środków wprowadzonych przez rząd Indonezji miał na celu korzyść niektórych gałęzi przemysłu, w szczególności krajowego przemysłu stali nierdzewnej. Mimo że zakłócenia dotyczące rudy niklu przynoszą korzyści również produktom niższego szczebla innym niż stal nierdzewna (mianowicie producentom akumulatorów elektrycznych wykorzystywanych w pojazdach napędzanych nowymi źródłami energii), korzyść ta jest dostępna jedynie dla niektórych gałęzi przemysłu w Indonezji, a mianowicie dla tych, które są aktywne w łańcuchu wartości niklu. Środki wprowadzone przez rząd Indonezji są zatem szczególne w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Właściwości rudy niklu ograniczają możliwość korzystania z subsydium do konkretnej gałęzi przemysłu, ale nie oznacza to, że aby miało ono charakter szczególny, subsydium musi zostać jeszcze bardziej ograniczone do podzbioru danej gałęzi przemysłu ⁽¹¹⁵⁾.

⁽¹¹⁵⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, DS 436, pkt 4.398.

- (538) W swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń rząd Indonezji twierdził, że polityka dotycząca rudy niklu nie jest specyficzna, ponieważ nie ma ona zastosowania wyłącznie do sektora stali nierdzewnej, lecz do szerokiego zakresu produktów.
- (539) Komisja odrzuciła to twierdzenie. W istocie polityka rządu Indonezji dotycząca rudy niklu zawsze koncentrowała się na rudzie niklu jako surowcu dla sektora stali nierdzewnej. W rzeczywistości dokumenty w aktach dochodzenia wykazały, że ruda niklu wykorzystywana do produkcji stali nierdzewnej musi mieć zawartość niklu > 1,7 %. Z drugiej strony, ruda niklu o zawartości niklu < 1,7 % znajduje różne zastosowania, na przykład w akumulatorach do pojazdów elektrycznych. Dowodem na to jest fakt, że od rozporządzenia rządu nr 1 z 2017 r. i do czasu rozporządzenia MEZM nr 11/2019 zakaz wywozu dotyczył jedynie rudy niklu o zawartości niklu > 1,7 %, tj. jedynie rudy niklu wykorzystywanej w sektorze stali nierdzewnej. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

4.4.3.3. Wnioski

- (540) Rząd Indonezji, za pośrednictwem przedsiębiorstw górniczych działających jako podmioty publiczne lub uprawnionych przez rząd, lub wyznaczonych przez rząd Indonezji i przy użyciu szczególnego zestawu środków, dostarcza rudę niklu dla przemysłu stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Takie zapewnianie towarów stanowi korzyść finansową dla odbiorcy i jest szczególne, a więc podlega wyrównaniu.
- (541) Nie istniały wystarczające dowody, aby ustalić zakres, w jakim Jindal Stainless Indonesia może odnieść korzyści z tego systemu, ponieważ Jindal Stainless Indonesia nie jest zintegrowane pionowo i rozpoczyna proces produkcji na poziomie zwojów walcowanych na gorąco.
- (542) Kwota subsydiów ustalona w odniesieniu do dostarczania rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia w okresie objętym dochodzeniem dla Grupy IRNC wyniosła:

Przedsiębiorstwo	Całkowita kwota subsydium
Grupa IRNC	9,64 %

4.5. Współpraca między Indonezją a Chinami oraz kompleks przemysłowy Morowali

4.5.1. Wprowadzenie i okoliczności faktyczne

- (543) W skardze zarzucono, że w ramach planu rozwoju przemysłu stali nierdzewnej rząd Indonezji opierał się na wsparciu finansowym zapewnianym przez rząd ChRL. Wsparcie to było w szczególności związane z rozwojem kompleksu Morowali, który jest zasadniczo zarządzany przez chińskie przedsiębiorstwa, zwłaszcza grupę Shanghai Decent Investment, spółkę holdingową Tsingshan Group. Zgodnie ze skargą rząd Indonezji nie tylko aktywnie ubiegał się o chińskie finansowanie, godził się z nim i przyjmował jako własne, lecz także rzekomo wywierał presję na rząd ChRL, aby ten wspierał chińskie przedsiębiorstwa, które wcześniej zajmowały się wytopianiem rudy niklu przywożonej z Indonezji w postaci surowki hutniczej niklu do Chin, aby przenieśli swoją działalność w zakresie wytopiania do Indonezji.
- (544) W pkt 4.3 przedstawiono tło historyczne i faktyczne bardzo ścisłej współpracy między Indonezją a Chinami, mającej na celu rozwój całkowicie zintegrowanego przemysłu stali nierdzewnej niższego szczebla, opierającego się na zasobach rudy niklu dostępnych w Indonezji oraz na finansach i wiedzy fachowej wniesionych przez Chiny. Jak wyjaśniono, Indonezja posiada znaczne rezerwy rudy niklu i jest jednym z największych graczy na tym rynku na świecie. Począwszy od 2005 r. wydobycie rudy niklu znacznie wzrosło, podobnie jak wywóz (zob. tabele 1 i 2). Z tabel tych wynika również, że Chiny stopniowo stawały się dominującym, największym odbiorcą eksportu rudy niklu, biorąc pod uwagę, że indonezyjska ruda najlepiej nadawała się do produkcji stali nierdzewnej. Rząd Indonezji obawiał się, że jego rezerwy rudy niklu zostaną uszczuplone przez wywóz, ponieważ nie posiadał wystarczających zdolności krajowych do dalszego przetwarzania rudy, a tym samym kraj nie uzyskalby z nich wystarczających korzyści.
- (545) Za pośrednictwem nowego Prawa górniczego z 2009 r. rząd Indonezji podjął decyzję o zwiększeniu krajowej wartości dodanej poprzez wspieranie krajowego przetwarzania minerałów, w tym rudy niklu, głównie poprzez obowiązek przetwarzania krajowego (zob. motywy 401-404). Podjął on również decyzję o wprowadzeniu ograniczeń wywozowych po dodatkowym okresie 5 lat w celu zapewnienia, aby powstały wystarczające zdolności krajowe do wchłonięcia produkcji rudy niklu oraz aby górnicy dostarczali rudę niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia (zob. poprzednia sekcja).

- (546) W tym kontekście rząd Indonezji rozpoczął rozmowy z potencjalnie zainteresowanymi państwami trzecimi posiadającymi krajowy przemysł stali nierdzewnej. Na przykład rząd Indonezji starał się przekonać Japonię i jej przemysł przetwórstwa rudy niklu do inwestowania w Indonezji. Rząd japoński sprzeciwił się jednak planowanym indonezyjskim ograniczeniom wywozowym, ponieważ uznał je za niezgodne z zasadami WTO i zagroził wszczęciem sprawy przeciwko Indonezji na forum WTO ⁽¹¹⁶⁾.
- (547) Starania rządu Indonezji zakończyły się powodzeniem, gdy zwrócił się on do rządu chińskiego. W wyniku współpracy dwustronnej, usankcjonowanej w porozumieniach z 2011 i 2013 roku i następnie zintensyfikowanej, Chińczycy rozpoczęli budowę oraz rozbudowę hut w Indonezji. Wywóz do Chin osiągnął szczytowy poziom w 2013 r. i wyniósł 58 mln ton, podczas gdy krajowe moce produkcyjne w Indonezji rosły stopniowo od 7,81 mln ton w 2014 r., kiedy to wszedł w życie obowiązek przetwarzania krajowego i ograniczenia wywozowe, do 61 mln ton w 2019 r. (zob. tabela 3).

4.5.1.1. Podstawa prawna

- (548) Odpowiednie umowy dwustronne podpisane na przestrzeni lat między rządem Indonezji a rządem ChRL oraz wspólnie wydane oświadczenia obejmują:
- wspólną deklarację Indonezji i ChRL w sprawie partnerstwa strategicznego, podpisaną w Dżakarcie 25 kwietnia 2005 r.,
  - plan działania na rzecz wdrożenia wspólnej deklaracji w sprawie partnerstwa strategicznego pomiędzy rządem Indonezji a rządem ChRL, podpisany w Dżakarcie 21 stycznia 2010 r.,
  - umowę między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie rozszerzenia i pogłębienia dwustronnej współpracy gospodarczej i handlowej, podpisaną w Dżakarcie 29 kwietnia 2011 r.,
  - wspólny komunikat rządu Indonezji i rządu ChRL w sprawie dalszego wzmacniania partnerstwa strategicznego między Chinami a Indonezją, wydany w Dżakarcie 29 kwietnia 2011 r.,
  - protokół zmieniający protokół ustaleń między Ministerstwem Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa Indonezji a Państwowym urzędem ds. gospodarki morskiej ChRL w sprawie współpracy w obszarze gospodarki morskiej, podpisany w Dżakarcie 29 kwietnia 2011 r.,
  - wspólne oświadczenie, w którym zachęca się chińskie przedsiębiorstwa do zwiększenia inwestycji w Indonezji, wydane w Pekinie 25 marca 2012 r.,
  - pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny, podpisany w Dżakarcie 2 października 2013 r.,
  - umowę między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, podpisaną w Dżakarcie 2 października 2013 r.,
  - wspólne oświadczenie w sprawie umacniania kompleksowego partnerstwa strategicznego między ChRL a Indonezją, wydane w Pekinie 26 marca 2015 r.,
  - plan działania na lata 2017–2021 w celu wdrożenia kompleksowego partnerstwa strategicznego między rządem Indonezji a rządem ChRL, podpisany w Pekinie 14 maja 2017 r.,
  - protokół ustaleń w sprawie promowania współpracy w zakresie rozwoju regionalnych kompleksowych korytarzy gospodarczych między koordynującym Ministerstwem Gospodarki Morskiej Indonezji a Krajową Komisją Rozwoju i Reform ChRL, podpisany w Bogor 7 maja 2018 r., oraz
  - protokół ustaleń w sprawie ustanowienia wspólnego komitetu sterującego ds. rozwoju regionalnych kompleksowych korytarzy gospodarczych między koordynującym Ministerstwem Gospodarki Morskiej Indonezji a Krajową Komisją Rozwoju i Reform ChRL, podpisany w Pekinie 23 października 2018 r.
- (549) Ponadto niektóre krajowe akty prawne przyjęte przez rząd Indonezji wdrażały wyżej wymienione umowy dwustronne lub były z nimi powiązane:
- Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), opublikowany w maju 2011 r., oraz
  - dekret ministra przemysłu Indonezji nr 432/M-IND/Kep/7/2014 w sprawie zespołu ds. współpracy na rzecz indonezyjsko-chińskiego zintegrowanego kompleksu przemysłowego z 22 lipca 2014 r.

⁽¹¹⁶⁾ <https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia-Industri-minister>

4.5.2. Częściowa odmowa współpracy i wykorzystanie dostępnych faktów w związku ze wsparciem dla kompleksu Morowali

4.5.2.1. Stosowanie przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do rządu Indonezji

- (550) Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie określonych informacji dotyczących ram współpracy dwustronnej ustanowionych przez rząd Indonezji i rząd ChRL, a w szczególności warunków, na jakich kompleks Morowali został pierwotnie utworzony, oraz czy i w jakim zakresie kompleks Morowali i pomoc finansowa udzielona przez rząd ChRL stanowiły element współpracy dwustronnej między rządami Indonezji i Chin.
- (551) Komisja w szczególności zwróciła się do rządu Indonezji o dostarczenie dokumentu podpisanego 3 października 2013 r. przez Xiang Guanda z Shanghai Decent Investment i Halim Mina z Bintang Delapan Group w obecności prezydentów Chin i Indonezji. Rząd Indonezji nie dostarczył tego dokumentu, który zgodnie z informacjami dostępnymi Komisji zawierał porozumienie o wspólnym utworzeniu IMIP i późniejszym rozwoju kompleksu przemysłowego Morowali⁽¹⁷⁾. Ponadto w trakcie zdalnej kontroli krzyżowej rządu Indonezji, potwierdził on istnienie tego porozumienia; rząd Indonezji twierdził jednak, że go nie posiada.
- (552) Jak wyjaśniono w motywie 573, Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie wykazu projektów priorytetowych, które zostały wybrane do realizacji zgodnie z postanowieniami programu Indonezja-Chiny. Zamiast tego rząd Indonezji przedstawił inny wykaz projektów, tj. wykaz projektów współpracy Indonezji i Chin w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki („HLED”).
- (553) Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 639 i nast., Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie dokumentacji dotyczącej wykonania zawartych porozumień oraz mechanizmów konsultacji wprowadzonych w tym zakresie przez rząd ChRL i rząd Indonezji. Rząd Indonezji odpowiedział jednak, że powołany w tym celu zespół ds. współpracy dwustronnej (KIT Indonesia) nie opracował konstruktywnej polityki i odmówił przedstawienia jakiegokolwiek dokumentacji w tym względzie..
- (554) W związku z tym Komisja powiadomiła rząd Indonezji, że może być zmuszona do wykorzystania dostępnych faktów, zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, przy ocenie istnienia i zakresu domniemanych subsydiów przyznawanych przedsiębiorstwom zlokalizowanym w kompleksie przemysłowym Morowali.
- (555) Wobec braku wymaganych informacji Komisja uznała, że nie otrzymała kluczowych i niezbędnych informacji mających istotne znaczenie na tym etapie dochodzenia. W związku z tym Komisja zastosowała art. 28 rozporządzenia podstawowego i wykorzystała dostępne fakty w odniesieniu do tych kwestii.

4.5.2.2. Stosowanie przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do rządu ChRL

- (556) Jak wspomniano powyżej w motywie 15, Komisja w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania zwróciła się do rządu ChRL, aby został zainteresowaną stroną i w tym samym dniu, w którym opublikowano zaproszenie, wysłała zawiadomienie o wszczęciu postępowania do rządu ChRL, wyraźnie zwracając jego uwagę na to zaproszenie. W wiadomości e-mail z 19 lutego 2021 r. rząd ChRL potwierdził, że zarejestrował się jako zainteresowana strona.
- (557) Komisja przesłała rządowi ChRL wezwanie do udzielenia informacji w celu zgromadzenia informacji dotyczących przeglądu sektora finansowego w Chinach, informacji związanych z Chińską Komisją Regulacyjną ds. Banków oraz informacji dotyczących wsparcia finansowego, gwarancji wywozowych i ubezpieczeń w kontekście kompleksu Morowali i zagranicznych stref handlu i współpracy. Rząd ChRL odmówił jednak przedstawienia tych informacji.

⁽¹⁷⁾ Sprawozdanie roczne IMIP z 2017 r.;
<https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5>
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
<https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html>

- (558) W związku z tym Komisja powiadomiła rząd ChRL, że w odniesieniu do przedmiotowego programu subsydiowania być może będzie musiała powołać się na dostępne fakty zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Nie otrzymano żadnych uwag ze strony rządu ChRL.
- (559) Wobec braku wymaganych informacji Komisja uznała, że nie otrzymała kluczowych i niezbędnych informacji mających istotne znaczenie na tym etapie dochodzenia. W związku z tym Komisja zastosowała art. 28 rozporządzenia podstawowego i wykorzystała dostępne fakty w odniesieniu do tych kwestii.

4.5.3. Dokumenty prawne i programowe dotyczące ram współpracy dwustronnej między rządem Indonezji a rządem ChRL

- (560) Zainicjowana przez rząd Indonezji współpraca z rządem ChRL w zakresie traktowania preferencyjnego z myślą o ustanowieniu indonezyjskiego przemysłu stali nierdzewnej oraz sprzyjaniu jego utworzeniu i rozwojowi sięga początku dwudziestego pierwszego wieku. Obejmuje ona szereg dokumentów dwustronnych ustanawiających ramy prawne i ramy polityki prowadzące do przyjęcia kilku szczególnych polityk wsparcia i programów preferencyjnych stanowiących subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych objętych niniejszym dochodzeniem.
- (561) Z dokumentów tych wynika, że na przestrzeni lat oba kraje ustanowiły ramy współpracy na podstawie szeregu dwustronnych dokumentów prawnych i programowych w celu stopniowego zacieśniania współpracy. Zawierają one wszystkie warunki współpracy i główny cel polegający na ustanowieniu i rozwoju krajowego przemysłu stali nierdzewnej w Indonezji poprzez szereg różnych środków preferencyjnych i polityk mających zastosowanie do chińsko-indonezyjskich podmiotów zachęcanych i wspieranych przez odpowiednie rządy w celu realizacji tej współpracy.
- (562) Współpraca między rządem Indonezji a rządem ChRL w sektorze górniczym i metalurgicznym rozpoczęła się w 2005 r. podpisaniem wspólnej deklaracji Indonezji i Chin w sprawie partnerstwa strategicznego, w której stwierdzono, że obie strony „zacieśnią współpracę inwestycyjną poprzez zwiększenie wzajemnego zrozumienia i tworzenie sieci kontaktów między organami inwestycyjnymi, w tym w sektorze prywatnym, oraz poprzez tworzenie bardziej sprzyjających warunków społeczno-politycznych i prawnych dla przepływu inwestycji”. Już w tym czasie rząd ChRL zwrócił się do rządu Indonezji o zapewnienie, że zagwarantuje on interesy inwestorów zagranicznych w celu osiągnięcia zysków⁽¹¹⁸⁾. Ponadto stwierdzono wówczas, że w ciągu ostatnich dziesięciu lat rozwoju gospodarczego rząd chiński zawsze gwarantował, że każda inwestycja w Chinach będzie opłacalna. Współpraca ta była zgodna z chińską polityką pozyskiwania nowych rynków, która rozpoczęła się w 1999 r. i sprzyjała zakładaniu przedsiębiorstw za granicą oraz eksportowi i internacjonalizacji chińskich przedsiębiorstw.
- (563) W styczniu 2010 r., w ramach realizacji wspólnej deklaracji z 2005 r., Indonezja i Chiny podpisały plan działania Indonezja-Chiny („plan działania z 2010 r.”), aby pogłębić łączące je partnerstwo strategiczne. W dokumencie tym zawarto plan sprzyjający chińskim inwestycjom w Indonezji w przemysłach oparte na zasobach, w tym górnictwo⁽¹¹⁹⁾. W sekcji 3.2 „Współpraca handlowa” w art. 3.2.14 mowa jest o „sformułowaniu i wdrożeniu pięcioletniego planu współpracy gospodarczej i handlowej między Chinami a Indonezją”, który rzeczywiście został podpisany wkrótce potem (zob. poniżej). W rozdziale „Współpraca inwestycyjna” przewiduje się *zachęcanie* do udziału podmiotów prywatnych (art. 3.4.3) oraz *sprzyjanie* „chińskim inwestycjom w Indonezji w przemysłach oparte na zasobach, takie jak (...) górnictwo i energia (...)” (art. 3.4.8). Dokument odnosi się również do protokołu ustaleń między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie współpracy w zakresie infrastruktury i zasobów naturalnych, który podpisano 25 kwietnia 2005 r.
- (564) W toku dochodzenia ustalono, że trzy protokoły ustaleń i jeden rozporządzenie techniczne zostały podpisane przez przedstawicieli rządów Chin i Indonezji podczas wizyty ówczesnego premiera Chin Wen Jiabao w Dżakarcie pod koniec kwietnia 2011 r. Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie tych trzech protokołów ustaleń oraz rozporządzenia technicznego.
- (565) Rząd Indonezji przedłożył trzy dokumenty. Pierwszym dokumentem był protokół zmieniający protokół ustaleń między Ministerstwem Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa Indonezji a państwowym urzędem ds. gospodarki morskiej ChRL w sprawie współpracy w obszarze gospodarki morskiej, podpisany 29 kwietnia 2011 r.

⁽¹¹⁸⁾ <https://koran.tempoco/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>

⁽¹¹⁹⁾ <https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf>

- (566) Drugim dokumentem była umowa między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie rozszerzenia i pogłębienia dwustronnej współpracy gospodarczej i handlowej, podpisana 29 kwietnia 2011 r. Na podstawie tej umowy „rządy obu państw postanowiły zachęcać przedsiębiorstwa” do prowadzenia współpracy gospodarczej w różnych formach w kilku dziedzinach, takich jak przemysł stalowy, kompleks przemysłowy i strefa przetwórstwa eksportowego.
- (567) Trzecim dokumentem był wspólny komunikat rządu Indonezji i rządu ChRL w sprawie dalszego wzmacniania partnerstwa strategicznego między Chinami a Indonezją, podpisany 29 kwietnia 2011 r. Zgodnie z tym komunikatem „Obie strony wyraziły zadowolenie z planu działania na rzecz wdrożenia wspólnej deklaracji w sprawie partnerstwa strategicznego pomiędzy rządem ChRL a rządem Indonezji podpisanego 21 stycznia 2010 r. i uzgodniły podjęcie konkretnych środków w celu wdrożenia planu działania i promowania pragmatycznej współpracy w różnych dziedzinach pomiędzy obydwojema krajami”. Ponadto „strona chińska ma również nadzieję na zacieśnienie współpracy ze stroną indonezyjską w zakresie rozwoju strefy współpracy gospodarczej i handlowej”.
- (568) We wspólnej deklaracji wydanej w Pekinie na zakończenie oficjalnej wizyty indonezyjskiego prezydenta Yudhoyono 25 marca 2012 r. rząd Indonezji i rząd ChRL uzgodniły, że opracują dwustronną umowę o współpracy gospodarczej i handlowej między Indonezją a Chinami zgodnie ze szczegółowymi politykami preferencyjnymi zawartymi w dwunastym planie pięcioletnim rządu ChRL oraz w planie MP3EI rządu Indonezji ⁽¹²⁰⁾. Ponadto rząd Indonezji zachęcał chińskie przedsiębiorstwa do udziału w zwiększaniu potencjału przemysłowego Indonezji i obiecał „kontynuować tworzenie sprzyjającej atmosfery inwestycyjnej dla inwestorów zagranicznych, w tym inwestorów z Chin”. W szczególności rząd Indonezji oczekiwał, że chińskie przedsiębiorstwa „będą więcej inwestować w indonezyjski przemysł wydobywczy” oraz „informował Chiny o swoich staraniach na rzecz poprawy zarządzania zasobami górnymi”. Ponadto obie strony uzgodniły, że „zwiększą starania na rzecz dalszego zacieśnienia i rozszerzenia współpracy w dziedzinie [...] górnictwa”. Z oświadczenia tego wynika, że obie strony dążyły do wdrożenia swoich wewnętrznych polityk preferencyjnych, w szczególności w celu wzmocnienia zdolności przemysłu niższego szczebla Indonezji poprzez zaangażowanie Chin i informowanie ich o rozwoju polityki w zakresie surowców.
- (569) W odniesieniu do Indonezji, w planie MP3EI przyznaje się, że przemysł ten musi być dalej rozwijany w Indonezji i wskazuje się Celebes jako obszar rozwoju tego przemysłu. W celu wsparcia rozwoju przemysłu stalowego rząd Indonezji przewidział, między innymi, zmiany regulacyjne mające na celu ułatwienie dostaw surowców, tworzenie krajowych partnerstw biznesowych wyższego i niższego szczebla, rozwój klastrów w przemyśle stalowym niższego szczebla oraz priorytetowe traktowanie integracji wytopu stali i produkcji stali nierdzewnej ⁽¹²¹⁾. Ponadto przemysł zasobów naturalnych, a w szczególności przemysł wydobywczy i niklowy, są również ukierunkowane na cel, jakim jest zwiększenie przetwórstwa przemysłowego Indonezji w celu uzyskania wyższej wartości dodanej. Jeśli chodzi o nikiel, nacisk kładzie się na wzmocnienie przemysłu niklowego niższego szczebla poprzez ułatwienie silnego partnerstwa między przemysłem wyższego i niższego szczebla ⁽¹²²⁾.
- (570) W odniesieniu do ChRL, w 12. planie pięcioletnim na rzecz krajowego rozwoju gospodarczego i społecznego, obowiązującym w momencie ustanowienia IMIP, podkreślono strategiczną wizję rządu ChRL dotyczącą poprawy funkcjonowania i promocji najważniejszych gałęzi przemysłu. Wskazano w nim, że rząd ChRL formułuje strategię polityczne mające wesprzeć wprowadzenie usprawnień technicznych w przedsiębiorstwach w celu poprawy konkurencyjności na rynku. Poprzednie dochodzenia wykazały, że przemysł stalowy zajmował ważne miejsce wśród tych najważniejszych gałęzi przemysłu ⁽¹²³⁾. Ponadto, rząd ChRL wydał szczegółowy plan dla przemysłu stalowego, tj. 12. plan pięcioletni dla przemysłu stalowego („12. plan pięcioletni dla przemysłu stalowego”), który obowiązywał również w czasie ustanowienia IMIP. W 12. planie pięcioletnim dla przemysłu stalowego podkreślono, że przemysł stalowy jest dla gospodarki krajowej istotną podstawową gałęzią przemysłu i podkreślono znaczenie „wzmocnienia powiązania polityki fiskalnej, finansowej, gruntowej, energetycznej, oszczędnościowej, w zakresie ochrony środowiska, bezpieczeństwa oraz innych polityk z polityką przemysłu stalowego”. Poprzednie dochodzenia wykazały, że plany te są prawnie wiążące ⁽¹²⁴⁾ i ujawniły dominującą rolę rządu ChRL za pośrednictwem przedsię-

⁽¹²⁰⁾ https://tingroom.com/print_173679.html

⁽¹²¹⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025, s. 65–68.

⁽¹²²⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025.

⁽¹²³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/969 z dnia 8 czerwca 2017 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 17), motyw 49 i nast.

⁽¹²⁴⁾ *Ibidem*, motyw 55.

biorstw państwowych w sektorze stalowym ⁽¹²⁵⁾. Dominującą rolę rządu ChRL w sektorze stalowym i wynikające z niej znaczne zakłócenia na rynku potwierdza ponadto dokument roboczy służb Komisji na temat znaczących zakłóceń w gospodarce ChRL do celów dochodzeń w sprawie ochrony handlu, w którym stwierdzono, że „[z] uwagi na dużą skalę interwencji rządowych w przemyśle stalowym i wysoki udział przedsiębiorstw państwowych w tym sektorze nawet prywatni producenci stali nie mogą prowadzić w nim działalności na warunkach rynkowych” oraz uznano „znaczącą własność, kontrolę lub interwencję rządową w odniesieniu do rzekomo prywatnych przedsiębiorstw sektora hutnictwa żelaza i stali ⁽¹²⁶⁾”.

- (571) 2 października 2013 r. minister gospodarki Indonezji oraz minister handlu Chin podpisali w Dżakarcie „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” („program Indonezja-Chiny”). Program Indonezja-Chiny przewidywał „pobudzenie inwestycji handlowych między obydwojoma krajami i przyspieszenie realizacji wspólnych projektów priorytetowych ⁽¹²⁷⁾”, co miało być konkretną realizacją programu.
- (572) W rozdziale III programu Indonezja-Chiny rząd Indonezji i rząd ChRL wyjaśniły, że program jest realizowany poprzez projekty priorytetowe, w których „zasada wyboru powinna odpowiadać interesom strategicznym i potrzebom rozwoju społeczno-gospodarczego obu państw, być zgodna ze średnio- i długoterminowym planowaniem rozwoju gospodarczego obu państw oraz odpowiadać planom rozwoju zaangażowanych przedsiębiorstw”.
- (573) Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o udostępnienie wykazu projektów priorytetowych, które zostały wybrane do realizacji zgodnie z postanowieniami programu Indonezja-Chiny. Zamiast tego rząd Indonezji przedstawił jednak inny wykaz projektów, tj. wykaz projektów współpracy Indonezji i Chin w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki („HLED”). W związku z tą odmową współpracy, na podstawie zastosowania art. 28 ust.1 Komisja wywnioskowała, że projekt Morowali również znajdował się na liście projektów priorytetowych w ramach współpracy dwustronnej. W istocie jest to ważny projekt, w którym obecność chińskich przedsiębiorstw jest znacząca.
- (574) W rozdziale I, pkt 1.2.3 programu Indonezja-Chiny stwierdzono, że jednym z nadrzędnych celów współpracy dwustronnej jest „zachęcanie konkurencyjnych i cieszących się dobrą reputacją chińskich przedsiębiorstw i instytucji finansowych do udziału w rozwoju sześciu korytarzy gospodarczych w Indonezji oraz projekcie wymienionym w planie MP3EI rządu Indonezji, a także zachęcanie konkurencyjnych i cieszących się dobrą reputacją przedsiębiorstw indonezyjskich do udziału w rozwoju 12. planu pięcioletniego rządu ChRL ⁽¹²⁸⁾”, co stanowi także potwierdzenie oświadczenia z 2012 r., że jednym z głównych celów współpracy jest wdrożenie preferencyjnej polityki dla sektora stalowego.
- (575) Z programu Indonezja-Chiny wynika, że oba rządy określiły kluczowe obszary współpracy ⁽¹²⁹⁾, do których zaliczono m.in. górnictwo, przemysł metalurgiczny i kompleksy przemysłowe (w tym specjalne strefy ekonomiczne). W sekcji 2.4.2, rząd Indonezji i rząd ChRL wyraźnie uzgodniły następujące działania w obszarze górnictwa: „[w]spółpracę w zakresie poszukiwań, rafinacji i przetwarzania surowców mineralnych, w tym ...niklu ...”, „[r]ozszerzanie i ułatwianie dwustronnej współpracy w zakresie projektów górniczych i metalurgicznych”, „[p]romowanie rozwoju w zakresie surowców mineralnych poprzez budowę specjalnych kompleksów przemysłowych i stref przemysłowych w sześciu korytarzach gospodarczych ...”, „[w]spółpracę w zakresie rozwoju przemysłu surowców mineralnych w Indonezji”.

⁽¹²⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/688 z dnia 2 maja 2019 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów ze stali powlekaną organicznie pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037, Dz.U. L 116 z 3.5.2019, motywy 37 i 70.

⁽¹²⁶⁾ Dokument roboczy służb Komisji na temat znaczących zakłóceń w gospodarce Chińskiej Republiki Ludowej do celów dochodzeń w sprawie ochrony handlu, SWD(2017) 483 final/2, 20.12.2017, s. 360. Bardziej ogólnie na temat sektora stalowego w ChRL zob. rozdział 14 - Sektor stalowy, s. 346-376 tego samego dokumentu.

⁽¹²⁷⁾ „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” (rozdział I. i III).

⁽¹²⁸⁾ „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” (rozdział I., 1.2.3).

⁽¹²⁹⁾ „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” (rozdział II).

- (576) W sekcji 2.7.8 programu Indonezja-Chiny, dotyczącej przemysłu metalurgicznego, rząd Indonezji i rząd ChRL zgodziły się w szczególności na „[z]achęcanie chińskich producentów metalurgicznych do dokonywania bezpośrednich inwestycji w Indonezji, do wykorzystywania zasobów naturalnych Indonezji oraz do inwestowania w formie zintegrowanych metalurgicznych kompleksów przemysłowych, aby pomóc w ulepszeniu łańcucha przemysłu metalurgicznego i zwiększyć wartość dodaną projektów w zakresie surowców mineralnych⁽¹³⁰⁾”. Program potwierdza również, że chińscy producenci metalurgiczni są zachęceni do tworzenia spółek *joint venture* z przedsiębiorstwami indonezyjskimi. W sekcji 2.9 dotyczącej kompleksów przemysłowych (w tym specjalnych stref ekonomicznych) rząd Indonezji i rząd ChRL uzgodniły, że będą promować kompleksy przemysłowe, „zachęcać chińskie przedsiębiorstwa do inwestowania w indonezyjskie kompleksy przemysłowe...”, „ułatwiać i zapewniać wsparcie polityczne w rozwoju kompleksów”. W związku z tym rząd Indonezji aktywnie poszukiwał wsparcia politycznego i akceptował wsparcie udzielane przez rząd ChRL na rzecz konkretnych projektów, takich jak kompleks przemysłowy w Morowali.
- (577) 27 marca 2015 r. oba rządy opublikowały „Wspólne oświadczenie w sprawie umacniania kompleksowego partnerstwa strategicznego między ChRL a Indonezją⁽¹³¹⁾”. W oświadczeniu tym „obie strony zobowiązały się do aktywnego wdrażania pięcioletniego planu rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej między Chinami a Indonezją oraz do szybkiego sfinalizowania listy projektów priorytetowych...”. Podobnie oba rządy „... wyraziły pogląd, że inicjatywa Jedwabnego Szlaku Morskiego XXI wieku zaproponowana przez prezydenta Xi Jinpinga oraz strategia Globalnego Centrum Morskiego zainicjowana przez prezydenta Joko Widodo w dużym stopniu uzupełniają się wzajemnie.” Oba rządy obiecały również „...przyspieszyć budowę zintegrowanych kompleksów przemysłowych Chiny-Indonezja i ustanowić tak szybko, jak to możliwe, międzyrządowy komitet koordynujący.” Strona indonezyjska „... wprowadzi preferencyjne polityki dla kompleksów przemysłowych, aby zapewnić środki ochronne i ułatwienia dla większej liczby chińskich przedsiębiorstw, które wejdą do kompleksu zgodnie z indonezyjskimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, tak aby przyspieszyć rozwój kompleksów przemysłowych”, zaś Chiny zobowiązały się do „...dalszego zapewniania wsparcia finansowego dla budowy infrastruktury i dużych projektów w Indonezji poprzez dwustronne i wielostronne kanały finansowe.”
- (578) W dniu 7 maja 2018 r. rząd Indonezji i rząd ChRL podpisały protokół ustaleń „w sprawie promowania współpracy w zakresie rozwoju regionalnych kompleksowych korytarzy gospodarczych”, w którym obie strony uzgodniły, że podejmą współpracę w zakresie rozwoju m.in. Północnego Celebes. W protokole tym obie strony uzgodniły, że „zmobilizują i skoordynują odpowiednie agencje rządowe, kwalifikowane przedsiębiorstwa i instytucje do udziału w formułowaniu planu rozwoju tych korytarzy”.
- (579) 23 października 2018 r. rząd Indonezji i rząd ChRL podpisały protokół ustaleń „w sprawie ustanowienia wspólnego komitetu sterującego ds. rozwoju regionalnych kompleksowych korytarzy gospodarczych”. W protokole tym określono strukturę organizacyjną współpracy: wspólny sekretariat, wspólne grupy robocze, mechanizmy działania, komitet sterujący itp. Ze struktury tej wynika po raz kolejny, że ramy współpracy dwustronnej są wspólnie wdrażane za pośrednictwem specjalnych wspólnych organów administracyjnych.
- (580) Z powyższych dwustronnych umów i dokumentów wynika, że współpraca dwustronna przełożyła się na umowy określające warunki i wkład każdego z rządów. Szczegóły dotyczące finansowania, zarządzania za pośrednictwem IMIP oraz pozostałych dwustronnych mechanizmów administracyjnych zostaną opisane w kolejnych sekcjach. Dokumenty omówione w niniejszej sekcji potwierdzają jednak, że oba rządy zawarły szczegółowe umowy w celu wdrożenia polityki preferencyjnej na rzecz konkretnych gałęzi przemysłu i projektów objętych tą współpracą. Wykazują one, że szczególnie uwzględnione zostały polityki mające na celu sprzyjanie rozwojowi przemysłu przetwórstwa rudy niklu i przemysłu przetwórstwa stali nierdzewnej niższego szczebla w Indonezji poprzez nakłanianie do chińskich inwestycji za pośrednictwem chińskiego wsparcia preferencyjnego. Grupa IRNC była wyraźnym beneficjentem tych polityk uzgodnionych w ramach współpracy dwustronnej.
- (581) W powyższych umowach i dokumentach określono ramy współpracy między Indonezją a Chinami oraz ukazano jej rozwój i stałe zacieśnianie na przestrzeni lat. Ta zacieśniająca się współpraca pozwala chińskim inwestorom i przedsiębiorstwom czerpać korzyści z surowców i położenia geograficznego Indonezji. Strona chińska zapewnia finansowanie inwestycji w wybranych „korytarzach” w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, natomiast strona indonezyjska aktywnie utrzymuje sprzyjające ramy legislacyjne, programowe i polityczne, aby wspierać wdrażanie projektów na

⁽¹³⁰⁾ „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” (rozdział II, 2.7.8).

⁽¹³¹⁾ <https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm>

określonych obszarach swojego terytorium. W tym kontekście i zgodnie z powyższymi ramami utworzono kompleks Morowali w prowincji Celebes oraz wyznaczono głównego, w pełni zintegrowanego w jego ramach producenta eksportującego, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w kolejnych sekcjach.

4.5.4. Preferencyjne wsparcie finansowe w kontekście współpracy dwustronnej

- (582) Jednym z filarów współpracy dwustronnej w zakresie przemysłu stali nierdzewnej było zapewnienie chińskim przedsiębiorstwom preferencyjnego wsparcia finansowego przez stronę chińską, aby rozwijać przemysł stali nierdzewnej w Indonezji. Pod takim warunkiem Indonezja zgodziła się dać chińskim przedsiębiorstwom dostęp do swoich znacznych rezerw rudy niklu odpowiednich do ich procesu produkcji.
- (583) Jak wskazano powyżej, już w 2005 r. w kontekście wspólnej deklaracji Indonezji i Chin w sprawie partnerstwa strategicznego rząd chiński podkreślił potrzebę ochrony interesów inwestorów, aby umożliwić im wygenerowanie zysku, oraz konieczność wykazania, że w poprzednich latach rząd chiński zawsze zapewniał osiągnięcie tego celu. W tamtych latach z powodzeniem stosowano chińską politykę pozyskiwania nowych rynków wprowadzoną w 1999 r., aby m.in. wspierać chińskie inwestycje za granicą i rozwój wywozu oraz stwarzać do nich zachęty.
- (584) W art. 3.1.10 planu działania na 2010 r. w kontekście „współpracy finansowej” przewidziano, że obie strony będą „wzmocniać regularne konsultacje dwustronne i koordynację, aby przyspieszyć stosowanie i wdrożenie skierowanego do nabywców preferencyjnego instrumentu kredytowego w zakresie wywozu i pożyczek preferencyjnych oraz innych systemów wsparcia finansowego na rzecz rozwoju.”
- (585) Jak wynika z doniesień prasowych ⁽¹³²⁾, już w 2011 r. Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) i Bank of China zobowiązały się przyznać kredyt kapitałowy w wysokości 8 mld USD przedsiębiorstwom z siedzibą w Chinach, które miały zamiar inwestować w Indonezji.
- (586) Głównym dokumentem, na podstawie którego usankcjonowano przyznanie przez Chiny finansowania preferencyjnego, było sporządzone na piśmie porozumienie między rządem Indonezji a rządem ChRL z 29 kwietnia 2011 r. w sprawie rozszerzenia i zacieśnienia dwustronnej współpracy gospodarczej i handlowej. Art. VI jednoznacznie stanowi, że „strony uzgadniają, że będą zachęcać swoje odpowiednie instytucje finansowe i ubezpieczeniowe do priorytetowego wspierania tych projektów pod względem finansowym i ubezpieczeniowym [...]”.
- (587) W programie rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja–Chiny z 2 października 2013 r. również jednoznacznie stwierdzono, w pkt 5.2.1 rozdziału V dotyczącego usług finansowych, że „zaleca się chińskim instytucjom finansowym wspieranie finansowania inwestycji i realizacji projektów podejmowanych przez finansowane przez Chiny przedsiębiorstwa z siedzibą w Indonezji z poszanowaniem prawa krajowego i regulacji krajowych”.
- (588) Jak wyjaśniono w poprzedniej sekcji, zapewniono finansowanie w kontekście głównego celu współpracy dwustronnej polegającego na „zachęcaniu konkurencyjnych i cieszących się dobrą reputacją chińskich przedsiębiorstw i instytucji finansowych do udziału w rozwoju sześciu korytarzy gospodarczych w Indonezji oraz projekcie wymienionym w planie MP3EI rządu Indonezji, a także zachęcaniu konkurencyjnych i cieszących się dobrą reputacją przedsiębiorstw indonezyjskich do udziału w rozwoju 12. planu pięcioletniego rządu ChRL” ⁽¹³³⁾. Odniesienie do odpowiednich krajowych praktyk preferencyjnych, w tym dotyczących przemysłu stali nierdzewnej, jest zgodne z celem zapewnienia preferencyjnego finansowania, jakim jest osiągnięcie porozumienia dwustronnego w sprawie kompleksu przemysłowego w Morowali z korzyścią dla przemysłu stali nierdzewnej.
- (589) Podczas szczytu Indonezja–Chiny, w którym wzięli udział prezydenci obu krajów, 2 października 2013 r. wspólnicy-założyciele IMIP, PT Bintangdelapan Investama („BDI”) i Shangai Decent Investment Group („SDI”) (zob. motywy 626 i 777) podpisali z China-ASEAN Investment Cooperation Fund (CAF) porozumienie w sprawie inwestycji i finansowania, aby rozwijać działalność w kompleksie Morowali ⁽¹³⁴⁾. China-ASEAN Fund (CAF) to fundusz off-shore zatwierdzony przez Radę Państwa Chińskiej Republiki Ludowej oraz Krajową Komisję Rozwoju i Reform.

⁽¹³²⁾ Bisnis, „China-based lenders back investment in Indonesia” [„Kredytodawcy z siedzibą w Chinach wspierają inwestycje w Indonezji”], 26 kwietnia 2011 r., <https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang>

⁽¹³³⁾ „Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny” (rozdział I. 1.2.3).

⁽¹³⁴⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>

Utworzenie funduszu finansuje Export-Import Bank of China wraz z innymi chińskimi i międzynarodowymi inwestorami instytucjonalnymi. CAF koncentruje się na inwestycjach w sektorach infrastruktury, energetyki i zasobów naturalnych w ASEAN i pełni rolę prekursora we wspieraniu „współpracy Południe–Południe” między Chinami a rynkami wschodzącymi oraz ułatwia przedsiębiorstwom chińskim realizację strategii pozyskiwania nowych rynków.

- (590) Poinformowano również, że podczas wizyty prezydenta Chin w Indonezji w październiku 2013 r. podpisano 23 porozumienia, obejmujące w szczególności kwestie dotyczące niklu. Aż 60 % z nich dotyczyło sektora przemysłu wytwórczego i przewidywało łączną sumę inwestycji wynoszącą 32,8 mld USD (36,1 bln IDR) ⁽¹³⁵⁾. Jest to kolejny dowód na to, że rząd Indonezji bezpośrednio starał się o finansowanie ze strony Chin w przemyśle niklowym.
- (591) We wspólnym oświadczeniu z marca 2015 r. potwierdzono zobowiązanie rządu ChRL, aby „nadal udzielać wsparcia finansowego na rzecz budowy infrastruktury i realizacji dużych projektów w Indonezji za pośrednictwem dwustronnych i wielostronnych kanałów finansowania”.
- (592) Ponadto według informacji przekazanych przez prezesa IMIP, przedsiębiorstwa zarządzającego kompleksem przemysłowym Morowali, w którym siedzibę ma producent eksportujący IRNC, w ramach „projektu” (obejmującego kompleks i powiązanych z nim najemców) „oferowano łatwy dostęp do finansowania średnio- i długoterminowego. W początkowym okresie realizacji projektu banki realizujące politykę rządu, w tym China Development Bank, Export-Import Bank of China oraz chińskie banki będące własnością państwa, w tym Bank of China, udzieliły średnio- i długoterminowego wsparcia finansowego” ⁽¹³⁶⁾.
- (593) Ponadto jest oczywiste, że rząd Indonezji nie mógł nie wiedzieć o zapewnieniu finansowania preferencyjnego przez chińskie banki, ponieważ jego urzędnicy byli kilkakrotnie świadkami podpisania umów w sprawie takiego finansowania. Jeden przykład został już przedstawiony powyżej w motywie 589. Inny przykład dotyczy podpisania przez ITSS i PT, Dexin Steel Indonesia (DSI) – inne przedsiębiorstwo powiązane mające siedzibę w kompleksie IMIP – umowy w sprawie kredytu terminowego w wysokości 170 mln USD i protokołu ustaleń z China Development Bank wieczorem w dniu 7 maja 2018 r. Miało to miejsce podczas uroczystej kolacji w trakcie indonezyjsko-chińskiego szczytu biznesowego, którego gospodarzami byli premier Chin Li Keqiang oraz wiceprezydent Indonezji Jusuf Kalla.
- (594) Te pisemne dokumenty, oświadczenia i działania potwierdzają w sposób jednoznaczny, że rząd Indonezji aktywnie starał się o uzyskanie preferencyjnego wsparcia finansowego ze strony rządu ChRL, przyjmował je i uznawał za własne. Zamiast udzielać takiego wsparcia bezpośrednio, rząd Indonezji ustanowił ramy współpracy dwustronnej z rządem ChRL, aby zagwarantować finansowanie preferencyjne ze strony rządu ChRL dla inwestycji chińskich przedsiębiorstw w Indonezji w kontekście preferencyjnych strategii politycznych w celu zabezpieczenia przez chińskie przedsiębiorstwa niezbędnych dostaw rudy niklu. Jak wykazało dochodzenie (zob. sekcja dotycząca IMIP i sekcja dotycząca finansowania preferencyjnego), IRNC był głównym beneficjentem tego finansowania preferencyjnego udzielanego w ramach chińskiej strategii politycznej i za pośrednictwem banków będących własnością państwa, służącego finansowaniu działalności budowlanej i operacyjnej hut i powiązanych producentów stali nierdzewnej niższego szczebla w kompleksie przemysłowym Morowali.

4.5.5. Kompleks przemysłowy Morowali

- (595) W odniesieniu konkretnie do przetwórstwa rudy niklu i przemysłu stali nierdzewnej ścisła współpraca między rządem Indonezji a rządem ChRL na terytorium państwa wywozu doprowadziła do budowy i eksploatacji kompleksu przemysłowego Morowali. Rząd Indonezji i rząd ChRL zapewniły przedsiębiorstwom produkującym stal nierdzewną w tym kompleksie sprzyjające warunki, które przynoszą im korzyści. To połączenie zasobów za pośrednictwem tak ścisłej współpracy służy osiągnięciu wspólnego celu i przynosi korzyść wspólnemu beneficjentowi, czyli Grupie IRNC ⁽¹³⁷⁾.
- (596) Morowali to kompleks przemysłowy, w ramach którego działalność skupia się na budowie w pełni zintegrowanego przemysłu stali nierdzewnej, od wydobycia rudy niklu po wyroby ze stali nierdzewnej na rynku niższego szczebla. Kompleks zlokalizowany jest w Bahodopi w dystrykcie Morowali, który z kolei znajduje się w prowincji Celebes Środkowy.

⁽¹³⁵⁾ www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

⁽¹³⁶⁾ <https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5>

⁽¹³⁷⁾ Przedsiębiorstwo Jindal Stainless Indonesia nie korzystało z żadnego programu finansowania preferencyjnego, ponieważ nie było objęte współpracą dwustronną między rządem ChRL a rządem Indonezji i nie otrzymało żadnych pożyczek na warunkach preferencyjnych.

- (597) Główny współpracujący indonezyjski producent eksportujący – IRNC – ma siedzibę w kompleksie Morowali. Kompleks zajmuje obszar 2 500 ha i obejmuje 29 najemców, z których ponad połowa jest powiązana z IMIP. Głównym inwestorem w IRNC i IMIP jest chińska spółka Tsingshan Steel Group.
- (598) Ze wspomnianych wcześniej odpowiednich dwustronnych ram regulacyjnych wynika, że Indonezja i Chiny zgodziły się na utworzenie i rozwój specjalnego obszaru w kompleksie przemysłowym Morowali w celu wspierania kwalifikujących się przedsiębiorstw w prowadzeniu współpracy. Kompleks Morowali korzystał ze statusu uznanego kompleksu przemysłowego, podlegającego m.in. indonezyjskim preferencyjnym przepisom krajowym dotyczącym kompleksów przemysłowych.
- (599) Warto zauważyć, że kompleks Morowali jest sklasyfikowany przez rząd ChRL jako strefa współpracy ekonomicznej i handlowej w Indonezji ⁽¹³⁸⁾.
- (600) Chociaż współpraca na rzecz rozwoju IMIP została po raz pierwszy ogłoszona w 2013 r. na szczycie z udziałem prezydenta Chin, Xi Jinpinga i ówczesnego prezydenta Indonezji, Susila Bambang Yudhoyono, jej początki sięgają 2007 r., kiedy to przedsiębiorstwo Bintangdelapan Group rozpoczęła działalność wydobywczą na podstawie koncesji na powierzchni 47 000 ha na terenie Morowali ⁽¹³⁹⁾. Przedsiębiorstwo zwróciło się do chińskich inwestorów propozycją dotyczącą inwestycji w przemysł wydobywczy oparty na niklu, ponieważ Chiny były w tamtym czasie największym rynkiem wywozowym dla indonezyjskiego niklu ⁽¹⁴⁰⁾.
- (601) W 2009 r. przedsiębiorstwa BDI i SDI utworzyły spółkę *joint venture* w celu rozwijania przemysłu wydobywczego na tym obszarze, co zbiegło się z wprowadzeniem bardziej rygorystycznych środków służących utrzymaniu rudy niklu na terytorium Indonezji zawartych w Prawie górniczym z 2009 r. Obie strony utworzyły PT Sulawesi Mining Investment (SMI) – przedsiębiorstwo zaangażowane w produkcję i wywóz rudy niklu, głównie do Chin. Partnerstwo to było zgodne z polityką SDI dotyczącą pozyskiwania nowych rynków. Na stronie internetowej SDI poinformowano, że „z myślą o aktywnym wdrażaniu polityki pozyskiwania nowych rynków przedsiębiorstwo SDI zawiązało w 2009 r. partnerstwo z przedsiębiorstwem SMI, aby stać się pionierem w zakresie wydobycia i wywozu indonezyjskiej rudy niklu oraz wytopienia żelaznika, a także zainwestowało w budowę PT IMIP, który ma ogromne znaczenie dla współpracy gospodarczej między Chinami a Indonezją oraz między Chinami a ASEAN” ⁽¹⁴¹⁾.
- (602) We wspólnym komunikacie w sprawie dalszego wzmocnienia partnerstwa strategicznego między Chinami a Indonezją z 29 kwietnia 2011 r. stwierdzono, że strona chińska ma również nadzieję na zacieśnienie współpracy ze stroną indonezyjską w zakresie rozwoju strefy współpracy ekonomicznej i handlowej”.
- (603) W maju 2011 r. ogłoszono, że indonezyjska Rada ds. Koordynacji Inwestycji (BKPM) zwróciła się do chińskich inwestorów, aby inwestowali w przetwarzanie produktów podstawowych górnictwa (w tym niklu na Celebes Południowo-Wschodnim): „Rada ds. Koordynacji Inwestycji (BKPM) dba o to, aby potencjalni inwestorzy podejmowali inwestycje w sektorze przetwarzania produktów górnictwa. (...) Ponadto BKPM zwróciła się także do Chin o zainwestowanie w przetwórstwo niklu na Celebes Południowo-Wschodnim” ⁽¹⁴²⁾. Co więcej, w odniesieniu do projektu obejmującego budowę huty aluminium podkreślano ograniczenia związane z nabywaniem gruntów. Ponownie wskazuje to na dążenie rządu Indonezji do pozyskania chińskich inwestycji w Indonezji.
- (604) W podpisanym przez rząd Indonezji i rząd ChRL pięcioletnim programie rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej z 2 października 2013 r., w sekcji 2.9 dotyczącej kompleksów przemysłowych (w tym specjalnych stref ekonomicznych (SSE)), stwierdzono, co następuje: „[Należy] zachęcać chińskie przedsiębiorstwa do inwestowania w indonezyjskie specjalne strefy ekonomiczne, kompleksy rozwoju gospodarczego i technologicznego, kompleksy współpracy gospodarczej i handlowej, kompleksy przemysłowe, obszar demonstracji technologii i inne formy kompleksów przemysłowych. Strony uzgodniły, że rząd będzie ułatwiał rozwój kompleksów przemysłowych i zapewniał wsparcie polityczne na ten cel”.
- (605) 2 października oba rządy podpisały również porozumienie w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych. W art. V określono wsparcie polityczne uzgodnione przez kraje: „Rząd Chińskiej Republiki Ludowej potwierdza, że zapewni odpowiednie wsparcie i ułatwienia na rzecz budowy, przyciągania działalności gospodarczej i działania kompleksów przemysłowych zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz politykami obu krajów. Rząd Indonezji dołoży starań, aby zapewnić wsparcie i ułatwienia w zakresie środków zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz polityką. Polityka wsparcia zostanie szczegółowo określona w drodze rozmów dwustronnych”.

⁽¹³⁸⁾ <http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx>

⁽¹³⁹⁾ <https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/>

⁽¹⁴⁰⁾ <https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html>

⁽¹⁴¹⁾ <http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15>

⁽¹⁴²⁾ <https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang>

- (606) Co więcej, oprócz programu Indonezja–Chiny oba rządy podpisały w tym samym dniu – 2 października 2013 r. – kolejne porozumienie dwustronne, poświęcone w szczególności kwestii rozwoju zintegrowanych kompleksów przemysłowych w Indonezji. Na mocy art. 1 tego porozumienia rząd Indonezji i rząd ChRL zgodziły się na „wspieranie tworzenia indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych w Indonezji”, których „tworzenie w bogatych w surowce mineralne regionach Indonezji uznaje się za priorytetowe”.
- (607) W porozumieniu tym rząd ChRL zobowiązał się, że „zapewni odpowiednie wsparcie i ułatwienia na rzecz budowy, przyciągania działalności gospodarczej i działania kompleksów przemysłowych zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz polityką obu krajów”⁽¹⁴³⁾. Jednocześnie rząd Indonezji zadeklarował, że będzie „dołoży starań, aby zapewnić wsparcie i ułatwienia w zakresie środków zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz polityką”⁽¹⁴⁴⁾.
- (608) Ważnym dokumentem dwustronnym regulującym działalność kompleksu Morowali było porozumienie z 2013 r. między rządem ChRL a rządem Indonezji w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych („porozumienie w sprawie zintegrowanych kompleksów przemysłowych”). W art. 1 stwierdza się, że „Celem niniejszego porozumienia jest wspieranie utworzenia indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych w Indonezji”, zwanych dalej „kompleksami przemysłowymi”. „Utworzenie kompleksów przemysłowych w bogatych w surowce mineralne regionach Indonezji uznaje się za priorytetowe”. Art. 3 ust. 1 stanowi, że „[z] akres współpracy w ramach niniejszego porozumienia obejmuje koordynację, ułatwianie i konsultacje w zakresie tworzenia kompleksów przemysłowych”. W rozdziale V tego porozumienia dotyczącym „wsparcia politycznego” stwierdzono w art. 5 ust. 1, że „Rząd Chińskiej Republiki Ludowej potwierdza, że zapewni odpowiednie wsparcie i ułatwienia na rzecz budowy, przyciągania działalności gospodarczej i działania kompleksów przemysłowych zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz polityką”.
- (609) W trakcie dwustronnego szczytu 3 października 2013 r. prezydent Chin Xi Jinping przedstawił plan budowy Morskiego Jedwabnego Szlaku XXI wieku. Poprzedniego dnia szczytu, 2 października 2013 r., rządy Indonezji i Chin podpisały „pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja–Chiny” oraz „porozumienie między rządem Chińskiej Republiki Ludowej a rządem Republiki Indonezji w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych”. Te porozumienia o współpracy mają być realizowane w ramach wybranych projektów priorytetowych.
- (610) We wspólnym oświadczeniu Chin i Indonezji z marca 2015 r. w sprawie wzmocnienia partnerstwa strategicznego stwierdzono, że rząd Indonezji „... wprowadzi preferencyjną politykę na rzecz kompleksów przemysłowych w celu zapewnienia środków ochronnych i ułatwień dla chińskich przedsiębiorstw, tak aby więcej z nich mogło wejść w skład kompleksu zgodnie z indonezyjskimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, w celu przyspieszenia rozwoju kompleksów przemysłowych”.
- (611) Oprócz wspólnego oświadczenia rząd Indonezji wprowadził rozporządzenie nr 142/2015 w sprawie kompleksów przemysłowych, zastępujące wcześniejsze rozporządzenie z 2009 r. w sprawie kompleksów przemysłowych, w celu uzgodnienia go z dwustronnym wspólnym oświadczeniem z 2015 r. i z dwustronnym porozumieniem w sprawie zintegrowanych kompleksów przemysłowych z 2013 r. W rozporządzeniu tym określa się najważniejsze zachęty dla przedsiębiorstw, które organizują swoją działalność w tych kompleksach przemysłowych, takich jak Grupa IRNC wymieniona w rozdziale 8. W dodanym art. 4 lit. i) stwierdzono, że kompetencje ministra obejmują „określenie wytycznych dotyczących referencyjnej ceny sprzedaży lub czynszu najmu bloków lub budynków przemysłowych w ramach kompleksu przemysłowego w oparciu o wnioski Komitetu ds. Kompleksów Przemysłowych”. Art. 41 ust. 1 stanowił, że „Przedsiębiorstwo kompleksu przemysłowego oraz przedsiębiorstwo przemysłowe zlokalizowane na terenie kompleksu przemysłowego uzyskuje zachęty podatkowe”. Art. 45 ust. 1 stanowił, że „[r]ząd może zainicjować rozwój kompleksów przemysłowych jako infrastruktury przemysłowej (a) w przypadku gdy sektor prywatny nie jest zainteresowany ani nie jest w stanie zapewnić rozwoju kompleksu przemysłowego; lub (b) w celu przyspieszenia rozprzestrzenienia i równomiernego podziału rozwoju przemysłowego”. Co więcej, rząd Indonezji wdrożył rozwiązania dotyczące bliskiego zaangażowania i ścisłego monitorowania przedsiębiorstw zarządzających tymi kompleksami za pośrednictwem organu przewidzianego w art. 51 ust. 1: „W celu wspierania rozwoju kompleksów przemysłowych ustanawia się Komitet ds. Kompleksów Przemysłowych”.
- (612) Integracja kompleksowego przetwarzania w kompleksach przemysłowych jest zgodna z celami rozwoju polityki rządu Indonezji. W szczególności, zakłady wytopu spełniają wymogi prawa górniczego z 2009 r. i powiązanych przepisów dotyczących wartości dodanej do materiału pierwotnego z Ministerstwa Przemysłu. Zgodnie z tym prawem i przepisami przedsiębiorstwa górnicze zajmujące się wydobywaniem rudy niklu muszą tworzyć własne moce produkcyjne hut w celu rozwijania w Indonezji przemysłu o wyższej wartości dodanej (zob. poprzednia sekcja).

⁽¹⁴³⁾ Porozumienie między rządem Chińskiej Republiki Ludowej a rządem Republiki Indonezji w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, 5.1.

⁽¹⁴⁴⁾ Porozumienie między rządem Chińskiej Republiki Ludowej a rządem Republiki Indonezji w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, 5.2.

- (613) Rozwój kompleksu Morowali obejmuje kluczowe elementy, które w planach rozwoju rządu Indonezji uznano za priorytetowe. W tym znaczeniu, kompleks Morowali znajduje się w strategicznym obszarze geograficznym Celebesu, funkcjonuje w obrębie promowanego sektora stalowego, wspiera integrację z rynkiem wyższego i niższego szczebla oraz przyczynia się do tworzenia wartości dodanej zasobów naturalnych i górnictwa, a mianowicie niklu.
- (614) Z geograficznego punktu widzenia kompleks Morowali jest położony w korytarzu Celebes (¹⁴⁵), jednym z sześciu korytarzy gospodarczych określonych i promowanych przez rząd Indonezji jako osie planów rozwoju gospodarczego kraju. Wydobycie niklu uznano za jeden z sektorów, które mają przyczynić się do rozwoju tego obszaru.
- (615) Zarówno władze indonezyjskie, jak i chińskie przyznały kompleksowi Morowali specjalny status formalny.
- (616) Rząd indonezyjski oficjalnie przyznał mu status krajowego projektu strategicznego (¹⁴⁶) („PSN”). Jest to istotne ze względu na dwie kwestie – rozwoju priorytetowych obszarów przemysłowych/specjalnych stref ekonomicznych oraz projektów rozwoju huty. PSN są wybierane zgodnie z polityką rozwoju Indonezji, są ściśle monitorowane przez rząd i mogą korzystać z pewnych przywilejów (¹⁴⁷). Ponadto, posiadając status PSN, IMIP mógł rozpocząć rozwój kompleksu przemysłowego i budowę zakładów w oczekiwaniu na pozwolenie na budowę.
- (617) Rząd chiński, a w szczególności Ministerstwo Handlu, formalnie uznał kompleks Morowali za wyznaczoną zagraniczną strefę współpracy handlowej i gospodarczej w 2016 r. (¹⁴⁸), a *de facto* już w 2009 r. (¹⁴⁹).
- (618) Zgodnie z informacjami podanymi na stronie internetowej MOFCOM (¹⁵⁰), formalne uznanie zagranicznej strefy współpracy gospodarczej i handlowej odnosi się do kompleksu przemysłowego z pełną infrastrukturą, wyraźnymi wiodącymi gałęziami przemysłu, solidnymi funkcjami usług publicznymi oraz skoncentrowanymi i emanującymi efektami w odniesieniu do inwestycji i budowy przedsiębiorstw będących własnością Chin, zarejestrowanych na terytorium Chińskiej Republiki Ludowej. Przy tworzeniu zagranicznej strefy współpracy gospodarczej i handlowej przedsiębiorstwo, zgodnie z odpowiednimi przepisami o inwestycjach zagranicznych, dopełnia formalności związanych z rejestracją lub zatwierdzeniem inwestycji zagranicznych państwa w Chinach, uzyskuje certyfikat inwestycji zagranicznej przedsiębiorstwa wydany przez właściwy departament handlu oraz dopełnia odpowiednich procedur rejestracyjnych zgodnie z przepisami prawa państwa przyjmującego, a także zakłada przedsiębiorstwo w strefie współpracy. Przedsiębiorstwo budowlane nabywa grunty w drodze zakupu lub dzierżawy i dopełnia wszystkich procedur prawnych związanych z gruntem. Przedsiębiorstwa z sektora budowlanego formułują jasne plany budowy i funkcjonowania kompleksu oraz orientacji przemysłowej, kończą budowę infrastruktury wodociągowej, elektrycznej i drogowej niezbędnej dla kompleksu oraz formułują jasne wytyczne dotyczące usług dla przedsiębiorstw wchodzących do strefy, aby zachęcić przedsiębiorstwa do inwestowania i produkcji w obrębie tego obszaru.
- (619) Jak stwierdzono w jednym z artykułów, „Zgodnie z wytycznymi departamentów rządowych w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku oraz w związku ze strategią państwa przyjmującego realizowaną na najwyższym szczeblu, zagraniczne strefy współpracy stały się narzędziem wdrażania inicjatywy Pasa i Szlaku i współpracy w zakresie międzynarodowych zdolności produkcyjnych” (¹⁵¹). Korytarz ten kwalifikuje się również w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku jako jeden z obszarów wspieranych przez ten instrument.
- (620) Powyższa struktura potwierdza, że utworzenie i rozwój kompleksu Morowali odbywał się w ramach specjalnego systemu określonego w prawodawstwie dotyczącym kompleksów przemysłowych, którego celem jest promowanie uprzemysłowienia i rozwoju Indonezji w oparciu o kompleksy przemysłowe. Te ramy prawne zapewniają różne korzyści i szczególne wsparcie ze strony władz indonezyjskich, takie jak ułatwienia przy udzielaniu licencji, udostępnienie infrastruktury i bodźce podatkowe. Znajduje to potwierdzenie w ustaleniach dochodzenia, jak opisano szczegółowo w następnych sekcjach (¹⁵²). Ponadto poprzez swoje działania rząd Indonezji jednoznacznie dążył do uzyskania preferencyjnego wsparcia finansowego ze strony rządu ChRL dla przedsiębiorstw w kompleksie Morowali i przyjął takie wsparcie jako własne.

(¹⁴⁵) Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025, s. 120–140.

(¹⁴⁶) Komitet ds. przyspieszenia dostaw priorytetowej infrastruktury (KPIP) oraz rozporządzenie Prezydenta Republiki Indonezji nr 3 z 2016 r. w sprawie przyspieszenia realizacji krajowych projektów strategicznych.

(¹⁴⁷) Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta nr 3 z 2016 r. w sprawie przyspieszenia realizacji krajowych projektów strategicznych.

(¹⁴⁸) <http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slx/y/31200/Document/1493265/1493265.htm>

(¹⁴⁹) <https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf> i http://www.acfic.org.cn/zjzg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Zob. również https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx i <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf>

(¹⁵⁰) <http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml>

(¹⁵¹) Sprawozdanie roczne w sprawie rozwoju w Afryce nr 19 (2016–2017), żółte księgi Afryki, s. 13.

(¹⁵²) „Rozporządzenie w sprawie kompleksów przemysłowych 142/2015 vs 24/2009” oraz późniejsze „Rozporządzenie w sprawie kompleksów przemysłowych 142/2015”.

4.5.6. Zarządzanie wspólne przez IMIP

- (621) Podmiotem rozwijającym kompleks Morowali i zarządzającym nim jest indonezyjskie przedsiębiorstwo PT Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”). Utworzono je zgodnie z przepisami prawa indonezyjskiego we wrześniu 2013 r.
- (622) Chociaż współpraca na rzecz rozwoju IMIP została po raz pierwszy ogłoszona w 2013 r. na szczycie z udziałem prezydenta Chin, Xi Jinpinga i ówczesnego prezydenta Indonezji, Susila Bambang Yudhoyono, jej początki sięgają 2007 r., kiedy to przedsiębiorstwo Bintangdelapan Group rozpoczęło działalność wydobywczą w ramach koncesji na powierzchni 47 000 ha na terenie Morowali ⁽¹⁵³⁾. Przedsiębiorstwo zwróciło się do chińskich inwestorów z propozycją dotyczącą inwestycji w przemysł wydobywczy niklu, ponieważ Chiny były w tamtym czasie największym rynkiem wywozowym dla indonezyjskiego niklu.
- (623) W 2009 r. przedsiębiorstwa BDI i SDI utworzyły spółkę *joint venture* w celu rozwijania przemysłu wydobywczego na tym obszarze. Obie strony utworzyły PT Sulawesi Mining Investment (SMI) – przedsiębiorstwo zaangażowane w produkcję i wywóz rudy niklu, głównie do Chin. SDI jest spółką zależną Tsingshan Steel Group, spółki dominującej głównych współpracujących producentów eksportujących, IRNC. Z drugiej strony, BDI jest spółką zależną Bintang Delapan Group, konglomeratu, który obejmuje przedsiębiorstwa górnicze z dużymi złożami rudy niklu w Indonezji.
- (624) Obecni udziałowcami IMIP są SDI (49,7 %), BDI (25 %) i SMI (25,3 %). SMI zostało udziałowcem w 2015 r.
- (625) Podczas szczytu w październiku 2013 r. SDI i BDI podpisały porozumienie w sprawie utworzenia IMIP. W trakcie zdalnej kontroli krzyżowej rząd Indonezji potwierdził podpisanie tego porozumienia. Twierdził jednak, że nie posiada jego kopii. Ponadto IMIP również odmówiło przedłożenia tego porozumienia w trakcie dochodzenia.
- (626) Podczas tego samego szczytu, dnia 2 października 2013 r. wspólnicy-założyciele, BDI i SDI, podpisali również z China-ASEAN Investment Cooperation Fund (CAF) porozumienie w sprawie inwestycji i finansowania, aby rozwijać działalność w kompleksie Morowali ⁽¹⁵⁴⁾. China-ASEAN Fund (CAF) to fundusz offshore zatwierdzony przez Radę Państwa Chińskiej Republiki Ludowej oraz Krajową Komisję Rozwoju i Reform. Utworzenie funduszu finansuje Export-Import Bank of China wraz z innymi chińskimi i międzynarodowymi inwestorami instytucjonalnymi. CAF koncentruje się na inwestycjach w sektorach infrastruktury, energetyki i zasobów naturalnych w ASEAN i pełni rolę prekursora we wspieraniu „współpracy Południe-Południe” między Chinami a rynkami wschodzącymi oraz ułatwia przedsiębiorstwom chińskim realizację strategii pozyskiwania nowych rynków.
- (627) Po założeniu przedsiębiorstwa IMIP nastąpił szybki rozwój kompleksu Morowali. Sukcesywnie powstawała infrastruktura, obiekty pomocnicze i fabryki produkcyjne. Inwestycje dokonane w kompleksie do grudnia 2017 r. oszacowano na kwotę 6 mld USD ⁽¹⁵⁵⁾. IMIP jest udziałowcem w kilku spółkach powstałych w kompleksie, w tym współpracującego producenta eksportującego. IMIP jest przedsiębiorstwem powiązanim producenta eksportującego.
- (628) Chociaż wydaje się, że Tsingshan Group jest przedsiębiorstwem prywatnym, ściśle przestrzega ono polityki rządu ChRL, a w Indonezji również polityki rządu Indonezji ze względu na ramy współpracy dwustronnej. Prezes Tsingshan Holding Group poinformował, że „każdy ruch przedsiębiorstwa jest ściśle związany ze strategią krajową i transformacją strukturalną chińskiej gospodarki” ⁽¹⁵⁶⁾. Ponadto Tsingshan Steel Group poinformowało, ⁽¹⁵⁷⁾ że aktywnie wdraża chińską inicjatywę Pasa i Szlaku, przyspieszając rozwój strategii międzynarodowej, budując duże kompleksy przemysłowe w Indonezji i innych krajach. Co więcej, niezależne źródła opisują Tsingshan Group jako przedsiębiorstwo posiadające „znaczące powiązania z rządem prowincji Zhejiang” ⁽¹⁵⁸⁾.

⁽¹⁵³⁾ <https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/>

⁽¹⁵⁴⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>

⁽¹⁵⁵⁾ Tenggara strategic Briefing paper: Belt and Road Initiative: What's in it for Indonesia? [Strategiczny dokument analityczny Tenggara: inicjatywa Pasa i Szlaku: Co z tego będzie mieć Indonezja?], <https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf>

⁽¹⁵⁶⁾ http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm

⁽¹⁵⁷⁾ <https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/>

⁽¹⁵⁸⁾ <https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/>

- (629) W swoich rocznych sprawozdaniach IMIP objawia się jako obszar pilotażowy tej indonezyjsko-chińskiej współpracy gospodarczej.
- (630) Zgodnie ze sprawozdaniem rocznym IMIP za 2017 r. (s. 1, s. 18 i s. 80) oraz informacjami podanymi na stronie internetowej Eternal Tsingshan Group: „3 października, przy udziale prezydenta Chin Xi Jinpinga oraz prezydenta Indonezji Susilo Bambang Yudhoyono, właściciel chińskiej firmy Tsingshan Group Xiang Guangda i właściciel indonezyjskiej firmy Bintang Delapan Group Halim Mina podpisali umowę o współpracy w celu utworzenia Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”), pierwszego projektu na tym obszarze”. W tym samym sprawozdaniu stwierdzono, że „Prezydent Indonezji Joko Widodo oraz wszystkie instytucje rządowe na szczeblu centralnym, prowincjonalnym i okręgowym bacznie obserwują budowę IMIP, wspierają ją i zachęcają do jej realizacji”.
- (631) Inny związek IMIP z dwoma rządami polega na tym, że jego działalność i mandat muszą być zgodne ze specjalnymi zasadami dotyczącymi nieruchomości przemysłowych, aby mogło ono czerpać korzyści i realizować swoje szczególne zadania w ramach szerszej polityki preferencyjnej proponowanej przez rządy. IMIP funkcjonuje w ramach współpracy dwustronnej między Indonezją a Chinami, mającej na celu realizację jednego z uzgodnionych projektów strategicznych, jakim jest rozwój przemysłu przetwórstwa rud niklu w kompleksie Morowali. Działa ono zatem zgodnie z postanowieniami głównych dokumentów współpracy dwustronnej.
- (632) Z prawnego punktu widzenia formalne powiązanie z oboma rządami i monitorowanie realizacji polityki rządowej odbywa się za pośrednictwem systemu licencjonowania przewidzianego w indonezyjskich przepisach dotyczących kompleksów przemysłowych, tj. w obowiązującym rozporządzeniu nr 142 z 2015 r. Art. 1.7 dotyczy zezwolenia na prowadzenie działalności na terenie kompleksu przemysłowego („IUKI”) –licencji przyznawanej przez rząd na rozwój i zarządzanie kompleksem przemysłowym. W rozdziale IV rozporządzenia nr 142, art. 12 i nast. określono zasady uzyskiwania IUKI przez rząd. W rozporządzeniu przewidziano również powołanie Komitetu ds. Kompleksów Przemysłowych, organizacji utworzonej przez Ministra, której zadaniem jest wspieranie realizacji polityki rozwoju i zarządzania kompleksami przemysłowymi (sekcja 1.10). W rozdziale XII rozporządzenia nr 142 zawarto listę kar administracyjnych i określono odpowiednią procedurę w przypadku nieprzestrzegania przez spółki zarządzające odpowiedniego rozporządzenia.
- (633) Istnieją ponadto publicznie dostępne dowody na to, że IMIP pozostaje w regularnym kontakcie z władzami rządu Indonezji i rządu ChRL, o czym świadczy na przykład spotkanie, które odbyło się z udziałem Ministerstwa Przemysłu, dyrektora generalnego Tsingshan, ambasadora Chin w Indonezji oraz IMIP w dniu 3 marca 2017 r. w celu omówienia rozwoju kompleksu przemysłowego Morowali ⁽¹⁵⁹⁾. Innym przykładem jest spotkanie dyrektora generalnego Tsingshan z prezydentem Indonezji, zorganizowane w lipcu 2019 r., na którym przedstawione zostało sprawozdanie z rozwoju inwestycji Tsingshan w kompleksie, a także z działań promocyjnych IMIP w zakresie inwestycji przemysłowych w kompleksie ⁽¹⁶⁰⁾.
- (634) Te formalne procedury wskazujące na bliskie powiązania między IMIP a obydwoma rządami, jak również ramy współpracy dwustronnej, a w szczególności porozumienie z października 2013 r., którego dostarczenia odmówił rząd Indonezji i IMIP, z którego to powodu Komisja opiera swoje wnioski zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, pokazują, że IMIP nie jest prywatnym przedsiębiorstwem zarządzającym kompleksem Morowali zgodnie z zasadami rynkowymi. Wręcz przeciwnie, misją IMIP jest realizacja nadrzędnego celu polityki rządów Indonezji i Chin, jakim jest wsparcie utworzenia i rozwoju przemysłu stali nierdzewnej, a w szczególności IRNC, i doprowadzenie do pomyślnej realizacji tego priorytetowego projektu uzgodnionego przez oba rządy.
- (635) Ponadto Komisja zauważa, że IMIP ułatwia również nabywanie gruntów przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w kompleksie Morowali oraz stosuje wszystkie inne zachęty określone w rozdziale VIII rozporządzenia nr 142 z 2015 r. (zob. sekcja 4.8).

4.5.7. *Inne dwustronne mechanizmy administracyjne wdrażające współpracę dwustronną*

- (636) Oprócz IMIP, rządy obu państw powołały szereg dwustronnych organów administracyjnych odpowiedzialnych za wdrażanie i monitorowanie szeregu porozumień zawartych w celu przypieczętowania ich współpracy od 2005 r.

⁽¹⁵⁹⁾ <https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok><https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok>

⁽¹⁶⁰⁾ https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

- (637) Jeżeli chodzi konkretnie o kompleks Morowali, jak wyjaśniono powyżej, oba rządy podpisały dnia 2 października 2013 r. porozumienie w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych w Indonezji. W art. IV przewidziano szczególnie „mechanizm współpracy” między stronami: „Oba wyznaczone organy ustanowią mechanizm współpracy obejmujący: a. międzyrządowy komitet koordynacyjny ds. zintegrowanych indonezyjsko-chińskich kompleksów przemysłowych; b. komitet koordynacyjny władz lokalnych; oraz c. przedsiębiorstwa rozwoju kompleksów przemysłowych”.
- (638) W celu realizacji tego porozumienia Indonezja wydała dekret 432/M-IND/kep/7/2014. W ten sposób powstał specjalny zespół dla strony indonezyjskiej, tj. zespół ds. współpracy w zakresie zintegrowanego kompleksu przemysłowego Chiny–Indonezja („KIT Indonesia”). KIT Indonesia ma za zadanie dostarczać „wytyczne w sprawie realizacji porozumienia między rządem Indonezji a rządem ChRL dotyczącego zintegrowanego kompleksu przemysłowego Indonezja–Chiny” oraz „informować o wynikach przygotowań do realizacji porozumienia między rządem Indonezji a rządem ChRL dotyczącego zintegrowanego kompleksu przemysłowego Indonezja–Chiny”. Ponadto „zespół ds. wspierania polityki jest odpowiedzialny za koordynację i przygotowanie materiałów dotyczących polityki i ułatwień w ramach tworzenia zintegrowanego kompleksu przemysłowego Indonezja–Chiny”.
- (639) Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o wskazanie postępów poczynionych w tym zakresie oraz o dostarczenie dokumentów potwierdzających ustanowienie tego mechanizmu współpracy. Rząd Indonezji odpowiedział jednak, że zespół utworzony na mocy dekretu nr 432/M-IND/KEP/7/2014 nie opracował konstruktywnej polityki i nie przedstawił żadnych dalszych dokumentów.
- (640) Ze względu na brak współpracy ze strony rządu ChRL Komisja nie mogła uzyskać odpowiednich informacji na temat realizacji postanowień tego konkretnego komitetu dwustronnego przez stronę chińską. Ze zgromadzonych dowodów wynika jednak, że zamiarem rządu ChRL było utworzenie takiego komitetu, o czym świadczy wspólne oświadczenie z 2015 r. w sprawie wzmocnienia kompleksowego partnerstwa strategicznego między Chińską Republiką Ludową a Republiką Indonezji, w którym stwierdzono, że „obie strony obiecały przyspieszyć budowę chińsko-indonezyjskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych i jak najszybciej utworzyć międzyrządowy komitet koordynacyjny ⁽⁶⁴¹⁾”.
- (641) W każdym razie z dowodów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że Indonezja i Chiny utworzyły inne wspólne organy administracyjne, w ramach których możliwe było zarządzanie kompleksem Morowali i jego realizacja. Przykładami są wspólny komitet ds. współpracy dwustronnej Chiny–Indonezja oraz wspólny komitet sterujący ds. rozwoju regionalnych kompleksowych korytarzy gospodarczych między Chinami a Indonezją, w których omawia się projekty współpracy w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku oraz projekty w ramach kompleksowych korytarzy gospodarczych. Oba dotyczą również kompleksu Morowali.
- (642) W związku z brakiem współpracy ze strony rządu ChRL i częściową współpracą ze strony rządu GOID w tym zakresie, Komisja musiała polegać na dostępnych faktach. Na podstawie publicznych oświadczeń mających na celu ustanowienie podmiotów umożliwiających koordynację międzyrządową między rządem Indonezji a rządem ChRL jak również w związku z odmową przedstawienia jakiegokolwiek dokumentu w tym zakresie przez oba rządy i istnieniem wielu wspólnych komitetów utworzonych przez rząd ChRL i rząd Indonezji, Komisja stwierdziła, że istniały dwustronne mechanizmy wdrożeniowe odpowiedzialne za ocenę pomyślnego rozwoju i monitorowania kompleksu Morowali na potrzeby projektu przetwarzania rudy niklu. Dzięki tym mechanizmom wdrożeniowym rząd Indonezji jest w stanie zapewnić, że rząd ChRL wypełni swoje zobowiązania, w tym zapewni preferencyjne wsparcie przedsiębiorstwom z kompleksu Morowali, gwarantując sukces gospodarczy tego projektu.

⁽⁶⁴¹⁾ Wspólne oświadczenie w sprawie wzmocnienia kompleksowego partnerstwa strategicznego między Chińską Republiką Ludową a Republiką Indonezji dostępne na stronie:
<https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm>

4.5.8. Ocena prawna

- (643) Ścisła współpraca między rządem Indonezji a rządem ChRL na terytorium państwa wywozu doprowadziła do budowy i eksploatacji kompleksu Morowali. Rząd Indonezji i rząd ChRL połączyły swoje zasoby, aby zapewnić przedsiębiorstwu produkującym stal nierdzewną w tym kompleksie sprzyjające warunki, które przynoszą im korzyści. To połączenie zasobów za pośrednictwem tak ścisłej współpracy służy osiągnięciu wspólnego celu i przynosi korzyść wspólnemu beneficjentowi, czyli Grupie IRNC.
- (644) Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) porozumienia SCM subsydium istnieje wyłącznie wtedy, gdy występuje wkład finansowy rządu – lub organu publicznego – na terytorium członka WTO.
- (645) W swoim oświadczeniu z dnia 21 października 2021 r. rząd ChRL odniósł się do swojego stanowiska w sprawie AS656 ⁽¹⁶²⁾ i argumentował, że tak zwane dochodzenie w sprawie subsydiów transgranicznych stanowi naruszenie zarówno Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, jak i rozporządzenia podstawowego UE. Rząd ChRL odniósł się do art. 1 i 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, argumentując, że wkłady finansowe na rzecz podmiotów spoza terytorium członka przyznającego subsydium nie kwalifikują się jako subsydia w rozumieniu Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, ponieważ subsydium istnieje, gdy „występuje finansowy wkład rządu lub jakiegokolwiek instytucji publicznej na terytorium Członka” a subsydium jest specyficzne tylko wtedy, gdy jest przyznawane podmiotowi „w ramach właściwości prawnej władzy stosującej subsydium”. Rząd ChRL odniósł się następnie do art. 2 rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że termin „władza publiczna” jest zdefiniowana jako „każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu”. Przytoczył on również art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w którym uznano subsydium za szczególnie, gdy jest ono przyznawane „przedsiębiorstwu lub gałęzi przemysłu ... w ramach jurysdykcji organu udzielającego subsydiów”. Na tej podstawie rząd ChRL stwierdził, że dochodzenia tego nie można rozszerzyć poza terytorium i jurysdykcję Indonezji, a żaden akt rządu ChRL nie może stać się podstawą do stwierdzenia istnienia subsydiów rządu Indonezji.
- (646) Komisja zauważyła, że wszystkie te uwagi dotyczą tego, czy rząd ChRL ponosi odpowiedzialność na podstawie porozumienia SCM za udzielenie subsydiów na produkcję towarów za granicą, które to towary są wywożone do państw trzecich będących członkami WTO. Uwagi te nie dotyczą jednak osobnej kwestii, tj. czy w szczególnych przypadkach rząd kraju wywozu ponosi odpowiedzialność na podstawie porozumienia SCM za proaktywne zabieganie, uznanie i przyjęcie takich subsydiów jako swoich z korzyścią dla wytwarzanych w nim produktów.
- (647) Rzeczywiście, jak stwierdzono w sprawie AS656 ⁽¹⁶³⁾, wyrażenia „przez władze publiczne” w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego antysubsydyjnego oraz w art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, interpretowane m.in. w świetle art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego o odpowiedzialności państwa za niezgodne z prawem międzynarodowym działania, pozwalają na przypisanie rządowi Indonezji wsparcia finansowego przyznanego przez rząd ChRL indonezyjskim producentom eksportującym w kompleksie przemysłowym Morowali w Indonezji.
- (648) Zgodnie z art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego działanie można przypisać państwu „w przypadku gdy oraz w zakresie, w jakim państwo to uznaje przedmiotowe działanie i samo wdraża takie działanie”. Komentarz do projektu Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego potwierdza, że wyrażenie „uznaje przedmiotowe działanie i samo wdraża takie działanie” ma na celu odróżnienie przypadków uznania i przyjęcia od przypadków zwykłego wsparcia lub zatwierdzenia. W tym sensie, co do zasady, nie będzie można przypisać państwu działania na mocy art. 11, jeżeli państwo to jedynie uznaje rzeczywiste istnienie takiego działania lub wyraża na nie ustną zgodę.

⁽¹⁶²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/776 z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. L 189 z 15.6.2020, s. 1).

⁽¹⁶³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/776 z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. L 189 z 15.6.2020, s. 1).

- (649) Ponadto uznanie i przyjęcie działania przez państwo może być wyraźne lub można je wywnioskować z działań danego państwa (np. w przypadkach, gdy państwo przynajmniej wie o danym działaniu i zgadza się na nie). W każdym razie akt uznania i przyjęcia, niezależnie od tego, czy przybiera formę słów czy działania, musi być jasny i jednoznaczny. W związku z tym w art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego wymaga się przeprowadzenia analizy *in concreto* działania państwa wywozu, wskazującej, że uznało ono i przyjęło jako własne działanie obcego rządu.
- (650) W tym względzie zamiast bezpośredniego zapewniania subsydiów Komisja zbada, czy postępowanie rządu zagranicznego (tj. rządu ChRL przyznającego pożyczki preferencyjne) powinno być przypisane państwu wywozu (tj. rządowi Indonezji) jako zapewniające te subsydia pośrednio przez rząd zagraniczny, zgodnie z ustaleniami obu rządów. Należy ustanowić dający się wykazać/wyraźny związek między rządem Indonezji a działaniami podjętymi przez rząd ChRL w celu zapewnienia uzgodnionego preferencyjnego wsparcia producentom eksportującym w Indonezji. W takim przypadku rząd Indonezji byłby odpowiedzialny za aktywne zabieganie, zaakceptowanie i przyjęcie takich subsydiów jako swoich z korzyścią dla produktów wytwarzanych w Indonezji.
- (651) Komisja miała zatem prawo sprawdzić, czy środki przekazane grupie IRNC można uznać za subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, przyznane przez rząd Indonezji w rozumieniu art. 2, 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.

4.5.8.1. Wkład finansowy rządu lub instytucji publicznej

- (652) Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego subsydium istnieje, jeżeli władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu wniosły wkład finansowy. Podobnie art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM stanowi, że subsydium uznaje się za istniejące, gdy „występuje finansowy wkład rządu lub jakiegokolwiek instytucji publicznej”.
- (653) Rząd Indonezji zapewnił Grupie IRNC rudę niklu, grunty oraz szereg dodatkowych subsydiów. Subsydia te są zatem obsługiwane i przydzielane bezpośrednio przez rząd Indonezji.
- (654) Od czasu rozpoczęcia współpracy dwustronnej w ramach wspólnej deklaracji Indonezji i Chin z 2005 r. oraz protokołu ustaleń w sprawie współpracy w zakresie infrastruktury i zasobów naturalnych, zgodnie z motywem 563 i nast., rząd Indonezji aktywnie nakłaniał rząd ChRL do zapewnienia wsparcia finansowego przedsiębiorstwom w Indonezji, w szczególności poprzez wkład w tworzenie i rozwój przemysłu stali nierdzewnej w Indonezji za pośrednictwem kompleksu Morowali. Zostało to wyraźnie stwierdzone w planie działania Indonezja-Chiny z 2010 r., a mianowicie w rozdziale „Współpraca inwestycyjna” (zob. motyw 563). Współpraca została dodatkowo zacieśniona przez trzy dokumenty podpisane przez rządy Indonezji i ChRL w 2011 r. (zob. motywy 548 i nast). W porozumieniu z dnia 29 kwietnia 2011 r. (motyw 566) rządy „postanowiły zachęcać swoje odpowiednie instytucje finansowe i ubezpieczeniowe do priorytetowego traktowania finansowania i wsparcia ubezpieczeniowego tych projektów”, w tym w przemyśle stalowym i kompleksach przemysłowych (takich jak Morowali). Rząd Indonezji, za pośrednictwem Rady ds. Koordynacji Inwestycji (BKPM), wyraźnie zwrócił się do Chin o zainwestowanie w przetwórstwo niklu na południowo-wschodnim Celebesie, tj. tam, gdzie znajduje się kompleks Morowali (zob. motyw 603).
- (655) Kluczowym rokiem w zacieśnianiu współpracy był rok 2013. Rządy Indonezji i ChRL podpisały pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny, w którym określono kluczowe obszary współpracy, w tym przemysł metalurgiczny, projekty dotyczące niklu i kompleksy przemysłowe, oraz zachęcono chińskie przedsiębiorstwa i instytucje finansowe do udziału w rozwoju korytarzy gospodarczych i konkretnych projektów priorytetowych (zob. motywy 604 i 609). Współpraca ta została następnie przypieczętowana na najwyższym szczeblu politycznym wspomnianą wizytą prezydenta Chin u prezydenta Indonezji w październiku 2013 r.

- (656) Kompleksem Morowali zarządza przedsiębiorstwo IMIP, jak wyjaśniono powyżej. To chińsko-indonezyjskie przedsiębiorstwo zostało formalnie założone w 2013 r. i formalnie uznane przez rząd Indonezji jako krajowy projekt strategiczny w 2016 r. oraz przez rząd ChRL jako projekt zagranicznego obszaru inwestycyjnego w ramach chińskiej inicjatywy Pasa i Szlaku. Te formalne uznania rządowe oznaczają, że dane przedsiębiorstwo prowadzi działalność w celu realizacji polityki państwa i podlega określonym przepisom i kontrolom podczas wypełniania swoich zadań leżących w interesie publicznym. Już to pokazuje, że przedsiębiorstwo IMIP nie jest jedynie przedsiębiorstwem prywatnym, lecz stanowi wyraz porozumienia obu rządów w celu realizacji ich współpracy na rzecz rozwoju przemysłu przetwórstwa rud niklu w kompleksie Morowali na korzyść Grupy IRNC. Potwierdza to samo przedsiębiorstwo IMIP, które zadeklarowało się jako projekt pilotażowy współpracy dwustronnej.
- (657) Ponadto przedsiębiorstwo IMIP jest podmiotem mającym bliskie powiązania z podmiotami znajdującymi się na najwyższych szczeblach politycznych Chinach i Indonezji, o czym świadczy poparcie prezydentów tych państw, którzy byli obecni przy podpisywaniu porozumienia w sprawie jego utworzenia w październiku 2013 r. Co istotne, zarówno rząd Indonezji, jak i przedsiębiorstwo IMIP wielokrotnie odmawiały przekazania tego porozumienia. Ze względu na brak współpracy w tym zakresie ze strony rządu Indonezji i przedsiębiorstwa IMIP, Komisja wywnioskowała na podstawie art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, że porozumienie to zawierało również konkretne dowody świadczące o powierzeniu przedsiębiorstwu IMIP przez oba rządy realizacji projektu dotyczącego rudy niklu jako jednego z projektów strategicznych uzgodnionych przez rządy. Ponadto przedsiębiorstwo IMIP podlega wymogom dotyczącym wydawania licencji i monitorowania przez rząd Indonezji na podstawie rozporządzenia nr 142 z 2015 r. w związku z wypełnianiem zobowiązań wynikających z uznania go za kompleks przemysłowy.
- (658) W oparciu o wszystkie te elementy Komisja stwierdziła, że kompleks Morowali i przedsiębiorstwo IMIP stanowią wyraz zarządzania wspólnego przez rządy Indonezji i ChRL projektem dotyczącym przetwarzania rudy niklu na korzyść Grupy IRNC.
- (659) Rządy Indonezji i ChRL ustanowiły również wspólne organy administracyjne i organy współpracy, których zadaniem jest zapewnienie sprawnej realizacji ich współpracy dwustronnej, w tym za pośrednictwem kompleksu Morowali oraz przedsiębiorstwa IMIP. W ich skład wchodził zespół ds. współpracy dwustronnej w ramach porozumienia między Chinami a Indonezją w sprawie indonezyjskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, składający się z przedstawicieli rządu wybranych przez rząd Indonezji (KIT Indonesia), i na podstawie wniosków wynikających z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w szczególności ram współpracy dwustronnej, również przez rząd ChRL.
- (660) Połączenie sił przez rządy Indonezji i Chin służyło kilku celom.
- (661) Z perspektywy Indonezji celem było skłonienie Chin do inwestowania, zapewnienia wiedzy fachowej i kapitału, aby przyczynić się do rozwoju całego łańcucha wartości przemysłu stali nierdzewnej, a tym samym zmaksymalizować wartość dodaną dużych rezerw rudy niklu dla tego państwa. Indonezja nie była w stanie osiągnąć tego celu samodzielnie i dlatego potrzebowała współpracy i wsparcia ze strony Chin. Rząd Indonezji wykorzystał swoją uprzywilejowaną pozycję wynikającą z faktu posiadania dużych rezerw rudy niklu, których bardzo potrzebował chiński przemysł, aby nakłonić rząd ChRL do aktywnego zaangażowania się w zapewnianie niezbędnego wsparcia na rzecz konkretnego projektu. Jako dodatkową zachętę, jak stwierdzono powyżej, rząd Indonezji przedstawił postanowienie o dostarczaniu rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (662) Z perspektywy Chin, biorąc pod uwagę zaistniałą sytuację, rząd ChRL nie miał innego wyjścia, jak tylko zgodzić się na prośbę Indonezji. Chiński przemysł stali nierdzewnej przez pewien czas opierał się na przywozie indonezyjskiej rudy niklu, która pod względem jakości doskonale pasowała do technologii i procesów produkcji jego przemysłu. Potwierdzają to dane statystyczne dotyczące wywozu do Chin przedstawione w tabelach 1 i 2. Zmiana polityki rządu Indonezji w wyniku wzmocnienia krajowego łańcucha wartości dzięki wprowadzeniu zakazu wywozu rudy niklu naraziła na ryzyko chińską produkcję stali nierdzewnej. Chiński przemysł próbował pozyskać rudę niklu z Filipin, lecz próba ta nie powiodła się. W związku z tym Chiny zgodziły się na zawarcie umowy ramowej o współpracy dwustronnej z Indonezją.
- (663) Wraz ze stopniowym pogłębianiem się współpracy rząd ChRL oparł się na swojej inicjatywie Pasa i Szlaku, aby nadać temu projektowi priorytet i zapewnić odpowiednie preferencyjne finansowanie i innego rodzaju wsparcie. Zgodnie z 13. pięcioletnim planem rozwoju handlu zagranicznego MOFCOM, jednym z głównych zadań w ramach koncepcji „Jeden szlak i jeden pas” jest usprawnienie współpracy handlowej z państwami realizującymi inicjatywę Pasa i Szlaku w celu promowania i zwiększania wywozu, jak wspomniano w poniższym oświadczeniu: „Stabilizacja wywozu korzystnych produktów takich jak produkty wymagające dużych nakładów pracy do wymienionych powyżej krajów, wykorzystanie możliwości budowy infrastruktury dla tych krajów oraz wspieranie wywozu dużych, kompletnych zestawów urządzeń, technologii, norm i usług. Dostosowanie się do tendencji transformacji i moderni-

zacji przemysłu tych krajów oraz przyspieszenie wywozu produktów elektromechanicznych i produktów zaawansowanych technologii. (...) Intensyfikacja ekspansji rynków wschodzących i, po kompleksowym rozważeniu skali ekonomicznej, tempa wzrostu, wyposażenia w zasoby, stopnia ryzyka i innych czynników, wybranie kilku rynków wschodzących w celu wspierania ich podstawowej ekspansji. Rozszerzenie wywozu zaawansowanych urządzeń technicznych oraz promowanie wywozu produktów wysokiej jakości, wysokiego gatunku i stosunkowo korzystnych branż i produktów”.

- (664) Przewidziane działania służące realizacji tych zadań, obejmują „rozwój państwowych stref rozwoju gospodarczego i technologicznego oraz różnych kompleksów”. Kompleks Morowali wpisuje się w ten kontekst. Ponadto „skoncentrowanie się na państwach, w których panują dobre warunki w zakresie zasobów i istnieją duże możliwości wsparcia i duży potencjał rynkowy, realizujących inicjatywę Pasa i Szlaku, dalsze usprawnianie mechanizmu współpracy inwestycyjnej z odpowiednimi krajami, wzmocnienie koordynacji [...] i uporządkowane promowanie wywozu korzystnych zdolności produkcyjnych, zapobieganie pośpiechowi i niekontrolowanej konkurencji [...], zachęcanie korzystnych przedsiębiorstw przemysłu stalowego do tworzenia baz produkcji wyrobów ze stali oraz centrów przetwórstwa i dystrybucji za granicą, wspieranie wywozu zaawansowanego sprzętu, technologii i zarządzania”⁽¹⁶⁴⁾. Umowa z bogatą w zasoby naturalne Indonezją jest całkowicie zgodna z tym celem.
- (665) Ponadto 13. pięcioletni plan na rzecz dostosowania i modernizacji przemysłu stalowego stanowi, że Chiny „zachęcają korzystne przedsiębiorstwa przemysłu stalowego do tworzenia baz produkcji wyrobów ze stali oraz centrów przetwórstwa i dystrybucji za granicą, wspierają wywóz zaawansowanego sprzętu, technologii i zarządzania”. To pokazuje po raz kolejny, że polityka rządu ChRL faworyzuje sektory przemysłu stalowego o wysokiej wartości dodanej, takie jak przemysł stali nierdzewnej.
- (666) Strefy zagraniczne, takie jak ta w kompleksie Morowali, służą zatem również kilku strategicznym celom Chin. Po pierwsze, pomagają one w zwiększaniu popytu na produkowane w Chinach maszyny i sprzęt. Po drugie, przez prowadzenie produkcji za granicą i wywóz do Europy i Ameryki Północnej chińskie przedsiębiorstwa mogą uniknąć konfliktów w handlu i barier nakładanych na wywóz z Chin (istnieją już cła antydumpingowe na przywóz produktów ze stali nierdzewnej z Chin, a udział w rynku przywózowym z Chin niemal nie istnieje). Po trzecie, strefy te są pomocne, jeżeli chodzi o starania Chin mające na celu stymulację ich własnej krajowej restrukturyzacji oraz pomoc swoim sektorom przemysłu w rozwoju łańcucha wartości w kraju⁽¹⁶⁵⁾.
- (667) Chiński inwestor – grupa Tsingshan, główny inwestor producenta eksportującego Grupy IRNC, wyraźnie potwierdził, że aktywnie wdrażał chińską inicjatywę Pasa i Szlaku (zob. motyw 628).
- (668) Z powyższego wynika, że rząd Indonezji nakłonił Chiny do zapewnienia preferencyjnego finansowania producentom wyrobów ze stali nierdzewnej w drodze ścisłej współpracy w ramach kompleksu Morowali. Jak wyjaśniono powyżej, rząd ChRL nie miał innego wyboru, jak tylko zaangażować się we współpracę dwustronną, w tym zapewnić wsparcie finansowe, i wykorzystał inicjatywę Pasa i Szlaku do sfinansowania tego projektu, który, jak pokazały poprzednie przypadki⁽¹⁶⁶⁾, jest wykorzystywany przez rząd ChRL do zapewnienia preferencyjnego finansowania chińskich przedsiębiorstw.
- (669) W tych okolicznościach Komisja uznała, że określenie „[wkład] rządu” w art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego powinno obejmować nie tylko środki pochodzące bezpośrednio od rządu Indonezji, ale także te środki wprowadzone przez rząd ChRL, które mogą być przypisane rządowi Indonezji na podstawie dostępnych dowodów.
- (670) Od początku współpracy, już w 2005 r., rząd Indonezji aktywnie dążył do uzyskania wsparcia finansowego ze strony Chin w celu pobudzenia przemysłu niklowego i sektorów niższego szczebla, co zaowocowało powstaniem kompleksu Morowali. Jak szczegółowo opisano powyżej, w szczególności w porozumieniach między Indonezją a Chinami z 2011 i 2013 r., jak również w chińskich przepisach dotyczących wdrażania inicjatywy Pasa i Szlaku oraz polityki w zakresie przemysłu stalowego, zapewnienie preferencyjnego finansowania stanowiło integralną część umowy między Indonezją a Chinami. Na przykład porozumienie z 2011 r. stanowi, że „strony postanowiły zachęcać swoje odpowiednie instytucje finansowe i ubezpieczeniowe do priorytetowego traktowania finansowania i wsparcia ubezpieczeniowego tych projektów.” W pkt 5.2.1 programu Indonezja-Chiny stwierdzono, że „chińskie instytucje finansowe zachęca się do wspierania finansowania inwestycji i tworzenia projektów realizowanych przez przedsiębiorstwa z siedzibą w Indonezji finansowane przez Chiny.” Umowa została następnie przypieczętowana na szczycie w 2013 r. w obecności ówczesnego prezydenta Indonezji Susilo Bambang Yudhoyono i prezydenta Chin Xi Jinpinga. Pięcioletni program rozwoju współpracy gospodarczej i handlowej Indonezja-Chiny z 2013 r. również jednoznacznie wskazuje, że rząd Indonezji uznał i zatwierdził preferencyjne wsparcie Chin także w odniesieniu do kompleksów przemysłowych, takich jak kompleks Morowali.

⁽¹⁶⁴⁾ Sekcja IV – 8 13. pięcioletniego planu na rzecz dostosowania i modernizacji przemysłu stalowego.

⁽¹⁶⁵⁾ D. Brautigam, Xiaoyang Tang, „Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas” [„Ekspansja zagraniczna w grupach: Transformacja strukturalna i chińskie zagraniczne specjalne strefy ekonomiczne”], World Development, tom 63, 2014, s. 78–91.

⁽¹⁶⁶⁾ Dochodzenie antysubsydjne dotyczące materiałów z włókna szklanego (sekcje 4.3.3 i 3.7).

- (671) Cechą charakterystyczną chińskiej inicjatywy Pasa i Szlaku jest wiedza publiczna. W art. 30–36 wytycznych Rady Państwa Chińskiej Republiki Ludowej z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie wspierania międzynarodowej współpracy w zakresie mocy produkcyjnych i produkcji wyposażenia wymieniono wszystkie rodzaje wsparcia politycznego, jakie mogą otrzymać przedsiębiorstwa „rozpoczynające działalność za granicą”. Obejmują one polityki wsparcia fiskalnego i podatkowego, pożyczki preferencyjne, wsparcie finansowe za pośrednictwem kredytów konsorcjalnych, kredyty eksportowe, finansowanie projektów, inwestycje kapitałowe i wreszcie ubezpieczenie kredytu eksportowego. W art. 31 wytycznych mowa jest o „pożyczkach preferencyjnych”, które „wspierają przedsiębiorstwa w wywozie dużych kompletnych zestawów sprzętu, zawieraniu umów dotyczących projektów i realizacji dużych projektów inwestycyjnych”. W praktyce polityka ta doprowadziła do licznych planów finansowania preferencyjnego przez banki lub w ramach specjalnie utworzonego „Funduszu Jedwabnego Szlaku” na podstawie art. 35 wytycznych, co zostało niedawno ustalone przez Komisję w innym przypadku ⁽¹⁶⁷⁾.
- (672) Ponieważ prezydenci Indonezji zdawali sobie bez wątplenia sprawę, że chińska inicjatywa Pasa i Szlaku wiąże się z dużym finansowaniem ze strony państwa poprzez finansowanie preferencyjne i inne instrumenty finansowe (zob. motywy 577 i 589), istniał wyraźny akt uznania i przyjęcia na najwyższym szczeblu politycznym takiego finansowania preferencyjnego ze strony rządu ChRL poprzez wspólne ustanowienie kompleksu Morowali.
- (673) Fakt, że Indonezja aktywnie dążyła do uzyskania preferencyjnego finansowania ze strony Chin jako jednego z głównych punktów ich współpracy dwustronnej, potwierdza, że preferencyjne wsparcie przyznane przez rząd ChRL należy przypisać rządowi Indonezji. Na tej podstawie wywnioskowano, że Indonezja uznała i przyjęła chińskie finansowanie preferencyjne jako swoje własne. Opiera się to między innymi na art. VI porozumienia dwustronnego z 2011 r. oraz art. 5.2.1 programu Indonezja-Chiny. Rząd Indonezji zgodził się również, aby Chiny wyznaczyły kompleks Morowali i przedsiębiorstwo IMIP jako „zagraniczny obszar inwestycyjny” zgodnie ze swoim prawem dla celów inicjatywy Pasa i Szlaku, co zostało odzwierciedlone w ramach formalnego uznania tego projektu na szczeblu krajowym jako krajowego projektu strategicznego zgodnie z indonezyjskim prawem. W związku z tym, że „zagraniczne obszary inwestycyjne” są narzędziem inicjatywy Pasa i Szlaku i ponieważ w ramach tej inicjatywy wykorzystuje się finansowanie preferencyjne jako narzędzie, takie wyznaczenie kompleksu Morowali i przedsiębiorstwa IMIP spowodowało, że Grupa IRNC zaczęła kwalifikować się do ubiegania się o kredyt preferencyjny z chińskich banków realizujących politykę rządu i preferencyjne warunki ubezpieczenia eksportowego. Jak już stwierdzono w kilku poprzednich dochodzeniach ⁽¹⁶⁸⁾, chińskie finansowanie preferencyjne nie jest oferowane w ramach jasno określonych programów finansowania o ścisłych kryteriach kwalifikowalności, ale raczej kilka promowanych sektorów jest wyznaczanych na najwyższym szczeblu politycznym ⁽¹⁶⁹⁾. Oficjalne wyznaczenie kompleksu Morowali i przedsiębiorstwa IMIP w Indonezji jako zagranicznego obszaru inwestycyjnego dla chińskich przedsiębiorstw w następstwie wspólnego porozumienia rządów w sprawie wsparcia finansowania doskonale wpisuje się w zwykły chiński schemat uruchamiania finansowania preferencyjnego przez banki realizujące politykę rządu. Wskazuje to na wspólne zrozumienie ze strony Indonezji i Chin, że rząd ChRL nie miał zapewnić finansowania po kursie rynkowym, lecz aktywnie zapewniać zachęty ze strony państwa, również ze względu na wymagane ogromne kwoty inwestycji i związane z nimi ryzyko niepowodzenia projektu. To po raz kolejny pokazuje przyznane im korzyści lub preferencje.
- (674) Chińskie środki preferencyjne na rzecz chińskich podmiotów mających siedzibę w Indonezji zostały w ten sposób wyraźnie i jednoznacznie „zidentyfikowane” oraz „uznane i przyjęte za własne” przez Indonezję.
- (675) Ponadto rząd Indonezji był silnie zaangażowany w działania przedsiębiorstwa IMIP jako narzędzia wybranego do zarządzania kompleksem Morowali, poprzez wydawanie zezwoleń na osiedlanie się na obszarze kompleksu, ułatwienia w nabywaniu gruntów (zob. poniżej). Równie ważnymi środkami interwencji rządowej są system udzielania licencji za pośrednictwem IUKI oraz działania monitorujące przewidziane w rozporządzeniu nr 142 z 2015 r. w ramach Komitetu ds. Kompleksów Przemysłowych. Umożliwiają one rządowi Indonezji ścisłą kontrolę i monitorowanie działalności przedsiębiorstw zarządzających kompleksami przemysłowymi, takich jak przedsiębiorstwo IMIP. Ponadto indonezyjscy urzędnicy byli stale obecni w ramach mechanizmu obustronnego wdrażania ustanowionego w 2014 r. na podstawie dwustronnego porozumienia w sprawie zintegrowanych kompleksów przemysłowych (motyw 605). Rząd Indonezji był również odpowiedzialny za nadanie przedsiębiorstwu IMIP, jako administratorowi kompleksu Morowali, formalnego statusu kwalifikującego się kompleksu przemysłowego w wyniku wydania tymczasowej licencji na prowadzenie działalności w ramach tego statusu, a następnie sprawdzenie, czy spełnione zostały wszystkie wymogi określone w odpowiednich przepisach i polityce w celu przyznania stałej licencji.

⁽¹⁶⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji 2018/1690 nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych opon z Chin (Dz.U. L 283 z 12.11.2018, s. 1), motywy 409–412.

⁽¹⁶⁸⁾ Np. rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/96 z dnia 8 czerwca 2017 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 17).

⁽¹⁶⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji 2018/1690 nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych opon z Chin (Dz.U. L 283 z 12.11.2018, s. 1).

- (676) Ponadto, jeżeli chodzi w szczególności o finansowanie preferencyjne, rząd Indonezji wprowadził proces monitorowania, aby móc kontrolować wszelkie przepływy finansowe dotyczące inwestorów zagranicznych i kapitału zagranicznego, w tym konieczność kierowania kapitału obcego za pośrednictwem lokalnych oddziałów w Indonezji. Ponadto w przypadku konkretnych pożyczek i wsparcia finansowego udzielonego przedsiębiorstwom Grupy IRNC środki finansowe zostały zapewnione przez państwowe banki komercyjne lub banki realizujące politykę rządu z siedzibą w Chinach, ale w umowach pożyczki podpisanych przez przedsiębiorstwa z siedzibą w Indonezji przewidziano również tzw. banki „korespondentów”. Były to lokalne indonezyjskie oddziały chińskich banków, których rolą było działanie w charakterze pośredników kierujących środki finansowe z Chin do przedsiębiorstw będących odbiorcami w Indonezji. W ten sposób rząd Indonezji mógł w odpowiedni sposób monitorować uzgodnione wsparcie finansowe.
- (677) W ramach tych mechanizmów Indonezja wykazała również swoje pełne poparcie dla finansowania preferencyjnego z Chin na rzecz producentów wyrobów ze stali nierdzewnej w kompleksie Morowali i prowadziła jego ścisłą kontrolę.
- (678) Pomimo braku współpracy rządów Indonezji i ChRL w odniesieniu do tej części dochodzenia, z dostępnych dowodów wynika, że finansowanie preferencyjne przez chińskie organy publiczne na rzecz Grupy IRNC można przypisać rządowi Indonezji jako rządowi kraju pochodzenia lub wywozu zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Z dowodów wynika również, że rząd Indonezji aktywnie starał się uzyskać od Chin, a tym samym zatwierdził, preferencyjne wsparcie finansowe na rzecz producenta wyrobów ze stali nierdzewnej w kompleksie Morowali, zgodnie z uzgodnionymi zobowiązaniami do rozwijania i wspierania przemysłu stali nierdzewnej w Indonezji.
- (679) W tym kontekście Komisja zauważyła ponadto, że możliwość wniesienia przez rządy wkładu finansowego pośrednio przez podmioty prywatne nie jest egzogeniczna ani w stosunku do rozporządzenia podstawowego, ani porozumienia SCM⁽¹⁷⁰⁾. Istotnie, w przypadkach, w których rządy powierzają podmiotom prywatnym realizację określonego sposobu postępowania lub nakierowują je na taki sposób postępowania, kluczową kwestią jest istnienie „dającego się wykazać związku” między działaniem rządu a postępowaniem podmiotu prywatnego⁽¹⁷¹⁾. Podobnie w tym przypadku istnieje wyraźny i jednoznaczny związek między pozytywnymi działaniami podjętymi przez Chiny w celu zapewnienia uzgodnionego wsparcia finansowego Grupie IRNC a rządem Indonezji.
- (680) W związku z tym Komisja uznała, że finansowanie preferencyjne przyznane przez rząd ChRL producentom eksportującym płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno w kompleksie Morowali stanowiło wkład finansowy rządu Indonezji w rozumieniu art. 3 pkt 1 ppkt (i) rozporządzenia podstawowego⁽¹⁷²⁾.

4.5.8.2. Korzyść

- (681) Następnie Komisja rozważyła, czy wkłady finansowe przypisywane rządowi Indonezji oznaczały przyznanie korzyści na rzecz Grupy IRNC zgodnie z art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja przypomniała, że przedsiębiorstwa Grupy IRNC prowadziły działalność w Indonezji i były zarejestrowane na podstawie prawa indonezyjskiego. W związku z tym zasadniczo właściwe było zapytanie, czy ci odbiorcy finansowania otrzymali lepsze warunki od tych, którzy otrzymaliby je na indonezyjskim rynku finansowym. Jak wspomniano w motywach 732 i 733, Komisja zweryfikowała tę kwestię i była przekonana, że tak właśnie było w tym przypadku.
- (682) Komisja wzięła jednak również pod uwagę wyjątkowe okoliczności tej sprawy. Przypomina się, że producenci eksportujący są powiązani z chińskimi spółkami dominującymi. Po przeprowadzeniu negocjacji i podpisaniu odpowiednich dokumentów w Chinach chińskie organy publiczne przyznały finansowanie preferencyjne, a odbiorcy otrzymali je bezpośrednio lub pośrednio poprzez kanał ich spółki dominującej w Chinach (pożyczki wewnątrz przedsiębiorstwa). W umowach pożyczki określono, że środki finansowe zostaną wykorzystane na projekty realizowane w Indonezji. Poprzez ustanowienie ram współpracy dwustronnej, w następstwie działań rządu Indonezji mających na celu przeniesienie chińskich mocy produkcyjnych w zakresie wytopiania do Indonezji, rząd Indonezji czynił starania, aby podmioty te otrzymały preferencyjne wsparcie, w tym tanie pożyczki zgodnie z chińskim prawem, tj. na chińskich warunkach, i zatwierdził je. Chińskie organy publiczne zapewniły tego rodzaju finansowanie, stosując się do strategii politycznych w zakresie finansowania preferencyjnego wprowadzonych w Chinach.

⁽¹⁷⁰⁾ Zob. art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego i art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 ppkt (iv) porozumienia SCM.

⁽¹⁷¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – DRAMS (WT/DS296/AB/R), pkt 112.

⁽¹⁷²⁾ Nawiasem mówiąc, przedmiotowy stan faktyczny można również rozpatrywać z punktu widzenia art. 16 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego. Ścisła współpraca między rządem Indonezji a rządem ChRL doprowadziła nie tylko do uznania i przyjęcia przez rząd Indonezji chińskich aktów prawnych, ale także posłużyła do potencjalnego obejścia rzeczywistych i potencjalnych cel nałożonych przez UE na chiński wywóz produktu objętego postępowaniem wytarzanego w Indonezji.

- (683) Komisja uznała zatem, że przyjęcie i zatwierdzenie wkładu finansowego od chińskich organów publicznych na rzecz IRNC przez rząd Indonezji obejmowało również związane z nim aspekty preferencyjne/korzyści. Komisja wyznaczyła zatem chińskie stawki rynkowe dla preferencyjnego finansowania i odpowiednio obliczyła korzyść. Szczegóły te omówiono dokładniej w sekcji 4.6 poniżej. Komisja zauważyła, że to uzasadnione podejście skutkowało niższymi kwotami subsydiów niż kwoty wynikające z zastosowania hipotetycznego indonezyjskiego poziomu referencyjnego.

4.5.8.3. Szczegółność

- (684) Jeżeli chodzi o trzeci punkt dotyczący szczegółności, Komisja zbadała, czy subsydia te były szczególne zgodnie z wymogami art. 4 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego.
- (685) Zatwierdzając i przyjmując wkład finansowy, rząd Indonezji stał się organem udzielającym subsydium w odniesieniu do finansowania preferencyjnego. W szczególności rząd Indonezji uznał i przyjął wyznaczenie przez rząd ChRL kompleksu Morowali i przedsiębiorstwa IMIP jako zagranicznego obszaru inwestycyjnego oraz zatwierdził pełne wykonanie dwustronnego porozumienia i innych dokumentów dwustronnych, m.in. w drodze zapewnienia przez rząd ChRL preferencyjnego finansowania.
- (686) Subsytia te ograniczono do przedsiębiorstw działających w kompleksie Morowali. W związku z tym Komisja stwierdziła, że były to subsytia regionalne w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, podlegające jurysdykcji organu udzielającego subsydium zgodnie z art. 4 ust. 2 do 4 rozporządzenia podstawowego.

4.5.9. Uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia

- (687) Skarżący, rząd Indonezji, rząd ChRL i Grupa IRNC przedstawili uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia ustaleń w sprawie współpracy między rządem Indonezji a rządem ChRL.

4.5.9.1. Uwagi dotyczące wkładu finansowego

- (688) Rząd Indonezji, rząd ChRL i Grupa IRNC stwierdziły, że dochodzenie to, w zakresie, w jakim dotyczy subsydiów na produkcję produktu objętego postępowaniem przyznawanych przez państwo inne niż państwo wywozu, stanowi naruszenie zarówno porozumienia SCM, jak i rozporządzenia podstawowego. Według nich dochodzenie antysubsydijne nie mogło zostać rozszerzone poza terytorium i jurysdykcję Indonezji.
- (689) Rząd ChRL przypomniał ponadto, że wyraził już swoje stanowisko w ramach dochodzenia antysubsydijnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego. W przedmiotowej sprawie rząd ChRL rozumiał motyw 646 jako potwierdzenie, że Komisja podziela pogląd rządu ChRL, iż porozumienie SCM nie dotyczy relacji między jednym rządem a producentami z siedzibą za granicą.
- (690) W związku z powyższym rząd ChRL i Grupa IRNC stwierdziły, że zgodnie z art. 1 i 2 porozumienia SCM wkłady finansowe na rzecz podmiotów spoza terytorium państwa przyznającego wkład finansowy nie kwalifikują się jako subsytia w rozumieniu porozumienia SCM. Rząd Indonezji stwierdził w szczególności, że w art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1) ppkt (i)–(iv) porozumienia SCM występują również pojęcia „rząd/rządowe” w każdym z ustępów, które odnoszą się do tego samego podmiotu w jego ustępie wprowadzającym, i odniesienia te nie mogą być rozumiane jako oznaczające, że uwzględniony zostanie jakiś rząd spoza terytorium państwa przyznającego wkład finansowy.
- (691) Rząd Indonezji dodał, że w orzecznictwie WTO art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM interpretuje się jako „wyczerpujący zamknięty wykaz”⁽¹⁷³⁾, w ramach którego „określa się i identyfikuje działania rządu stanowiące wkład finansowy do celów porozumienia SCM”⁽¹⁷⁴⁾ oraz „od samego początku intencją jego zwolenników było właśnie zapewnienie, by nie wszystkie środki rządowe przynoszące korzyści mogły być uznane za subsytia”⁽¹⁷⁵⁾. W odniesieniu do interpretacji art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM zgodnie z art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego, o których mowa w motywach 647–650, rząd Indonezji przywołał orzecznictwo WTO

⁽¹⁷³⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, Stany Zjednoczone – Środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi (druga skarga), WT/DS353/R, przyjęte 23 marca 2012 r., zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, s. 649, pkt 7.955.

⁽¹⁷⁴⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Stany Zjednoczone – Środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi (druga skarga), WT/DS353/AB/R, przyjęte 23 marca 2012 r., DSR 2012:I, s. 7, pkt 614.

⁽¹⁷⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, USA – Ograniczenia wywozu, cit., pkt 8.65 i 8.73.

dotyczące interpretacji porozumień WTO⁽¹⁷⁶⁾. Następnie stwierdził on, że Komisja, interpretując termin „przez rząd” zawarty w art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM jako obejmujący możliwość przypisania przyznania subsydiów innym rządów, dodała słowa, które nie istnieją w tekście porozumienia SCM.

- (692) Rząd Indonezji, rząd ChRL i Grupa IRNC argumentowały ponadto, że ponieważ termin „rząd” zawarty w art. 2 rozporządzenia podstawowego zdefiniowano jako „rząd lub dowolny organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu”, domniemane subsydia ze strony rządu ChRL nie mogą wchodzić w zakres niniejszego dochodzenia. Według rządu ChRL i Grupy IRNC art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wzmacnia ten pogląd poprzez odniesienie do „jurysdykcji organu udzielającego subsydium”.
- (693) Komisja nie zgodziła się ze wszystkimi powyższymi stwierdzeniami. Komisja zauważyła, że argumenty przedstawione przez rząd Indonezji, rząd ChRL i IRNC w większości przypadków pokrywały się, a w przypadku niektórych kwestii przytaczano odrębne argumenty. Komisja przeanalizowała łącznie pokrywające się punkty i zajęła się pozostałymi argumentami przedstawionymi przez każdą stronę oddzielnie.
- (694) Na początku Komisja odniosła się do argumentów przedstawionych w sprawie AS 656, w szczególności w motywie 685 i nast. oraz w motywie 709 i nast., które byłyby już wystarczające do odrzucenia roszczeń tych stron. Komisja przedstawiła jednak następujące wyjaśnienia w celu dalszego podtrzymania swojego stanowiska.
- (695) W odniesieniu do interpretacji przepisów WTO oraz przepisów rozporządzenia podstawowego Komisja stwierdziła, że strony nie odniosły się do odpowiedniego orzecznictwa WTO. Organ Apelacyjny w sprawie dotyczącej benzyny⁽¹⁷⁷⁾ orzekł, że przepisy WTO nie mogą być odczytywane w oderwaniu od przepisów ogólnego prawa międzynarodowego. Ogólne zasady prawa międzynarodowego stanowią zatem część porządku prawnego WTO, który nie jest autonomicznym systemem⁽¹⁷⁸⁾. Zgodnie z art. 3 ust. 2 uzgodnienia w sprawie rozstrzygania sporów oraz art. 31 ust. 3 lit. c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów przy interpretacji kontekstu warunków traktatu należy brać pod uwagę „wszelkie odpowiednie normy prawa międzynarodowego, mające zastosowanie w stosunkach między stronami”. „Przepisy” te obejmują międzynarodowe prawo zwyczajowe⁽¹⁷⁹⁾, które z definicji jest wiążące dla wszystkich członków WTO, m.in. Indonezji, Chin oraz Unii Europejskiej. Artykuły Komisji Prawa Międzynarodowego stanowią integralną i ważną gałąź międzynarodowego prawa zwyczajowego, zgodnie z mandatem Zgromadzenia Ogólnego ONZ na mocy art. 13 ust. 1 lit. a) Karty Narodów Zjednoczonych. Przepisy zawarte w Artykułach Komisji Prawa Międzynarodowego są również „odpowiednie” w rozumieniu art. 31 ust. 3 lit. c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, ponieważ zawierają wskazówki dotyczące interpretacji pojęcia przypisania, tj. gdy niektóre działania lub zaniechania można przypisać jednemu państwu, nawet jeśli te działania lub zaniechania nie pochodzą bezpośrednio od tego państwa. W tym względzie pojęcie przypisania staje się istotne dla interpretacji terminu „[wkład] rządu” zawartego w ustępie wprowadzającym art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM, a w szczególności dla określenia właściwego przypisania postępowania w sytuacji współpracy między dwoma państwami w odniesieniu do subsydiów, jak w omawianym przypadku⁽¹⁸⁰⁾. W związku z tym Artykuły Komisji Prawa Międzynarodowego mogą być zatem wykorzystywane do interpretowania terminu „[wkład] rządu” zawartego w ustępie wprowadzającym art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM w celu przypisania postępowania (przyznawanie subsydium) rządowi Indonezji, nawet w przypadkach gdy rząd Indonezji nie wniósł bezpośredniego wkładu finansowego.
- (696) W odniesieniu do twierdzeń dotyczących art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, artykuł ten stanowi, że „władza publiczna» oznacza każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu”. Komisja zgodziła się z interpretacją, że przepis ten obejmuje działania rządu, z którego terytorium wywozi się subsydiowane produkty do UE. Tak właśnie jest w omawianym w tym miejscu przypadku. Produkt objęty postępowaniem jest produkowany w Indonezji i wywożony z Indonezji do UE. Art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie odpowiada jednak na osobne pytanie, na jakie działania rząd może zezwolić na swoim terytorium i uznać je za swoje własne. Tak jak w przypadku pojęcia „organu publicznego” pojęcie „rządu” jest otwarte na interpretację, biorąc pod uwagę jego kontekst, przedmiot i cel. Działania, które można przypisać rządowi kraju pochodzenia lub wywozu, mogą zatem być

⁽¹⁷⁶⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Stany Zjednoczone – Istnienie i stosowanie metody „zerowania”, WT/DS350/AB/R, przyjęte 19 lutego 2009 r., DSR 2009:III, s. 1291, pkt 268 oraz sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Indie – Ochrona patentowa dla farmaceutyków i produktów chemicznych dla rolnictwa, WT/DS50/AB/R, przyjęte 16 stycznia 1998 r., DSR 1998:I, s. 9, pkt 45.

⁽¹⁷⁷⁾ WT/DS2/AB/R – Stany Zjednoczone – benzyna reformulowana, sprawozdanie Organu Apelacyjnego przyjęte w dniu 20 maja 1996 r., s. 17.

⁽¹⁷⁸⁾ Zob. J. Pauwelyn, „The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?”, *American Journal of International Law* (2001), s. 535 i nast.; Graham Cook, *Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles* (CUP 2015).

⁽¹⁷⁹⁾ WT/DS379 – Stany Zjednoczone – Ostateczne cła antidumpingowe i wyrównawcze nakładane na niektóre produkty przywożone z Chin, sprawozdanie Organu Apelacyjnego przyjęte w dniu 11 marca 2011 r., pkt 308; M.E. Villiger, *Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties* (Martinus Nijhoff, 2009), s. 433.

⁽¹⁸⁰⁾ WT/DS379/AB/R, pkt 304–322.

nie tylko działaniami bezpośrednio wywodzącymi się z takiego rządu, ale także działaniami, które można z takim rządem powiązać. Potwierdzają to również warunki określone w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, w którym nawiązano do wkładu finansowego „ze strony” rządu. Z tych samych powodów nietrafne są inne argumenty, w których przywołano postanowienia porozumienia SCM, mianowicie art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1.

- (697) W związku z tym, w oparciu o interpretację art. 2 lit. b), art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami porozumienia SCM WTO oraz Artykułami Komisji Prawa Międzynarodowego, Komisja stwierdziła, że jest uprawniona do zastosowania środków wyrównawczych wobec subsydiów przyznawanych przez rząd Indonezji, który nie tylko uznał i przyjął jako swój własny wkład finansowy stanowiący podstawę środków wyrównawczych wniesiony przez rząd ChRL, ale nawet aktywnie dążył do jego uzyskania. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższe argumenty.
- (698) Jeżeli chodzi o motyw 646, Grupa IRNC stwierdziła, że zmieniając temat na przypisanie, Komisja dopuściła się obejścia przesłanek podjęcia środków wyrównawczych. Według Grupy IRNC Komisja stwierdziła, że rząd Indonezji jest organem udzielającym subsydium bez odpowiedniego wyjaśnienia i analizy, w drodze przypisania wyłącznie na podstawie art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego, mimo że nie poczyniono takiego odniesienia. Grupa IRNC stwierdziła, że aby art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego umożliwił przypisanie rządowi Indonezji wsparcia finansowego ze strony rządu ChRL, Komisja musi udowodnić, że domniemane wsparcie finansowe udzielone przez rząd ChRL było przede wszystkim „działaniem niezgodnym z prawem międzynarodowym”, w przeciwnym bowiem razie cała podstawa argumentu Komisji nie będzie istnieć. Ponieważ WTO uważa, że kraje rozwijające się mają prawo do pełnego wykorzystania swoich własnych zasobów w celu rozwoju gospodarczego, współpraca dwustronna między dwoma krajami rozwijającymi się nie może wchodzić w zakres definicji „niezgodnych z prawem międzynarodowym działań”. Grupa IRNC dodała, że nawet jeżeli Komisja w jakiś sposób ustaliła przypisanie, nadal istnieje znaczna luka logiczna pomiędzy stwierdzeniem „rząd Indonezji jest odpowiedzialny” a stwierdzeniem „rząd Indonezji jest organem udzielającym subsydium”.
- (699) Komisja udzieliła obszernych wyjaśnień, odnosząc się do argumentów i rozumowania prawnego przedstawionych w sprawie AS656 wraz z dalszymi wyjaśnieniami przedstawionymi w motywach 647–651, co do sposobu, w jaki art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego miał zastosowanie w tym dochodzeniu. Ponadto w sekcji 4.5.8.1 wyszczególniono wszystkie argumenty prawne i dowody potwierdzające przypisanie wkładu finansowego i odpowiednich subsydiów rządowi Indonezji. Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego działanie można przypisać państwu „w przypadku gdy oraz w zakresie, w jakim państwo to uznaje przedmiotowe działanie i samo wdraża takie działanie”. Komentarze do projektu Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego potwierdzają, że wyrażenie „uznaje przedmiotowe zachowanie i samo przyjmuje takie zachowanie” ma na celu odróżnienie przypadków uznania i przyjęcia od przypadków zwykłego wsparcia lub zatwierdzenia. W szczególności nie można przypisać państwu zachowania na podstawie art. 11, jeżeli państwo to jedynie uznaje rzeczywiste istnienie takiego zachowania lub wyraża na nie ustną zgodę. Akt uznania i przyjęcia, niezależnie od tego, czy przybiera formę słowną czy zachowania, musi być jasny i jednoznaczny⁽¹⁸¹⁾. W związku z tym w art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego wymaga się przeprowadzenia analizy *in concreto* zachowania państwa wywozu, wskazującego, że uznało ono i przyjęło jako własne działanie obcego rządu. Komisja przeprowadziła dokładnie taką analizę w ramach swojej szczegółowej analizy przedstawionej w sekcji 4.5.8.1, stwierdzając, że rząd Indonezji czynił starania w kierunku podjęcia takiego działania przez rząd ChRL, uznał je i przyjął jako własne. Działania polegające na udzieleniu przez rząd Indonezji i rząd ChRL subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych były sprzeczne z postanowieniami porozumienia SCM i rozporządzenia podstawowego, a zatem wchodzą w zakres art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego. Nieistotne jest, czy takie pożyczki preferencyjne spowodowały z normatywnego punktu widzenia również odpowiedzialność międzynarodową Chin w odniesieniu do naruszenia porozumienia SCM. Innymi słowy, Komisja przypisała rządowi Indonezji „działanie” Chin (mianowicie przyznanie pożyczek preferencyjnych), nie zaś „niezgodne z prawem działania”. W związku z tym argumenty stron odrzucono. Rząd ChRL zwrócił się do Komisji o wyjaśnienie, czy oparcie się przez Komisję na art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego ma zastosowanie do wykładni rozporządzenia podstawowego, tj. czy, zdaniem rządu ChRL, międzynarodowe prawo zwyczajowe może być wykorzystywane do wykładni prawa krajowego UE.
- (700) Na początku Komisja zwróciła uwagę na utrwalone orzecznictwo sądów europejskich, zgodnie z którym przepisy rozporządzenia podstawowego należy interpretować, w miarę możliwości, w świetle odpowiednich postanowień porozumień WTO⁽¹⁸²⁾. Ten wymóg interpretowania przepisów prawa wtórnego UE w sposób zgodny z umową międzynarodową zakłada, że możliwe jest osiągnięcie spójności między różnymi przepisami i ma zastosowanie tylko „w miarę możliwości”. Komisja zauważyła ponadto, że Trybunał orzekł już wcześniej, że pierwszeństwo

⁽¹⁸¹⁾ Komentarze do projektu Artykułów o odpowiedzialności państw za niezgodne z prawem międzynarodowym działania przyjętego przez Komisję Prawa Międzynarodowego podczas jej 53. posiedzenia (2001) („Komentarze Komisji Prawa Międzynarodowego”), art. 11, pkt 8.

⁽¹⁸²⁾ Zob. wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in. przeciwko Radzie, T-633/11, EU:T:2014:271, pkt 38; wyrok z dnia 11 lipca 2017 r., Viraj Profiles/Rada, T-67/14, EU:T:2017:481, pkt 88; oraz wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, pkt 101.

umów międzynarodowych zawartych przez UE nad przepisami prawa wtórnego UE wymaga, by te ostatnie interpretowane były w miarę możliwości w sposób zgodny z tymi umowami, również wtedy, gdy ich postanowienia nie wywołują bezpośredniego skutku ⁽¹⁸³⁾.

- (701) Przepisy rozporządzeń podstawowych, o których mowa, tj. art. 2 lit. b), art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 4 ust. 2, wynikają ze zobowiązań zawartych w odpowiednich postanowieniach porozumienia SCM, a mianowicie art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1, a zatem co do zasady muszą być interpretowane zgodnie z nimi. Fakt, że art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia SCM oraz odpowiednie przepisy rozporządzenia podstawowego nie odnoszą się wyraźnie do możliwości przypisania wsparcia finansowego udzielonego przez jedno państwo innemu państwu, nie stanowi przeszkody w interpretacji tych warunków zgodnie z zasadami przypisywania zawartymi w Artykułach Komisji Prawa Międzynarodowego. Art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego jest istotny, ponieważ dotyczy tego samego przedmiotu, co interpretowane postanowienia traktatowe ⁽¹⁸⁴⁾. Interpretacja terminu „[wkład] rządu” zawartego w tych przepisach zgodnie z art. 11 Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego pozwala na „ustalenie wspólnego zamiaru stron danej umowy” ⁽¹⁸⁵⁾. W związku z tym właściwa interpretacja art. 1 ust. 1 porozumienia SCM oraz rozporządzenia podstawowego AS wymaga uwzględnienia Artykułów Komisji Prawa Międzynarodowego, które zostały już wyraźnie rozważone przez Trybunał Sprawiedliwości w szeregu spraw ⁽¹⁸⁶⁾.
- (702) Grupa IRNC stwierdziła, że nawet gdyby transgraniczne dochodzenia w sprawie subsydiów były dopuszczalne na mocy porozumienia SCM, Komisja nie ustaliłaby w tym przypadku wkładu finansowego. Zdaniem Grupy IRNC fakt, że rząd Indonezji zidentyfikował, uznał i przyjął jako swoje własne chińskie środki preferencyjne (motyw 674), pełna aprobata i ścisła kontrola chińskiego finansowania preferencyjnego (motyw 677), jak również jasne i wyraźne powiązanie pomiędzy działaniami rządów ChRL i Indonezji (motyw 679), są z logicznego punktu widzenia wadliwe i nie są poparte istotnymi dowodami.
- (703) W tym względzie Grupa IRNC podkreśliła, że Komisja nie wykazała wkładu rządu Indonezji lub organu publicznego. Komisja nie udowodniła pełnej aprobaty ze strony rządu Indonezji, natomiast domniemana ścisła kontrola odpowiadała zdaniem Grupy IRNC niewielu normalnym funkcjom administracyjnym i normalnej kontroli zagranicznych przepływów finansowych. Również udział lokalnych oddziałów w spłacie pożyczek odpowiadał powszechnej praktyce biznesowej. Komisja uznała te argumenty za bezpodstawne. W całej sekcji 4.5 wyjaśniono bardzo szczegółowo, w jaki sposób współpraca doprowadziła do tego, że rząd Indonezji uznał i przyjął wkład finansowy przekazany przez rząd ChRL jako swój własny. Kwestię tę omówiono szczegółowo w odrębnej sekcji 4.5.8.1. W przeciwieństwie do twierdzenia tej strony, istnieje wiele istotnych dowodów na poparcie tych wniosków, a dowody te nie zostały obalone przez strony. W ocenie stwierdza się, że wkład finansowy został zapewniony przez instytucje finansowe mające siedzibę w ChRL, działające jako organ publiczny (zob. również motywy 727–731), oraz że rząd Indonezji aktywnie dążył do uzyskania tego wkładu finansowego i uczynił go swoim własnym. Rządy Indonezji i ChRL ustanowiły szereg dwustronnych organów administracyjnych odpowiedzialnych za realizację projektu Morowali, który omówiono szczegółowo m.in. w sekcji 4.5.7. Wreszcie Komisja zauważyła, że nie tylko chińskie finansowanie preferencyjne musiało przechodzić przez indonezyjskie „banki korespondentów” (zob. motywy 751), ale również, że pożyczki typu offshore związane z projektami rozwojowymi, takimi jak projekt Morowali, podlegają specjalnemu zatwierdzeniu i monitorowaniu przez międzyresortowy zespół ds. komercyjnych pożyczek typu offshore (*Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri lub „PKLN”*) zgodnie z dekretem prezydenckim nr 39 z 1991 r., jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywie 752 i nast. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

4.5.9.2. Uwagi dotyczące kompleksu Morowali

- (704) Rząd Indonezji odpowiedział na ustalenia Komisji, twierdząc, że jest otwarty na współpracę międzynarodową i zawarł wiele umów dwustronnych. Nie oznacza to jednak, że rząd Indonezji preferencyjnie traktuje inwestycje zagraniczne, ponieważ wszelkie inwestycje w Indonezji przeprowadzane są zgodnie z prawem indonezyjskim. Rząd Indonezji odmówił odniesienia się do któregokolwiek z dokumentów przytoczonych przez Komisję, ponieważ uznał je wszystkie za niewiążące. Ponadto rząd Indonezji podkreślił, że współpraca z rządem ChRL nie koncentruje się na przemyśle stali nierdzewnej ani na kompleksach przemysłowych.
- (705) Na początku Komisja zauważyła, że rząd Indonezji (ani rząd ChRL) nie zakwestionował prawdziwości faktów i odpowiednich dowodów dotyczących współpracy między tymi dwoma rządami opisanej w sekcji 4.5.

⁽¹⁸³⁾ Zob. w szczególności wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r., *Řízení Letového Provozu*, C-335/05, EU:C:2007:321, pkt 16 i wyrok z dnia 8 marca 2011 r., *Lesoochrannárske zoskupenie VLK*, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, pkt 45 i 51, które dotyczą interpretacji rozporządzenia podstawowego zgodnie z porozumieniem antydumpingowym WTO.

⁽¹⁸⁴⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin (WT/DS379/AB/R), przyjęte w dniu 25 marca 2011 r., pkt 308 („Aby takie przepisy były istotne, muszą dotyczyć tego samego przedmiotu, co interpretowane postanowienia traktatowe”).

⁽¹⁸⁵⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin (WT/DS379/AB/R), przyjęte w dniu 25 marca 2011 r., pkt 312.

⁽¹⁸⁶⁾ Zob. w szczególności wyrok z dnia 6 maja 2010 r., C-63/09, Axel Walz, ECLI:EU:C:2010:251, pkt 27–29; oraz wyrok z dnia 6 października 2020 r., C-66/18, Komisja Europejska przeciwko Węgrom, ECLI:EU:C:2020:792, pkt 90. Zob. także opinia rzecznika generalnego Kokott z dnia 15 kwietnia 2010 r., C-334/08, Komisja Europejska przeciwko Włochom, ECLI:EU:C:2010:187, pkt 29 i 30.

- (706) Komisja zauważyła ponadto, że fakt, iż rząd Indonezji jest otwarty na współpracę międzynarodową i zawarł wiele umów dwustronnych z innymi państwami – aczkolwiek wspomina się o nich ogólnie bez podawania konkretnych szczegółów – nie umniejsza znaczenia wniosku, że współpraca z rządem ChRL w kompleksie Morowali znacznie wykraczała poza zwykłą współpracę międzynarodową lub inne nieokreślone umowy dwustronne. Komisja przyznaje, że rządy zawierają umowy o współpracy lub inne umowy dwustronne dla różnych celów, w tym gdy zawierają one pewne postanowienia zachęcające lub promujące inwestycje. Same te postanowienia byłyby niewystarczające do przypisania państwu wywozu wsparcia finansowego stanowiącego podstawę środków wyrównawczych ze strony państwa, który je zapewnia, dla celów rozporządzenia podstawowego. Obecne dochodzenie nie dotyczyło jednak istnienia zwykłej współpracy lub zwykłych umów dwustronnych między Indonezją a Chinami. W tej sytuacji Komisja oparła swoją analizę i ustalenia, zgodnie z którymi chińskie wsparcie finansowe można przypisać rządowi Indonezji, na istnieniu dużej liczby dokumentów i elementów, które łącznie wskazywały, że współpraca między rządem Indonezji a rządem ChRL wykraczała daleko poza zwykłe promowanie rozwoju i przyciąganie inwestycji. Oba rządy zgodziły się w tym przypadku na wdrożenie określonego projektu w kompleksie Morowali i ustanowiły szczegółowe, dwustronne mechanizmy administracyjne w celu zapewnienia pomyślnej realizacji tego projektu, jak wyjaśniono szczegółowo w sekcji 4.5.5. Współpraca w ramach projektu Morowali opierała się na szeregu szczególnych porozumień dwustronnych i dokumentów, w których jednoznacznie przewidziano między innymi zobowiązanie strony chińskiej do zapewnienia ogromnego finansowania preferencyjnego na rzecz inwestorów z siedzibą w Chinach w kompleksie Morowali. Późniejsza udana realizacja projektu potwierdziła, że jego zakres i cel znacznie wykraczały poza ramy ogólnych umów o rozwoju i współpracy. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (707) Rząd Indonezji twierdził, że wszelkie inwestycje w kontekście współpracy z rządem ChRL były realizowane przez sektor prywatny.
- (708) Komisja zauważyła, że nawet jeżeli faktyczni inwestorzy w przedsiębiorstwach wytwarzających produkt objęty postępowaniem oraz w przedsiębiorstwie powiązanim prowadzącym kompleks Morowali byli prywatni, nie ma to znaczenia i nie wpływa na wniosek, że finansowanie preferencyjne przyznane przez rząd ChRL i przypisane rządowi Indonezji stanowiło subsydium stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Rzekomo prywatni inwestorzy byli po prostu odbiorcami tych subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, które zostały przypisane i przyznane przez rząd Indonezji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (709) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że nie istnieje żaden wykaz projektów priorytetowych w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki z rządem ChRL.
- (710) Komisja zauważyła, że bezspornym faktem jest, iż projekt Morowali został formalnie uznany za specjalny, kwalifikujący się projekt zarówno w ChRL w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, jak i w Indonezji jako krajowy projekt strategiczny. Komisja zauważyła ponadto, że istnieje szereg odniesień do wykazu projektów strategicznych w ramach współpracy dwustronnej, jak określono między innymi w motywach 577 i 609. Jak wyjaśniono w motywach 552 i 573, rząd Indonezji przedstawił inny wykaz projektów niż wykaz projektów priorytetowych w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki, a Komisja wywnioskowała na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, że projekt Morowali był jednym z projektów priorytetowych określonych przez rząd Indonezji i rząd ChRL. Nawet gdyby twierdzenie rządu Indonezji, że nie istnieje formalny wykaz projektów priorytetowych w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki, było uzasadnione i prawdziwe, nie ma to wpływu na wniosek, że projekt Morowali został formalnie uznany przez rząd Indii za krajowy projekt strategiczny, a przez rząd ChRL – za projekt w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, oraz że w każdym razie był on uważany za priorytetowy projekt strategiczny, ściśle monitorowany i realizowany przez oba rządy ze względu na jego znaczenie. W związku z tym nawet gdyby argument ten został odpowiednio uzasadniony – *quod non* – nie miałby on wpływu na wniosek, że kompleks Morowali był projektem priorytetowym, oficjalnie uznanym przez oba rządy w kontekście ich współpracy dwustronnej. W tym kontekście jego inwestorzy otrzymywali zatem subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych. W związku z powyższym Komisja odrzuciła to twierdzenie.

- (711) W odniesieniu do motywu 599 rząd Indonezji stwierdził, iż nie ma dowodów świadczących o tym, że IMIP jest chińsko-indonezyjską strefą współpracy ekonomicznej i handlowej. W każdym razie stwierdził on, że kwalifikacja taka nie oznacza żadnego szczególnego traktowania ze strony rządu Indonezji.
- (712) Komisja zwróciła uwagę na przytłaczające dowody przedstawione już w motywie 599, które potwierdzają, że IMIP jest rzeczywiście strefą współpracy ekonomicznej i handlowej. Ponadto w odpowiedzi na ten argument należy zauważyć, że analogiczne informacje można znaleźć na innych stronach internetowych rządu ChRL⁽¹⁸⁷⁾. Rząd Indonezji twierdził również, że w stosunku do IMIP nie miało miejsca szczególne traktowanie w odniesieniu do zezwolenia na prowadzenie działalności jako kompleks przemysłowy. Rząd Indonezji wyjaśnił, że IMIP nie jest regulowany porozumieniem w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, lecz rozporządzeniem rządu nr 142 z 2015 r., które nie zostało uchwalone z zachowaniem zgodności z porozumieniami dwustronnymi z rządem ChRL. Według rządu Indonezji: (i) nie ma w nim odniesienia do porozumień, (ii) ma on zastosowanie do wszystkich kompleksów przemysłowych oraz (iii) rząd Indonezji po prostu zapewniał zachęty dostępne również dla przedsiębiorstw spoza kompleksów przemysłowych.
- (713) Komisja zauważyła, że oprócz dekretu nr 142 z 2015 r. istnieje szczególne porozumienie dwustronne między Indonezją a Chinami z dnia 2 października 2013 r., w którym określono znaczenie kompleksów przemysłowych dla pomyślnej realizacji współpracy dwustronnej w ramach projektu Morowali, jak określono w sekcjach 4.5.3 i 4.5.5. W dekrete nr 142 przewidziano szereg przepisów szczególnych mających zastosowanie wyłącznie do kwalifikujących się przedsiębiorstw prowadzących działalność jako kompleks przemysłowy w określonych warunkach, które miały zastosowanie do IMIP. W każdym razie Komisja nie wyrównała subsydiów przyznanych przez IMIP, lecz tylko subsydia przyznane przez rząd Indonezji, w tym poprzez przypisanie mu wsparcia finansowego udzielonego przez rząd ChRL. Szczególne porozumienie dwustronne w sprawie kompleksów przemysłowych między Indonezją a Chinami stanowiło integralny kontekst współpracy dwustronnej w celu realizacji projektu Morowali. Na tej podstawie Komisja uznała ten argument rządu Indonezji za nieistotny i odrzuciła go.
- (714) Rząd Indonezji wyjaśnił, że uznanie krajowego projektu strategicznego nie zapewnia żadnego wkładu finansowego. Rząd Indonezji dodał, że nie zapewnił żadnego wkładu finansowego w IMIP, a jedynie w ogólną infrastrukturę na otaczającym go obszarze.
- (715) Podobnie jak w przypadku kontrargumentu rządu Indonezji w motywie 713, Komisja uznała te argumenty za nieistotne w odniesieniu do głównych ustaleń wynikających z dochodzenia. W rzeczywistości Komisja nie wyrównała wkładów finansowych lub innych subsydiów przyznanych przez IMIP, lecz tylko dotacje przyznane przez rząd Indonezji. Uznanie projektu za krajowy projekt strategiczny stanowi właściwy kontekst wskazujący, że projekt Morowali jest szczególnie promowany i ściśle realizowany zarówno przez rząd ChRL poprzez jego oficjalne uznanie w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, jak i przez rząd Indonezji na podstawie tego specjalnego uznania. W tym kontekście Komisja w swojej ocenie wzięła pod uwagę konkretną dyscyplinę związaną z uznaniem projektu za krajowy projekt strategiczny, jak określono w motywie 616. Jeżeli chodzi o argument dotyczący infrastruktury ogólnej, Komisja nie dokonała oceny zapewnienia infrastruktury ogólnej, która rzeczywiście nie podlega wyrównaniu zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego. Komisja odrzuciła zatem te argumenty jako nieistotne.

4.5.9.3. Uwagi dotyczące szczególności

- (716) Rząd Indonezji zakwestionował ustalenie dotyczące szczególności, ponieważ stwierdził, że współpraca z rządem ChRL obejmowała szereg obszarów, a nie tylko kompleksy przemysłowe.
- (717) W swojej analizie szczególności, którą opisano w sekcji 4.5.8.3, a w szczególności w motywie 686, Komisja wyjaśniła, że subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, będące przedmiotem współpracy między rządem Indonezji a rządem ChRL, są subsydiami szczególnymi dla danego regionu, ponieważ ograniczają się do kwalifikujących się przedsiębiorstw oficjalnie ustanowionych w kompleksie Morowali w ramach realizowanego przez oba rządy projektu w zakresie rozwoju. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

⁽¹⁸⁷⁾ <http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhq/> oraz <http://www.cocz.org/index.aspx>

4.5.9.4. Uwagi na temat braku współpracy w odniesieniu do rządu Indonezji

- (718) Grupa IRNC stwierdziła, że brakujące porozumienie dotyczące IMIP nie może stanowić najlepszego dostępnego stanu faktycznego i nie może być podstawą ustalenia, że IMIP jest podmiotem prywatnym, któremu powierzono wykonywanie funkcji. Grupa IRNC przyznała, że porozumienie może być jednym z czynników, ale nie jedynym, i argumentowała, że Komisja powinna wyciągnąć wnioski w sposób kompleksowy na podstawie wszystkich zebranych dokumentów. Według Grupy IRNC świadczy to o tym, że nie powierzono wykonywania takiej funkcji. Rząd Indonezji powtórzył, że nie posiada brakującej umowy, ponieważ IMIP został ustanowiony i sfinansowany przez podmioty prywatne.
- (719) Komisja uznała to twierdzenie za błędne i nieistotne. Brakującą umowę, której IRNC celowo nie przedłożył i co do której rząd Indonezji twierdził, że jej nie posiada, wykorzystano do wyciągnięcia określonych wniosków na podstawie art. 28 ust. 1 ze względu na brak współpracy, jak wyjaśniono w motywie 634. Powyższe wnioski uwzględniono w ocenie zarządzania wspólnym kompleksem Morowali przez rząd Indonezji i rząd ChRL, wraz z szeregiem innych dowodów i ustaleń, jak wyszczególniono w sekcji 4.5, a przede wszystkim w ocenie prawnej w sekcji 4.5.8. Był to faktycznie tylko jeden z elementów i okoliczności, które pozwoliły Komisji dojść do wniosku, że zadaniem IMIP jest m.in. pomyślna realizacja projektu Morowali poprzez zarządzanie kompleksem Morowali na podstawie nadrzędnej współpracy dwustronnej uzgodnionej między rządem Indonezji a rządem ChRL. W związku z tym, wbrew twierdzeniu stron, brakujące porozumienie nie było ani jedynym, ani decydującym dowodem, na podstawie którego wyciągnięto ten wniosek (niezależnie od tego, że zdaniem Komisji można dojść do takiego samego wniosku nawet tylko na podstawie tego porozumienia ze względu na jego znaczenie w połączeniu z odmową jego przedstawienia przez IRNC i rząd Indonezji). W związku z tym argument ten został odrzucony.

4.5.9.5. Uwagi na temat braku współpracy w odniesieniu do rządu ChRL

- (720) Rząd ChRL stwierdził, że nie jest zobowiązany do przedstawiania jakichkolwiek informacji w dochodzeniu dotyczącym Indonezji, w którym odbiorcami i beneficjentami domniemanych subsydiów są indonezyjscy producenci mający siedzibę w Indonezji.
- (721) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji oraz rząd ChRL wprowadziły szereg mechanizmów administracyjnych w kontekście ich współpracy dwustronnej, w szczególności w celu pomyślnego realizacji projektu Morowali, jak wyjaśniono w sekcji 4.5.6. Te mechanizmy współpracy umożliwiły rządowi Indonezji zebranie od rządu ChRL wymaganych informacji. Fakt, że jedna strona współpracy (tj. rząd ChRL) postanowiła nie przekazywać żadnych informacji, nie oznacza automatycznie, że druga strona współpracy dwustronnej (tj. rząd Indonezji) nie powinna ponosić odpowiedzialności w odniesieniu do tego zobowiązania. W kontekście współpracy, takiej jak ta bezspornie stwierdzona między rządem Indonezji a rządem ChRL, jedna ze stron nie może wykorzystywać bezczynności drugiej strony, aby twierdzić, że współpracuje w trakcie dochodzenia w miarę swoich najlepszych możliwości. W przeciwnym razie, w podobnych okolicznościach w innych przypadkach, zaangażowane rządy mogłyby celowo zdecydować o nieprzekazywaniu informacji wymaganych przez Komisję, nie ponosząc żadnych konsekwencji prawnych z tytułu braku współpracy.
- (722) Komisja nie zwróciła się do rządu Indonezji o zastosowanie środków przymusu w celu zgromadzenia wymaganych danych od rządu ChRL, ale raczej umożliwiła rządowi ChRL interwencję i przedstawienie właściwych informacji na samym początku dochodzenia, traktując go jako zainteresowaną stronę. W szczególności zgodnie z pkt 5.3 zawiadomienia o wszczęciu postępowania Komisja wyraźnie wezwała rząd ChRL do udziału w dochodzeniu w charakterze zainteresowanej strony ze względu na zarzuty sformułowane w skardze. Rząd ChRL zwrócił się w dniu 19 lutego 2021 r. w wiadomości e-mail o zarejestrowanie go w dochodzeniu w celu uzyskania wglądu do akt i wyraźnie potwierdził, że jest zainteresowaną stroną. Przepisy art. 28 rozporządzenia podstawowego mają pełne zastosowanie do wszystkich zainteresowanych stron, co również wyraźnie podkreślono w pkt 10 zawiadomienia o wszczęciu postępowania. Komisja przypomniała również, że rząd ChRL był w pełni świadomy sytuacji prawnej po zakończeniu spraw dotyczących materiałów z włókna szklanego i włókien ciągłych szklanych. Na podstawie wszystkich powyższych twierdzeń Komisja odrzuciła ten argument.

4.5.10. Wnioski

- (723) Podsumowując, Komisja ustaliła, że zarówno subsydia udzielone działającym w kompleksie Morowali przedsiębiorstwom bezpośrednio przez rząd Indonezji (dostarczanie rudy niklu, zapewnienie gruntów i bodźców podatkowych), jak i subsydia przyznane pośrednio przez rząd ChRL w formie finansowania preferencyjnego stanowią podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 2–4 rozporządzenia podstawowego. Drugie z wymienionych subsydiów można przypisać rządowi Indonezji w związku z uznaniem i przyjęciem przez ten kraj środków przyjętych przez rząd ChRL jako własne, na przykład poprzez porozumienie dwustronne z 2011 r., umowę o współpracy w ramach programu Indonezja-Chiny z 2013 r. oraz ścisłą współpracę i poszczególne poziomy mechanizmów współpracy. Wkład finansowy obejmował również przekazanie korzyści i miał szczególnie charakter. Poniżej Komisja szczegółowo przeanalizowała wszystkie stosowne subsydia.

4.6. Finansowanie preferencyjne

4.6.1. Pożyczki banków realizujących politykę rządu dla IRNC i przedsiębiorstw powiązanych

4.6.1.1. Banki będące własnością państwa działające jako organy publiczne

- (724) W toku dochodzenia ujawniono, że wszystkie pożyczki Grupy IRNC zostały przyznane przez chińskie banki (Eximbank, China Development Bank, Bank of China, Industrial and Commercial Bank of China), z wyjątkiem przedsiębiorstwa IMIP, które otrzymało pożyczki od Eximbank Indonesia. Pierwsze pożyczki wykorzystano na sfinansowanie budowy zakładów, a kolejne na zaspokojenie potrzeb związanych z kapitałem obrotowym.
- (725) W pierwszej kolejności Komisja sprawdziła, czy banki te są „organami publicznymi” w rozumieniu art. 3 i art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Komisja szukała więc informacji na temat struktury własności państwa, a także na temat formalnych znamion kontroli rządu w odniesieniu do banków będących własnością państwa. Komisja zwróciła się również o informacje w kwestii, czy rząd ChRL sprawuje znaczną kontrolę nad funkcjonowaniem banków będących własnością państwa w odniesieniu do ich polityk w zakresie udzielania kredytów oraz oceny ryzyka.
- (726) Jak stwierdzono powyżej, rząd ChRL odmówił współpracy w ramach dochodzenia i dostarczenia wymaganych informacji. W związku z tym Komisja odwołała się do przepisów art. 28 rozporządzenia podstawowego, aby ocenić postępowanie wymienionych powyżej chińskich banków jako organów publicznych, opierając się na dostępnych faktach, a mianowicie na odpowiednich informacjach z poprzednich dochodzeń obejmujących lata 2015–2020⁽¹⁸⁸⁾, w tym ostatnio dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego i rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/870 z dnia 24 czerwca 2020 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu oraz stanowiącego o pobraniu ostatecznego cła wyrównawczego z tytułu zarejestrowanego przywozu produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu⁽¹⁸⁹⁾ („dochodzenie w sprawie włókien ciągłych szklanych”).
- (727) Jak wspomniano w sekcjach 3.4.1.2–3.4.1.5 dotyczących dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego, a także w sekcjach 3.3.1.2–3.3.1.4 dotyczących dochodzenia w sprawie włókien ciągłych szklanych, Eximbank (EXIM), China Development Bank (CDB), Bank of China (BOC), Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) to chińskie banki będące własnością państwa charakteryzujące się formalnymi znamionami kontroli rządu ChRL. Ponadto w tych samych sekcjach dotyczących dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego oraz dochodzenia w sprawie włókien ciągłych szklanych Komisja stwierdziła, że rząd ChRL utworzył ramy normatywne, do jakich muszą stosować się osoby sprawujące funkcje kierownicze i nadzorcze, które to osoby zostały powołane przez rząd ChRL i które ponoszą przed nim odpowiedzialność. W związku z tym rząd ChRL uciekał się do ram normatywnych, aby sprawować znaczącą kontrolę nad funkcjonowaniem banków będących własnością państwa.
- (728) Oprócz ogólnych ram prawnych określonych w dochodzeniu antysubsydyjnym dotyczącym materiałów z włókna szklanego oraz w dochodzeniu w sprawie włókien ciągłych szklanych, cały kontekst prawny określony w ramach współpracy dwustronnej przedstawiony w sekcji 4.6.3.1, jak również szczególnie punkt dotyczący CDB, o którym mowa w następnym motywie, miały zastosowanie do pożyczek udzielonych przez te banki Grupy IRNC.

⁽¹⁸⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/969 z dnia 8 czerwca 2017 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 17 („sprawa dotycząca wyrobów płaskich walcowanych na gorąco”), rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1690 z dnia 9 listopada 2018 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych opon pneumatycznych, nowych lub bieżnikowanych, gumowych, w rodzaju stosowanych w autobusach lub samochodach ciężarowych i o wskaźniku nośności przekraczającym 121, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1579 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych opon pneumatycznych, nowych lub bieżnikowanych, gumowych, w rodzaju stosowanych w autobusach lub samochodach ciężarowych, o wskaźniku nośności przekraczającym 121, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/163 (Dz.U. L 283 z 12.11.2018, s. 1) („sprawa dotycząca opon”) oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/72 z dnia 17 stycznia 2019 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rowerów elektrycznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. L 16 z 18.1.2019, s. 5 („sprawa dotycząca e-rowerów”), dochodzenie antysubsydyjne dotyczące materiałów z włókna szklanego.

⁽¹⁸⁹⁾ Dz.U. L 201 z 25.6.2020, s. 10.

- (729) W 2013 r. MOFCOM wydał „Informację na temat aspektów wsparcia Chińskiego Banku Rozwoju na rzecz ustanowienia i rozwoju zagranicznych stref współpracy gospodarczej i handlowej”. Zgodnie z tą informacją MOFCOM i CDB „zapewnią wsparcie polityczne w zakresie inwestycji i finansowania na rzecz przedsiębiorstw i przedsiębiorstw wchodzących do strefy w kwalifikujących się strefach współpracy”. CDB „wyjaśni podstawowe warunki priorytetowego finansowania w strefie współpracy zgodnie z wymogami Ministerstwa Handlu i Ministerstwa Finansów” oraz „będzie w sposób wybiórczy wspierało opracowywane projekty oraz projekty współpracy, którym MOFCOM wraz z rządem-gospodarzem danej strefy współpracy poświęciły dużo uwagi”.
- (730) Komisja ustaliła, że wykonując funkcje rządowe w odniesieniu do sektora płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno, wszystkie chińskie instytucje finansowe będące własnością państwa wdrożyły określone powyżej ramy prawne. Instytucje te były zatem organami publicznymi w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego oraz zgodnie z odpowiednim orzecznictwem WTO.
- (731) Co więcej, Komisja ustaliła, że nawet gdyby instytucje finansowe będące własnością państwa nie zostały uznane za organy publiczne, uznano by – z tych samych powodów, co te określone powyżej – że rząd ChRL powierzył lub wyznaczył tym instytucjom wykonywanie funkcji, które zazwyczaj należą do zadań rządu, w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

4.6.1.2. Korzyść i obliczanie kwoty subsydiów

- (732) Komisja uznała, że w odniesieniu do beneficjentów mających siedzibę w Indonezji, zasadniczo należałoby postawić pytanie, czy przedmiotowi odbiorcy pożyczek otrzymali lepsze warunki niż te, które otrzymaliby na indonezyjskim rynku finansowym. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez rząd Indonezji średnie oprocentowanie pożyczek w USD udzielanych przez indonezyjskie banki komercyjne w okresie badanym były zasadniczo zgodne z oprocentowaniem płaconym przez przedsiębiorstwa z Grupy IRNC ⁽¹⁹⁰⁾.
- (733) Komisja uznała jednak, że statystyki te nie odzwierciedlają szczególnych okoliczności sprawy, a w szczególności czynników ryzyka wymienionych w motywach 737–742. W rzeczywistości dane statystyczne dotyczą wielu pożyczek o różnych kwotach (w tym pożyczek dla MŚP), różnym czasie obowiązywania, przeznaczeniu, ryzyku kredytowym itp. Nie dostarczono również informacji na temat pożyczek na rozpoczęcie działalności, które wymagają znacznych kwot finansowania obciążonych wysokim podstawowym ryzykiem. Ponieważ rząd Indonezji zapewnił, że rząd ChRL sfinansuje niezbędne inwestycje chińskich przedsiębiorstw mające na celu przeniesienie ich zdolności produkcyjnych w zakresie wytopu do Indonezji, uzasadnione wydaje się stwierdzenie, że w Indonezji nie było prywatnego pożyczkodawcy, który udzieliłby podobnych pożyczek producentom eksportującym. Ponadto informacje na temat pożyczek w Indonezji dotyczyły jedynie pożyczek udzielanych przez banki krajowe ich klientom krajowym, a zatem nie uwzględniały faktu, że w omawianym przypadku chińskie instytucje finansowe udzielały pożyczek klientom zagranicznym. Ponieważ oprocentowanie udzielonego finansowania ustaliły podmioty chińskie na chińskim rynku finansowym, Komisja uwzględniła ten fakt w swoich obliczeniach.
- (734) W świetle wyjątkowych okoliczności wymienionych w motywie 682 Komisja obliczyła zatem kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych, biorąc pod uwagę fakt, że beneficjenci uzyskali finansowanie preferencyjne w Chinach. Na potrzeby tych obliczeń Komisja oceniła korzyść przyznaną odbiorcom w okresie objętym dochodzeniem. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się różnicę między kwotą odsetek, jaką przedsiębiorstwo płaci od kredytu preferencyjnego, a kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalny kredyt komercyjny, jaki mogłaby faktycznie uzyskać na chińskim rynku finansowym.
- (735) Komisja postanowiła wyznaczyć stawki rynkowe dla preferencyjnych pożyczek od chińskich banków pod względem hipotetycznych poziomów referencyjnych z perspektywy inwestorów na rynku chińskim, zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁹⁰⁾ <https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx>

- (736) Komisja postanowiła zatem użyć takiej samej metody obliczeń co w przypadku pożyczek denominowanych w walutach obcych, a udzielonych przez chińskie instytucje finansowe w ChRL, dodając premię za ryzyko związane z inwestycją w Indonezji w opisany poniżej sposób.
- (737) Komisja w pierwszej kolejności ustanowiła rating kredytowy dla przedsiębiorstw z Grupy IRNC. W trakcie dochodzenia IRNC i pozostałe cztery powiązane podmioty przedstawiły swój rating kredytowy sporządzony przez indonezyjską agencję ratingową Pefindo w latach 2017–2020. Zakres ratingu wynosił od BBB do A. Jednak w jedynym kompletnym sprawozdaniu z ratingu kredytowego, które zostało dostarczone, wyraźnie zaznaczono, że jednym z czynników wspierających rating był fakt, że IRNC był wspierany przez Eximbank China i pożyczki udziałowców.
- (738) Ponadto Komisja zauważyła, że inwestycja dokonana w Indonezji była inwestycją od podstaw, która wiązała się z bardzo wysokim ryzykiem. Bez wsparcia ze strony rządu ChRL i rządu Indonezji ryzyko kredytowe tych przedsiębiorstw byłoby znacznie wyższe.
- (739) Nikiel jest towarem, a ceny towarów, w tym ceny rudy niklu i surówki hutniczej niklu, mogą ulegać gwałtownym wahaniom i wpływają na nie liczne czynniki pozostające poza kontrolą przedsiębiorstwa. Czynniki te obejmują światowy popyt na towary, poziom kosztów produkcji, czynniki makroekonomiczne, takie jak oczekiwania inflacyjne, stopy oprocentowania oraz globalny i regionalny popyt na towary i ich podaż, a także ogólne warunki ekonomiczne na świecie. Czynniki te mogą mieć negatywny wpływ na działalność przedsiębiorstwa, jak również na jego zdolność do finansowania tej działalności. Jak wyjaśniono w sekcji dotyczącej niklu, rząd Indonezji w ramach swojego mechanizmu ustalania cen zapewnił Grupie IRNC dostęp do rudy niklu po cenach znacznie niższych od cen międzynarodowych.
- (740) Ponadto, jak wyjaśniono w sekcji dotyczącej gruntów, przedsiębiorstwa zaczęły budować swoje zakłady bez certyfikatów uprawnień budowlanych. Dlatego też bez wsparcia ze strony rządu Indonezji Grupa IRNC nie mogłaby zainwestować znacznych kwot pieniędzy w budowę swoich zakładów, nie mając do tego uprawnienia.
- (741) Co więcej, Indonezja jest rynkiem wschodzącym, w związku z czym inwestowanie w Indonezji wiąże się z większym ryzykiem niż inwestowanie na rynkach bardziej rozwiniętych, w tym ze znacznym ryzykiem prawnym i ekonomicznym w niektórych przypadkach. W Indonezji przemysł wydobywczy jest ściśle uregulowany i ciągle się zmienia. Grupa IRNC jest inwestycją zagraniczną i w niektórych sektorach indonezyjskiej gospodarki obowiązują ograniczenia dotyczące udziałów zagranicznych przedsiębiorstw.
- (742) W związku z tym ryzyko kredytowe tych przedsiębiorstw, jako przedsiębiorstw typu start-up, było znaczne. W miarę jak przedsiębiorstwa zaczęły produkować i sprzedawać swoje produkty, ich ryzyko stopniowo malało.
- (743) Z uwagi na te szczególne okoliczności sprawy Komisja postanowiła ustanowić dwa ratingi kredytowe. W odniesieniu do okresu rozruchu Komisja uznała, że przedsiębiorstwa znajdowały się w sytuacji podobnej do inwestycji typu *private equity* na rozpoczęcie działalności. Takie inwestycje wiążą się z wysokim ryzykiem, a zatem odpowiadałyby ratingowi kredytowemu równemu CCC lub niższemu. W odniesieniu do kolejnego okresu, w którym przedsiębiorstwa działały w normalnych warunkach, Komisja uznała, że ogólna sytuacja finansowa Grupy IRNC odpowiada ratingowi BB, będącemu najwyższym ratingiem, który nie kwalifikuje się już jako „rating na poziomie inwestycyjnym”. Komisja ustaliła jednak, jak wspomniano w motywach 757–759 poniżej, że przedsiębiorstwa Grupy IRNC musiały uzupełnić swoje potrzeby finansowe poprzez zaciągnięcie pożyczek od swoich spółek dominujących oraz że nie dotrzywały one harmonogramu spłat długu z tytułu tych pożyczek.
- (744) W celu uwzględnienia zwiększonej ekspozycji banków na ryzyko związane z istnieniem pożyczek udziałowców oraz umorzeniem długu Komisja podjęła decyzję o obniżeniu oceny ryzyka o jeden punkt i Komisja doszła do wniosku, że zastosowanie ratingu kredytowego B (zamiast BB) byłoby odpowiedniejszym środkiem służącym określeniu rynkowych poziomów referencyjnych.
- (745) Tak jak w przypadku innych pożyczek denominowanych w walutach obcych i udzielonych przez chińskie instytucje finansowe w ChRL, do określenia właściwego poziomu referencyjnego wykorzystano obligacje korporacyjne z ratingiem B wydane w USD w okresie inwestycyjnym dla okresu normalnej działalności.

- (746) W przypadku pożyczek, które zostały udzielone w okresie rozruchu przedsiębiorstw objętych postępowaniem, Komisja uznała, że zagwarantowano inną wartość odniesienia, ponieważ pożyczki te dotyczyły bardzo znacznych kwot (kilkę miliardów USD) na bardzo ryzykowny projekt zagraniczny, a banki nie odniosły korzyści z żadnego elementu premii za ryzyko w postaci kapitału (np. prawa do zamiany na akcje). W związku z tym właściwa wartość odniesienia musi odzwierciedlać szczególny charakter sytuacji, która jest podobna do inwestycji kapitału wysokiego ryzyka/inwestycji typu *private equity* na rozpoczęcie działalności. Komisja przeszukała publicznie dostępne informacje, ale nie znalazła żadnych łatwo dostępnych wartości odniesienia dla transakcji *venture capital* lub *private equity* jako takich. Komisja uznała jednak, że stopa obligacji o wysokiej rentowności w USD (równa ratingowi kredytowemu CCC lub niższemu) odpowiadałaby zwrotowi, jakiego wymagałby fundusz *private equity* od takich transakcji.
- (747) Ponadto chińskie instytucje finansowe zazwyczaj udzielają pożyczek chińskim przedsiębiorstwom zlokalizowanym na chińskim rynku krajowym. Z drugiej strony Grupa IRNC jest zlokalizowana w Indonezji, a zatem posiada ryzyko kredytowe różniące się od tego, z którym mierzą się chińskie przedsiębiorstwa, a które wiąże się z zewnętrznymi warunkami panującymi w samym państwie, jak podkreślono w motywie 741 powyżej. Aby uwzględnić szczególne środowisko ryzyka kredytowego panujące w Indonezji, Komisja dodała zatem zapis podwyższający wartość referencyjnej stopy procentowej określonej dla chińskich przedsiębiorstw objętych próbą w celu uwzględnienia ryzyka kraju w stopie rynkowej.
- (748) Premię z tytułu ryzyka kraju określono na podstawie klasyfikacji OECD dotyczącej ryzyka krajów w odniesieniu do kredytów eksportowych oraz odpowiadającej minimalnej składki określonej przez OECD. Premię z tytułu ryzyka kraju w przypadku pożyczek udzielonych przez chińskie banki ustalono na poziomie 0,13 %–0,88 % w zależności od czasu trwania pożyczki.
- (749) Ustalona w ten sposób kwota subsydium na wsparcie pożyczek udzielanych przez banki realizujące politykę rządu wyniosła 1,84 %.

4.6.1.3. Uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia

- (750) Rząd Indonezji i Grupa IRNC przedstawiły uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia ustaleń dotyczących finansowania preferencyjnego przez banki realizujące politykę rządu.
- (751) Rząd Indonezji twierdził, że Komisja nie dokonała żadnych istotnych ustaleń ani nie wskazała, że rząd Indii był organem przyznającym finansowanie Grupie IRNC, a tym bardziej finansowanie preferencyjne. Według rządu Indonezji – w oparciu o błędną interpretację „wkładu finansowego” zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych – Komisja przypisała rządowi Indonezji finansowanie ze źródeł zagranicznych na mocy „uznania i wdrażania”. Rząd Indonezji zauważył ponadto, że w żadnym ustaleniu nie stwierdzono ani nie zasugerowano, że rząd Indonezji lub „organy publiczne” rządu Indonezji zapewniły finansowanie, oraz stwierdził, że nakładanie ceł wyrównawczych na podstawie wkładu finansowego podmiotów zagranicznych jest niesprawiedliwe. Ponadto rząd Indonezji skarżył się, że nie może bronić się w odniesieniu do tego, czy chińskie instytucje finansowe są „organami publicznymi”, ponieważ podmioty te znajdują się poza jurysdykcją rządu Indonezji. Stwierdził on jednak, że na ogół każde przedsiębiorstwo ubiega się o finansowanie, które uzna za stosowne, oraz że sam rząd Indonezji nie był w stanie odrzucić lub ograniczyć przepływu finansowego z chińskich instytucji finansowych lub jakiegokolwiek innego źródła.
- (752) W odpowiedzi Komisja pragnie przede wszystkim podkreślić, że ogólne uwagi dotyczące „uznania i wdrażania” przez rząd Indonezji finansowania ze źródeł chińskich omówiono już w sekcji 4.5.8 powyżej. Ponadto Komisja zauważyła, że środki dostarczone przez chińskie instytucje finansowe, takie jak Exim Bank, były przekazywane za pośrednictwem tak zwanych „banków korespondentów”, odpowiedzialnych za bieżące wypłaty i spłaty pożyczek. Takie banki korespondentów były indonezyjskimi oddziałami chińskich banków, podlegającymi indonezyjskiemu ustawodawstwu bankowemu i zlokalizowanymi na terytorium Indonezji.
- (753) Jeżeli chodzi o pożyczki udziałowców, Komisja stwierdziła, że umowy pożyczki dla tych pożyczek zawierały szczególne odniesienie do „składania okresowych sprawozdań do Banku Indonezji, Ministerstwa Finansów i Zespołu ds. zagranicznych pożyczek komercyjnych (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri lub „PKLN)”. PKLN utworzono zgodnie z dekretem prezydenta nr 39 z 1991 r. dotyczącym koordynacji zarządzania zagranicznymi pożyczkami komercyjnymi („dekret prezydenta nr 39”) ⁽¹⁹¹⁾ i w jego skład wchodzi przedstawiciele różnych ministerstw, jak również

⁽¹⁹¹⁾ Dekret prezydenta nr 39 z 1991 r. dotyczący koordynacji zarządzania zagranicznymi pożyczkami komercyjnymi, z dnia 4 września 1991 r.

Banku Indonezji. Zgodnie z art. 2 tego dekretu pożyczki wchodzące w zakres kompetencji PKLN wymagają zatwierdzenia przez Zespół, podlegają wymogom okresowej sprawozdawczości z ich realizacji oraz są ściśle monitorowane przez PKLN. Ponadto w art. 6 dotyczącym zakresu stosowania tego aktu prawnego określono, że pożyczki podlegające kompetencji Zespołu to wyłącznie pożyczki „związane z projektami w zakresie rozwoju”, co potwierdza, że tylko pożyczki związane ze specjalnymi projektami w zakresie rozwoju, takimi jak projekt Morowali, podlegają wspomnianej kontroli i monitoringowi.

- (754) Choć dekret prezydenta nr 39 uchylono w lipcu 2020 r. dekretem prezydenta nr 82 z 2020 r. w sprawie Komitetu zarządzającego ds. COVID-19 i odbudowy krajowej gospodarki, to nowy dekret stanowił również, że realizacja obowiązków i funkcji Zespołu PKLN wynikających z uchylonego dekretu prezydenta nr 39 będzie nadal wykonywana przez Ministerstwo Finansów. W praktyce rzeczywiście tak jest, o czym świadczą przykłady wizyt monitoringowych na miejscu z realizacji projektów PKLN wymienionych na stronie internetowej Ministerstwa Finansów ⁽¹⁹²⁾.
- (755) W związku z tym Komisja podtrzymała swoje stanowisko, że finansowanie preferencyjne ze źródeł chińskich zostało uznane i przyjęte przez rząd Indonezji, oraz że rząd Indonezji mógł interweniować w przepływ finansowy.
- (756) Grupa IRNC zakwestionowała wartość odniesienia dla pożyczek bankowych i stwierdziła, że nie jest przedsiębiorstwem typu start-up, które jest obciążone bardzo wysokim ryzykiem, ponieważ wchodzi w skład grupy Tsingshan i korzysta z jej zaawansowanych technik produkcji oraz kluczowego personelu technicznego i kadry zarządzającej. Ponadto Grupa IRNC wskazała, że ma wyjątkową przewagę kosztową, ponieważ fabryka znajduje się w pobliżu surowców, a zatem ceny surowców i koszty transportu są niskie.
- (757) Komisja zauważyła, że do jej zadań należy dokonywanie indywidualnych ocen przedsiębiorstw w grupie i określanie na podstawie tej oceny jednej wartości odniesienia dla grupy jako całości albo modyfikowanie wartości odniesienia na podstawie szczególnych okoliczności dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw w grupie. Fakt, że przedsiębiorstwo należy do większej grupy nie wpływa na to, że niektóre projekty realizowane przez grupę (takie jak ruch zakładu) są bardziej ryzykowne niż inne. Jak podkreślono w motywach 738–744 powyżej, Komisja wzięła pod uwagę różne czynniki ryzyka, takie jak charakter inwestycji od podstaw, wielkość kapitału do zrealizowania inwestycji, ryzyko związane z nabyciem aktywów i materiałów, a także zwiększoną ekspozycję banków na ryzyko związane z istnieniem pożyczek udziałowców i umorzeniem długu. Grupa IRNC nie dostarczyła dodatkowych dowodów, które mogłyby zmienić ocenę Komisji dotyczącą tych czynników. W każdym razie Komisja nie była w stanie dokonać oceny Grupy Tshingshan jako takiej, ponieważ żadna spółka dominująca w grupie nie współpracowała w trakcie dochodzenia.

4.6.2. Pożyczki udzielane przez udziałowców na rzecz przedsiębiorstw Grupy IRNC

- (758) W latach 2015–2019 spółki dominujące Grupy IRNC udzieliły szeregu pożyczek wewnątrz przedsiębiorstwa (łącznie 13 pożyczek) na rzecz poszczególnych przedsiębiorstw Grupy IRNC na całkowitą kwotę 380 mln USD.
- (759) Pożyczki te były podporządkowane pożyczkom bankowym. W toku dochodzenia ujawniono, że z wyjątkiem pożyczek na rzecz GCNS oraz jednej pożyczki na rzecz ITSS, IRNC i pozostałe przedsiębiorstwa powiązane w ogóle nie płaciły odsetek od tych pożyczek. Ponadto w większości przypadków pożyczki te nie miały daty zakończenia, a przedsiębiorstwa z Grupy IRNC nie spłacały kapitału z tytułu niespłaconych pożyczek. Spółki dominujące nie wprowadziły jednak żadnych środków w celu odpowiedniego dostosowania stóp procentowych, tak aby odzwierciedlały rzeczywiste ryzyko transakcji, ani nie zażądały zapłaty należnych kwot.
- (760) Komisja uznała zatem, że pożyczki te były w rzeczywistości równoważne z dodatkowym wkładem kapitałowym spółek dominujących. W związku z tym traktowanie tych pożyczek zostanie szerzej omówione w sekcji poniżej w odniesieniu do wsparcia inwestycji kapitałowych.

⁽¹⁹²⁾ <https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265> oraz <https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631>, ostatni dostęp w dniu 19 stycznia 2022 r.

4.6.3. Koszty związane z linią kredytową

- (761) Celem linii kredytowej jest ustanowienie limitu kredytu, który przedsiębiorstwo może wykorzystać w dowolnym momencie, aby sfinansować bieżące operacje, tym samym sprawiając, że finansowanie kapitału obrotowego jest elastyczne i natychmiast dostępne w razie potrzeby. W związku z tym Komisja uznała, że co do zasady wszelkie krótkoterminowe finansowanie przedsiębiorstw objętych próbą, takie jak kredyty krótkoterminowe, akcepty bankowe itd., powinno mieć pokrycie w instrumentach linii kredytowej.

4.6.3.1. Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (762) Komisja ustaliła, że w związku z zapewnieniem finansowania chińskie instytucje finansowe udostępniły linie kredytowe Grupie IRNC. Obejmowały one umowy ramowe, na podstawie których bank zezwalał przedsiębiorstwom objętym próbą na wykorzystanie różnych instrumentów dłużnych, takich jak m.in. pożyczki obrotowe, akcepty bankowe i inne formy finansowania handlu w określonej kwocie maksymalnej.
- (763) Jak wspomniano w motywie 760, całość krótkoterminowego finansowania powinna mieć pokrycie w linii kredytowej. W związku z tym, aby ustalić, czy całość krótkoterminowego finansowania miała pokrycie w linii kredytowej, Komisja porównała kwotę linii kredytowych dostępną dla współpracujących przedsiębiorstw w okresie objętym dochodzeniem z kwotą krótkoterminowego finansowania wykorzystanego przez te przedsiębiorstwa w tym samym okresie. W przypadku gdy kwota finansowania krótkoterminowego przekraczała limit linii kredytowej, Komisja zwiększała kwotę istniejącej linii kredytowej o kwotę rzeczywiście wykorzystaną przez producentów eksportujących poza limitem linii kredytowej.
- (764) W normalnych warunkach rynkowych linie kredytowe podlegałyby tzw. opłacie „administracyjnej” lub „za zaangażowanie”, by zrekompensować bankowi jego koszty i ryzyko w chwili otwarcia linii kredytowej, a także opłacie pobieranej co roku za przedłużenie ważności linii kredytowych. Komisja ustaliła jednak, że Grupa IRNC korzysta z linii kredytowych przyznanych głównie nieodpłatnie. W związku z tym badanym grupom przedsiębiorstw przyznano korzyść w rozumieniu art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego.

4.6.3.2. Obliczanie kwoty subsydiów

- (765) Zgodnie z art. 6 lit. d) pkt (ii) rozporządzenia podstawowego za korzyść przyznaną odbiorcom Komisja uznała różnicę między kwotą, jaką uiścili jako opłatę za otwarcie lub odnowienie linii kredytowych przez chińskie instytucje finansowe, a kwotą, jaką uiściliby za porównywalną komercyjną linię kredytową uzyskaną według niezniekształconych stawek rynkowych.
- (766) W odniesieniu do ogólnodostępnych danych⁽¹⁹³⁾ i poziomów referencyjnych wykorzystywanych w poprzednich dochodzeniach⁽¹⁹⁴⁾ ustalono odpowiednie poziomy referencyjne dla opłaty administracyjnej i opłaty za odnowienie wynoszące odpowiednio 1,5 % i 1,25 %.
- (767) Zasadniczo opłata przygotowawcza i opłata za odnowienie są płatne na zasadzie ryczałtu odpowiednio w momencie otwierania nowej linii kredytowej lub odnawiania istniejącej linii kredytowej. Do celów obliczeń Komisja uwzględniła jednak linie kredytowe, które zostały otwarte lub odnowione przed okresem objętym dochodzeniem, lecz które były dostępne dla grup objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem, a także linie kredytowe, które zostały otwarte w okresie objętym dochodzeniem. Następnie Komisja obliczyła korzyść na podstawie okresu objętego dochodzeniem, w którym linia kredytowa była dostępna.
- (768) Kwota subsydiów ustalona w ramach tego programu wynosiła 0,06 % w przypadku Grupy IRNC.

4.6.4. Wsparcie inwestycji kapitałowej

- (769) Oprócz bezpośrednich pożyczek i pożyczek wewnątrz przedsiębiorstwa Grupa IRNC musiała pokryć swoje potrzeby finansowe poprzez wkłady kapitałowe.

⁽¹⁹³⁾ Zob. <https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/>, ostatni dostęp w dniu 18 sierpnia 2021 r., opłaty z tytułu kredytów w rachunku bieżącym udzielanym kadrze zarządzającej – „kredyty w rachunku bieżącym o wartości ponad 15 000 GBP obciążone są opłatą przygotowawczą w wysokości 1,5 % ustalonego limitu kredytu w rachunku bieżącym oraz opłatą za odnowienie w wysokości 1,5 %”.

⁽¹⁹⁴⁾ Zob. sprawa dotycząca materiałów z włókna szklanego, motywy 354 i 355.

(770) Na podstawie dotychczasowych dochodzeń ustalono, że w celu wsparcia inwestycji zagranicznych w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku na poziomie spółek dominujących chińskich grup udzielone zostały znaczące subsydia w formie dotacji, finansowania preferencyjnego i zastrzyków kapitału własnego. Było tak zwłaszcza w przypadku dochodzenia antysubsydyjnego w sprawie opon („sprawa dotycząca opon”), a także dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego oraz dochodzenia w sprawie włókien ciągłych szklanych ⁽¹⁹⁵⁾.

(771) W tym względzie istotne są następujące ramy prawne:

- 1) 13. plan pięcioletni na rzecz rozwoju handlu zagranicznego, wydany przez Ministerstwo Handlu („MOFCOM”), 26 grudnia 2016 r.;
- 2) wytyczne Rady Państwa Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie wspierania międzynarodowej współpracy w zakresie mocy produkcyjnych i produkcji wyposażenia, wydane w 2015 r. („wytyczne”),
- 3) „Made in China 2025”, Rada Państwa Chińskiej Republiki Ludowej, 7 lipca 2015 r.

4.6.4.1. Zastrzyk kapitału własnego dokonany przez China-ASEAN Investment Cooperation Fund („CAF”)

(772) Dochodzenie wykazało, że w październiku 2013 r. przedsiębiorstwo Reed International Ltd. nabyło 24 % udziałów w SMI, przedsiębiorstwie powiązanym z IRNC.

(773) Reed International Ltd jest spółką inwestycyjną specjalnego przeznaczenia, należąca w całości do CAF i przez niego kontrolowana. Jak wspomniano w sprawozdaniu rocznym IMIP za 2017 r., „Reed International Limited jest specjalną spółką inwestycyjną China-ASEAN Investment Cooperation Fund utworzoną w celu inwestowania w projekt SMI” ⁽¹⁹⁶⁾. W celu ustalenia, czy CAF można uznać za organ publiczny, Komisja wezwała rząd ChRL do przekazania szczegółowych informacji dotyczących CAF. Z uwagi na brak jakiegokolwiek odpowiedzi, na przykład na temat statutu CAF, Komisja musiała opierać się na dostępnych faktach zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w celu przeanalizowania tego aspektu.

(774) Zgodnie z publicznie dostępnymi informacjami CAF jest zagranicznym parapaństwowym funduszem kapitałowym denominowanym w USD. Należy on do szeregu banków będących własnością państwa i innych chińskich instytucji finansowych (takich jak Export-Import Bank of China („Exim Bank”) i chiński państwowy fundusz majątkowy, China Investment Corporation („CIC”), które łącznie posiadają ponad 76 % udziałów w CAF), i jest przez nie sponsorowany ⁽¹⁹⁷⁾. CAF podlega kierownictwu Rady Państwa Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁹⁸⁾ i zatwierdzeniu przez Krajową Komisję Rozwoju i Reform. Exim Bank i CIC wspólnie założyły fundusz *private equity* o wartości 1 mld USD. Exim Bank i CIC zainwestowały w CAF po 300 mln USD. Wśród pozostałych udziałowców znajdują się Bank of China Group Investment Co., Ltd. i China Communications Construction Co., Ltd., dwie chińskie instytucje finansowe będące własnością państwa ⁽¹⁹⁹⁾. Dyrektor generalny i dyrektor ds. operacyjnych przedsiębiorstwa wywodzą się z Exim Bank.

(775) Fundusz jest ukierunkowany na możliwości inwestycyjne w infrastrukturę, energię i zasoby naturalne w państwach ASEAN ⁽²⁰⁰⁾. Jego docelowe sektory inwestycji obejmują przede wszystkim zasoby naturalne w sektorze metali żelaznych i nieżelaznych ⁽²⁰¹⁾.

(776) W maju 2010 r. Li Ruogu, prezes China EXIM Bank, stwierdził, że CAF jest „główną innowacją w modelu finansowania [China EXIM] Bank” ⁽²⁰²⁾. W dniu 9 września 2013 r. premier Chin Li Keqiang stwierdził, że CAF jest częścią chińskiej strategii mającej na celu pogłębienie współpracy między ChRL a ASEAN. Podczas przemówienia premier powiedział, że „Chiny uruchomią nową rundę pożyczek specjalnych, skutecznie wykorzystają China-ASEAN Investment Cooperation Fund i aktywnie zbadają wraz z innymi stronami możliwość stworzenia platformy finansowania rozwoju infrastruktury w Azji w celu finansowania dużych projektów” ⁽²⁰³⁾.

⁽¹⁹⁵⁾ Zob. sekcja 4.3.3 dotycząca dochodzenia w sprawie materiałów z włókna szklanego.

⁽¹⁹⁶⁾ Sprawozdanie roczne IMIP za 2017 r., s. 84.

⁽¹⁹⁷⁾ <https://web.archive.org/web/20131029223637/http://www.chinaeconomicreview.com/node/43071>

⁽¹⁹⁸⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>

⁽¹⁹⁹⁾ <https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml>

⁽²⁰⁰⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>

⁽²⁰¹⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>

⁽²⁰²⁾ <https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml>

⁽²⁰³⁾ http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

- (777) Ponadto w pkt 35 wytycznych, o których mowa w motywie 770 powyżej, wyraźnie wymieniono CAF jako instrument zapewniający wsparcie finansowe w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, w następujący sposób: „W pełni wykorzystamy rolę Funduszu Jedwabnego Szlaku, China-Africa Fund, China ASEAN Fund oraz China Overseas Investment Corporation. Będziemy aktywnie wspierać międzynarodowe projekty współpracy w zakresie zdolności produkcyjnych i produkcji wyposażenia poprzez inwestycje kapitałowe i finansowanie dłużne. Będziemy zachęcać krajowe agencje zarządzające funduszami private equity do dążenia do »globalnego rozwoju« i pełnego wykorzystania ich roli we wspieraniu przedsiębiorstw, które „dokonują ekspansji zagranicznej” w celu przeprowadzenia inwestycji od podstaw, fuzji i przejęć itp”. Warto odnotować, że na podstawie tych samych dowodów w dochodzeniu w sprawie opon Komisja ustaliła, że podobny fundusz (Fundusz Jedwabnego Szlaku) jest organem publicznym ⁽²⁰⁴⁾.
- (778) Ponadto, jak wspomniano w motywach 589 i 626 powyżej, podczas szczytu Indonezja–Chiny, w którym wzięli udział prezydenci obu państw, 2 października 2013 r. wspólnicy-założyciele IMIP, BDI i SDI, podpisali z CAF porozumienie w sprawie inwestycji i finansowania, aby rozwijać działalność w kompleksie Morowali ⁽²⁰⁵⁾. Inwestycja kapitałowa CAF w SMI zbiega się dokładnie z datą podpisania wspomnianego porozumienia i odpowiada inwestycji związanej z rozwojem działalności w kompleksie. Ponadto, jak wynika z powyższego motywu, wsparcie finansowe udzielane przez rząd ChRL w ramach CAF może obejmować inwestycje kapitałowe albo finansowanie dłużne. W związku z tym takie wsparcie kapitałowe wchodziłoby również w zakres finansowania preferencyjnego uzgodnionego między Chinami i Indonezją w ramach współpracy dwustronnej, przyznane Indonezji z tych samych powodów, o których mowa powyżej, i tym samym mogłoby zostać przyznane na produkty wywożone z Indonezji.
- (779) Mimo braku współpracy w tym względzie, Komisja stwierdziła na podstawie publicznie dostępnych informacji, że CAF można uznać za organ publiczny w rozumieniu art. 3 i art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, który udziela wsparcia finansowego SMI. W rzeczywistości CAF jest własnością rządu ChRL i podlega jego kontroli. Jego działalnością zarządza Rada Państwa zgodnie z celami polityki ustalonymi przez rząd ChRL, a zatem CAF powierzone władzę publiczną.
- (780) Następnie Komisja przeanalizowała, czy wkład finansowy przekazany przez CAF stanowił korzyść dla Grupy IRNC. Jak wspomniano powyżej, Reed International Ltd jest spółką inwestycyjną specjalnego przeznaczenia należącą do CAF, utworzoną przede wszystkim w celu inwestowania w SMI, jednego z przedsiębiorstw należących do Grupy IRNC. Zgodnie z warunkami umowy subskrypcyjnej zawartej z pozostałymi udziałowcami ⁽²⁰⁶⁾ Reed International Ltd miała odsprzedać swoje akcje pozostałym udziałowcom po tej samej cenie w terminie 5–6 lat po dokonaniu początkowej inwestycji, niezależnie od rzeczywistej wartości rynkowej akcji. Ponadto akcje nabyte przez Reed były akcjami specjalnymi o bardzo ograniczonych prawach nadzorczych. Już na podstawie tych warunków można zauważyć, że wbrew temu, czego zażądałby uczestnik rynku, Reed International Ltd nie oczekiwała żadnego rozsądnego zwrotu z zakupu akcji; inwestor nie dąży również do uzyskania jakichkolwiek praw do kontroli. W związku z tym operacji tej nie można uznać za przeprowadzoną na warunkach rynkowych.
- (781) Ponadto dochodzenie wykazało, że po okresie rozruchu inwestycje w SMI stały się mniej ryzykowne, a sytuacja finansowa przedsiębiorstwa uległa poprawie. W związku z tym wartość jego udziałów w czasie wzrosła, ale nie znalazło to odzwierciedlenia w cenie sprzedaży Reed International Ltd. Nie odzwierciedla to racjonalnego zachowania podmiotu w normalnych warunkach rynkowych. Na podstawie zgromadzonych dowodów w tej sprawie Komisja stwierdziła zatem, że wkład finansowy wniesiony przez rząd ChRL za pośrednictwem CAF – działającego w charakterze organu publicznego – stanowił korzyść w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

4.6.4.2. Wniesienie kapitału za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia oraz pożyczki udziałowców

- (782) W okresie rozruchu wszystkie przedsiębiorstwa z Grupy IRNC korzystały z wkładów kapitałowych w formie urządzeń produkcyjnych.

⁽²⁰⁴⁾ Sprawa dotycząca materiałów z włókna szklanego, motyw 775; sprawa dotycząca opon, motyw 357.

⁽²⁰⁵⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>

⁽²⁰⁶⁾ Chińskie spółki dominujące wchodzi w skład grupy Tsingshan.

- (783) W rzeczywistości dochodzenie wykazało, że wszystkie maszyny stosowane w procesie produkcji Grupy IRNC były importowane z przedsiębiorstw powiązanych w Chinach, które nie są producentami tych urządzeń. Komisja zwróciła się o przedstawienie faktur związanych z zakupem urządzeń od pierwotnych producentów, ale z powodu braku współpracy ze strony chińskich spółek dominujących nie zostały one przedstawione, co uniemożliwiło Komisji ustalenie, czy ceny były cenami wolnorynkowymi i czy pochodzenie było rzeczywiście chińskie, jak zadeklarowano.
- (784) Ponadto korzystały one z pożyczek udziałowców, które odpowiadały zastrzykom kapitału własnego, jak wspomniano w motywie 759.
- (785) Wobec braku odpowiedzi ze strony chińskich spółek dominujących dostarczających przedmiotowe urządzenia i udzielających pożyczek udziałowców oraz ze strony rządu ChRL, a także po zastosowaniu przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Komisja musiała częściowo oprzeć się na dostępnych faktach przy formułowaniu swoich ustaleń dotyczących nabycia tych urządzeń i pożyczek udziałowców. W szczególności Komisja musiała wykorzystać dostępne fakty w celu określenia pochodzenia urządzeń i źródła finansowania urządzeń i pożyczek udzielonych przez chińskie spółki dominujące przedsiębiorstwom z Grupy IRNC.
- (786) Komisja doszła do tego wniosku ustanawiając istnienie wyraźnego zobowiązania ze strony chińskich spółek dominujących do inwestowania za granicą we wspierane gałęzie przemysłu. W tym względzie, jak wspomniano powyżej, na swojej stronie internetowej grupa Tsingshan przedstawia siebie jako „zawsze realizującą krajową strategię rozwoju opartą na globalizacji i aktywnie reagującą na inicjatywę Pasa i Szlaku”. Posiada nawet specjalną spółkę zależną, która zarządza jego zagranicznymi projektami: „Grupa Eternal Tsingshan jest jedną z grup zarządzających przedsiębiorstwami typu podmiot podlegających zarządowi Tsingshan Industry i jest odpowiedzialna za zarządzanie wszystkimi projektami zagranicznymi zaplanowanymi przez zarząd Tsingshan Industry. „Do tej pory Grupa Eternal Tsingshan w pełni zrealizowała międzynarodowy plan strategiczny w Indonezji, Singapurze, Indiach, Stanach Zjednoczonych i innych państwach, a także zarządza ponad 15 spółkami zależnymi/biurami przedstawicielskimi”⁽²⁰⁷⁾.
- (787) Ponadto jednym z głównych przedsiębiorstw zajmujących się dostarczaniem urządzeń Grupie IRNC było Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd. („Grupa Dingxin”). Jest to jedna z czterech głównych spółek grupy pod zarządem Qingshan Industrial. Według strony internetowej grupy stanowiło to główną siłę Tsingshan Industrial do celów promowania działalności międzynarodowej. Grupa Dingxin stwierdziła również, że jest głównie odpowiedzialna za zarządzanie projektami inwestycyjnymi za granicą, wywóz urządzeń mechanicznych i elektrycznych oraz innych maszyn budowlanych do kompleksu Tsingshan w Indonezji.
- (788) Wszystkie te zagraniczne projekty wpisują się w szeroko pojęty kontekst chińskiej polityki pozyskiwania nowych rynków. W tym względzie prezes Tsingshan Holding Group stwierdził na przykład, że: „Tsingshan Industrial Park jest największą i najbardziej udaną chińską inwestycją w Indonezji i pokryje zdolności produkcyjne przeniesione z Chin. Jest to dla nas duży projekt, dzięki któremu możemy wypełnić zobowiązania wynikające z naszej odpowiedzialności społecznej i dać społeczeństwu coś od siebie. Ma on również zasadnicze znaczenie dla realizacji inicjatywy Pasa i Szlaku”⁽²⁰⁸⁾.
- (789) Co więcej, w planie działania „Made in China 2025” określono 10 sektorów strategicznych, wśród których znajdują się m.in. materiały zaawansowane w sektorze żelaznym i stalowym. W odniesieniu do tych kluczowych gałęzi przemysłu w planie „Made in China 2025” w rozdziale 9 wyraźnie wspomina się, że Chiny będą:
- „wspierać przedsiębiorstwa w przeprowadzaniu fuzji, inwestycji kapitałowych i inwestycji kapitału wysokiego ryzyka za granicą;
  - aktywnie uczestniczyć w międzynarodowej współpracy przemysłowej i promować ją oraz wdrażać główne plany strategiczne, takie jak Ekonomiczny Pas Jedwabnego Szlaku oraz Jedwabny Szlak Morski XXI w., aby przyspieszyć budowę wzajemnie powiązanej infrastruktury z otaczającymi państwami oraz dogłębnej współpracy przemysłowej;
  - korzystać z »otwarcia« wzdłuż granic i budować szereg zagranicznych parków współpracy produkcyjnej w kwalifikujących się krajach;
  - zachęcać do **międzynarodowego transferu wysokiej klasy sprzętu**, zaawansowanych technologii i silnego przemysłu” (podkreślenie dodane).

⁽²⁰⁷⁾ https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx

⁽²⁰⁸⁾ http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

- (790) Ponadto w „wytycznych”, o których mowa w motywie 770 powyżej, uwzględniono sektor stali jako sektor priorytetowy dla międzynarodowej współpracy w zakresie zdolności produkcyjnych i produkcji wyposażenia (zob. rozdział 3, pkt 7). Stwierdzono w nich również, że „dążenie do globalnego rozwoju chińskiego wyposażenia, technologii, usług i norm”, zwłaszcza w tych sektorach priorytetowych. W rozdziale 3 pkt 8 dodano, że zakłady produkcji wyrobów ze stali należy budować „w państwach priorytetowych o korzystnych warunkach pod względem zasobów (...) i o dużym potencjale rynkowym w drodze wywozu kompletnych zestawów urządzeń (...)”. Ponadto w pkt 32, który odnosi się do zwiększonego wsparcia finansowego, wymieniono między innymi następujące środki wsparcia przedsiębiorstw, które „podejmują działalność globalną”; „wspieranie przedsiębiorstw, które »podejmują działalność globalną«, posiadających zagraniczne aktywa i udziały kapitałowe, jako zabezpieczenie w celu uzyskania pożyczek i innych praw do zasobów mineralnych oraz w celu poprawy ich zdolności w zakresie finansowania przedsiębiorstw”.
- (791) Innymi słowy, przyznanie pożyczek udziałowców i zapewnienie urządzeń przez chińskie spółki dominujące ich spółkom zależnym w Indonezji w pełni wpisuje się w cel polityki rządu ChRL polegający na promowaniu projektów w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku w sektorze stalowym, a udostępnianie aktywów zagranicznych (w tym przypadku urządzeń) jest postrzegane przez rząd ChRL jako sposób na wzmocnienie zabezpieczenia w celu poprawy ogólnych zdolności finansowych tych spółek.
- (792) W tym właśnie kontekście spółki dominujące Grupy IRNC otrzymały od rządu ChRL wkład finansowy w formie dotacji lub finansowania preferencyjnego w celu wdrożenia wspomnianej polityki, w tym w celu sfinansowania swoich inwestycji w Indonezji w zakresie produkcji produktu objętego postępowaniem. Ze względu na całkowity brak współpracy ze strony tych spółek i rządu ChRL w tej kwestii Komisja nie była w stanie określić rzeczywistego źródła finansowania i szczegółowo wykazać, przy użyciu jakich środków wniesiono taki wkład finansowy. Na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz opierając się na wszystkich powyższych dowodach dotyczących finansowania projektów poza Chinami – w tym w Indonezji – w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, jak również na ustaleniach w sprawie dotyczącej opon, dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego oraz dochodzenia w sprawie włókien ciągłych szklanych, Komisja stwierdziła, że chińskie spółki dominujące otrzymały wkład finansowy w postaci dotacji lub finansowania preferencyjnego, które zostały następnie wykorzystane do udzielenia pożyczek udziałowców oraz zapewnienia kapitału swoim spółkom zależnym w celu ułatwienia ich zdolności finansowych i działalności w Indonezji. W tym względzie korzyść z dotacji lub pożyczek preferencyjnych otrzymanych przez chińskie spółki dominujące przypisano działalności spółek zależnych w Indonezji przy wykorzystaniu nieoprocenowanych pożyczek wewnątrz przedsiębiorstwa.
- (793) W szczególności w sprawie dotyczącej opon Komisja stwierdziła, że finansowanie zapewnione w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku wykorzystano na zakup udziałów w Grupie Pirelli i było równoznaczne z subsydiem wywozowym⁽²⁰⁹⁾. W ramach dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókna szklanego i dochodzenia w sprawie włókien ciągłych szklanych, pomimo częściowej współpracy, Komisja mogła przesądzić finansowanie preferencyjne pochodzące z Chin i uzgodnić je z finansowaniem ostatecznie wniesionym do egipskich podmiotów produkcyjnych. W obu przypadkach Komisja mogła wykazać, że wkłady finansowe przyznane spółkom dominującym w Chinach zostały w całości przekazane przez spółki dominujące odpowiednim zagranicznym spółkom zależnym w państwach wywozu. W tym przypadku ze względu na całkowity brak współpracy Komisja nie może ocenić przesłędzenia środków, ponieważ nie była w stanie znaleźć konkretnych danych finansowych w domenie publicznej, pomimo poszukiwań również w źródłach chińskich. W związku z tym Komisja musiała wyciągnąć wnioski na podstawie art. 28 ust. 1 w oparciu o sprawę dotyczącą opon, dochodzenie antysubsydyjne dotyczące materiałów z włókna szklanego oraz dochodzenie w sprawie włókien ciągłych szklanych, w przypadku których sytuacja jest bardzo podobna do tej sprawy, ponieważ dotyczą one projektów finansowanych w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku, realizowanych według dokładnie tego samego schematu. Ponadto między dochodzeniem antysubsydyjnym dotyczącym materiałów z włókna szklanego i dochodzeniem w sprawie włókien ciągłych szklanych występuje szereg podobieństw, ponieważ Chiny udzieliły egipskim spółkom zależnym finansowania preferencyjnego za pośrednictwem swojej polityki i banków będących własnością państwa w kontekście inicjatywy Pasa i Szlaku i współpracy dwustronnej z rządem Egiptu. Są to sytuacje podobne do tej, która ma miejsce w przedmiotowym dochodzeniu, w której Chiny gwarantują finansowanie preferencyjne poprzez EXIM i pozostałe banki komercyjne będące własnością państwa w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku dla projektu inwestycyjnego w Indonezji.
- (794) Wobec braku jakichkolwiek dowodów przedstawionych przez chińskie spółki lub rząd ChRL i w oparciu o publicznie dostępne dowody, a mianowicie w sprawie dotyczącej opon, dochodzeniu antysubsydyjnym dotyczącym materiałów z włókna szklanego i dochodzeniu w sprawie włókien ciągłych szklanych, Komisja stwierdziła zatem, że dostarczanie urządzeń oraz udzielanie pożyczek udziałowców były tylko kolejnymi sposobami finansowania indonezyjskich spółek zależnych i postanowiła wyrównać je w formie zastrzyków kapitału własnego wspieranych przez państwo, które miały na celu utworzenie i rozbudowę zakładów produkcyjnych Grupy IRNC w Indonezji. Wsparcie takie wchodziłoby również w zakres pozycji uzgodnionych między Chinami i Indonezją w ramach współpracy dwustronnej, przyznane Indonezji z tych samych powodów, o których mowa w motywach powyżej, i tym samym mogłyby zostać przyznane na produkty wywożone z Indonezji.

⁽²⁰⁹⁾ Sprawa dotycząca opon, motywy 405 i 416.

- (795) Następnie Komisja przeanalizowała, czy wkład finansowy dokonany przez rząd ChRL za pośrednictwem chińskich spółek dominujących stanowi korzyść dla Grupy IRNC. Także w tym przypadku ze względu na brak współpracy ze strony tych spółek Komisja musiała oprzeć swoje ustalenia na dostępnych faktach zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Warunki pożyczek udziałowców (w tym fakt, że nie naliczono odsetek) wskazują, że chińskie spółki dominujące w pełni przeznaczyły korzyść wynikającą z dotacji i pożyczek preferencyjnych otrzymanych w Chinach na swoją działalność w Indonezji.
- (796) W odniesieniu do urządzeń Komisja przeanalizowała, czy przedmiotowe urządzenia zostały zakupione po cenach wolnorynkowych, przez porównanie cen rynkowych podobnych urządzeń stosowanych w przemyśle stali nierdzewnej. Na podstawie tej analizy Komisja stwierdziła, że urządzenia przekazano ze znaczną niższą w stosunku do międzynarodowych cen rynkowych podobnych, reprezentatywnych zestawów urządzeń produkcyjnych na potrzeby walcowni zimnych. Na podstawie zgromadzonych dowodów w tej sprawie oraz zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego⁽²¹⁰⁾ Komisja stwierdziła, że wkład finansowy wniesiony przez rząd ChRL za pośrednictwem chińskich spółek dominujących stanowi korzyść w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.

4.6.4.3. Obliczanie kwoty subsydiów

- (797) W przypadku pierwszego punktu, tj. zastrzyku kapitału własnego zapewnionego przez CAF, korzyść obliczono na podstawie rozsądnej stopy zwrotu, tj. tego, czego oczekiwaby inwestor rynkowy podczas sprzedaży akcji w momencie ich zakupu. W związku z tym Komisja poszukiwała podobnych transakcji w przemyśle stalowym mających miejsce na przestrzeni ostatnich lat. Na podstawie wyników 11 transakcji sprzedaży przedsiębiorstw sektora stalowego w latach 2006–2019 Komisja stwierdziła, że rozsądna cena za udziały w przedsiębiorstwie sektora stalowego byłaby ośmiokrotnością zysku z działalności operacyjnej.
- (798) W związku z tym korzyść obliczono jako różnicę pomiędzy wartością 24 % udziałów Reed Investment wycenionych na poziomie ośmiokrotności zysku z działalności operacyjnej SMI za 2018 r. pomniejszoną o cenę zapłaconą przez Reed Investment. Korzyść następnie rozdzielono na okres objęty dochodzeniem przy zastosowaniu okresu blokady, o którym mowa w umowie subskrypcyjnej, tj. 5 lat i 6 miesięcy.
- (799) W przypadku drugiego punktu, tj. dostarczania urządzeń na warunkach preferencyjnych, korzyść obliczono jako różnicę pomiędzy ceną zakupu zapłaconą przez spółki z Grupy IRNC a ceną rynkową zakupu porównywalnych urządzeń. Na przestrzeni ostatnich lat Komisja zbadała pod tym względem podobne zakupy reprezentatywnych zestawów urządzeń na potrzeby walcowni zimnych w oparciu o transakcje zakupu dokonane przez przedsiębiorstwa sektora stalowego. Wynikającą z tego korzyść przypisano następnie do okresu objętego dochodzeniem w oparciu o okres użytkowania nabytych aktywów.
- (800) W odniesieniu do trzeciego punktu, tj. pożyczek udziałowców – w związku z tym, że pożyczki te uznano faktycznie za zastrzyk kapitału własnego, dzięki któremu chińskie spółki dominujące przekazywały otrzymane dotacje i pożyczki preferencyjne – Komisja postanowiła potraktować niespłacone kwoty tych pożyczek w okresie objętym dochodzeniem jako dotację. Przyznaną korzyść określono w oparciu o kwotę kredytu pozostałą do spłaty kwoty, od której odjęto odsetki zapłacone w okresie objętym dochodzeniem. Ponieważ pożyczki były wyraźnie powiązane z inwestycją długoterminową, kwota kapitału była amortyzowana w okresie trwania pożyczki i pod uwagę wzięta została tylko kwota przypisana do okresu objętego dochodzeniem. Wreszcie, w razie potrzeby, kwota korzyści została następnie skorygowana tak, by odzwierciedlała wyłącznie liczbę dni w okresie objętym dochodzeniem, przez które obowiązywała umowa kredytowa.
- (801) Ustalona w ten sposób kwota subsydium dla Grupy IRNC na wsparcie inwestycji kapitałowej wyniosła 6,02 %.

⁽²¹⁰⁾ Ze względu na brak współpracy ze strony rządu ChRL Komisja nie była w stanie uzyskać potencjalnych istotnych informacji na temat cen podobnego sprzętu w Chinach w celu ustalenia wartości odniesienia na podstawie oficjalnych danych statystycznych w Chinach. Ponieważ Komisja nie mogła znaleźć żadnych informacji na temat cen w Chinach i nie przekazano żadnych informacji na temat pochodzenia urządzeń, Komisja postanowiła wykorzystać kombinację cen podobnych urządzeń z kilku państw jako wskaźnik zastępczy.

4.6.4.4. Uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia

- (802) Grupa IRNC skarżyła się na nieodpowiednie ujawnienie dotyczące wartości odniesienia dla zastrzyku kapitałowego dokonanego przez CAF, ponieważ pominięto nazwy przedsiębiorstw w wartościach odniesienia i nie wskazano, czy transakcje dotyczyły akcji specjalnych.
- (803) Komisja uznała, że ujawnienie szczegółowych danych liczbowych, charakteru udziałów i indywidualnych nazw przedsiębiorstw ujawniłoby informacje poufne dotyczące transakcji dokonywanych przez konkretne przedsiębiorstwa. Komisja udostępniła natomiast istotne streszczenie danych, w którym zawarto dane indeksowane i wskazówkę, że wszystkie transakcje zostały dokonane przez przedsiębiorstwa w sektorze stalowym. Argument został zatem odrzucony.
- (804) Eurofer zauważył, że wartość odniesienia obliczono na podstawie zysku z działalności operacyjnej (EBITA), ale informacje przekazane na temat podobnych transakcji przedsiębiorstw sektora stalowego wydają się odnosić do EBITDA. EBITA jest niższy od EBITDA. W związku z tym, jeżeli Komisja zastosowała obliczenie do EBITA, a nie EBITDA, do którego odnosi się wartość odniesienia, korzyść dla SMI została niedoszacowana. Skarżący zwrócił się do Komisji o ponowną ocenę tego obliczenia.
- (805) Sprawozdanie finansowe SMI nie uwzględnia EBITDA. Zamiast próbować ponownie obliczyć EBITDA na podstawie dostępnych danych, Komisja rzeczywiście wykorzystała zysk z działalności operacyjnej SMI do obliczenia korzyści. Uznano, że jest to rozsądne i ostrożne podejście. W każdym razie po przeprowadzeniu dodatkowej analizy Komisja stwierdziła, że ponowna ocena obliczenia doprowadziłaby jedynie do nieistotnej zmiany o mniej niż 0,1 %. W związku z tym Komisja podtrzymała swoje pierwotne obliczenie.
- (806) W odniesieniu do wniesienia kapitału w kwocie niższej od odpowiedniego wynagrodzenia Grupa IRNC stwierdziła, że IRNC dokonało przywozu tylko jednej linii do walcowania na zimno i stwierdziła, że pozostałe urządzenia nie są podobne do urządzeń stosowanych w linii do walcowania na zimno. Grupa IRNC argumentowała, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego korzyści przyznano również w przypadku innych rodzajów urządzeń.
- (807) W tym względzie Komisja zauważyła najpierw, że ewidencja środków trwałych dużego zakładu produkcyjnego, takiego jak IRNC, obejmuje setki linii. Komisja postanowiła zatem objąć próbą reprezentatywne zestawy urządzeń w celu określenia korzyści dla całego zakładu. Linie do walcowania na zimno stanowiły istotną część procesu produkcji IRNC, w związku z czym korzyść dla tych linii produkcyjnych można uznać za reprezentatywną dla całego zakładu. Ponadto Komisja nie wykorzystała w swoich obliczeniach tylko jednego, lecz kilka rodzajów urządzeń, które stanowią część linii produkcyjnej, takich jak części 20-walcowej nawrotnej walcarki zimnej, szlifierka, część suwnicy pomostowej, jednostka nawijająca, maszyna do cięcia wzdłużnego i inne. Argument został zatem odrzucony.
- (808) Grupa IRNC zwróciła się również do Komisji o ujawnienie dodatkowych informacji na temat metody zastosowanej przy ustalaniu wartości odniesienia dla zakupu maszyn.
- (809) W tym względzie Komisja zauważa, że zastosowaną wartość odniesienia dostosowano do podobnych zdolności produkcyjnych, co urządzenia IRNC, pochodzenie sprzętu było europejskie albo amerykańskie, a rok zakupu sprzętu mieścił się w przedziale lat 2008–2020, tj. zarówno przed, jak i po utworzeniu zakładu IRNC. Ponieważ w tym przedziale czasowym nie można było wykryć żadnych znaczących różnic cenowych, Komisja stwierdziła, że wszystkie zakupy w tym okresie stanowiły rozsądne wskaźniki zastępcze dla zakupów IRNC.
- (810) W uwagach do dodatkowego ostatecznego ujawnienia Grupa IRNC zwróciła uwagę, że dostarczone przez Komisję dodatkowe informacje na temat wartości odniesienia dla przywożonych maszyn odnoszą się do wartości odniesienia poza krajem dostawy lub zakupu, o którym mowa w art. 14 lit. d) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Według Grupy IRNC w tym przypadku krajem dostawy lub zakupu" powinny być Indonezja lub Chiny, zgodnie ze sprawozdaniem Stałego Organu Apelacyjnego w sprawie USA/Softwood Lumber IV ⁽²¹¹⁾. Według Grupy IRNC Komisja powinna była ustalić, że ceny prywatne w Indonezji i Chinach zostały zniekształcone zanim określono ceny europejskich lub amerykańskich urządzeń jako wartości odniesienia.

⁽²¹¹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „Stany Zjednoczone Ameryki – Określenie ostatecznego cła wyrównawczego w odniesieniu do niektórych rodzajów drewna miękkiego z Kanady”, WT/DS257/AB/R, przyjęte w dniu 17 lutego 2004 r., DSR 2004:II, s. 571, pkt 90.

- (811) Ponadto Grupa IRNC twierdziła, że nawet przy założeniu, że odrzucenie przez Komisję cen w Indonezji i Chinach było uzasadnione, Komisja nie wyjaśniła, dlaczego wybrała amerykańskie i europejskie, a nie indyjskie ceny urządzeń do walcowania na zimno, zważywszy na podobny poziom rozwoju gospodarczego Indii i Indonezji.
- (812) Komisja powinna była przynajmniej odpowiednio dostosować ceny, aby odzwierciedlić warunki rynkowe panujące w Chinach lub Indonezji.
- (813) W odniesieniu do kraju dostawy lub zakupu urządzeń Komisja zauważyła, że Grupa IRNC sama nie dokonywała żadnych zakupów urządzeń na rynku krajowym w Indonezji. Wszystkie urządzenia były przywożone. Wykorzystanie Indonezji jako punktu odniesienia nie byłoby zatem zgodne z rzeczywistą sytuacją Grupy IRNC. Jeśli chodzi o Chiny, Komisja przypomina, że maszyny były przywożone od powiązanych przedsiębiorstw w Chinach, które nie były producentami urządzeń. Komisja próbowała ustalić pochodzenie urządzeń i zwróciła się do pierwotnych producentów o przedstawienie faktur, lecz z powodu braku współpracy ze strony chińskich spółek dominujących nie było to możliwe. W związku z tym Komisja musiała polegać na dostępnych faktach dotyczących rzeczywistego kraju pochodzenia zakupionych urządzeń.
- (814) Z uwagi na dostępne fakty wykorzystanie danych z indyjskiego przedsiębiorstwa objętego próbą w omawianym przypadku nie było wykonalne. Nie zwrócono się do indyjskich producentów o przedstawienie pełnych danych na temat urządzeń w zakładzie, ponieważ dane te nie były niezbędne do określenia subsydiowania w ramach indyjskich programów subsydiowania. W rezultacie w przypadku jednego z przedsiębiorstw objętych próbą nie były dostępne odpowiednie dane. W przypadku drugiego przedsiębiorstwa dane zostały uznane za nienadające się do wykorzystania jako wartości odniesienia, ponieważ dotyczyły zakupów między przedsiębiorstwami. Z drugiej strony zarówno w Europie, jak i w USA istnieje renomowany przemysł wytwarzający urządzenia dla stalowni, a dostawcy uwzględnieni w wartościach odniesienia sprzedawali walcarki do walcowania na zimno na całym świecie, w tym chińskim producentom stali. W związku z tym Komisja uznała, że takie podmioty o dużym znaczeniu na arenie międzynarodowej mogą być wykorzystane jako rozsądny wskaźnik zastępczy dla zakupu przywożonych urządzeń nieznanego pochodzenia.
- (815) Ponadto ta sama argumentacja ma zastosowanie do dostosowania cen w celu odzwierciedlenia warunków rynkowych panujących w Chinach lub Indonezji. Ponieważ nie ma dowodów na to, że urządzenia były zamawiane na którymkolwiek z tych rynków, Komisja nie widzi potrzeby dokonywania dalszych dostosowań. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (816) W odniesieniu do braku współpracy ze strony przedsiębiorstw powiązanych w zakresie pochodzenia urządzeń Grupa IRNC twierdziła, że dostarczyła wystarczających informacji na temat maszyn przywożonych od przedsiębiorstw powiązanych w Chinach oraz że nie ma dowodów na poparcie ustaleń Komisji w tym zakresie.
- (817) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Jak stwierdzono w motywie 782, maszyny były przywożone od powiązanych przedsiębiorstw w Chinach, które nie były producentami urządzeń. Wbrew temu, co twierdziło przedsiębiorstwo, Komisja zwróciła się o przedstawienie faktur związanych z zakupem urządzeń od pierwotnych producentów przez przedsiębiorstwa powiązane, ale z powodu braku współpracy ze strony chińskich spółek dominujących nie zostały one przedstawione. Informacje te były niezbędne w ramach dochodzenia w celu ustalenia wartości rynkowej wspomnianych urządzeń. Komisja podtrzymuje zatem swoje stanowisko, że nie dostarczono wystarczających informacji na temat urządzeń przywożonych od przedsiębiorstw powiązanych i że w związku z tym musiała polegać na najlepszych dostępnych faktach.
- (818) W odniesieniu do pożyczek udziałowców Grupa IRNC twierdziła, że Komisja nie udowodniła, iż rząd ChRL dokonał wkładu finansowego za pośrednictwem chińskich spółek dominujących lub przyznał korzyści na rzecz Grupy IRNC. Według rządu Indonezji i Grupy IRNC udziałowcami IRNC są przedsiębiorstwa prywatne, a Komisja nie ustaliła, że Grupa Tsingshan jest organem publicznym lub zostało jej powierzony wykonywanie funkcji przez rząd ChRL. Przypomniała również, że pożyczki udziałowców były podporządkowane pożyczkom bankowym od Chin, tj. stanowiły warunek wstępny do uzyskania pożyczek bankowych. Zdaniem Grupy IRNC, gdyby pożyczki udziałowców pochodziły od rządu ChRL, tak jak pożyczki bankowe od Chin, podporządkowanie byłoby nielogiczne.
- (819) Komisja przypomina, że wobec braku odpowiedzi ze strony chińskich spółek dominujących udzielających przedmiotowych pożyczek udziałowców oraz ze strony rządu ChRL Komisja musiała częściowo oprzeć się na dostępnych faktach przy formułowaniu swoich ustaleń dotyczących tych pożyczek udziałowców. W szczególności Komisja musiała wykorzystać dostępne fakty w celu określenia źródła finansowania pożyczek udzielonych przez chińskie spółki dominujące przedsiębiorstwom z Grupy IRNC. Komisja ustaliła obszernie w motywach 785–790, że chińskie spółki dominujące wyraźnie zobowiązały się do inwestowania za granicą w promowane sektory oraz że udzielenie

tych pożyczek udziałowców w pełni wpisuje się w cel polityki rządu ChRL polegający na promowaniu projektów w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku w przemyśle stalowym. Jak wspomniano w motywie 794, warunki pożyczek udziałowców (w tym fakt, że nie naliczano odsetek) wskazują, że chińskie spółki dominujące w pełni przeznaczyły korzyści z dotacji i preferencyjnych pożyczek otrzymanych w Chinach na swoją działalność w Indonezji. Fakt, że udziałowcami IRNC są przedsiębiorstwa prywatne, nie jest sprzeczny z tymi ustaleniami. Fakt, że pożyczki od udziałowców są warunkiem uzyskania bezpośrednich pożyczek bankowych od chińskich instytucji publicznych, również nie jest sprzeczny z ustaleniami Komisji. Zdaniem Komisji świadczy to jedynie o istnieniu różnych kanałów udzielania wsparcia finansowego, a w rzeczywistości wspiera tezę Komisji, że istnieje silny związek między obydwojema rodzajami pożyczek. Argument został zatem odrzucony.

- (820) Ponadto Grupa IRNC twierdziła, że pożyczka udziałowców od dwóch przedsiębiorstw, mających siedzibę odpowiednio w Hongkongu i Japonii, nie powinna stanowić podstawy środków wyrównawczych, ponieważ przedsiębiorstwa te nie mają siedziby w Chinach.
- (821) Jeśli chodzi o pożyczkę od przedsiębiorstwa z siedzibą w Hongkongu, Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Luck Scenery nie współpracowało podczas dochodzenia, a Grupa IRNC nie przedstawiła żadnych dodatkowych dowodów po ostatecznym ujawnieniu w celu uzasadnienia swojego twierdzenia.
- (822) Z drugiej strony twierdzenie to zostało uznane za uzasadnione w przypadku japońskiego przedsiębiorstwa. W przeciwieństwie do innych pożyczek udziałowców faktycznie dostarczono informacje dotyczące tego przedsiębiorstwa, wskazujące, że rzeczywistość została ona założona w Japonii z japońskimi udziałowcami. W przeciwieństwie do innych pożyczek nie znaleziono żadnych powiązań z rządem chińskim, bankami chińskimi, grupą Tsingshan ani innymi zainteresowanymi stronami z Chin. W związku z tym Komisja usunęła pożyczki tego przedsiębiorstwa z obliczeń korzyści.
- (823) Jeśli chodzi o brak współpracy ze strony udziałowców Grupy IRNC, Grupa IRNC przypomniała, że Komisja powinna opierać swoje wnioski na najlepszych dostępnych faktach i stwierdziła, że dowody braku współpracy nie mogą pochodzić z informacji, które nigdy nie były i nie powinny być wymagane od Grupy IRNC, gdyż znajdują się poza zakresem niniejszego dochodzenia.
- (824) Komisja zauważyła, że zakres dochodzenia obejmował programy subsydiowania przyznane w ramach dwustronnej współpracy między Chinami a Indonezją. W pkt 6 ogólnych instrukcji stwierdzono również, że „W przypadku gdy powiązane przedsiębiorstwo uzyskało jakiegokolwiek korzyści z programów subsydiowania objętych dochodzeniem, należy podać szczegółowe dane zgodnie z pytaniami zawartymi w niniejszym kwestionariuszu”. Jak wyjaśniono w motywie 791, spółki dominujące Grupy IRNC otrzymały wkład finansowy od rządu ChRL w formie dotacji lub finansowania preferencyjnego w celu wdrożenia preferencyjnej polityki rządu ChRL, w tym w celu sfinansowania swoich inwestycji w Indonezji w zakresie produkcji produktu objętego postępowaniem. W związku z tym do udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu zobowiązani byli zarówno udziałowcy IRNC, jak i udziałowcy innych podmiotów Grupy IRNC. Ponadto w trakcie dochodzenia Komisja zwróciła się do wszystkich spółek dominujących o przedstawienie szczegółowych informacji, przy czym żaden z chińskich udziałowców nie odpowiedział. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (825) W odniesieniu do korzyści Grupa IRNC zauważyła, że data zakończenia pożyczek udziałowców następuje po dacie zakończenia pożyczek bankowych, ponieważ nie mogą one zostać spłacone przed pożyczkami bankowymi. Grupa IRNC wyjaśniła również, że pożyczki udziałowców są księgowane jako zobowiązania oraz że spółki Grupy IRNC naliczają odsetki. W związku z tym, zdaniem Grupy IRNC, Komisja nie powinna traktować niespłaconych kwot wszystkich pożyczek w OD jako dotacji
- (826) Umowy pożyczki rzeczywistość przewidują, że pożyczki bankowe muszą być spłacane przed pożyczkami udziałowców. W przeciwieństwie do pożyczek bankowych, które mają jasny harmonogram spłat, w przypadku pożyczek udziałowców nie wskazano jednak żadnego harmonogramu spłat po terminie zapadalności pożyczek bankowych. Ponadto, nawet jeśli odsetki są naliczane w księgach rachunkowych przedsiębiorstwa, nie podważa to ustaleń Komisji, że w praktyce przedsiębiorstwo to nie miało żadnego rzeczywistego wpływu środków pieniężnych i mogło swobodnie dysponować całością swoich płynnych środków pieniężnych, uzyskując w ten sposób wyraźną korzyść finansową równoważną dotacji. W związku z tym Komisja podtrzymała swoje stanowisko.

4.7. Dostarczanie węgla kamiennego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (827) Skarżący twierdził, że producenci eksportujący odnosili korzyść stosując tani węgiel ze względu na różne środki rządowe na krajowym rynku węgla, w szczególności istnienie maksymalnej ceny krajowej, obowiązkową dostawę na rynek krajowy oraz wymóg akredytywy dokumentowej przy sprzedaży eksportowej. Środki te miały służyć obniżeniu krajowych cen węgla i zapewnieniu korzyści użytkownikom węgla, w tym przemysłowi stali nierdzewnej. W toku dochodzenia ustalono jednak, że środki, których dotyczy powyższe twierdzenie, ani indywidualnie, ani łącznie, nie wywarły domniemanych skutków.
- (828) W toku dochodzenia ustalono, że maksymalna cena krajowa nie miała zastosowania do producentów eksportujących, ani nie przyniosła im żadnych korzyści. Regulowana cena maksymalna węgla energetycznego ograniczona do 70 USD za tonę miała zastosowanie wyłącznie do spółek energetycznych sprzedających energię odbiorcom końcowym („spółki interesu publicznego”). Producenci eksportujący i powiązani z nimi dostawcy materiałów pośrednich wykorzystywali całą wytworzoną przez siebie energię elektryczną, dlatego nie byli „spółkami interesu publicznego” i odnosili korzyści z tytułu ceny ograniczonej.
- (829) W związku z tym w toku dochodzenia nie można było stwierdzić, że producenci eksportujący odnieśli korzyść z tego subsydium.

4.8. Udostępnianie gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

4.8.1. Skarga i program subsydiowania

- (830) Skarżący twierdził, że IMIP skierowało bezpośrednie wsparcie otrzymane od rządu Indonezji, który zapewnił udogodnienia w postaci gruntów, do producenta eksportującego, z którym IMIP jest powiązane. Według skarżącego nabycie i zagospodarowanie gruntów oraz uzgodnienia dotyczące wynajmu budynków stanowią istotne udogodnienia przyznane przez rząd Indonezji na rzecz IMIP, a tym samym na rzecz powiązanego producenta eksportującego.

4.8.2. Podstawa prawna

- (831) Zgodnie z art. 1 i 2 podstawowej ustawy rolnej nr 5 z 1960 r. („podstawowa ustawa rolna”) wszystkie grunty i zasoby naturalne w Indonezji są postrzegane jako „dary od Boga”, które są „kontrolowane przez państwo”. To „prawo kontroli” przysługujące państwu, polegające m.in. na regulowaniu przenoszenia praw do gruntów oraz użytkowania gruntów, jest wykonywane w celu osiągnięcia „maksymalnego dobrobytu mieszkańców”.
- (832) Zgodnie z art. 28 i 33 ust. 3 Konstytucji Republiki Indonezji oraz z podstawową ustawą rolną osoby prywatne są uprawnione do posiadania prawa własności do działki w formie użytkowania wieczystego (*Hak milik*). Ponadto istnieje szereg pomniejszych praw własności, takich jak prawo do korzystania (*Hak guna usaha* – „HGU”), prawo użytkowania (*Hak pakai*, tłumaczone również jako prawo do uprawy) lub prawo użytkowania budynku (*Hak guna bangunan* – „HGB”, tłumaczone również jako prawo do budowy). To ostatnie obejmuje prawo do użytkowania działki i jej zabudowy. Podczas gdy własność jest zarezerwowana tylko dla obywateli Indonezji, prawa HGU i HGB są dostępne również dla spółek z udziałem kapitału zagranicznego zarejestrowanych w Indonezji. W praktyce jednak te formalne prawa nadal współistnieją z zwyczajowymi roszczeniami dotyczącymi gruntów. Wynika to z faktu, że nie wszystkie działki w Indonezji są oficjalnie zarejestrowane, ponieważ członkowie wspólnot zwyczajowych (*Ulaia*) nie mają obowiązku rejestrowania swoich działek, a dowodem praw do działki jest odpowiedni certyfikat (*Sertifikat*) przyznawany tylko w przypadku działek już zarejestrowanych. Certyfikaty różnią się w zależności od prawa, które potwierdzają, a mianowicie: *Sertifikat hak milik* – „SHM” w przypadku prawa własności; *Sertifikat hak guna usaha* – „SHGU” w przypadku prawa do korzystania oraz *Sertifikat hak guna bangunan* – „SHGB” w przypadku prawa użytkowania budynku.
- (833) Jak wyjaśniono w odpowiedniej sekcji powyżej, kompleks Morowali jest kompleksem przemysłowym zarejestrowanym w Indonezji na podstawie specjalnej kwalifikacji kompleksu przemysłowego. Analizując podstawy prawne regulujące kwestie związane z gruntami, na których powstał kompleks Morowali, należy zatem wziąć pod uwagę nie tylko przepisy dotyczące własności gruntów i planowania przestrzennego, ale także przepisy szczególnie dotyczące kompleksów przemysłowych.

- (834) W odniesieniu do własności gruntów i planowania przestrzennego ustawy zawierające uregulowania dotyczące terenu, na którym znajduje się IMIP, obejmują:
- podstawową ustawę rolną, która uchylila przepisy dotyczące gruntów obowiązujące przed uzyskaniem niepodległości przez Indonezję i w której ustanowiono obecny układ praw własności. Podobnie jak w przypadku prawa użytkowania gruntów w Chińskiej Republice Ludowej, prawo HGB można nabyć tylko na określony czas. W Indonezji okres ten wynosi maksymalnie 30 lat i może zostać przedłużony o kolejne 20 lat,
  - rozporządzenie rządu nr 40 z 1996 r., które reguluje przekazywanie praw HGU, praw użytkowania i praw HGB,
  - rozporządzenie rządu nr 24 z 1997 r. w sprawie ewidencji gruntów, które stanowi podstawę obecnych procedur ewidencji i certyfikacji gruntów,
  - rozporządzenie rządu nr 26 z 2007 r. w sprawie zagospodarowania przestrzennego,
  - rozporządzenie rządu nr 26 z 2008 r. w sprawie krajowego planu zagospodarowania przestrzennego,
  - rozporządzenie kabupatenu Morowali nr 10 z 2012 r. w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego kabupatenu Morowali na lata 2012–2032, w którym określono plan zagospodarowania przestrzennego dla regencji Morowali, tj. jednostki administracyjnej o szczebel niższej od prowincji, w której położony jest kompleks IMIP,
  - rozporządzenie prezydenckie nr 17 z 2015 r. w sprawie krajowej agencji gruntów (Badan Pertanahan Nasional – „BPN”), agencji działającej w ramach Ministerstwa Spraw Rolnych i Planowania Przestrzennego, które określa rolę BPN i jej lokalnych oddziałów w procedurach ewidencji i certyfikacji gruntów;
  - rozporządzenie rządu nr 13 z 2017 r. zmieniające rozporządzenie rządu nr 26 z 2008 r. w sprawie krajowego planu zagospodarowania przestrzennego,
  - rozporządzenie kierownika BPN nr 1 z 2018 r. w sprawie wytycznych dotyczących opracowania regionalnego planu zagospodarowania przestrzennego dla prowincji, kabupatenów i gmin, w którym określono ogólne przepisy dotyczące opracowania planu zagospodarowania przestrzennego na poziomie prowincji, kabupaten i jednostek lokalnych,
  - Rozporządzenie kabupatenu Morowali nr 7 z 2019 r. w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego kabupatenu Morowali na lata 2019–2039 oraz
  - art. 34–47 rozporządzenia rządu nr 18 z 2021 r., które w ostatnim czasie uzupełniło w zakresie prawa HGB podstawową ustawę rolną i rozporządzenie rządu nr 24 z 1997 r. w sprawie ewidencji gruntów, przedłużając okres ważności prawa HGB do 35 lat, który może zostać przedłużony o kolejne 20 lat.
- (835) Ponadto istnieją dwie istotne ustawy zapewniające kontekst, ale niemające bezpośredniego zastosowania do kompleksu Morowali:
- ustawa nr 2 z 2012 r. w sprawie zamówień publicznych na grunty pod zabudowę w interesie publicznym, która miała na celu rozwiązanie trudności w nabywaniu gruntów – wynikających ze złożonego systemu praw własności – na potrzeby projektów realizowanych w interesie publicznym. Zarówno IMIP, jak i rząd Indonezji osobno potwierdziły, że ustawa ta nie ma zastosowania do kompleksu Morowali, ponieważ dotyczy tylko 24 sektorów działalności gospodarczej, które nie obejmują działalności IMIP. Ustawa nr 2 z 2012 r. została następnie częściowo zmieniona ustawą nr 11 z 2020 r. w sprawie tworzenia miejsc pracy („ustawa zbiorcza”). Ustawa nr 2 z 2012 r. została wprowadzona w życie rozporządzeniem prezydenckim nr 71 z 2012 r. w sprawie realizacji zamówień publicznych na grunty pod zabudowę w interesie publicznym, które z kolei podlegało trzem istotnym zmianom, z których ostatnia została wprowadzona rozporządzeniem prezydenckim nr 30 z 2015 r. w sprawie trzeciej zmiany rozporządzenia prezydenckiego nr 71 z 2012 r., oraz
  - rozporządzenie prezydenckie nr 56 z 2017 r. w sprawie wpływu społecznego w procesie nabywania gruntów na potrzeby krajowych projektów strategicznych, którego zastosowanie do IMIP zostało odrzucone przez rząd Indonezji, ponieważ ten akt prawny ma zastosowanie wyłącznie do nabywania gruntów na potrzeby krajowych projektów strategicznych realizowanych na gruntach, w odniesieniu do których osoby zamieszkujące te grunty nie mogą udowodnić posiadania praw zwyczajowych lub własnościowych. Akt ten ma więc na celu ograniczenie skutków ich wysiedlenia. Osoby mieszkające na gruntach zakupionych przez IMIP były natomiast w stanie udowodnić swoje prawa zwyczajowe, co uprawniało je do otrzymania rekompensaty.
- (836) W odniesieniu do przepisów dotyczących regulacji kompleksów przemysłowych istotne są następujące akty prawne:
- rozporządzenie rządu nr 24 z 2009 r. w sprawie kompleksów przemysłowych, obowiązujące w czasie tworzenia IMIP. Wśród jego przepisów art. 3 ust. 4 stanowi, że „Rozbudowa kompleksów przemysłowych na obszarze kabupatenu [...] przebiega zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego kabupatenu [...]”. Ponadto w art. 4 dodano, że „Ministrowie, powiązani ministrowie oraz gubernatorzy i regenci/prezydenci/burmistrzowie

zgodnie ze swoimi obowiązkami i władzami są odpowiedzialni za osiągnięcie celu, jakim jest rozwój kompleksów przemysłowych”. W szczególności zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. d) „Uprawnienia [ministra] są wykonywane poprzez: [...] d) ustalanie ceny referencyjnej dla sprzedaży lub dzierżawy działek lub budynków przemysłowych w kompleksach przemysłowych na wniosek Krajowego Zespołu [ds. Kompleksów Przemysłowych]” (Timnas-KI), natomiast zgodnie z art. 6 lit. b) „[...] gubernatorzy lub regenci/burmistrzowie zapewniają: [...] b) łatwość w nabywaniu/nabywanie gruntów na obszarze przeznaczonym pod rozwój kompleksów przemysłowych”. Ponadto art. 10 stanowi, że powierzchnia kompleksu przemysłowego musi wynosić co najmniej 50 ha, a zgodnie z art. 13 i 14 każdy kompleks przemysłowy musi wystąpić o zezwolenie na prowadzenie działalności jako kompleks przemysłowy po uzyskaniu zezwolenia na prowadzenie działalności. Ponadto w art. 18 zezwolono przedsiębiorstwom prowadzącym działalność jako kompleks przemysłowy, posiadającym stosowne zezwolenie na prowadzenie działalności jako kompleks przemysłowy, na uzyskanie prawa HGB na zakupione i zagospodarowane grunty oraz na podział tego prawa HGB pomiędzy działki odsprzedawane przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w kompleksie przemysłowym,

- umowa między rządem Indonezji a rządem ChRL w sprawie indonezyjsko-chińskich zintegrowanych kompleksów przemysłowych, podpisana w Dżakarcie 2 października 2013 r. (zob. motyw 605),
- dekret ministra przemysłu w sprawie zespołu ds. współpracy na rzecz indonezyjsko-chińskiego zintegrowanego kompleksu przemysłowego nr 432/M-IND/Kep/7/2014 z 22 lipca 2014 r. (zob. motyw 638),
- rozporządzenie rządu nr 14 z 2015 r. dotyczące centralnego planu rozwoju przemysłu krajowego na lata 2015–2035, zgodnie z którym jednymi z najważniejszych elementów infrastruktury wymaganych przez indonezyjski przemysł są grunty na potrzeby budowy kompleksów przemysłowych. Zapewnienie gruntów przemysłowych w Indonezji odbywa się w drodze rozwoju obszarów przemysłowych, tłumaczonych również jako obszary przeznaczone co celów przemysłowych lub strefy przemysłowe. Wewnątrz obszarów przemysłowych wyodrębniono tereny przeznaczone pod kompleksy przemysłowe oraz tereny nieprzemysłowe. Cele tego modelu kompleksów przemysłowych są następujące: zagospodarowanie gruntów w celu zapewnienia sektorom gotowych do użytkowania lub gotowych do zabudowy gruntów, zagwarantowanie, że prawa i zezwolenia dotyczące gruntów można łatwo uzyskać, oraz zapewnienie dostępności infrastruktury i obiektów potrzebnych inwestorom ⁽²¹²⁾,
- wspólne oświadczenie w sprawie wzmocnienia kompleksowego partnerstwa strategicznego między Chińską Republiką Ludową a Republiką Indonezji z marca 2015 r. (zob. motywy 577 i 610), oraz
- rozporządzenie rządu nr 142 z 2015 r. (zob. motyw 632), które zastąpiło poprzednie rozporządzenie nr 24 z 2009 r., zawiera wymóg, aby podmiot w celu zakwalifikowania się do złożenia wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności jako kompleks przemysłowy musiał posiadać certyfikat dotyczący gruntów (lub zaświadczenie o zrzeczeniu się praw podmiotów, które wcześniej użytkowały grunty) związane z jego działką. Wśród wielu przepisów rozporządzenia nr 142 jego art. 4 lit. i) stanowi, że: [kompetencje ministra obejmują] „określenie wytycznych dotyczących referencyjnej ceny sprzedaży lub czynszu najmu bloków przemysłowych lub budynków w ramach kompleksu przemysłowego w oparciu o wnioski Komitetu Kompleksu Przemysłowego”; art. 45 ust. 1 stanowi, że „Rząd może zainicjować rozwój kompleksów przemysłowych jako infrastruktury przemysłowej w przypadku gdy sektor prywatny nie jest zainteresowany ani nie jest w stanie zapewnić rozwoju kompleksu przemysłowego; lub w celu przyspieszenia rozprzestrzenienia i równomiernego podziału rozwoju przemysłowego”. Art. 48 ust. 1 stanowi, że: „Rząd może organizować zamówienia na grunty zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi dotyczącymi zamówień publicznych na grunty”.

4.8.3. Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (837) W ramach współpracy dwustronnej z rządem ChRL rząd Indonezji przekazał grunty IMIP, a tym samym przedsiębiorstwom powiązanim z IMIP należącym do Grupy IRNC, za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Umowa między rządem Indonezji a rządem ChRL opierała się na zgodzie Indonezji na utworzenie specjalnego kompleksu przemysłowego w kompleksie Morowali i powierzenie zarządzania nim IMIP (zob. motyw 560 i następne). Jeśli chodzi o warunki umowy między rządami, rząd Indonezji miał ułatwić zakup i nabycie gruntów na rzecz producentów eksportujących mających siedzibę w kompleksie Morowali, w szczególności zgodnie ze wspólnym oświadczeniem z marca 2015 r. i rozporządzeniem nr 142 z 2015 r.

⁽²¹²⁾ Indonezyjskie Ministerstwo Przemysłu, „Industry Facts and Figures” [„Fakty i dane dotyczące przemysłu”], 2017, s. 34–35, <https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia>

- (838) W toku dochodzenia ustalono, że rząd Indonezji udostępnił IMIP niezbędne grunty, począwszy od 2013 r. Przedmiotowe grunty były własnością Indonezji. IMIP uzgodniło z władzami lokalnymi – przy wsparciu władz okręgu Bahodopi – jednolitą średnią płatność za metr kwadratowy jako rekompensatę dla osób fizycznych korzystających z przedmiotowych gruntów w tym czasie.
- (839) W toku dochodzenia wykazano również, że najemcy w kompleksie Morowali, w tym Grupa IRNC, mogli rozpocząć budowę swoich zakładów przed faktycznym uzyskaniem certyfikatu o prawie do użytkowania budynku, ponieważ IMIP został uznany przez rząd Indonezji za krajowy projekt strategiczny⁽²¹³⁾. W przypadku niektórych działek certyfikat prawny był dostępny w trakcie OD i odpowiadał pełnemu prawu własności lub prawu HGB. Uznanie IMIP za krajowy projekt strategiczny stanowiło formalne prawne zapewnienie dla Grupy IRNC, że może ona rozpocząć budowę na otrzymanym terenie jeszcze przed uzyskaniem ostatecznego tytułu prawnego do gruntu. Ponadto powszechnie uznaje się, że zakup gruntów w Indonezji jest ryzykowny ze względu na trudności w uzyskaniu i wykazaniu tytułu własności. Wyeliminowanie tego ryzyka stanowi decydującą korzyść w przypadku planowanej inwestycji.
- (840) Rząd Indonezji twierdził, że przekazanie gruntów na rzecz IMIP było transakcją między stronami prywatnymi. Jest to niezgodne z prawdą. W rzeczywistości właścicielem gruntów był rząd Indonezji. Fakt, że grunty zajmowali mieszkańcy obszarów wiejskich oraz że IMIP wypłaciło im uzgodnioną rekompensatę za zakup tych gruntów, nie czyni takiej transakcji transakcją między dwiema stronami prywatnymi.
- (841) Komisja stwierdziła zatem, że rząd Indonezji wniósł wkład finansowy bezpośrednio na rzecz IMIP w formie udostępnienia gruntów państwowych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) rozporządzenia podstawowego.

4.8.4. Korzyść

- (842) Ten wkład finansowy wiąże się z przyznaniem korzyści, ponieważ IMIP po prostu wypłaciło rekompensatę uzgodnioną wcześniej z lokalnymi i okręgowymi urzędnikami rządu Indonezji za rezygnację z zajmowania gruntów, która to rekompensata nie miała związku z rzeczywistą wartością gruntów ani z żadnymi warunkami rynkowymi. Rzeczywisty właściciel praw do gruntów, tj. rząd Indonezji, nigdy nie pobrał od IMIP żadnych opłat z tytułu rzeczywistej wartości gruntów. Nie było ponadto żadnego dokumentu potwierdzającego, że grunty zostały odpowiednio wycenione. W rzeczywistości w aktach sprawy znajdują się dowody na to, że kwota rekompensaty wypłacona mieszkańcom obszarów wiejskich nie miała związku z rzeczywistą wartością rynkową gruntu i jego potencjałem do wykorzystania go jako gruntu przemysłowego.

4.8.5. Szczegółość

- (843) Podobnie jak w przypadku finansowania preferencyjnego system ten jest szczególny zarówno dla danego sektora, jak i dla danego regionu z tych samych powodów prawnych.

4.8.6. Obliczanie kwoty subsydiów

- (844) W celu zmierzenia korzyści uzyskanej przez producenta eksportującego Komisja zastosowała krajową wartość odniesienia dla gruntów. Na tym etapie najważniejszym podejściem było porównanie wartości gruntów zagospodarowanych, przygotowanych pod budowę zakładu. Komisja nie mogła jednak uznać przyznanej rekompensaty za porównywalną z cenami transakcji na rynku gruntów. W związku z tym Komisja uwzględniła jedynie koszty zagospodarowania poniesione przez IMIP w celu przekształcenia gruntów zakupionych jako lasy i plantacje w grunty gotowe do wykorzystania przemysłowego. Komisja porównała te koszty z niezależnym sprawozdaniem z wyceny gruntów przemysłowych sporządzonym na zlecenie Jindal Indonesia. Przedsiębiorstwo Jindal Indonesia ma siedzibę w kabupatenie Gresik w prowincji Jawa Wschodnia, a w sprawozdaniu z wyceny, sporządzanym co kilka lat do celów księgowych i na wniosek banków udzielających kredytów, dokonano oceny wartości praw HGB posiadanych przez Jindal Indonesia m.in. poprzez porównanie z cenami stosowanymi w transakcjach dotyczących praw HGB na zagospodarowanych gruntach na tym obszarze. Kabupaten Gresik we Jawie Wschodniej jest obszarem porównywalnym z kabupatetem Morowali na Celebesie Środkowym ze względu na podobny PKB i obecność kompleksu przemysłowego oraz dlatego, że oba są oddalone od stolicy Dżakarty, w której ceny gruntów znacznie różnią się od cen w pozostałej części kraju. Ponadto wartość przedstawiona w sprawozdaniu oceniającym Jindal Indonesia jest ostrożnym szacunkiem, ponieważ dotyczy tylko praw HGB, podczas gdy, jak wspomniano, Grupa IRNC nabyła od IMIP zmienne prawa HGB i pełne prawa własności, których wartość w porównaniu z prawami HGB jest wyższa, na różnych działkach.

⁽²¹³⁾ Art. 38 ust. 4, art. 39 ust. 1 lit. d) of rozporządzenia nr 142 z 2015 r. w sprawie kompleksów przemysłowych.

- (845) Po pierwsze w obliczeniach wartość ze sprawozdania oceniającego dotyczyła 2020 r. W związku z tym zastosowano korektę o wskaźnik cen konsumpcyjnych, aby uzyskać wartość w poszczególnych latach, w których przedsiębiorstwa należące do Grupy IRNC nabywała działki. Kwota korzyści została ustalona poprzez odjęcie kwoty rekompensaty wypłaconej przez IMIP od wysokości ustalonej korzyści.
- (846) Następnie koszty zagospodarowania terenu poniesione przez IMIP na metr kwadratowy zostały porównane z wartością ze sprawozdania oceniającego dostosowaną do odpowiedniego roku, aby uzyskać wartość korzyści na metr kwadratowy. Uzyskaną liczbę pomnożono następnie przez powierzchnię gruntów, które każde z przedsiębiorstw należących do Grupy IRNC faktycznie użytkowało, w celu przypisania całkowitej wartości korzyści dla Grupy poszczególnym należącym do niej przedsiębiorstwom.
- (847) Następnie korzyść została rozdzielona na OD poprzez zastosowanie okresu ekonomicznej użyteczności przedmiotowych gruntów, tj. 30 lat. Odpowiada to okresowi obowiązywania praw HGB w Indonezji. Całkowita otrzymana korzyść została rozdzielona na podstawie rzeczywistego użytkowania każdego metra kwadratowego przez poszczególne przedsiębiorstwa Grupy IRNC w kompleksie Morowali.
- (848) Tylko Grupa IRNC odniosła korzyści w związku z opisywanym programem subsydiowania. Nie stwierdzono korzyści dla przedsiębiorstwa Jindal Stainless Indonesia, ponieważ nabyło ono już istniejący zakład w momencie rozpoczęcia działalności.
- (849) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego subsydium dla Grupy IRNC w okresie objętym dochodzeniem wynosi:

Udostępnianie gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

Nazwa przedsiębiorstwa	Stopa subsydiowania
Grupa IRNC	0,83 %

4.8.7. Uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia

- (850) Rząd Indonezji i Grupa IRNC stwierdziły, że Komisja nie przedstawiła dowodów na to, że grunty były własnością państwa indonezyjskiego i przypomniały, że zostały one zakupione od osób prywatnych. Rząd Indonezji wyjaśnił, że zostało to poświadczane przez rząd regionalny, ponieważ grunty nie były zarejestrowane w akcie własności gruntów, ale nie oznacza to, że zakup został uzgodniony z władzami lokalnymi. Rząd Indonezji zapewnił, że państwo jest odpowiedzialne jedynie za administrowanie prawami własności do gruntów, w tym za poświadczanie przeniesienia własności, do czasu zarejestrowania gruntów. Takie poświadczanie służy tylko do celów administracyjnych. Obie strony stwierdziły ponadto, że cena została ustalona i uzgodniona między IMIP a prywatnymi właścicielami gruntów, a rząd Indonezji dodał, że przedmiotowa transakcja była transakcją kupna-sprzedaży i nie stanowiła rekompensaty.
- (851) W odpowiedzi Komisja stwierdziła, że grunty na terytorium, na którym ustanowiono siedzibę IMIP, są gruntami państwowymi („Tanah Negara”) o statusie dawnych gruntów *Swapraja*. Termin ten odnosi się do terenów, które przed uzyskaniem niepodległości przez Indonezję należały do lokalnych sułtanatów lub królestw korzystających z pewnego stopnia samorządności. Po uzyskaniu niepodległości obszary te i żyjące na nich wspólnoty zwyczajowe nadal zachowywały w pewnym stopniu półautonomię.
- (852) Podstawowa ustawa rolna, które weszła w życie w 1960 r., przewidywała, że do 1980 r. grunty *Swapraja* mogą być przekształcane w grunty prywatne. Nieprzekształcenie ich w grunty prywatne spowodowało, że po 1980 r. rząd Indonezji uzyskał prawo do administrowania i zarządzania dawnymi gruntami *Swapraja*, które stały się faktycznie gruntami państwowymi. Ponieważ wspólnoty zwyczajowe nie mają obowiązku rejestrowania gruntów, ta zmiana statusu gruntów doprowadziła do powstania dużych obszarów kraju, w których działki nie są zarejestrowane. Brak rejestracji oznacza, że mieszkający tam członkowie wspólnot zwyczajowych nie mają żadnych certyfikatów potwierdzających ich prawa do gruntów, na których mieszkają. Sytuacja ta nie stanowi przeszkody dla członków wspólnot zwyczajowych w wykazywaniu zwyczajowego użytkowania działki.
- (853) Prawa wspólnot zwyczajowych, nawet jeśli są uznawane, nadal jednak współistnieją z prawem do administrowania i zarządzania dawnymi gruntami *Swapraja*, które to prawo posiada rząd Indonezji. W rzeczywistości grunty przekazane na rzecz IMIP były wyraźnie oznaczone jako grunty państwowe (Tanah Negara). W istocie art. 1 ust. 3 rozporządzenia rządu Republiki Indonezji nr 24 z 1997 r. w sprawie ewidencji gruntów wyraźnie stanowi, że: „grunty państwowe (tanah negara) lub grunty **bezpośrednio kontrolowane** przez państwo to grunty, które **nie** są w posiadaniu na mocy określonego prawa do gruntów”.

- (854) W rezultacie członkowie wspólnot zwyczajowych mogą zrezygnować ze zwyczajowego użytkowania gruntów i otrzymać za to rekompensatę, ale to rząd Indonezji zachowuje prawo do faktycznej sprzedaży/faktycznego przekazania gruntów. W związku z tym rząd Indonezji musiał wyrazić zgodę na transakcję.
- (855) Dodatkowo art. 43 ustawy rolnej z 1960 r. stanowi, że: „Jeśli chodzi o grunty bezpośrednio kontrolowane przez państwo, prawo użytkowania może zostać przeniesione na inną stronę wyłącznie za zgodą upoważnionego urzędnika”. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że decyzja o przekazaniu gruntów na rzecz IMIP należała do rządu Indonezji.
- (856) W kontekście siedziby IMIP rząd Indonezji aktywnie interweniował na kilka sposobów w celu pozyskania gruntów na rzecz IMIP zgodnie z art. 48 ust. 1 i art. 45 ust. 1 rozporządzenia nr 142 z 2015 r.
- (857) Po pierwsze rząd Indonezji wprowadził zmiany do planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Morowali polegające na przekwalifikowaniu przeznaczenia gruntów z gruntów rolnych na grunty przemysłowe, w szczególności związane z projektem dotyczącym produkcji niklu. W rzeczywistości w art. 28 rozporządzenia nr 10 z 2012 r. kabupatenu Morowali jako obszar wydobywania niklu wyznaczono okręg Bahodopi, tj. jednostkę o szczebel niższą od kabupatenu, w której siedzibę ma IMIP. Ponadto w art. 29 tego samego rozporządzenia kabupatenu Morowali określono okręg Bahodopi również jako obszar przemysłowy „oparty na wydobywaniu surowców”. Ogólniej rzecz biorąc, kabupaten Morowali określił „duży obszar przemysłowy w okręgu Bahodopi” jako „obszar strategiczny kabupatenu z punktu widzenia wykorzystania zasobów naturalnych” (art. 37). Ponadto w art. 9 tego samego rozporządzenia kabupatenu Morowali określono okręg Bahodopi jako obszar, na którym znajduje się specjalny górniczy terminal portowy. Ta zmiana sposobu użytkowania nie pozostawiła mieszkańcom obszarów wiejskich innego wyboru niż zrzeczenie się prawa do zajmowania i użytkowania swojej ziemi, ponieważ nie mogli już dłużej wykorzystywać jej do działalności rolniczej.
- (858) Po drugie IMIP skontaktowało się z władzami lokalnymi na tym obszarze, tj. wójtami wsi położonych na tym terenie, i uzgodnił z nimi wysokość rekompensaty należnej osobom, które wójtowie zidentyfikowali jako zajmujące działki na tym obszarze. W tym procesie należy zwrócić uwagę na trzy elementy: (i) IMIP uzgodniło wysokość rekompensaty z wójtami, również przy wsparciu urzędników rządu Indonezji z okręgu Bahodopi, ponieważ z umów wynika, że byli oni później świadkami transakcji i poświadczyli sposób użytkowania oraz wynikające z niego prawo do rekompensaty dla mieszkańców obszarów wiejskich; (ii) działki, których mieszkańcy zostali zidentyfikowani przez wójtów, mają mniej więcej taką samą powierzchnię (ok. 20 000 metrów kwadratowych każda) oraz (iii) rekompensaty w umowach są w rzeczywistości jedną średnią ceną za metr kwadratowy i nie są określone indonezyjskim słowem oznaczającym „cenę” (*Harga*), lecz indonezyjskim słowem oznaczającym „rekompensatę” (*Ganti rugi*).
- (859) Z dowodów wynika, że proces zakupu ziemi podjęty przez IMIP był w rzeczywistości procesem, w ramach którego państwo przekazuje na rzecz IMIP grunty bez żadnego wynagrodzenia, jedynie z wymogiem wypłaty uzgodnionej rekompensaty mieszkańcom obszarów wiejskich. IMIP uzgodniło z władzami lokalnymi – przy wsparciu władz okręgu Bahodopi – jedną średnią kwotę rekompensaty za metr kwadratowy dla osób fizycznych będących właścicielami gruntów. Władze lokalne i okręgowe potwierdziły prawo do rekompensaty w drodze uznania ciągłego użytkowania gruntów bez formalnego tytułu prawnego.
- (860) Na tej podstawie odrzuca się argumenty rządu Indonezji i IRNC.
- (861) Rząd Indonezji i Grupa IRNC twierdziły również, że zastosowana wartość odniesienia odnosiła się do zagospodarowanych gruntów, podczas gdy grunty nabyte przez IMIP obejmowały lasy i plantacje.
- (862) Komisja rzeczywiście zastosowała wartość odniesienia dla zagospodarowanych gruntów. Jednakże po stronie IMIP Komisja włączyła do obliczeń pierwotny koszt gruntów oraz koszty zagospodarowania tych gruntów, zgodnie z informacjami przekazanymi przez IMIP. Komisja porównała zatem koszty zagospodarowanych gruntów poniesione przez IMIP z publicznie dostępnymi kosztami zagospodarowanych gruntów. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (863) Ponadto Grupa IRNC zakwestionowała dostosowanie do wartości odniesienia w oparciu o wskaźnik cen konsumpcyjnych, ponieważ grunty są dobrem kapitałowym, a nie konsumpcyjnym, a zatem wskaźnik cen konsumpcyjnych nie obejmuje cen gruntów.
- (864) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Wskaźnik cen konsumpcyjnych jest dobrym wskaźnikiem ogólnej inflacji cen w całej gospodarce, również w odniesieniu do cen gruntów. W rzeczywistości wskaźnik cen konsumpcyjnych obejmuje m.in. ceny dzierżawy, które stanowią dobry wskaźnik zmian cen gruntów i nieruchomości. Argument został zatem odrzucony.

4.9. Dostarczanie złomu stali nierdzewnej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (865) W toku dochodzenia ustalono, że producenci eksportujący nie dokonywali zakupu złomu stali nierdzewnej. Komisja stwierdziła zatem, że nie ma potrzeby dalszego badania tego programu.

4.10. Dostarczanie energii elektrycznej za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (866) W toku dochodzenia ujawniono, że jeden producent eksportujący sam wytwarzał energię elektryczną na własne potrzeby, a drugi kupował energię po cenach rynkowych. W związku z tym przedsiębiorstwu nie udzielono żadnego subsydium związanego z dostarczaniem energii i nie miało miejsca subsydiowanie dostarczania energii stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

4.11. Dostarczanie gazu ziemnego za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (867) W toku dochodzenia ujawniono, że jeden producent eksportujący nie kupował gazu, podczas gdy drugi kupował gaz po cenach rynkowych. W związku z tym przedsiębiorstwu nie udzielono żadnego subsydium związanego z dostarczaniem energii i nie miało miejsca subsydiowanie dostarczania energii stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

4.12. Utracone lub niepobrane należne dochody sektora instytucji rządowych i samorządowych

4.12.1. Wakacje od podatku dochodowego

- (868) Skarżący twierdzi, że rząd Indonezji zapewnia wakacje podatkowe dla płatników podatku dochodowego od osób prawnych, którzy dokonują inwestycji w „sektorach pionierskich”. Skarżący twierdzi, że odpowiednie rozporządzenie definiuje „sektory pionierskie” jako „sektory charakteryzujące się dużymi możliwościami przyłączeniowymi, tworzeniem wartości dodanej i wysokimi efektami zewnętrznymi, wprowadzaniem nowych technologii oraz posiadające strategiczną wartość dla gospodarki krajowej”. Do innych „sektorów pionierskich” należą m.in. sektory produkcji stali i metali nieszlachetnych.

a) Podstawa prawna

- (869) Podstawą prawną tego programu jest rozporządzenie Ministra Finansów nr 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) w sprawie administrowania instrumentem odliczania podatku dochodowego od osób prawnych. W 2020 r. program został odnowiony rozporządzeniem Ministra Finansów nr 130/2020.

b) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (870) Komisja ustaliła, że 9 sierpnia 2019 r. IRNC otrzymało od Dyrekcji Generalnej ds. Podatków ulgę podatkową, która pozwala na obniżenie dochodu netto podlegającego opodatkowaniu w przypadku żelazoniklu o 100 % przez 7 lat i 50 % przez kolejne 2 lata.
- (871) Inne podmioty należące do Grupy IRNC, które posiadają zakład produkujący żelazonikiel, nie skorzystały z tego programu.
- (872) IRNC wyjaśniło, że program ten miał zastosowanie tylko do jednego z jego zakładów, tj. do zakładu produkującego żelazonikiel. IRNC przedłożyło decyzję dyrektora generalnego ds. podatków nr KEP-161/PJ/2020 w sprawie określenia zasad korzystania z możliwości odliczenia podatku dochodowego od osób prawnych w odniesieniu do zakładu produkcji żelazoniklu.
- (873) Program ten jest dostępny dla podatników podatku dochodowego od osób prawnych dokonujących nowych inwestycji w „sektorach pionierskich”. Zgodnie z art. 1 rozporządzenia Ministra Finansów nr 150/2018 „sektory pionierskie” to sektory charakteryzujące się dużymi możliwościami przyłączeniowymi, tworzeniem wartości dodanej i wysokimi efektami zewnętrznymi, wprowadzaniem nowych technologii oraz posiadające strategiczną wartość dla gospodarki krajowej. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów nr 150/2018 sektor pionierski obejmuje m.in. podstawowy przemysł metalurgiczny wyższego szczebla: (i) sektor stali; lub (ii) sektor niestalowy, z wykorzystaniem zintegrowanych urządzeń do przetwarzania produktów pochodnych lub bez takich urządzeń.
- (874) Aby skorzystać z obniżenia podatku dochodowego, podatnicy muszą: 1) posiadać status indonezyjskiej osoby prawnej; 2) dokonać inwestycji, która jest nową inwestycją i która nie została udzielona/nie została odrzucona w celu uzyskania obniżenia podatku dochodowego od osób prawnych; 3) inwestycja musi być dokonywana w przemyśle, który kwalifikuje się jako „przemysł pionierski”; 4) wartość nowej inwestycji wynosi minimum 100 mld IDR oraz 5) podatnik spełnia warunek dotyczący stosunku kapitału obcego do kapitału własnego określony w rozporządzeniu.

c) *Wnioski*

- (875) Komisja uznała, że program ten stanowi subsyduium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) pkt (ii) i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ istnieje wkład finansowy w postaci dochodów utraconych przez rząd Indonezji, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstwa objętego postępowaniem. Korzyść dla odbiorców jest równa kwocie oszczędności podatkowych.
- (876) Program jest szczególny, ponieważ jest dostępny wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw prowadzących działalność w określonych sektorach, które kwalifikują się jako „sektory pionierskie” zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

d) *Obliczanie kwoty subsydiów*

- (877) Kwotę subsydiu stanowiącego podstawę środków wyrównawczych obliczono w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom w okresie objętym dochodzeniem. Korzyść została obliczona jako różnica między podatkiem dochodowym należnym w przypadku braku możliwości odliczenia podatku dochodowego a podatkiem dochodowym zapłaconym w OD.
- (878) Stopa subsydiowania ustanowiona dla tego konkretnego programu wynosiła 1,65 % w przypadku Grupy IRNC.

4.12.2. *Ulga w zakresie podatku dochodowego*

- (879) Skarżący stwierdził, że za pośrednictwem tego programu przyznaje się ulgi w podatku dochodowym dla inwestycji w pewnych obszarach działalności lub pewnych regionach, aby wesprzeć bezpośrednie inwestycje zagraniczne i inwestycje krajowe w Indonezji.

a) *Podstawa prawna*

- (880) Podstawę programu stanowi rozporządzenie Ministra Finansów nr 89/PMK.010/2015⁽²¹⁴⁾ w sprawie trybu udzielania ulg w zakresie podatku dochodowego z tytułu inwestycji w niektórych dziedzinach działalności gospodarczej lub w niektórych regionach oraz transferu aktywów i sankcji dla podatników krajowych korzystających z ulg w podatku dochodowym.

b) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

- (881) W celu skorzystania z programu beneficjenci muszą przedłożyć plan inwestycyjny zawierający szczegółowe informacje na temat inwestycji oraz całkowitą kwotę inwestycji, podlegającą zatwierdzeniu i monitorowaniu przez rząd Indonezji.
- (882) W toku dochodzenia ujawniono, że SMI, przedsiębiorstwo powiązane z IRNC, które dostarcza IRNC surowców do produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno, korzystało z tego programu. 24 lipca 2017 r. SMI uzyskało ulgę podatkową dla określonej inwestycji kapitałowej lub określonego obszaru na podstawie decyzji Ministra Finansów nr 170/KM.3/2017 w odniesieniu do sprzedaży stali nierdzewnej, ponieważ w dniu 31 sierpnia 2018 r. przedsiębiorstwo zajmowało się komercyjną produkcją stali nierdzewnej. Na podstawie tego pisma przedsiębiorstwo jest uprawnione m.in. do: a) uzyskania obniżenia dochodu netto podlegającego opodatkowaniu o 30 % z tytułu inwestycji w środki trwałe, w tym grunty, które są wykorzystywane na potrzeby głównej działalności przedsiębiorstwa i naliczania przez 6 lat kwoty w wysokości 5 % rocznie od momentu rozpoczęcia przez przedsiębiorstwo produkcji handlowej oraz b) przyspieszonej amortyzacji środków trwałych uzyskanych w związku z nową inwestycją kapitałową lub rozbudową inwestycji o okresie użytkowania i taryfie amortyzacyjnej.

c) *Wnioski*

- (883) Komisja uznała, że program ten stanowi subsyduium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) pkt (ii) i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ istnieje wkład finansowy w postaci dochodów utraconych przez rząd Indonezji, co stanowi korzyść dla przedsiębiorstwa objętego postępowaniem. Korzyść dla odbiorców jest równa kwocie oszczędności podatkowych.
- (884) W świetle powyższego Komisja uznała, iż program ten przynosi korzyść producentowi eksportującemu, ponieważ stawia go w korzystniejszej pozycji finansowej, niż gdyby program nie istniał. W rzeczywistości w przypadku braku programu producent ten musiałby zapłacić dodatkowy podatek dochodowy.

(214) <https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf>

(885) Program jest szczególny, ponieważ jest dostępny wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw w zależności od rodzaju prowadzonej przez nich działalności gospodarczej zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

d) *Obliczanie kwoty subsydiów*

(886) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych obliczono w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom w okresie objętym dochodzeniem. Korzyść została obliczona jako różnica między podatkiem dochodowym należnym w przypadku braku możliwości odliczenia podatku dochodowego a podatkiem dochodowym zapłaconym w OD.

(887) Stopa subsydiowania ustanowiona dla tego konkretnego programu wynosiła 0,06 % w przypadku Grupy IRNC.

4.12.3. *Zwolnienie z cła należnego przy przywozie maszyn*

4.12.3.1. *Na potrzeby budowy zakładów produkcyjnych*

(888) Program zapewnia zwolnienie z należności celnych przywozowych w odniesieniu do przywozu maszyn i urządzeń wykorzystywanych do budowy zakładów produkcyjnych.

a) *Podstawa prawna*

(889) Rozporządzenie Ministra Finansów nr 176/PMK.011/2009 w sprawie zwolnienia z należności celnych przywozowych w odniesieniu do maszyn, towarów i materiałów przeznaczonych do tworzenia lub rozwoju przemysłu w ramach inwestycji zmienione rozporządzeniem Ministra Finansów nr 76/PMK.011/2012 oraz rozporządzeniem Ministra Finansów nr 188/PMK.010/2015.

(890) Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia 176/2009 zwolnienie może być udzielone na zakup maszyn, towarów i materiałów, które: nie są produkowane w kraju; nie są produkowane w kraju, ale nie spełniają wymaganych specyfikacji lub są produkowane w kraju, ale w niewystarczającej ilości.

b) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

(891) W toku dochodzenia ujawniono, że IRNC i cztery powiązane przedsiębiorstwa (GCNS, ITSS, SMI oraz ITS) korzystały ze zwolnienia z należności celnych przywozowych za maszyny na etapie budowy zakładów do czasu rozpoczęcia produkcji. W związku z tym nie zapłacono należności celnych przywozowych za maszyny przywożone w odpowiednich okresach budowy tych zakładów.

(892) Aby skorzystać z tego zwolnienia, przedsiębiorstwo musi uzyskać pismo potwierdzające od lokalnego organu odpowiedzialnego za projekt, które należy złożyć lokalnemu organowi celnemu.

(893) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 176/2009 taka korzyść jest dostępna wyłącznie dla przedsiębiorstw produkujących towary lub świadczących usługi w określonych sektorach. W przypadku sektorów wytwarzających usługi są to następujące sektory: turystyka i kultura, transport, zdrowie publiczne, górnictwo, budownictwo, telekomunikacja.

(894) Program ten ma na celu ułatwienie przywozu towarów, a w szczególności maszyn, które nie są dostępne na rynku krajowym. Jak wyjaśniono w centralnym planie przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), który ma na celu wdrożenie długoterminowego krajowego planu rozwoju na lata 2005–2025, główne punkty celów dotyczących rozwoju kraju na 2025 r. obejmują następujące elementy: 1) „zwiększenie wartości dodanej i rozszerzenie łańcucha wartości przemysłowych procesów produkcyjnych [oraz] zwiększenie zdolności przemysłu w zakresie dostępu do zasobów naturalnych i ich wykorzystania” oraz 3) „dalsze działania mające na celu wzmocnienie krajowego systemu innowacji w obszarach produkcji [i] procesów [...] w kierunku gospodarki opartej na innowacjach”⁽²¹⁵⁾.

⁽²¹⁵⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), s. 15.

- (895) W centralnym planie zauważono ponadto, że jeśli chodzi o wyzwania stojące przed krajem, „obecna struktura gospodarcza Indonezji jest ukierunkowana przede wszystkim na rolnictwo i sektory zajmujące się wydobywaniem i pozyskiwaniem zasobów naturalnych. Tylko nieliczne sektory koncentrują się na produktach o wartości dodanej”⁽²¹⁶⁾. Zgodnie z planem „aby pobudzić wzrost gospodarczy w Indonezji, będzie on zależał od udziału sektora prywatnego, który obejmuje przedsiębiorstwa państwowe oraz prywatnych inwestorów krajowych i zagranicznych”⁽²¹⁷⁾.
- (896) Sektor stalowy jest jednym z 22 głównych rodzajów działalności gospodarczej składających się na 8 głównych programów, które mają na celu wspieranie procesu przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego w Indonezji⁽²¹⁸⁾. Ponadto w planie wyjaśniono, że kluczowe znaczenie dla kraju ma dalszy rozwój produkcji niższego szczebla. Zgodnie z planem „bez większej liczby rodzajów działalności niższego szczebla Indonezja straci możliwość zwiększenia zatrudnienia i marż zysku w łańcuchu wartości z powodu braku sektorów przetwórstwa rudy żelaza i piasku żelazistego”⁽²¹⁹⁾.
- (897) W tym kontekście program zwolnień z cła należy uznać za ukierunkowany na niektóre sektory gospodarki, ponieważ jego warunki mają na celu zapewnienie wsparcia dla wybranej liczby gałęzi przemysłu zgodnie z celem, jakim jest uzyskanie dodatkowej wartości dodanej z zasobów naturalnych. W szczególności połączony efekt wymogów dotyczących utworzenia nowego zakładu wraz z niedostępnością na rynku krajowym przywożonych maszyn sprawia, że program ma zastosowanie jedynie w niektórych sektorach, takich jak sektor produkcji stali i przetwórstwa niklu, w których polityka rządu ma na celu wspieranie dodatkowego przetwarzania zasobów naturalnych.
- (898) W związku z tym, biorąc pod uwagę wyżej wymienione wymogi prawne, które sprawiają, że program jest dostępny wyłącznie dla przedsiębiorstw produkcyjnych lub przedsiębiorstw świadczących usługi w niektórych wybranych sektorach, należy go uznać za szczególny zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (899) Nawet biorąc pod uwagę, że warunki prawne dotyczące kwalifikowalności w ramach programu zwolnień z cła mogłyby sugerować, że jest to program ogólnego zastosowania, program ten nadal byłby uważany za faktycznie szczególnie zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego, ponieważ, jak wyjaśniono powyżej, program ten został opracowany tak, aby w praktyce był dostępny tylko dla wybranej i ograniczonej liczby przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w określonych sektorach przemysłu zgodnie z wyżej wymienionymi celami prowadzonej przez Indonezję polityki przemysłowej i gospodarczej.
- c) *Stosowanie przepisów art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego*
- (900) Przedsiębiorstwo IRNC i przedsiębiorstwa z nim powiązane przywoziły wszystkie urządzenia od powiązanych przedsiębiorstw z Chin. Ponadto Grupa IRNC twierdziła, że w związku z umową o wolnym handlu między Indonezją a Chinami nie musi uiszczać należności celnych przywózowych za te urządzenia. Twierdzenie to zostało odrzucone, ponieważ nie zostało poparte dowodami.
- (901) W rzeczywistości w toku dochodzenia ujawniono, że przedsiębiorstwa powiązane, od których Grupa IRNC dokonywała przywozu urządzeń, nie były ich faktycznymi producentami. Przedsiębiorstwo twierdziło, że urządzenia pochodzą z Chin; nie przedstawiono jednak żadnych dowodów w tym względzie. Chociaż było jasne, że urządzenia zostały wysłane z Chin, IRNC odmówiło przedstawienia faktur z rzeczywistego kraju pochodzenia urządzeń.
- (902) W związku z tym Komisja powiadomiła Grupę IRNC, że w odniesieniu do przedmiotowego programu subsydiowania być może będzie musiała powołać się na dostępne fakty zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Grupa IRNC twierdziła, że chińskie strony powiązane nie były objęte zakresem dochodzenia, ponieważ nie miały siedziby na terytorium rządu Indonezji ani nie podlegały jego jurysdykcji, a zatem nie były zobowiązane do dostarczania faktur od pierwotnego producenta lub z kraju pochodzenia. Ponadto stwierdzono, że dowodem pochodzenia jest fakt, że w zgłoszeniu celnym jako miejsce pochodzenia towarów wskazano Chiny.

⁽²¹⁶⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), s. 19.

⁽²¹⁷⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), s. 20.

⁽²¹⁸⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), s. 22. W wykazie tym uwzględniono również nikiel.

⁽²¹⁹⁾ Centralny plan przyspieszenia i rozszerzenia rozwoju gospodarczego Indonezji na lata 2011–2025 („MP3EI”), s. 67.

- (903) Podczas zdalnej kontroli krzyżowej rządu Indonezji poproszono o wyjaśnienie, w jaki sposób w momencie przywozu ustalano pochodzenie maszyn przywożonych przez Grupę IRNC. Rząd Indonezji wyjaśnił, że Grupa IRNC powinna była dostarczyć Komisji formularz BC2.3 oraz oficjalne pismo zawierające deklarację dotyczącą pochodzenia urządzeń z kraju pochodzenia, i zwrócił się do Komisji o to, by zażądała od Grupy IRNC przedłożenie tych informacji.
- (904) Grupa IRNC oprócz zgłoszenia celnego nie przedłożyła żadnego dokumentu wskazującego na pochodzenie urządzeń ani części zamiennych powiązanych z tym sprzętem. W związku z tym w tych okolicznościach Komisja uznała, że nie otrzymała kluczowych i niezbędnych informacji mających istotne znaczenie na tym etapie dochodzenia. W związku z tym Komisja zastosowała art. 28 rozporządzenia podstawowego i wykorzystała dostępne fakty w odniesieniu do tych punktów.

d) *Wnioski*

- (905) W związku z powyższym wobec braku w dokumentacji jakichkolwiek informacji wskazujących, że przedmiotowe urządzenia zostały rzeczywiście wyprodukowane w Chinach, Komisja stwierdziła, że zastosowanie mają należności celne przywozowe, tj. 5 % w oparciu o kod HS tych urządzeń.
- (906) Przedmiotowy program zapewnia wkład finansowy w formie dochodów utraconych przez rząd Indonezji w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii), ponieważ Grupa IRNC jest zwolniona z należności celnych przywozowych, które w przeciwnym razie byłyby należne. Program przyznaje również korzyść przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.
- (907) Program jest szczególnie, ponieważ można z niego korzystać tylko w przypadku sektorów wymienionych w załączniku do rozporządzenia nr 176/2009, a kwalifikować się do niego mogą wyłącznie towary, które nie mogą być produkowane w Indonezji lub nie są produkowane w wystarczających ilościach lub nie mają odpowiedniej jakości.

e) *Obliczanie kwoty subsydiów*

- (908) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się kwotę zwolnień z należności celnych za przywożone urządzenia. W celu zagwarantowania, że kwota stanowiąca podstawę środków wyrównawczych obejmuje tylko okres objęty dochodzeniem, uzyskaną korzyść zamortyzowano w okresie użytkowania urządzenia zgodnie z przyjętymi praktykami księgowymi przedsiębiorstwa.
- (909) Kwota subsydium ustanowiona dla tego konkretnego programu wynosiła 0,16 % w przypadku Grupy IRNC.

4.12.3.2. Budownictwo/rozwój przemysłu/przemysł usługowy

- (910) W toku dochodzenia wykazano, że przedsiębiorstwo Jindal Indonesia mogło skorzystać z częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych na podstawie dekretu Ministra Finansów nr 135/KMK.05/2000. Art. 2 i 3 dekretu stanowią, że jeżeli należności celne przywozowe są wyższe niż 5 %, wnioskodawca, któremu przyznano zwolnienie z należności celnych przywozowych, będzie musiał zapłacić należności celne przywozowe w wysokości tylko 5 %. Jeżeli jednak należności celne przywozowe są niższe niż 5 %, nadal będą miały zastosowanie.
- (911) W toku dochodzenia wykazano, że taka potencjalna korzyść była bardzo niska (0,02 %). Z uwagi na fakt, że był to jedyny program, z którego przedsiębiorstwo Jindal Indonesia skorzystało w okresie objętym dochodzeniem, oraz z uwagi na niewielkie potencjalne korzyści, Komisja nie przeprowadziła dalszego dochodzenia w sprawie tego programu.

4.12.3.3. Strefa wolnocłowa

- (912) Strefy wolnocłowe określa się jako części obszaru celnego Indonezji, na których należności celne przywozowe za towary przywożone są zawieszane. Przywożone towary mogą być dobrami kapitałowymi, surowcami i materiałami pomocniczymi.

a) *Podstawa prawna*

- rozporządzenie Ministerstwa Finansów nr 147/PML.04/2011 z późniejszymi zmianami wprowadzonymi rozporządzeniami Ministerstwa Finansów nr 255/PMK.04/2011 i 120/PMK.04/2013,
- rozporządzenie Ministra Finansów nr 131 z 2018 r. w sprawie stref wolnocłowych.

b) *Ustalenia wynikające z dochodzenia*

- (913) W toku dochodzenia ujawniono, że przedsiębiorstwo IRNC i przedsiębiorstwa z nim powiązane (GCNS, ITSS, SMI i TSI) prowadzą działalność w strefie wolnocłowej od września 2018 r. i od tego czasu korzystają z tego programu.
- (914) W strefie wolnocłowej proces przywozu jest zawieszony do chwili sprzedaży wyrobów gotowych przez przedsiębiorstwa na terytorium Indonezji. Przedsiębiorstwo IRNC i przedsiębiorstwa z nim powiązane korzystają z pełnego (100 %) zawieszenia płatności należności celnych przywozowych za towary przywożone do ich strefy wolnocłowej (maszyn, części zamiennych i surowców), pod warunkiem że towary te: (i) są wykorzystywane w dalszej działalności produkcyjnej IRNC oraz (ii) wyroby gotowe wyprodukowane z ich wykorzystaniem są przeznaczone na rynek eksportowy.
- (915) Jeżeli produkt znajduje się w strefie wolnocłowej (m.in. maszyny) lub jest bezpośrednio wywożony, płatność należności celnych przywozowych nie jest wymagana.
- (916) Zgodnie z art. 3, 4, 16 i 20 rozporządzenia nr 131/2018 obowiązują następujące wymagania: 1) posiadanie statusu przedsiębiorstwa indonezyjskiego; 2) posiadanie siedziby w przemysłowej strefie wolnocłowej w Indonezji; 3) prowadzenie działalności produkcyjnej w strefie wolnocłowej lub posiadanie statusu elektrowni w strefie wolnocłowej; 4) prowadzenie przywozu surowców lub wyrobów (pół)gotowych w celu ich dalszego przetworzenia; 5) prowadzenie wywozu wyrobów gotowych wyprodukowanych z wykorzystaniem przywożonych towarów.
- (917) Podczas zdalnej kontroli krzyżowej rząd Indonezji wyjaśnił, że na terytorium Indonezji nie ma z góry określonych obszarów zidentyfikowanych jako strefy wolnocłowe; przedsiębiorstwa mogą składać odpowiednie wnioski i jeżeli taki wniosek zostanie przyjęty, ich siedziba otrzymuje status strefy wolnocłowej. Ponadto wskazał, że istnieje około 1 300 stref wolnocłowych. Rząd Indonezji wyjaśnił, że kompleks Morowali nie jest strefą wolnocłową, ponieważ kompleksom przemysłowym nie przyznaje się statusu strefy wolnocłowej. Każde przedsiębiorstwo mające siedzibę w kompleksie przemysłowym musi oddzielnie ubiegać się o status strefy wolnocłowej. Ponadto wyjaśniono, że aby skorzystać z tego programu, ponad 50 % całkowitej rocznej produkcji musi być wywożone poza Indonezję.
- (918) Grupa IRNC jest ukierunkowana na wywóz. Niewielkie ilości produktów były również jednak sprzedawane na rynku krajowym. W toku dochodzenia ujawniono, że przedsiębiorstwa płaciły należności celne przywozowe za część przywożonych surowców wykorzystywanych do wytwarzania produktów sprzedawanych na rynku krajowym. Przedsiębiorstwa przedstawiły potwierdzenia płatności tych kwot. Przedsiębiorstwa nie stosowały jednak odpowiedniego systemu weryfikacji prawidłowości udziału przywożonych surowców w wartości produktów sprzedawanych na rynku krajowym. Na przykład IRNC przedłożyło plik w formacie Excel wykorzystywany do obliczania należnych ceł, ale nie było w stanie wyjaśnić procentowego udziału poszczególnych surowców wykorzystywanych w procesie produkcji. Stwierdzono, że plik opiera się ona na własnych obliczeniach, a organy celne muszą ocenić, czy obliczenia te mają sens. Ponadto rząd Indonezji wyjaśnił, że nie istniały wytyczne dotyczące takich obliczeń.
- (919) Ponadto powiązane przedsiębiorstwa prowadziły między sobą sprzedaż produktów, które zawierały przywożone surowce, ale nie zgłaszały podmiotowi dokonującemu zakupu wartości należności celnych.
- (920) W toku dochodzenia ujawniono również, że przedsiębiorstwo TSI płaciło należności celne przywozowe za przywożone maszyny wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej. Podczas zdalnej kontroli krzyżowej rząd Indonezji wyjaśnił, że strefa wolnocłowa jest powiązana z przemysłowym zezwoleniem na prowadzenie działalności gospodarczej oraz że przedsiębiorstwo posiadało dwa zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej, jedno na działalność związaną ze stałą, a drugie na wytwarzanie energii elektrycznej, przy czym strefa wolnocłowa dotyczyła tylko pierwszej z nich. Podczas zdalnej kontroli krzyżowej przedsiębiorstwo TSI przedstawiło dokument, w którym wskazano granice strefy wolnocłowej, i potwierdziło, że dotyczyła ona jedynie maszyn przywożonych w celu produkcji żelazoniklu, a nie w celu wytwarzania energii elektrycznej.
- (921) Ponadto wyjaśniono, że program ten jest dostępny wyłącznie dla przedsiębiorstw, które przywożą towary do Indonezji w celu dalszego przetwarzania. Przedsiębiorstwa będące wyłącznie importerami nie mogą zatem ubiegać się o status strefy wolnocłowej.

c) *Wnioski*

- (922) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przyznanie zwolnienia, o którym mowa powyżej, zależy jedynie od woli rządu Indonezji.

- (923) Ponadto Komisja uznała, że zwolnienie z należności celnych przywozowych na środki produkcji przyznane w ramach programu dla stref wolnocłowych stanowi wkład finansowy rządu Indonezji na rzecz producentów eksportujących w formie dochodów utraconych.
- (924) W związku z tym Komisja stwierdziła, że zwolnienie z należności celnych przywozowych na środki produkcji stanowi dochód utracony lub niepobrany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego.
- (925) W świetle powyższego Komisja uznała, iż program ten przynosi korzyść producentom eksportującym, ponieważ stawia ich w korzystniejszej pozycji finansowej, niż gdyby program nie istniał.
- (926) Program jest szczególny, ponieważ jest dostępny wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw w zależności od wyników wywozu oraz położenia na szczególnych obszarach geograficznych objętych jurysdykcją organu udzielającego subsydium zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

d) *Uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia*

- (927) Grupa IRNC twierdziła, że nie należy obliczać korzyści związanych ze środkami produkcji przywozonymi z Chin, Australii i Wietnamu z powodu istnienia umów o wolnym handlu zawartych przez Indonezję z tymi krajami.
- (928) Stwierdzono, że argument ten jest uzasadniony w odniesieniu do Australii i Wietnamu i w związku z tym Komisja odpowiednio skorygowała kwotę subsydiowania właściwego programu subsydiowania. Komisja nie przyjęła jednak tego argumentu w odniesieniu do części zamiennych przywożonych z Chin. W rzeczywistości Komisja zwróciła uwagę, że znaczną większość produktów przywożonych z Chin stanowiły części zamienne zakupione od przedsiębiorstw powiązanych. Jak podkreślono w motywach 899 i 903, te części zamienne przeznaczone były dla maszyn, których pochodzenie Komisja zakwestionowała i w odniesieniu do których stwierdziła, że zastosowanie mają należności celne przywozowe, tj. 5 % w oparciu o kod HS urządzeń. Ma to również zastosowanie odpowiednio do części zamiennych związanych z tymi urządzeniami.
- (929) Grupa IRNC twierdziła, że system stref wolnocłowych stanowi subsydium wywozowe, w związku z czym powinno być obliczone w oparciu o obrót z wywozu, a następnie odliczone od połączonych ceł dumpingowych i subsydyjnych.
- (930) Twierdzenie to uznano za uzasadnione w zakresie, w jakim odnosi się ono do surowców wykorzystywanych do produkcji wywożonych wyrobów gotowych. Dlatego też Komisja ponownie obliczyła odpowiedni margines subsydiowania.

e) *Obliczanie kwoty subsydiów*

- (931) Korzyść obliczono jako różnicę między kwotą należności celnych przywozowych należnych w okresie objętym dochodzeniem a rzeczywistą kwotą należności celnych przywozowych uiszczonych w okresie objętym dochodzeniem. Kwota subsydium ustanowiona dla tego konkretnego programu w przypadku Grupy IRNC wynosiła 0,28 % dla części zamiennych i 0,90 % dla surowców.

4.12.4. *Zwolnienie z VAT w odniesieniu do maszyn*

- (932) Skarżący twierdził, że producenci eksportujący odnosili korzyść ze zwolnienia z VAT na przywóz maszyn. W toku dochodzenia ustalono, że indonezyjska administracja podatkowa w terminie wypłaciła zwroty VAT, o które ubiegały się przedsiębiorstwa w OD w odniesieniu do nadwyżki zapłaconego VAT. W związku z tym Komisja stwierdziła, że w odniesieniu do tych zwolnień z VAT nie występuje subsydiowanie stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

4.12.5. *Podatek od gruntów i budynków w przemyśle wydobywczym*

- (933) Skarżący twierdził, że rząd Indonezji obniżył podlegającą opodatkowaniu wartość gruntów i budynków należących do przemysłu wydobywczego i przemysłu niższego szczebla. Komisja nie znalazła jednak żadnego dowodu na subsydiowanie w przypadku tych programów.

4.12.6. Wniosek dotyczący subsydiowania

- (934) Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych dla przedsiębiorstw współpracujących zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, badając poszczególne subsydia lub programy subsydiowania, a następnie zsumowała te dane liczbowe, aby obliczyć całkowitą kwotę subsydiów dla każdego producenta eksportującego w okresie objętym dochodzeniem. Aby obliczyć całkowity poziom subsydiowania, Komisja obliczyła w pierwszej kolejności udział subsydiowania rozumiany jako stosunek kwoty subsydium do łącznego obrotu przedsiębiorstwa. Tę wartość procentową wykorzystano następnie do obliczenia kwoty subsydium przyznanego na wywóz produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Następnie obliczono kwotę subsydiów na tonę produktu objętego postępowaniem wywiezionego do Unii w okresie objętym dochodzeniem, a przedstawione poniżej stawki obliczono jako odsetek wartości kosztu, ubezpieczenia i frachtu („CIF”) tego samego wywozu na tonę.
- (935) Po ostatecznym ujawnieniu skarżący zwrócił uwagę na fakt, że ustalenia Komisji ujawniły, iż zdecydowana większość zidentyfikowanych subsydiów przyznanych na rzecz zintegrowanych producentów eksportujących wywiera wpływ na dalsze etapy procesu produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno. W opinii skarżącego oznacza to, że niezintegrowany indonezyjski producent płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno – Jindal Indonesia – mógł również odnieść korzyść z tytułu subsydiów przyznanych indyjskim lub indonezyjskim producentom wyższego szczebla. Do takiej sytuacji mogłoby dojść w przypadku sprzedaży krajowej produktów rynku wyższego szczebla wytworzonych przez Grupę IRNC przedsiębiorstwu Jindal Indonesia lub w przypadku zakupu przez przedsiębiorstwo Jindal Indonesia subsydiowanych produktów rynku wyższego szczebla pochodzenia indyjskiego.
- (936) Grupa Jindal i przedsiębiorstwo Jindal Indonesia odpowiedziały, że nie ma podstawy prawnej dla takiego przekazania na Jindal Indonesia i że w żadnym wypadku takie przekazanie nie ma miejsca.
- (937) Na podstawie wyników analizy procesu produkcji Jindal Indonesia i zakupów surowców zrealizowanych przez to przedsiębiorstwo w OD Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Jindal Indonesia nie mogło uzyskać korzyści z tytułu zakupu subsydiowanych produktów rynku wyższego szczebla pochodzenia indonezyjskiego.
- (938) Przedsiębiorstwo Jindal Indonesia kupowało jednak produkty rynku wyższego szczebla – mianowicie zwoje walcowane na gorąco – od przedsiębiorstwa powiązanego w Indiach, które mogło odnieść korzyść z tytułu dostarczenia przez rząd Indii rudy chromu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia (zob. sekcja 3.3.2). W tym zakresie Komisja nie była w stanie dokonać żadnych ustaleń, gdyż w dokumentacji nie było wystarczających informacji na ten temat. W związku z tym argument skarżącego został odrzucony.
- (939) Skarżący twierdził ponadto, że masowy wywóz z Indonezji nie jest przypadkową konsekwencją jej polityki w sektorze stali nierdzewnej, a raczej jej celem. Wiele programów stałoby się faktycznie uzależnionych od wywozu, w szczególności dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia oraz wsparcie finansowe przyznawane w ramach współpracy dwustronnej między rządem Indonezji a rządem ChRL. Skarżący nalegał, aby Komisja dokonała oceny faktycznej zależności tych programów od wywozu i objęła je środkami wyrównawczymi na podstawie obrotu z wywozu, a nie łącznego obrotu producenta eksportującego.
- (940) Jak podkreślono w motywie 929 powyżej, Komisja zgodziła się z tym argumentem w odniesieniu do programu dotyczącego przywozu surowców do strefy wolnocłowej. Komisja nie zgodziła się jednak z tym argumentem w odniesieniu do pozostałych programów. Dostarczanie rudy niklu za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia stanowi subsydium związane z produkcją i nie ma związku ze sprzedażą eksportową produktu końcowego.
- (941) Jeśli chodzi o wsparcie finansowe, sytuacja jest inna niż w przypadku sprawy dotyczącej opon, na którą powołuje się skarżący. W tej sprawie rząd chiński przyznał subsydium przedsiębiorstwu mającemu siedzibę w Chinach, które zobowiązało się do zwiększenia sprzedaży eksportowej z Chin do UE poprzez nabycie globalnych aktywów (przede wszystkim wiedzy fachowej i sieci dystrybucji w UE) przedsiębiorstwa będącego w posiadaniu kapitału zagranicznego w ramach inicjatywy Pasa i Szlaku. Przekładając to na obecny kontekst, odpowiadałoby to subsydium przyznanemu przez rząd ChRL spółce dominującej grupy Tsingshan w Chinach, która zobowiązała się zwiększyć wywóz z Chin do Indonezji. W tym przypadku taka sytuacja nie miała wyrażnie miejsca. Z drugiej strony, w kontekście podobnym do omawianego, jak to miało miejsce w dochodzeniu antysubsydijnym dotyczącym materiałów z włókna szklanego, wsparcie finansowe przyznane w ramach współpracy dwustronnej między Chinami a Egiptem nie zostało uznane za uwarunkowane wynikami wywozu. Argument został zatem odrzucony.
- (942) Ponieważ kwota subsydium dla Jindal Indonesia jest niższa od progu *de minimis*, na przedsiębiorstwo to nie zostaną nałożone żadne cła.

- (943) Należało również ustalić kwotę subsydium dla jedyne go nieobjętego próbą współpracującego producenta eksportującego z Indonezji. Ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było tego zrobić zgodnie ze zwykłą metodyką opartą na średniej ważonej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonej dla współpracujących producentów eksportujących w próbie. W istocie, jak wspomniano powyżej, ostateczna kwota subsydium dla Jindal Indonesia była niższa od kwoty *de minimis*. Ponieważ pozostał tylko jeden producent eksportujący, Komisja postanowiła zastosować stawkę celną tego producenta eksportującego do jedyne go współpracującego producenta eksportującego nieobjętego próbą, z wyłączeniem programu związanego z finansowaniem preferencyjnym, w przypadku którego w aktach sprawy nie było dowodów na to, że przedmiotowe przedsiębiorstwo mogło z niego odnieść korzyść. W rzeczywistości przedmiotowe przedsiębiorstwo nie ma żadnych powiązań z Chinami, a zatem nie mogło odnieść korzyści z finansowania preferencyjnego, jakiego udzielono Grupie IRNC.
- (944) Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja obliczyła stawkę celną tylko dla jednego producenta eksportującego, oraz mając na uwadze, że współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą korzystają z niższej stawki, jak wyjaśniono w poprzednim motywie, Komisja wyjątkowo postanowiła ustalić poziom cła dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” na poziomie Grupy IRNC.

Przedsiębiorstwo	Całkowita kwota subsydium
Grupa IRNC	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (poniżej poziomu <i>de minimis</i>)
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	13,5 %
Rezydualny margines dumpingu	21,4 %

5. SZKODA

5.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (945) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przez 13 znanych producentów w Unii. Producenci ci reprezentowali przemysł Unii w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (946) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany zwrócili się o ujawnienie tożsamości 13 producentów unijnych, z których składa się przemysł Unii w OD. Poza trzema producentami objętymi próbą i przedsiębiorstwami popierającymi skargę (tj. Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH, Outokumpu Stainless AB) są to Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox oraz trzy przedsiębiorstwa zajmujące się ponownym walcowaniem mające siedzibę w Niemczech (tj. SAP Precision Metal, BWS i Waelzholz).
- (947) Zgodnie z ustaleniami całkowita produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem wyniosła około 3,1 mln ton. Komisja ustaliła tę wartość na podstawie wszystkich dostępnych informacji dotyczących przemysłu Unii, a mianowicie zweryfikowanej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymanej od Eurofer oraz sprawdzonych w drodze zdalnej kontroli krzyżowej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszach otrzymanych od objętych próbą producentów unijnych.
- (948) Jak wskazano w motywie 25, do próby wybrano trzech producentów unijnych, którzy odpowiadają za ponad 60 % całkowitej unijnej produkcji produktu podobnego. Wszyscy oni są producentami zintegrowanymi pionowo.

5.2. Konsumpcja w Unii

- (949) Komisja ustaliła wielkość konsumpcji w Unii na podstawie: a) zweryfikowanych danych stowarzyszenia Eurofer dotyczących sprzedaży produktu podobnego przez przemysł Unii klientom niepowiązanym, niezależnie od tego, czy jest to sprzedaż bezpośrednia czy pośrednia, częściowo skontrolowanych krzyżowo przez porównanie z danymi objętymi próbą producentów unijnych, jak określono poniżej w motywie 976 oraz b) przywozu produktu objętego dochodzeniem z wszystkich państw trzecich, według danych Eurostatu.

(950) Konsumpcja w Unii kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 4

Konsumpcja w Unii (w tonach)

	2017	2018	2019	OD
Konsumpcja w Unii	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Indeks	100	96	89	83

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

(951) W okresie badanym konsumpcja w Unii zmalała o 17 %.

5.3. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie

5.3.1. Łączna ocena skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (952) Komisja zbadała, czy przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzący z państw, których dotyczy postępowanie, należy oceniać w sposób łączny zgodnie z art.8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (953) Zgodnie z tym przepisem przywóz z więcej niż jednego państwa powinien być oceniany w sposób łączny jedynie pod warunkiem że:
- kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalona w stosunku do przywozu z każdego państwa przekracza poziom *de minimis* określony w art. 14 ust. 5 i że wielkość przywozu z każdego z tych państw nie jest nieznaczna; oraz
  - łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywożonymi a unijnym produktem podobnym.
- (954) Kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustaloną w odniesieniu do przywozu z każdego z dwóch państw, których dotyczy postępowanie, podsumowano w motywach 302 i 933. Wszystkie te subsydia, z wyjątkiem subsydium dla Jindal Indonesia, przekraczały próg *de minimis* określony w art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (955) Wielkości przywozu z każdego z tych dwóch państw, których dotyczy postępowanie, nie były nieznaczne. Udział przywozu w rynku w okresie objętym dochodzeniem wynosił 3,4 % w przypadku Indii i 2,8 % w przypadku Indonezji.
- (956) Warunki konkurencji między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z każdego z dwóch państw, których dotyczy postępowanie, oraz między tym przywozem a unijnym produktem podobnym, były podobne. Płaskie wyroby ze stali nierdzewnej walcowane na zimno pochodzące z Indii i Indonezji konkurowały ze sobą przy przywozie na sprzedaż na rynku unijnym oraz z produktem podobnym wytwarzanym przez przemysł Unii, ponieważ wszystkie były sprzedawane klientom należącym do podobnych kategorii.
- (957) Konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany zakwestionowali wynik łącznej oceny skutków przywozu z Indii i Indonezji dla sytuacji przemysłu Unii. Zainteresowane strony argumentowały, że wielkości przywozu z obydwu tych państw utrzymują się na niskim poziomie w porównaniu z udziałem przemysłu Unii w rynku, że przywóz z Indii utrzymywał się na stałym poziomie i był ograniczony środkami ochronnymi oraz że nie przeprowadzono odpowiedniej analizy warunków konkurencji między produktami przywożonymi ani między produktami przywożonymi a unijnymi produktami podobnymi zgodnie z wymogiem ustanowionym w art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (958) Konsorcjum i jeden importer niepowiązany zwrócili się o ujawnienie modeli teoretycznych wykorzystanych do oceny warunków konkurencji na unijnym rynku produktu objętego dochodzeniem i w państwach, których dotyczy postępowanie, oraz o potwierdzenie, że w sprawie tych warunków konkurencji zasięgnięto opinii służb Komisji odpowiedzialnych za konkurencję i analizę ekonomiczną.

- (959) Komisja przeprowadziła analizę, w ramach której porównała rodzaje produktów sprzedawane na rynku Unii przez producentów eksportujących z produktem sprzedawanym przez producentów unijnych na podstawie numerów kontrolnych produktu (PCN) nadanych przez przedsiębiorstwa objęte próbą. Analiza ta wykazała wysoki poziom dopasowania. O poziomie dopasowania między każdym z producentów eksportujących a sprzedażą przemysłu Unii informuje się producentów eksportujących objętych próbą w ramach ich konkretnego ujawnienia. Ponadto Komisja stwierdziła również znaczny poziom podobieństwa rodzajów produktów sprzedawanych przez producentów eksportujących z Indonezji w porównaniu z rodzajami produktów sprzedawanymi przez producentów eksportujących z Indii. W związku z tym Komisja stwierdziła, że produkty przywożone z państw, których dotyczy postępowanie, oraz produkty unijne wyraźnie ze sobą konkurowały, a łączna ocena skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, jest odpowiednia. Konsorcjum i importer niepowiązany nie przedstawili żadnych uzasadnionych dowodów, które świadczyłyby o nieprawidłowym lub niedostatecznym charakterze analizy przeprowadzonej przez Komisję. Fakt, że Indie posiadają kontyngent krajowy w ramach środków ochronnych, nie ma wpływu na niniejszą analizę w świetle warunków wymienionych w art. 8 ust. 3. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (960) W związku z tym wszystkie kryteria określone w art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione, a przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, został dla celów ustalenia szkody zbadany łącznie.
- 5.3.2. *Wielkość i udział w rynku przywozu towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie*
- (961) Komisja ustaliła wielkość przywozu towarów po cenach subsydiowanych na podstawie danych Eurostatu i danych producentów eksportujących. Ponieważ Komisja uznała, że wywóz dokonywany przez Jindal Indonesia był subsydiowany poniżej poziomu *de minimis*, nie uwzględniono go w danych liczbowych dotyczących przywozu. Udział przywozu w rynku został zatem ustalony poprzez porównanie wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych z konsumpcją w Unii.
- (962) Z uwagi na ograniczoną liczbę stron, które dostarczyły jakiegokolwiek dane, niektóre przedstawione poniżej dane liczbowe mają formę przedziałów dla zachowania ich poufności ⁽²²⁰⁾.
- (963) Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, w okresie badanym kształtował się następująco:

Tabela 5

Wielkość przywozu (w tonach) i udział w rynku

	2017	2018	2019	OD
Indie	114 865	120 729	105 359	108 885
<i>Indeks</i>	100	105	92	95
Udział w rynku	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
<i>Indeks</i>	100	110	103	114
Indonezja	[0–100]			[10 000–14 000]
[48 000–52 000]				[68 000–72 000]
<i>Indeks</i>	0	100	[400–450]	[550–600]
Udział w rynku	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
<i>Indeks</i>	0	100	[400–450]	[650–700]
Łącznie państwa, których dotyczy postępowanie				
[114 865–114 965]				
[130 729–134 729]				
[153 359–157 359]				
[176 885–180 885]	<i>Indeks</i>	100	[115–117]	[136–138]
[154–156]				
Udział w rynku	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
<i>Indeks</i>	100	[120–122]	[152–154]	[186–188]

Źródło: Eurostat, dane producentów eksportujących.

⁽²²⁰⁾ Przedstawione w niniejszym rozporządzeniu dane dotyczące przywozu z Indonezji mają formę przedziałów z uwagi na ryzyko zastosowania przez któreś z przedsiębiorstw objętych próbą inżynierii odwrotnej z wykorzystaniem danych jego konkurentów, szczególnie biorąc pod uwagę ograniczoną liczbę producentów eksportujących w tym państwie.

(964) Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, zwiększył się w okresie badanym o około 55 %, co pozwoliło tym państwom zwiększyć swój łączny udział rynku z poziomu [3,0–3,1] % w 2017 r. do [5,5–5,8] % w OD. Wspomniany wzrost – zarówno jeżeli chodzi o wielkość przywozu, jak i o udział w rynku – można przypisać przywozowi z Indonezji, który zwiększył się pod względem ilościowym niemal 6-krotnie w okresie badanym, co przełożyło się na wzrost jego udziału w rynku z praktycznie zerowej wartości do poziomu [2,1–2,4] %. Przywóz z Indii wzrósł w latach 2017–2018, ale w późniejszym okresie odnotowano jego spadek. Przełożyło się to na ogólny spadek wielkości przywozu w ujęciu bezwzględny w okresie badanym. W dniu 1 lutego 2019 r. Komisja opublikowała rozporządzenie nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali ⁽²²¹⁾. W odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem z Indii zastosowano kontyngent taryfowy dla konkretnego państwa, ograniczając przywóz produktów objętych stawką celną w ramach kontyngentu w OD do poziomu niższego niż poziom z 2018 r. Ponieważ Indonezja nie została objęta kontyngentem taryfowym dla konkretnego państwa, ale kontyngentem dla wszystkich innych państw, przywóz z Indonezji nie podlegał takim ograniczeniom jak przywóz z Indii. Spadek wielkości przywozu z Indii był jednak mniejszy niż ogólny spadek konsumpcji w Unii, dzięki czemu udział przywozu z Indii w rynku mimo wszystko wzrósł nieznacznie z poziomu 3 % w 2017 r. do poziomu 3,4 % w OD.

5.3.3. Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, oraz podcięcie cenowe

(965) Komisja ustaliła ceny przywozu na podstawie danych Eurostatu. Średnia ważona cena przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, w okresie badanym kształtowała się następująco:

Tabela 6

Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie (EUR/t)

	2017	2018	2019	OD
Indie	2 080	2 173	2 075	2 073
<i>Indeks</i>	100	104	100	100
Indonezja	Nie dotyczy	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
<i>Indeks</i>	0	100	123–128	123–128
Średnia dla państw, których dotyczy postępowanie	2 080	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
<i>Indeks</i>	100	100–102	96–98	96–98

Źródło: Eurostat, dane producentów eksportujących.

(966) W przypadku Indii średnie ceny importowe wzrosły w latach 2017–2018 o 4 %, utrzymywały się na stałym poziomie w całym okresie badanym, natomiast w przypadku Indonezji odnotowano ich wzrost o 28 % (przywóz w 2017 r. był nieznaczny). Mimo to w przypadku obydwu państw, których dotyczy postępowanie, w całym okresie badanym średnie ceny importowe utrzymywały się stale na poziomie niższym niż ceny producentów unijnych (zob. tabela 10).

(967) Komisja określiła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem przez porównanie:

- średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu stosowanych przez trzech objętych próbą producentów unijnych wobec niepowiązanych klientów na rynku unijnym, dostosowanych do poziomu cen *ex-works*; oraz
- odpowiadających im średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu, dokonywanego przez współpracujących producentów eksportujących z państw, których dotyczy postępowanie, na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym, ustalonych na podstawie kosztu, ubezpieczenia i frachtu (CIF) z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi koszty ponoszone po przywozie.

⁽²²¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2019, s. 27.

- (968) Porównania cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio dostosowanych oraz po odliczeniu bonifikat i rabatów. Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów producentów unijnych objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem. Wykazał on istnienie marginesów podjęcia na poziomie 5,8 % i 13,4 % w przypadku indyjskich producentów eksportujących oraz 12,4 % w przypadku indonezyjskiego producenta eksportującego.
- (969) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany zwrócili się do Komisji o ujawnienie danych i kryteriów wykorzystanych w celu określenia zarówno cen importowych produktu objętego postępowaniem, jak i obliczenia marginesu podjęcia.
- (970) Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, podane w tabeli 6 powyżej opierają się na danych Eurostatu. Informacje te są publicznie dostępne. Jak wyjaśniono w motywach 966 i 967 powyżej, margines podjęcia oparto na porównaniu cen sprzedaży producentów unijnych objętych próbą na rzecz niepowiązanych klientów na rynku Unii z odpowiadającymi cenami producentów eksportujących objętych próbą na rzecz pierwszego niezależnego nabywcy na rynku Unii, zróżnicowanymi w zależności od rodzaju produktu i dostosowanymi tak, aby zapewnić równe warunki sprzedaży. Ponieważ szczegółowe ceny sprzedaży dla poszczególnych przedsiębiorstw są z definicji tajemnicą handlową, udostępniono je jedynie przedsiębiorstwom objętym postępowaniem w ramach ich odpowiednich konkretnych ujawnień.

5.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

5.4.1. Uwagi ogólne

- (971) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ocena wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na przemysł Unii obejmowała ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych oddziałujących na stan przemysłu Unii w okresie badanym.
- (972) Jak wspomniano w motywie 25, w celu określenia potencjalnej szkody poniesionej przez przemysł Unii zastosowano kontrolę wyrwykową.
- (973) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja oceniła wskaźniki makroekonomiczne na podstawie danych zawartych w zweryfikowanej odpowiedzi Eurofer na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczących wszystkich producentów unijnych, porównanych w razie potrzeby z odpowiedziami na pytania zawarte w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu od producentów unijnych objętych próbą. Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w sprawdzonych w drodze kontroli krzyżowej odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu Unii.
- (974) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, zdolności produkcyjne, wykorzystanie zdolności produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość subsydium i poprawę sytuacji po wcześniejszych nieuczciwych praktykach handlowych.
- (975) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszty pracy, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji.

5.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

Produkcja, zdolności produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (976) Całkowita produkcja unijna, zdolności produkcyjne i wykorzystanie zdolności produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Produkcja, zdolności produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2017	2018	2019	OD
Całkowita produkcja unijna (w tonach)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

<i>Indeks</i>	100	98	91	84
Zdolności produkcyjne (w tonach)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
<i>Indeks</i>	100	103	103	104
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	84 %	81 %	75 %	68 %
<i>Indeks</i>	100	96	89	81

Źródło: Kwestionariusz makroekonomiczny Eurofer, kwestionariusze objętych próbą producentów unijnych.

- (977) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z dystrybutorów i importerów oraz jeden importer niepowiązany zapytali, na podstawie jakich danych Komisja ustaliła dane liczbowe przedstawione w tabeli 7, i stwierdziły, że spadek wykorzystania mocy produkcyjnych nie jest związany z przywozem z Indii i Indonezji, ponieważ spadek ten był większy niż wzrost przywozu z państw, których dotyczy postępowanie.
- (978) Dane przedstawione w tabeli 7 powyżej opierają się na sprawdzonych w drodze kontroli krzyżowej odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych oraz, w odniesieniu do pozostałych producentów unijnych, na podstawie zweryfikowanego kwestionariusza makroekonomicznego Eurofer. Eurofer przedstawił dane, które zebrał od swoich członków, oraz rozsądne szacunki dotyczące pozostałych producentów.
- (979) Spadek produkcji był rzeczywiście większy niż wzrost przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Jest to spowodowane spadkiem konsumpcji, co odzwierciedlono w tabeli 4. Jak określono w sekcji 6.2.3, Komisja stwierdziła, że ten spadek konsumpcji nie naruszył związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z Indii i Indonezji a istotną szkodą poniesioną przez przemysł Unii.
- (980) Konsorcjum składające się z dystrybutorów i importerów oraz jeden importer niepowiązany zwrócili się o ujawnienie ilości przywożonej przez producentów unijnych z państw, których dotyczy postępowanie. Z danych dostępnych Komisji wynika, że objęci próbą producenci unijni nie odsprzedawali ani nie poddawali dalszemu przetwarzaniu żadnego przywozu z państw, których dotyczy postępowanie.
- (981) Wielkość produkcji przemysłu Unii spadła gwałtownie w okresie badanym o 16 %. Zgłoszone wartości mocy produkcyjnych dotyczyły zdolności rzeczywistej, co oznacza, że uwzględniono dostosowania, uznawane w przemyśle za normy, obejmujące czas przygotowawczy, prace konserwacyjne, wąskie gardła i inne normalne przerwy w produkcji. Po wprowadzeniu środków antydumpingowych wobec przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) i Tajwanu w 2015 r. ⁽²²²⁾ niektórzy producenci unijni rozpoczęli modernizację swojej infrastruktury powiązanej ze zdolnościami produkcyjnymi. Wspomniana modernizacja doprowadziła do nieznacznego wzrostu zdolności produkcyjnych o 4 % w okresie badanym.
- (982) W wyniku spadku produkcji i nieznacznego wzrostu mocy produkcyjnych wykorzystanie mocy produkcyjnych zmalało o 19 % w okresie badanym i spadło poniżej 70 % w OD.

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (983) Wielkość sprzedaży i udział przemysłu Unii w rynku kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

	2017	2018	2019	OD
Wielkość sprzedaży przemysłu Unii (w tonach)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
<i>Indeks</i>	100	99	92	85

⁽²²²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 224 z 27.8.2015, s. 10).

Udział w rynku	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Indeks	100	103	104	103

Źródło: Eurofer i Eurostat.

- (984) Wielkość sprzedaży przemysłu Unii zmalała w okresie badanym o 15 %.
- (985) Przemysłowi Unii udało się jednak utrzymać swój udział w rynku w okresie badanym, a nawet nieznacznie zwiększyć go o 2,1 punktu procentowego, ponieważ skala spadku konsumpcji okazała się jeszcze większa niż spadek wielkości sprzedaży przemysłu Unii z uwagi na fakt, że sprzedaż unijna częściowo zastąpiła przywóz z innych państw niż państwa, których dotyczy postępowanie.
- (986) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany stwierdzili, że wzrost udziału przemysłu Unii w rynku wskazuje na brak szkody oraz że wzrost udziału państw, których dotyczy postępowanie, w rynku nie wpłynął negatywnie na udział w rynku przemysłu Unii. Twierdzili oni, że Komisja powinna była przedstawić inne pozytywne dowody wskazujące na wystąpienie szkody w odniesieniu do pozostałych wskaźników szkody.
- (987) Jak wyjaśniono w motywie 963, nieznaczny wzrost udziału przemysłu Unii w rynku w okresie badanym nie zmienił faktu, że przywóz towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, wzrósł o około 55 % i powodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Jak określono w motywach 1006 i 1007, również pozostałe wskaźniki szkody wykazały istnienie pozytywnych dowodów na to, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w okresie objętym dochodzeniem. Dlatego też argument ten należało odrzucić.

Wzrost

- (988) Powyższe dane liczbowe dotyczące produkcji i wielkości sprzedaży wykazywały wyraźną tendencję spadkową w okresie badanym, świadczą o tym, że przemysł Unii nie był w stanie rozwijać się w ujęciu bezwzględny. Nieznaczny wzrost w porównaniu z poziomem konsumpcji był możliwy wyłącznie z uwagi na fakt, że przemysł Unii zdecydował się zareagować na presję cenową wywieraną przez przywóz towarów po cenach subsydiowanych, obniżając swoje ceny sprzedaży.

Zatrudnienie i wydajność

- (989) Zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Zatrudnienie i wydajność

	2017	2018	2019	OD
Liczba zatrudnionych	13 411	13 495	13 968	13 660
Indeks	100	101	104	102
Wydajność (tony w przeliczeniu na pracownika)	277	270	242	228
Indeks	100	98	88	82

Źródło: Eurofer.

- (990) Poziom zatrudnienia w przemyśle Unii związanego z produkcją płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno wzrósł o 4 % w latach 2017–2019 i spadł o 2 punkty procentowe między 2019 r. a OD, co oznacza wzrost o 2 % w okresie badanym. W związku z gwałtownym spadkiem produkcji wydajność siły roboczej przemysłu Unii, mierzona w tonach na pracownika rocznie (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy), znacznie spadła w okresie badanym – o 18 %.

Wielkość marginesu margines subsydiowania i poprawa sytuacji po wcześniejszych nieuczciwych praktykach handlowych

- (991) Wszystkie marginesy subsydiowania, z wyjątkiem Jindal (Indonesia), jak wskazano powyżej, znacznie przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ tych marginesów subsydiowania na przemysł Unii nie był nieznaczny, jeśli weźmie się pod uwagę wielkość i ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie.
- (992) Oprócz odrębnego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno z państw, których dotyczy postępowanie⁽²²³⁾, przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno był już przedmiotem wcześniejszego dochodzenia antydumpingowego. Komisja ustaliła, że w 2013 r. znaczący wpływ na sytuację przemysłu Unii miał przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL i Tajwanu, co doprowadziło do nałożenia w październiku 2015 r. ostatecznych środków antydumpingowych na przywóz z tych państw⁽²²⁴⁾. Wspomniane środki antydumpingowe rozszerzono we wrześniu 2021 r.⁽²²⁵⁾ Jest zatem mało prawdopodobne, aby nieuczciwe praktyki handlowe miały wpływ na sytuację przemysłu Unii w okresie badanym w stopniu większym niż marginalny.

5.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (993) Średnie ważone jednostkowe ceny sprzedaży stosowane przez objętych próbą producentów unijnych wobec klientów niepowiązanych w Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Ceny sprzedaży w Unii

	2017	2018	2019	OD
Średnia jednostkowa cena sprzedaży (EUR/tona)	2 252	2 312	2 206	2 175
Indeks	100	103	98	97
Jednostkowe koszty produkcji (w EUR/t)	1 958	2 064	2 019	2 013
Indeks	100	105	103	103

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (994) Po wykazaniu niewielkiego wzrostu o 3 % w latach 2017–2018 średnie jednostkowe ceny sprzedaży spadły o 6 % od 2018 r. do OD, co oznacza spadek o 3 % w okresie badanym. W tym samym okresie koszty produkcji wzrosły równocześnie o 5 %, po czym ustabilizowały się na poziomie kosztów o 3 % wyższym niż na początku okresu badanego. Zmiana kosztów była w dużej mierze wynikiem znacznego wzrostu cen surowców, takich jak nikiel i żelazo-chrom. Ze względu na tłumienie cen spowodowane przywozem towarów po cenach subsydiowanych przemysł Unii nie był w stanie przełożyć tego wzrostu kosztów na ceny sprzedaży, a wręcz był zmuszony do obniżenia tych cen.

⁽²²³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/2012 z dnia 17 listopada 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Indii i Indonezji (Dz.U. L 410 z 18.11.2021, s. 410).

⁽²²⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 224 z 27.8.2015, s. 10).

⁽²²⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1483 z dnia 15 września 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 327 z 16.9.2021, s. 1).

Koszty pracy

(995) Średnie koszty pracy objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 11

Średnie koszty pracy na pracownika

	2017	2018	2019	OD
Średnie koszty pracy na EPC (w EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
<i>Indeks</i>	100	98	99	97

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

(996) Średnie koszty pracy na pracownika producentów unijnych objętych próbą zmalały w okresie badanym o 3 %. Pokazuje to, że w celu ograniczenia szkody producenci unijni byli w stanie obniżyć koszty pracy w odpowiedzi na pogarszającą się sytuację na rynku.

Zapasy

(997) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 12

Zapasy

	2017	2018	2019	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	125 626	148 777	125 480	98 835
<i>Indeks</i>	100	118	100	79
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
<i>Indeks</i>	100	118	110	93

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

(998) W okresie badanym stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego zmalał o 21 %. Tendencja ta wynikała ze spadku wielkości produkcji. Większość rodzajów produktu podobnego jest wytwarzanych przez przemysł Unii na konkretne zamówienia od użytkowników. Zapasy nie są zatem uznawane za istotny wskaźnik szkody w przypadku tego przemysłu. Potwierdza to także analiza zmian stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako wartości procentowej produkcji. Jak przedstawiono powyżej, wskaźnik ten wahał się w okresie badanym w zakresie 5–7 % wielkości produkcji producentów unijnych objętych próbą.

5.4.3.1. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji oraz zdolność do pozyskania kapitału

Tabela 13

Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji

	2017	2018	2019	OD
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4%

<i>Indeks</i>	100	79	19	6
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
<i>Indeks</i>	100	71	61	48
Inwestycje (w EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
<i>Indeks</i>	100	100	87	87
Zwrot z inwestycji	20 %	15 %	6 %	4 %
<i>Indeks</i>	100	75	31	20

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (999) Komisja określiła rentowność producentów unijnych objętych próbą, ustalając w tym celu zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży.
- (1000) Ogólna rentowność spadła z 7,6 % w 2017 r. do 0,4 % w okresie objętym dochodzeniem. Jak przedstawiono w sekcji 5.3.3, spadek ten zbiega się z wzrostem wielkości przywozu po cenach podcinających z państw, których dotyczy postępowanie, oraz udziału tych państw w rynku.
- (1001) Wszystkie pozostałe wskaźniki finansowe, tj. przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z aktywów, wyraźnie wykazywały tę samą tendencję spadkową.
- (1002) Przepływy pieniężne netto to zdolność producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Przepływy środków pieniężnych wykazywały stały spadek w okresie badanym, w wyniku czego w OD znajdowały się na poziomie o 52 % niższym niż na początku okresu objętego dochodzeniem.
- (1003) Inwestycje to wartość księgowa netto aktywów. W latach 2017–2018 utrzymywały się na stałym poziomie, a w latach 2018–2019 można zaobserwować gwałtowny spadek o 13 punktów procentowych. Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji odzwierciedlający poziom amortyzacji środków trwałych. Zwrot ten zmniejszał się systematycznie i odnotował znaczący spadek o 80 % w okresie badanym.
- (1004) Słabe wyniki finansowe przemysłu Unii pomiędzy rokiem 2017 a okresem objętym dochodzeniem ograniczyły jego zdolność do pozyskania kapitału. Przemysł Unii jest kapitałochłonny i charakteryzuje się znacznymi inwestycjami. Zwrot z inwestycji w okresie badanym jest niewystarczający do pokrycia tak znacznych inwestycji.

5.5. Wnioski dotyczące szkody

- (1005) W dochodzeniu wskazano, że przemysł Unii mógł zareagować na presję cenową wywieraną przez przywóz towarów po cenach subsydiowanych z Indii i Indonezji jedynie poprzez obniżenie cen sprzedaży, aby utrzymać (a nawet nieznacznie zwiększyć) swój udział w rynku w okresie badanym. Przywóz towarów po cenach subsydiowanych spowodował tłumienie cen, w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, na rynku Unii w okresie objętym dochodzeniem. W okresie badanym ceny przemysłu Unii spadły o 3 %, natomiast w warunkach uczciwej konkurencji należałoby oczekiwać, że ich wzrost będzie porównywalny ze wzrostem kosztu produkcji, który wzrósł o 3 %.
- (1006) Konsumpcja w Unii znacznie spadła w okresie badanym i zarówno wielkość sprzedaży, jak i wielkość produkcji przemysłu Unii były zgodne z tą tendencją. Zdolności produkcyjne nieznacznie wzrosły, co wynikało z pozytywnych perspektyw dla przemysłu Unii po wprowadzeniu w 2015 r. środków antydumpingowych wobec przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z ChRL i Tajwanu.
- (1007) W okresie badanym producenci unijni odnotowali jednak gwałtowny spadek wydajności i wykorzystania mocy produkcyjnych. To pogorszenie danych liczbowych można jedynie w niewielkim stopniu wyjaśnić niewielkim wzrostem zatrudnienia i mocy produkcyjnych – ich główną przyczyną był spadek konsumpcji w Unii przy jednoczesnym wzroście przywozu z państw, których dotyczy postępowanie.
- (1008) Jednak to wskaźniki finansowe producentów unijnych w pełni zilustrowały poniesioną szkodę. W okresie badanym przemysł Unii odnotował wzrost kosztów produkcji, co w połączeniu ze spadkiem cen sprzedaży spowodowało spadek rentowności z 7,6 % w 2017 r. do 0,4 % w OD. Podobną negatywną zmianę można zaobserwować w odniesieniu do pozostałych wskaźników finansowych: inwestycji (-13 %), zwrotu z inwestycji (-80 %) oraz przepływu środków pieniężnych (-52 %).
- (1009) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

- (1010) Informacje dotyczące okresu po OD, którymi dysponowała Komisja, potwierdziły ten sam wniosek. Na podstawie analizy danych przekazanych spontanicznie przez przemysł Unii i obejmujących ostatnie dwa kwartały 2020 r. Komisja zauważyła następujące tendencje: wzrost produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy produkcyjnych i sprzedaży był nieznaczny; ceny nadal znacząco malały bez odpowiadającego im spadku kosztów produkcji; rentowność objętych próbą producentów unijnych jeszcze bardziej obniżyła się i stała się ujemna, a także przepływy środków pieniężnych, inwestycje netto i zwrot z inwestycji wykazały istnienie dalszej tendencji spadkowej w porównaniu z okresem badanym, podobnie jak zatrudnienie; udział przemysłu Unii w rynku nieznacznie wzrósł, ale także wzrósł udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie.
- (1011) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany stwierdzili, że po okresie objętym dochodzeniem zyski skarżących przedsiębiorstw odnotowały wzrost. Chociaż zmiany w okresie po OD nie mają bezpośredniego związku, jak wynika z załącznika 1 do niniejszego rozporządzenia, objęci próbą producenci unijni zaczęli ponosić straty w drugiej połowie 2020 r., wbrew temu, co twierdzili konsorcjum i importer niepowiązany. W związku z tym Komisja musiała odrzucić ten argument.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (1012) Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała także, czy inne znane czynniki mogły w tym samym czasie również przynieść szkodę przemysłowi Unii. Komisja dopilnowała, aby z przywozem tym nie łączono ewentualnych szkód, spowodowanych przez inne czynniki niż przywóz produktów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie. Te czynniki to: przywóz z państw trzecich, spadek konsumpcji, wyniki wywozu przemysłu Unii, wzrost kosztów surowców oraz konkurencyjne praktyki cenowe przemysłu Unii.

6.1. Wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych

- (1013) Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, wzrósł o ponad 50 % w okresie badanym, a jego udział w rynku prawie się podwoił. Ten wzrost udziału w rynku odbył się ze szkodą dla przywozu z państw trzecich. Tani przywóz towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, wywierał jednak presję cenową na przemysł Unii. Ceny przywozu z Indii i Indonezji były w okresie badanym o 5–19 % niższe od cen przemysłu Unii. Ze względu na te ceny przywozu producenci unijni nie tylko nie byli w stanie ująć w swoich cenach wzrostu kosztów surowców, ale byli wręcz zmuszeni obniżyć swoje ceny sprzedaży, aby utrzymać udział w rynku.
- (1014) W rezultacie rentowność producentów unijnych, która w 2017 r. znajdowała się na stosunkowo wysokim poziomie, spadła w OD niemal do zera, co miało dalszy niekorzystny wpływ na wszystkie wskaźniki finansowe omawianych przedsiębiorstw.
- (1015) Istnieje zatem silny związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z Indii i Indonezji a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

6.2. Wpływ pozostałych czynników

- (1016) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z importerów i dystrybutorów oraz jeden importer niepowiązany stwierdzili, że wskaźniki finansowe przemysłu Unii nie pogorszyły się z uwagi na przywóz towarów po cenach dumpingowych, ale z powodu pandemii COVID-19.
- (1017) Komisja ustaliła, że ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, wywarły znaczny wpływ na ceny przemysłu Unii i jego wskaźniki finansowe. Jak stwierdzono w motywie 965, w przypadku obydwu państw, których dotyczy postępowanie, średnie ceny importowe utrzymywały się stale na poziomie niższym niż ceny producentów unijnych w całym okresie badanym, jeszcze przed pandemią COVID-19. Pandemia mogła potencjalnie wywrzeć wpływ na konsumpcję na rynku Unii, ale taki wpływ mógłby zmaterializować się dopiero w ostatnim kwartale okresu objętego dochodzeniem (kwiecień–czerwiec 2020 r.), tymczasem znaczny spadek poziomu konsumpcji dostrzeżono już w 2019 r.
- (1018) Ponadto w motywach 1028–1029 poniżej Komisja uznała wspomniany spadek poziomu konsumpcji (niezależnie od tego, czy był on częściowo spowodowany pandemią COVID-19, czy też nie) za potencjalny inny czynnik, który mógł doprowadzić do powstania szkody, i stwierdziła, że nie osłabił on związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, a istotną szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

6.2.1. Przywóz towarów po cenach niesubsydiowanych z Indonezji

- (1019) Jak wskazano w motywie 933 powyżej, stwierdzono, że subsydiowanie jednego z objętych próbą indonezyjskich producentów eksportujących, Jindal Indonesia, było na poziomie *de minimis*.
- (1020) Wielkość i cena tego przywozu z Indonezji kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 14

		2017	2018	2019	OD
Indonezja	Wielkość sprzedaży (w tonach)				[20 000–21 000]
					[22 000–23 000]
					[21 000–22 000]
					[19 000–20 000]
	Indeks	100	[109–111]	[107–109]	[97–98]
	Udział w rynku	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Indeks	100	[113–118]	[118–123]	[113–118]
	Średnia cena (EUR/t)	[2 200–2 300]	[2 100–2 200]	[2 000–2 100]	[2 000–2 100]
	Indeks	100	[95–99]	[90–94]	[90–94]

- (1021) W okresie badanym przywóz towarów po cenach niesubsydiowanych z Indonezji wykazał wzrost w 2018 r. i 2019 r., ale w OD osiągnął nieznacznie niższy poziom niż w 2017 r. Udział tego przywozu w rynku był bardzo ograniczony w całym okresie badanym i wynosił nie więcej niż 0,65 %. Cena sprzedaży tego przywozu była na wyższym poziomie niż przywozu towarów po cenach subsydiowanych z Indonezji.
- (1022) Chociaż przywóz dokonywany przez Jindal Indonesia podcinał ceny przemysłu Unii, sprzedaż przedsiębiorstwa do Unii w okresie badanym nieznacznie spadała i pozostawała na niskim poziomie. W związku z tym szkoda spowodowana tym przywozem nie osłabiła związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

6.2.2. Przywóz z państw trzecich

(1023) Wielkość i ceny przywozu z pozostałych państw trzecich kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 15

Państwo		2017	2018	2019	OD
Tajwan	Wielkość sprzedaży (w tonach)	199 553	223 110	185 618	165 540
	<i>Indeks</i>	100	112	93	83
	Udział w rynku	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	<i>Indeks</i>	100	116	105	100
	Średnia cena (EUR/t)	1 668	1 749	1 684	1 655
	<i>Indeks</i>	100	105	101	99
Republika Korei	Wielkość sprzedaży (w tonach)	147 696	165 812	160 947	164 882
	<i>Indeks</i>	100	112	109	112
	Udział w rynku	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	<i>Indeks</i>	100	117	123	135
	Średnia cena (EUR/t)	1 859	1 944	1 860	1 853
	<i>Indeks</i>	100	105	100	100
Republika Południowej Afryki	Wielkość sprzedaży (w tonach)	98 063	88 913	94 567	81 537
	<i>Indeks</i>	100	91	96	83
	Udział w rynku	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	<i>Indeks</i>	100	94	108	100
	Średnia cena (EUR/t)	2 004	2 013	1 831	1 785
	<i>Indeks</i>	100	100	91	89
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	563 637	372 858	293 052	266 255
	<i>Indeks</i>	100	66	52	47
	Udział w rynku	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	<i>Indeks</i>	100	69	58	57
	Średnia cena (EUR/t)	2 051	2 345	2 319	2 407
	<i>Indeks</i>	100	114	113	117

Państwa trzecie ogółem, z wyjątkiem państw, których dotyczy postępowanie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	<i>Indeks</i>	100	84	73	67
	Udział w rynku	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	<i>Indeks</i>	100	88	82	81
	Średnia cena (EUR/t)	1 942	2 076	1 995	2 014
	<i>Indeks</i>	100	107	103	104

Źródło: Eurostat.

- (1024) W okresie badanym przywóz z państw trzech zmalał znacznie w ujęciu bezwzględnym (o 33 %) i pod względem udziału w rynku (z 26 % w 2017 r. do 21 % w OD).
- (1025) Jeśli chodzi o poszczególne kraje, w okresie badanym wzrósł jedynie przywóz z Korei, co spowodowało nieznaczny wzrost udziału w rynku (z 3,8 % do 5,1 %). Chociaż ceny przywozu z Korei są niższe od cen w państwach, których dotyczy postępowanie, prawdopodobnie wpływają na nie ceny transferowe, wynikające ze stosunków między koreańskim producentem stali nierdzewnej Samsung STS a unijnym podmiotem Otelinox w Rumunii zajmującym się walcowaniem na zimno. Nie można wyciągnąć wniosków co do tego, czy przywóz ten podcina również ceny przemysłu Unii, również ze względu na brak informacji na temat asortymentu produktów w ramach tego przywozu.
- (1026) Jak określono w motywie 991 powyżej, przywóz z Tajwanu jest obecnie objęty cłem antydumpingowym w wysokości 6,8 % ⁽²²⁶⁾, a przywóz z ChRL – cłem w wysokości 24,4–25,3 %.
- (1027) Przywóz z ChRL był bardzo niski w całym okresie badanym. Przywóz z Tajwanu wykazał wzrost o 12 % w latach 2017–2018, ale od 2018 r. do OD spadł o 26 %, utrzymując udział w rynku na poziomie około 5 % w okresie badanym. Średnia cena przywozu z Tajwanu była niższa od średnich cen przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. Ponieważ producenci z Tajwanu nie odpowiedzieli na próby nawiązania współpracy ze strony Komisji w ramach przeglądu wygaśnięcia, który zakończono we wrześniu 2021 r., Komisja nie dysponowała żadnymi dalszymi szczegółowymi informacjami na temat tajwańskich cen importowych. Nie można zatem wykluczyć, że przywóz ten spowodował dodatkową szkodę dla przemysłu Unii. Nawet jeśli przywóz z Tajwanu przyczynił się do wyrządzenia szkody przemysłowi Unii, przywóz z Tajwanu spadł jednak w okresie badanym o 17 %, a zatem nie mógł być przyczyną nasilenia niekorzystnych tendencji stwierdzonego w analizie szkody.
- (1028) W związku z tym Komisja stwierdziła, że przywóz z innych państw nie osłabia związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z Indii i Indonezji a istotną szkodą poniesioną przez producentów unijnych.

6.2.3. Spadek konsumpcji

- (1029) Znaczny spadek konsumpcji w okresie badanym miał negatywny wpływ na niektóre wskaźniki szkody, zwłaszcza na wielkość sprzedaży i produkcji. Jak jednak wyjaśniono w motywie 1004, przemysł Unii poniósł szkodę raczej w zakresie cen niż wielkości. Pomimo kurczenia się rynku producenci unijni zdołali nieznacznie zwiększyć swój udział w rynku dzięki ostrej konkurencji cenowej z przywozem towarów po nieuczciwych cenach subsydiowanych, co spowodowało pogorszenie rentowności i innych wskaźników finansowych przemysłu Unii, takich jak przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji.

⁽²²⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1483 z dnia 13 września 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 327 z 16.9.2021, s. 1). Na jedno przedsiębiorstwo, Cia Far Industrial Factory Co., Ltd, nałożono cło antydumpingowe w wysokości 0 %.

(1030) W związku z tym Komisja stwierdziła, że spadek konsumpcji nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, a istotną szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

6.2.4. Wyniki wywozu przemysłu Unii

(1031) Wielkość i ceny wywozu przemysłu Unii w okresie badanym kształtowały się następująco:

Tabela 16

	2017	2018	2019	OD
Wielkość wywozu (tony)	450 587	450 687	410 840	374 378
Indeks	100	100	91	83
Średnia cena (EUR/t)	2 369	2 524	2 428	2 394
Indeks	100	107	102	101

Źródło: Producenci unijni objęci próbą, Eurofer.

(1032) Sprzedaż eksportowa producentów unijnych spadła o 17 % w okresie badanym, głównie z powodu środków wprowadzonych przez Stany Zjednoczone w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem oraz zwiększonej konkurencji na rynkach trzecich ze strony sprzedaży z Chin oraz sprzedaży z państw, których dotyczy postępowanie. W porównaniu z całkowitą wielkością sprzedaży unijnej wielkość wywozu była jednak ograniczona, stanowiąc około 13 % całkowitej wielkości sprzedaży Unii, a średnia cena sprzedaży eksportowej była w okresie badanym stale wyższa od cen na rynku unijnym.

(1033) Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że wpływ wyników wywozu przemysłu Unii na poniesioną szkodę był nieznacznym, o ile w ogóle miał miejsce.

6.2.5. Wpływ cen surowca

(1034) Jeden importer niepowiązany wskazał na rosnące koszty surowców (niklu, żelazochromu) jako na przyczynę szkodliwej sytuacji przemysłu Unii.

(1035) Wzrost cen surowców sam w sobie nie jest źródłem szkody, ponieważ zazwyczaj przekłada się on na wzrost cen sprzedaży. Spadek rentowności producentów unijnych i wszystkich wskaźników finansowych ich dotyczących jest jednak czymś więcej niż tylko odzwierciedleniem rosnących kosztów produkcji. Przywóz po niskich cenach spowodował tłumienie cen na rynku unijnym i nie tylko nie pozwolił producentom unijnym na podniesienie cen w celu pokrycia wzrostu kosztów, ale wręcz zmusił ich do obniżenia cen w celu uniknięcia nadciągającej utraty udziału w rynku. Spowodowało to gwałtowny spadek wskaźników rentowności, które w okresie objętym dochodzeniem spadły do progu rentowności.

(1036) Na tej podstawie Komisja stwierdza, że wzrost cen niektórych surowców sam w sobie nie spowodował szkody dla przemysłu Unii.

6.2.6. Praktyki cenowe producentów unijnych

(1037) Importer niepowiązany twierdził, że wewnętrzna konkurencja i praktyki cenowe producentów unijnych pogorszyły jego sytuację finansową.

(1038) W toku dochodzenia nie potwierdzono jednak tego stwierdzenia. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, stale sprzedawano po cenach podcinających ceny przemysłu Unii, a zatem główną przyczyną, dla której producenci unijni nie są w stanie podnieść cen i pokryć rosnących kosztów, jest presja cenowa ze strony przywozu towarów po cenach subsydiowanych. W związku z tym argument ten został odrzucony.

6.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (1039) Ustalono, że zachodzi związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach subsydiowanych z Indii i Indonezji z jednej strony a szkodą poniesioną przez przemysł Unii z drugiej strony. Wzrost wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, zbiegł się w czasie z pogorszeniem wyników w Unii w okresie badanym. Przemysł Unii nie miał innej możliwości, jak tylko dostosować się do poziomu cen wyznaczonego przez przywóz towarów po cenach subsydiowanych, aby uniknąć utraty udziału w rynku. Doprowadziło to do sytuacji, w której przemysł Unii osiągnął niemożliwy do utrzymania poziom zysku.
- (1040) Komisja stwierdziła, że inne czynniki, które mogły mieć wpływ na sytuację przemysłu Unii, obejmują: przywóz towarów po cenach subsydiowanych z Indonezji, przywóz z państw trzecich, spadek konsumpcji i wyniki wywozu przemysłu Unii.
- (1041) Komisja wyróżniła i oddzieliła wpływ wszystkich znanych czynników na sytuację przemysłu Unii od szkodliwych skutków przywozu towarów po cenach subsydiowanych. Wpływ przywozu towarów po cenach niesubsydiowanych z Indonezji i z państw trzecich, spadku konsumpcji i wyników wywozu przemysłu Unii na negatywne zmiany dotyczące przemysłu Unii, w szczególności pod względem rentowności i wskaźników finansowych, był jedynie ograniczony.
- (1042) W związku z powyższymi ustaleniami Komisja ustaliła, że zachodzi związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie. Przywóz towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie, miał znaczny i decydujący wpływ na istotną szkodę poniesioną przez przemysł Unii. Inne czynniki nie osłabiły tego związku przyczynowego ani indywidualnie, ani łącznie,
- (1043) Jak pokazano w załączniku 1, tendencje w drugiej połowie 2020 r. potwierdziły tę analizę. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, nadal zwiększał swój udział w rynku, do czego przyczyniały się ceny, które w dalszym ciągu znacznie spadały, stale podcinając ceny przemysłu Unii i tłumiąc ceny na rynku unijnym. Z drugiej strony żadne inne czynniki nie osłabiają związku przyczynowego. Chociaż konsumpcja nadal malała, szkoda cenowa utrzymywała się. Przywóz z innych państw trzecich nadal malał, tracąc udział w rynku, i nic nie wskazywało na to, że sytuacja przywozu dokonywanego przez Jindal (Indonesia) zmieniła się. Wywóz przez przemysł Unii wzrósł tylko nieznacznie. Podsumowując, inne czynniki nie osłabiły tego związku przyczynowego ani indywidualnie, ani łącznie, w drugiej połowie 2020 r.

7. INTERES UNII

- (1044) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy można jasno stwierdzić, że wprowadzenie środków w tym przypadku nie leży w interesie Unii, mimo iż stwierdzono wystąpienie subsydiowania wyrządzającego szkodę. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich różnorodnych interesów, których dotyczy sprawa, w tym interesu przemysłu Unii, importerów i użytkowników.

7.1. Interes przemysłu unijnego

- (1045) Przemysł Unii obejmuje 13 producentów zlokalizowanych w szeregu państw członkowskich i zatrudnia bezpośrednio 13 660 pracowników w związku z produktem objętym dochodzeniem. Żaden z producentów unijnych nie sprzeciwił się wszczęciu dochodzenia. Jak wykazano powyżej w sekcji 5, na podstawie analizy wskaźników szkody stwierdzono, że pogorszenie sytuacji dotknęło cały przemysł Unii, który doświadczył ponadto negatywnych skutków przywozu towarów po cenach subsydiowanych.
- (1046) Oczekuje się, że nałożenie ceł antysubsydyjnych przywróci uczciwe warunki transakcji na rynku unijnym, dzięki czemu nastąpi koniec tłumienia cen, a przemysł Unii będzie w stanie pokryć rosnące koszty produkcji oraz poprawić swoją sytuację finansową pomimo spadku sprzedaży spowodowanego kurczeniem się rynkiem. Pozwoliłoby to przemysłowi unijnemu na zwiększenie rentowności do poziomów uznawanych za niezbędne w tym kapitałochłonnym przemyśle. Przemysł Unii poniósł istotną szkodę spowodowaną przywozem towarów po cenach subsydiowanych z państw, których dotyczy postępowanie. Należy przypomnieć, że szereg kluczowych wskaźników szkody wskazywało w okresie badanym na tendencję spadkową. W szczególności widoczny był znaczny niekorzystny wpływ na wskaźniki dotyczące wyników finansowych producentów unijnych. Ważne jest zatem, aby przywrócić ceny do poziomu cen niesubsydiowanych, aby wszyscy producenci mogli prowadzić działalność na rynku unijnym w sprawiedliwych warunkach wymiany handlowej.

(1047) W związku z powyższym stwierdza się, że nałożenie ceł antysubsydyjnych leżałoby w interesie przemysłu Unii, ponieważ umożliwiłoby mu uporanie się z wykrytymi skutkami subsydiowania wyrządzającego szkodę.

7.2. Interes importerów niepowiązanych i użytkowników

(1048) Zgłosił się jeden importer niepowiązany. Ponadto jeden producent unijny, który działał również jako importer niepowiązany i użytkownik końcowy, przedstawił odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(1049) Importer niepowiązany wskazał na potencjalne negatywne skutki środków antysubsydyjnych dla konkurencji na rynku unijnym, co z kolei spowoduje brak zaopatrzenia, gorszą jakość usług, wzrost cen i gorszą jakość materiału.

(1050) Niezależnie od ewentualnego wprowadzenia środków antysubsydyjnych Komisja stwierdziła, że w Unii utrzyma się dobry poziom konkurencji, ponieważ istnieje 13 producentów unijnych produktu objętego dochodzeniem, wśród których są producenci niebiorący udziału w skardze. Ponadto przywóz z państw trzecich nadal stanowi ponad 20 % rynku. Dlatego też wskazane przez importera potencjalne negatywne skutki prawdopodobnie nie wystąpią.

(1051) Środki pozwoliłyby również importerom na przeniesienie cen na klientów, a zatem oczekuje się, że nie wpłyną negatywnie na rentowność importerów. Nie oczekuje się zmniejszenia asortymentu produktów i jakości usług – wręcz przeciwnie, ochrona przed przywozem towarów po cenach subsydiowanych umożliwia przemysłowi Unii dokonywanie nowych inwestycji i poprawę jakości.

(1052) Po ostatecznym ujawnieniu konsorcjum składające się z dystrybutorów i importerów oraz jeden importer niepowiązany stwierdzili, że Komisja nie wzięła pod uwagę sytuacji na rynku stali po okresie objętym dochodzeniem i utrzymywali, że środki związane z pandemią spowodowały spowolnienie działalności związanej z pozyskiwaniem, rafinacją i zbiórką złomu, wzrost cen surowców oraz niedobór surowców. W rezultacie Europa stała się rynkiem wyrobów ze stali nierdzewnej osiągającym najwyższe ceny na świecie.

(1053) Stwierdzili oni ponadto, że przywóz z państw trzecich jest niezbędny dla rynku unijnego, ponieważ producenci unijni nie są w stanie zaspokoić rzeczywistego popytu na rynku unijnym, co powoduje znaczne problemy z podażą stali.

(1054) Wzrost cen surowców miał wpływ na produkcję na całym świecie i wpłynął zarówno na przemysł Unii, jak i na przywóz. Ponadto źródła dostaw płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno są dostępne w innych państwach trzecich – największymi z nich są Tajwan i Korea. Produkty z Tajwanu były w dalszym ciągu przywożone do Unii, ponieważ objęto je stosunkowo niskimi cłami antydumpingowymi. Korei udało się w okresie badanym zwiększyć wywóz do Unii zarówno w ujęciu bezwzględnym, jak i względnym. Produkty z Republiki Południowej Afryki również pozostają obecne na rynku Unii pomimo zarzutów dotyczących domniemanego sprawowania kontroli nad procesem produkcji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno w tym państwie przez przedsiębiorstwa europejskie. Ponadto cła wyrównawcze nałożone na Indie i Indonezję nie mają na celu zamknięcia rynku unijnego dla państw, których dotyczy postępowanie, lecz służą podniesieniu cen do sprawiedliwego poziomu. Dlatego też argumenty te należało odrzucić.

7.3. Wnioski dotyczące interesu Unii

(1055) W związku z powyższym Komisja uznała, że nie ma przekonujących powodów, aby stwierdzić, że cła wyrównawcze były na tyle wysokie, by można było dojść do wniosku, iż wprowadzenie środków w odniesieniu do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, nie leży w interesie Unii.

8. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

(1056) W świetle wniosków wyciągniętych w odniesieniu do subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze.

8.1. Poziom ostatecznych środków wyrównawczych

- (1057) Art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego stanowi, że kwota ostatecznego cła wyrównawczego nie przekracza ustalonej kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.
- (1058) Art. 15 ust. 1 akapit czwarty stanowi, że „[j]eżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie stwierdzić, że w interesie Unii nie leży, aby określać kwotę środków zgodnie z akapitem trzecim, kwota cła wyrównawczego jest niższa, jeżeli takie niższe cło byłoby odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii”.
- (1059) Komisja nie otrzymała żadnych informacji tego rodzaju i w związku z tym poziom środków wyrównawczych zostanie określony w odniesieniu do art. 15 ust. 1 akapit trzeci.
- (1060) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła wyrównawczego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, powinny być następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze
Indie	Jindal Stainless Limited	4,3 %.
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %.
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indyjskie	7,5 %
Indonezja	PT. Indonesia Ruiipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Nieobjęte próbą przedsiębiorstwo współpracujące	13,5 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indonezyjskie	21,4 %

- (1061) Dochodzenie antysubsydyjne przeprowadzono równoległe z odrębnym dochodzeniem antydumpingowym w sprawie tego samego produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Indii i Indonezji, w wyniku którego Komisja nałożyła środki antydumpingowe na poziomie marginesu dumpingu dla producentów eksportujących w Indonezji oraz dla jednego z producentów eksportujących w Indiach. Jedynie w przypadku Chromeni cło antydumpingowe opierało się na niższym marginesie szkody. Komisja dopilnowała, aby nałożenie skumulowanego cła odzwierciedlającego poziom subsydiowania i pełen poziom dumpingu nie spowodowało skompensowania skutków subsydiowania dwukrotnie („podwójne liczenie”), zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (1062) Jeżeli chodzi o oba te państwa, Komisja rozważała, czy niektóre z programów subsydiów mają charakter uwarunkowany wynikami wywozu, co ostatecznie obniża ceny eksportowe, tym samym odpowiednio zwiększając marginesy dumpingu, aby rozstrzygnąć, czy zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego należy obniżyć margines dumpingu o kwoty subsydiów ustalone w odniesieniu do subsydiów uwarunkowanych wynikami wywozu.
- (1063) Jako że Komisja nie nałożyła cła wyrównawczego na żadne programy subsydiowania uwarunkowane wynikami wywozu – zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz w celu uniknięcia podwójnego liczenia – Komisja najpierw nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na poziomie określonej ostatecznej kwoty subsydiowania. Następnie Komisja nałożyła pozostałe ostateczne cło antydumpingowe na poziomie odpowiedniego marginesu dumpingu pomniejszonego o kwotę subsydiów uwarunkowanych wynikami wywozu oraz w wysokości do odpowiedniego poziomu usuwającego szkodę, który ustalono w odrębnym dochodzeniu antydumpingowym. Komisja obniżyła ustalony margines dumpingu o całą kwotę subsydiowania związanego z subsydiami wywozowymi, w związku z czym nie doszło do podwójnego liczenia w rozumieniu art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

- (1064) W przypadku gdy kwota wynikająca z odliczenia kwoty subsydiowania wywozu od marginesu dumpingu jest wyższa niż margines szkody, Komisja ograniczyła cło antydumpingowe do marginesu szkody. Jeżeli kwota wynikająca z odliczenia kwoty subsydiowania wywozu od marginesu dumpingu jest niższa niż margines szkody, Komisja ustala poziom cła antydumpingowego na podstawie niższej kwoty.
- (1065) Należało również ustalić kwotę subsydium dla jedyne go nieobjętego próbą współpracującego producenta eksportującego z Indonezji. Ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było tego zrobić zgodnie ze zwykłą metodyką opartą na średniej ważonej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonej dla współpracujących producentów eksportujących w próbie. W istocie, jak wspomniano w motywach 941 i nast. powyżej, ostateczna kwota subsydium dla Jindal Indonesia była niższa od kwoty *de minimis*. Ponieważ pozostał tylko jeden producent eksportujący, Komisja postanowiła zastosować stawkę celną tego producenta eksportującego w odniesieniu do jedyne go współpracującego producenta eksportującego nieobjętego próbą, z wyłączeniem programu związanego z finansowaniem preferencyjnym, w przypadku którego w aktach sprawy nie było dowodów na to, że przedmiotowe przedsiębiorstwo mogło z niego odnieść korzyść. W rzeczywistości przedmiotowe przedsiębiorstwo nie ma żadnych powiązań z Chinami, a zatem nie mogło odnieść korzyści z finansowania preferencyjnego, jakiego udzielono Grupie IRNC.
- (1066) W przypadku Indii, biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy producentów eksportujących w państwach, którego dotyczy postępowanie, Komisja uznała, że poziom najwyższego cła, jakie zostało nałożone na przedsiębiorstwa objęte próbą, będzie reprezentatywny dla stawki „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. Cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” zostanie zastosowane w odniesieniu do przedsiębiorstw, które nie współpracowały w ramach przedmiotowego dochodzenia. W przypadku Indonezji, biorąc pod uwagę fakt, że Komisja obliczyła stawkę celną tylko dla jednego producenta eksportującego, oraz mając na uwadze, że współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą korzystają z niższej stawki, jak wyjaśniono w motywie 1064 powyżej, Komisja wyjątkowo postanowiła ustalić poziom cła dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” na poziomie Grupy IRNC.
- (1067) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki nakładanych cel:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Stopa subsydiowania	Poziom usuwający szkodę	Stawka cła wyrównawczego	Stawka cła antydumpingowego
Indie					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indyjskie	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonezja					
PT. Indonesia Rui pu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Nieobjęte próbą przedsiębiorstwo współpracujące	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indonezyjskie	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

- (1068) Stawkę cła wyrównawczego określoną w niniejszym rozporządzeniu ustalono dla poszczególnych przedsiębiorstw na podstawie ustaleń bieżącego dochodzenia. Odzwierciedla ona zatem ustaloną podczas dochodzenia sytuację dotyczącą przedsiębiorstwa objętego postępowaniem. Wspomniana stawka celna (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) ma wyłączne zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z państwa, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez wymienione przedsiębiorstwo. Przywożone produkty wytwarzane przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo niewymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z konkretnie wymienionymi przedsiębiorstwami, nie mogą korzystać z tych stawek i stosowane są wobec nich stawki mające zastosowanie do „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

(1069) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła w przypadku zmiany nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do skorzystania ze stawki należności celnej, która ma do niego zastosowanie, rozporządzenie informujące o zmianie nazwy zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

8.2. Specjalna klauzula dotycząca monitorowania

(1070) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła związanego z różnicą w stawkach celnych potrzebne są środki szczególnie gwarantujące stosowanie indywidualnych celów wyrównawczych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła wyrównawcze, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem wyrównawczym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(1071) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła wyrównawczego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem brany pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach powinny one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.

(1072) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 23 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.

(1073) W celu zapewnienia należytego egzekwowania cła wyrównawczego wysokość cła dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących, ale również do producentów, którzy nie prowadzili żadnego wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

(1074) W swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia skarżący stwierdził, że istnieje ryzyko obejścia środków wynikające z faktu, że producenci eksportujący są dużymi grupami przedsiębiorstw, których działalność opiera się na transakcjach wewnątrz grupy i którzy są obecni w kilku państwach trzecich. W związku z tym skarżący zachęcił Komisję do zwrócenia uwagi na wzrost eksportu materiałów wyższego szczebla oraz do gotowości do wszczęcia z urzędu dochodzenia w sprawie obejścia środków. W opinii skarżącego o takim zamiarze należy wspomnieć w niniejszym rozporządzeniu.

(1075) Grupa Jindal i Jindal Indonesia odpowiedziały, że nie ma ryzyka obejścia środków, ponieważ będzie się to wiązało z oszustwem celnym, które jest przestępstwem. Ponadto strony wyjaśniły, że jedyne przetwarzanie płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno poza Indiami i Indonezją ma miejsce w Hiszpanii (w Iberjindal S. L.) oraz że w każdym razie produkt objęty dochodzeniem podlega środkom ochronnym, które mają zastosowanie do całego przywozu.

(1076) Komisja przyjmuje do wiadomości uwagi stron i jak zawsze będzie działać zgodnie z praktyką monitorowania obowiązujących środków.

9. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

- (1077) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽²²⁷⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek należy wykorzystać stopę oprocentowania stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego dnia kalendarzowego każdego miesiąca.
- (1078) Jak wyjaśniono w motywach 1060–1066, Komisja odjęła od marginesu dumpingu część kwoty subsydium, aby uniknąć podwójnego liczenia. Jeżeli więc ostateczne cła wyrównawcze zostaną w jakikolwiek sposób zmienione lub uchylone, poziom ceł antydumpingowych należy w wyniku tej zmiany lub uchylenia automatycznie zwiększyć o tę samą wielkość, aby odzwierciedlić rzeczywisty zakres podwójnego liczenia. Tej zmiany ceł antydumpingowych należy dokonać po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
- (1079) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/159 ⁽²²⁸⁾ Komisja nałożyła na trzy lata środek ochronny w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali. Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2021/1029 ⁽²²⁹⁾ przedłużono obowiązywanie środka ochronnego do dnia 30 czerwca 2024 r. Produkt objęty postępowaniem należy do jednej z kategorii produktów objętych środkiem ochronnym. W związku z tym po przekroczeniu kontyngentów taryfowych określonych w ramach środka ochronnego cło za ilości powyżej kontyngentu, cło antydumpingowe i cło wyrównawcze stałyby się należne za ten sam przywóz. Ponieważ taka kumulacja środków antydumpingowych i wyrównawczych ze środkami ochronnymi może mieć większe niż pożądane skutki dla handlu, Komisja postanowiła zapobiec jednoczesnemu stosowaniu ceł antydumpingowego i wyrównawczego z cełami za ilości powyżej kontyngentu w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w okresie obowiązywania ceł ochronnych.
- (1080) Oznacza to, że jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, zaczyna mieć zastosowanie do produktu objętego postępowaniem i przewyższa poziom ceł antydumpingowych i wyrównawczych nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, pobiera się tylko cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159. W okresie równoczesnego stosowania ceł ochronnych, ceł antydumpingowego i ceł wyrównawczego zawieszają się pobór ceł nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, zaczyna mieć zastosowanie do produktu objętego postępowaniem i jest określone na poziomie niższym niż poziom ceł antydumpingowych i wyrównawczych określony w niniejszym rozporządzeniu, pobiera się cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, powiększone o różnicę między tym celem a poziomem wyższego z poziomów ceł antydumpingowych i wyrównawczych nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Zawieszają się niepołączoną część kwoty ceł antydumpingowych i wyrównawczych.
- (1081) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036 ⁽²³⁰⁾,

⁽²²⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽²²⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/159 z dnia 31 stycznia 2019 r. nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 31 z 1.2.2019, s. 27).

⁽²²⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1029 z dnia 24 czerwca 2021 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/159 w celu przedłużenia środka ochronnego w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 225 I z 25.6.2021, s. 1).

⁽²³⁰⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21, ostatnio zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/825 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) 2016/1036 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej oraz rozporządzenie (UE) 2016/1037 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 143 z 7.6.2018, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło wyrównawcze nakłada się na przywóz płaskich wyrobów walcowanych ze stali nierdzewnej, nieobrobionych więcej niż walcowane na zimno, obecnie objętych kodami CN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 i 7220 90 80 i pochodzących z Indii lub Indonezji.

2. Stawka ostatecznego cła wyrównawczego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indyjskie	7,5 %	C999.
Indonezja	PT. Indonesia Ruiipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Nieobjęte próbą przedsiębiorstwo współpracujące	13,5 %	Zob. załącznik 2.
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indonezyjskie	20,5 %	C999.

3. Stosowanie indywidualnych stawek cła wyrównawczego ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produkt objęty postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w [państwo, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

5. W przypadkach, w których cło wyrównawcze zostało odjęte od cła antydumpingowego w odniesieniu do niektórych producentów eksportujących, złożenie wniosku o refundację zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) 2016/1037 pociąga również za sobą konieczność oceny marginesu dumpingu w przypadku tego producenta eksportującego, który obowiązywał w okresie objętym dochodzeniem dotyczącym refundacji.

Artykuł 2

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2021/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indyjskie	35,3 %	C999.
Indonezja	PT. Indonesia Ruiipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Inne przedsiębiorstwa współpracujące w postępowaniu antysubsydyjnym, ale nie w postępowaniu antydumpingowym	19,3 %	Zob. załącznik 2.
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa indonezyjskie	19,3 %	C999."

2) dodaje się nowy art. 1 ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku zmiany lub zniesienia ostatecznych ceł wyrównawczych nałożonych na mocy art. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/433 cła określone w ust. 2 zwiększa się proporcjonalnie, nie przekraczając rzeczywistego ustalonego marginesu dumpingu lub ustalonego marginesu szkody dla poszczególnych przedsiębiorstw, i od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.”;

3) dodaje się nowy art. 1 ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadkach, w których cło wyrównawcze zostało odjęte od cła antydumpingowego w odniesieniu do niektórych producentów eksportujących, złożenie wniosku o refundację zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) 2016/1037 pociąga również za sobą konieczność oceny marginesu dumpingu w przypadku tego producenta eksportującego, który obowiązywał w okresie objętym dochodzeniem dotyczącym refundacji.”.

Artykuł 3

1. Jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, zaczyna mieć zastosowanie do płaskich wyrobów walcowanych ze stali nierdzewnej, nieobrobionych więcej niż walcowanych na zimno, o których mowa w art. 1 ust. 1, i przewyższa równoważny poziom *ad valorem* sumy ceł wyrównawczych i antydumpingowych określony odpowiednio w art. 1 ust. 2 i art. 2 ust. 1, pobiera się tylko cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159.

2. W okresie stosowania ust. 1 zawieszają się pobór ceł nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

3. Jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, zaczyna mieć zastosowanie do płaskich wyrobów walcowanych ze stali nierdzewnej, nieobrobionych więcej niż walcowanych na zimno, o których mowa w art. 1 ust. 1, i jest określone na poziomie niższym niż równoważny poziom *ad valorem* sumy ceł wyrównawczych i antydumpingowych określony odpowiednio w art. 1 ust. 2 i art. 2 ust. 1, pobiera się cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159, powiększone o różnicę między tym cłem a poziomem wyższego z równoważnych poziomów *ad valorem* ceł antydumpingowych określonych w art. 1 ust. 2.

4. Zawiesza się część kwoty cel wyrównawczych i antydumpingowych niepobraną zgodnie z ust. 3.
5. Zawieszenia, o których mowa w ust. 2 i 4, są ograniczone w czasie do okresu stosowania cła za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/159.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 marca 2022 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

ZAŁĄCZNIK 1

Informacje dotyczące drugiej połowy 2020 r.

(źródła i jednostki są takie same jak w odpowiednich tabelach w tekście, chyba że określono inaczej; dane indonezyjskie odnoszą się do całego przywozu; indeksy są ekstrapolowane w razie potrzeby i porównane z danymi dot. 2017 r.)

Konsumpcja (w tonach)	Druga połowa 2020 r.
Konsumpcja w Unii	1 536 525
<i>Indeks</i>	79

Wielkość przywozu (w tonach) i udział w rynku	Druga połowa 2020 r.
Indie	45 541
<i>Indeks</i>	79
Udział w rynku	3,0 %
<i>Indeks</i>	100
Indonezja	49 425
<i>Indeks</i>	715
Udział w rynku	3,2 %
<i>Indeks</i>	901
Łącznie państwa, których dotyczy postępowanie	94 966
<i>Indeks</i>	148
Udział w rynku	6,2 %
<i>Indeks</i>	208

Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie (EUR/t)	Druga połowa 2020 r.
Indie	1 886
<i>Indeks</i>	91
Indonezja	1 792
<i>Indeks</i>	99
Średnia dla państw, których dotyczy postępowanie	1 846
<i>Indeks</i>	94

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych	Druga połowa 2020 r.
Całkowita produkcja unijna (w tonach)	1 585 965
<i>Indeks</i>	86
Moce produkcyjne (w tonach)	2 308 350
<i>Indeks</i>	105
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	69 %
<i>Indeks</i>	82

Wielkość sprzedaży i udział w rynku		Druga połowa 2020 r.
Wielkość sprzedaży przemysłu Unii (w tonach)		1 241 088
<i>Indeks</i>		86
Udział w rynku		75 %
<i>Indeks</i>		106
Zatrudnienie i wydajność		Druga połowa 2020 r.
Liczba zatrudnionych		10 018
<i>Indeks</i>		75
Wydajność (tony w przeliczeniu na pracownika)		158
<i>Indeks</i>		115
Ceny sprzedaży w Unii		Druga połowa 2020 r.
Średnia jednostkowa cena sprzedaży (EUR/tona)		2 007
<i>Indeks</i>		89
Jednostkowe koszty produkcji (w EUR/t)		1 946
<i>Indeks</i>		99
Zapasy		Druga połowa 2020 r.
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)		93 392
<i>Indeks</i>		74
Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji		Druga połowa 2020 r.
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)		- 2,4 %
<i>Indeks</i>		- 31
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)		24 276 139
<i>Indeks</i>		13
Inwestycje (w EUR)		47 332 854
<i>Indeks</i>		100
Zwrot z inwestycji		- 2 %
<i>Indeks</i>		- 7
Przywóz z państw trzecich		Druga połowa 2020 r.
Tajwan	Wielkość (w tonach)	63 040
	Udział w rynku	4,1 %
	Średnia cena (EUR/t)	1 399

Republika Korei	Wielkość (w tonach)	74 131
	Udział w rynku	4,8 %
	Średnia cena (EUR/t)	1 742
Republika Południowej Afryki	Wielkość (w tonach)	98 063
	Udział w rynku	2,5 %
	Średnia cena (EUR/t)	1 675
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość (w tonach)	117 361
	Udział w rynku	7,6 %
	Średnia cena (EUR/t)	2 217
Wszystkie państwa trzecie łącznie, z wyjątkiem Indii i Indonezji	Wielkość (w tonach)	293 037
	Udział w rynku	19,1 %
	Średnia cena (EUR/t)	1 850

Wyniki wywozu przemysłu Unii	Druga połowa 2020 r.
Wielkość wywozu (tony)	190 097
<i>Indeks</i>	84
Średnia cena (EUR/t)	2 221
<i>Indeks</i>	90

ZAŁĄCZNIK 2

Indonezyjski współpracujący producent eksportujący nieobjęty próbą

Państwo	Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
Indonezja	PT Bina Niaga Multiusaha	C765